Sidney Sheldon
Şi dacă mîine va veni
The #1 New York Times Bestseller!

Povestitorul cel mai gustat din lume.

"Romanul ne prezintă cea mai senzaţională dintre eroinele lui Sheldon şi cea mai inventivă dintre intrigi."
United Press International

"O lectură de care nu te poţi desprinde."
Indianapolis Star

O carte seducătoare, cu o frumoasă eroină ce-şi duce viaţa pe muchia de cuţit a primejdiei...

"Romanţă, suspans şi ticăloşie umană. O carte mare..."
Richmond Times

Peste 100 de milioane de exemplare tipărite.

Şi dacă mîine va veni - o carte uluitoare pe care nu o poţi lăsa din mînă... captivantă...Admiratorii lui Sheldon nu vor putea adormi

BESTSELLER

pînă ce nu vor termina ***Şi dacă mîine va veni*** pentru Tracy Whitney."
Detroit Free Press

ISBN 973-95056-2-3

Lei 1500

Coperta de Vasile SOCOLIUC

If Tomorrow Comes
by Sidney Sheldon

© copyright 1985 by Sheldon Literary Trust

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii ***MIRON.***

© copyright grafică Editura MIRON.

Sidney Sheldon

Şi dacă mâine va veni

Traducere de Antoaneta Ralian

Editura MIRON

București - 1993

ISBN 973-95056-2-3

Pentru Barry,
cu dragoste.

CARTEA ÎNTÂI

1

New Orleans
Joi, 20 februarie – ora 11 noaptea

S-a dezbrăcat cu mişcări încete, visătoare, şi cînd a fost complet goală, a ales un capot roşu aprins, în care s-a înfăşurat ca să nu se vadă sîngele. Doris Whitney a aruncat o ultimă privire de jur-împrejurul dormitorului, pentru a se asigura că încăperea aceasta plăcută, pe care o îndrăgea de peste treizeci de ani, era ordonată şi pusă la punct. Apoi a deschis sertarul noptierei şi a scos cu grijă revolverul. Era negru, strălucitor şi îngrozitor de rece. L-a aşezat lîngă telefon şi a format numărul fiicei ei, în Philadelphia. A ascultat ecoul ţiriitului îndepărtat. În cele din urmă s-a auzit un glas slab:

– Alo?

– Tracy... Am simţit nevoia să-ţi aud vocea, iubita mea.

– Mamă, ce surpriză!

– Sper că nu te-am trezit din somn.

– Nu. Citeam. Ca să-mi vină somnul. Trebuia să ies astă-seară cu Charles să mîncăm în oraş, dar e o vreme oribilă. Ninge de-o să ne troienim. La voi cum e timpul? *„Dumnezeule mare, vorbim despre vreme!* se gîndi Doris Whitney. *Vorbim despre vreme, cînd aş avea atîtea să-i spun. Şi nu pot".*

– Mamă! Eşti pe fir?

Doris Whitney privi pe fereastră.

– Aici plouă.

Şi în sinea ei îşi spuse: *„Un decor melodramatic tocmai potrivit. Ca într-un film de Alfred Hitchcock".*

– Ce-i zgomotul ăsta care se aude? întrebă Tracy. „Tună". Doris, cufundată în gîndurile ei, nici nu observase că la New Orleans se dezlănţuise o furtună. *„Ploaie continuă, se anunţase în buletinul meteorologic. Şaisprezece grade la New Orleans. Spre seară, ploaia se va transforma într-o furtună cu descărcări electrice. Nu uitaţi să vă luaţi umbrelele. Ea nu va mai avea nevoie de umbrelă".*

– Tună, Tracy. Încercă să imprime o notă veselă tonului ei. Şi la Philadelphia ce se mai întîmplă?

– Mamă, mă simt ca o prinţesă dintr-o poveste cu zîne. N-am crezut niciodată că poate exista atîta fericire. Mîine seară o să-i cunosc pe părinţii lui Charles. Îşi îngroşă vocea ca pentru a face o declaraţie solemnă: Familia Stanhope din Chesnut Hill, spuse cu un oftat. O adevărată instituţie. Am nişte emoţii...

– Nu-ţi face griji. O să te placă, drăguţo.

– Charles spune că n-are nici o importanţă dacă o să le plac sau nu. El mă iubeşte. Şi eu îl ador. Abia aştept să-l cunoşti. E fantastic.

– Nu mă îndoiesc.

Nu avea să-l cunoască niciodată pe Charles. Nu avea să legene niciodată un nepoţel în poală. *„Nu. Nu trebuie să mă gîndesc la lucrul ăsta".*

– Spune-mi, fetiţo, Charles îşi dă seama ce noroc a avut să întîlnească o fată ca tine?

– Nu-l las eu să uite, rîse Tracy. Dar să nu mai vorbim despre mine. Spune-mi ce se mai aude pe acolo? Cum te simţi?

„Cu sănătatea stai perfect, Doris, îi spusese doctorul Rush. *Ai să trăieşti o sută de ani".* Una din micile ironii ale soartei.

– Mă simt minunat. *„Pentru că vorbesc cu tine",* îşi spuse Doris în gînd.

– Ţi-ai găsit şi tu, în sfîrşit, un prieten? o tachină Tracy.

De cînd murise tatăl lui Tracy, cu cinci ani în urmă, lui Doris Whitney nici prin gînd nu-i mai trecuse să iasă cu un alt bărbat, în ciuda îndemnurilor fiicei ei.

– N-am nici un prieten. Schimbă subiectul. Cum îţi merge cu slujba? Continuă să-ţi placă?

– La nebunie. Charles n-are nimic împotrivă să lucrez şi după căsătorie.

– Asta-i un lucru foarte bun, fetiţo. Charles pare să fie un om înţelegător.

– Aşa şi e. Ai să te convingi singură.

Se auzi o rafală puternică de tunete, ca un ecou din culise. Era timpul să încheie. Nu mai avea nimic

să-l spună, decît un ultim rămas bun.

– La revedere, scumpa mea.

Se străduí să-şi stăpînească tremurul vocii.

– Ne vedem la nuntă, mamă. Te sun de îndată ce eu şi Charles stabilim data.

– Da. Mai exista un lucru pe care voia să i-l spună: Te iubesc foarte, foarte mult, Tracy.

Doris Whitney aşează cu grijă receptorul în furcă.

Apoi luă revolverul în mînă. *„Nu există decît o singură cale de a o face. Repede!"* Îşi lipi ţeava de tîmplă şi apăsă pe trăgaci.

2

Philadelphia
Vineri, 21 februarie, ora opt dimineaţa

Tracy Whitney ieşi din holul blocului în care locuia şi plonjă în ploaia cenuşie, amestecată cu lapoviţă, care biciuia imparţial limuzinele lucioase, conduse de şoferi în uniformă, ce lunecau pe Market Street, ca şi casele mizere, părăsite, îngrămădite ciorchine în mahalalele din nordul Philadelphiei. Ploaia spăla limuzinele, curăţindu-le, şi muia maldărele de gunoi din faţa caselor părăginite, prefăcîndu-le în grămezi de murdărie mustind de apă soioasă. Tracy Whitney se ducea la serviciu. Străbătu cu un pas săltăreţ Chestnut Street, în drum spre bancă, înfrînîndu-se cu greu să nu înceapă să cînte în gura mare. Purta un impermeabil de un galben luminos, cizme, şi o pălărie

de ploaie, galbenă, care abia de-i stăvilea coama de păr castaniu, strălucitor. Tracy avea douăzeci şi cinci de ani, o faţă vioaie, inteligentă, cu o gură cărnoasă, senzuală, ochi scînteietori care într-o clipă îşi puteau schimba culoarea de la un verde proaspăt, de muşchi reavăn, la un verde de jad întunecat, şi un trup zvelt, atletic. Şi culoarea tenului varia, parcurgînd toate nuanţele dintre un alb translucid pînă la un trandafiriu cald, după cum îi fluctuau stările de spirit între mînie, oboseală sau emoţie. Mama ei îi spusese odată:

– Zău aşa, fetiţo, uneori nu te recunosc. Porţi în tine toate culorile vîntului.

Acum, în timp ce Tracy cobora cu pas iute strada, trecătorii întorceau capul după ea zîmbind, invidiindu-i fericirea care-i radia pe chip. Şi Tracy le întorcea zîmbetul.

„E aproape indecent să se simtă cineva atît de fericit, îşi spunea în gînd. *Sînt pe cale să mă mărit cu bărbatul pe care-l iubesc şi îi port pruncul în pîntece. Ce altceva mi-aş mai putea dori?"*

Cînd se apropie de clădirea băncii, Tracy se uită la ceas. Opt şi douăzeci. Banca *„Philadelphia Trust and Fidelity"* nu avea să-şi deschidă porţile pentru funcţionari decît peste zece minute, dar Clarence Desmond, vicepreşedintele băncii care răspundea de departamentul internaţional, se şi găsea în faţa uşii, închizînd butonul exterior de alarmă. Lui Tracy îi plăcea ritualul matinal. Rămase în ploaie, aşteptînd, în timp ce Desmond pătrunse în bancă şi încuie iarăşi uşa după el.

Pretutindeni în lume, băncile au sisteme secrete de securitate, şi *„Philadelphia Trust and Fidelity Bank"*

nu făcea excepţie. Rutina era mereu aceeaşi, în afara semnalului de siguranţă care varia de la o săptămînă la alta. În această săptămînă semnalul consta într-o jaluzea pe jumătate coborîtă, care indica funcţionarilor ce aşteptau afară că înăuntru se proceda la uzuala percheziţie menită să verifice dacă nu cumva se ascunsese pe undeva vreun intrus, cu intenţia de a-i lua ostateci pe angajaţi. Clarence Desmond inspecta toaletele, depozitele, subsolul, şi aripa ce adăpostea seifurile. Numai după ce avea să se asigure pe deplin că nu se pitise nimeni, jaluzeaua urma să se ridice în semn că totul e în perfectă ordine.

Prima care intra în bancă era întotdeauna contabila şefă. Îşi lua locul în picioare lîngă semnalul de alarmă, pînă ce se adunau toţi ceilalţi salariaţi, şi apoi uşa se încuia din nou în urma lor.

La opt treizeci, Tracy Whitney intră împreună cu colegii ei în holul împodobit, îşi dezbrăcă impermeabilul, cizmele şi pălăria şi, cu un tainic amuzament, trase cu urechea la văicărelile celorlalţi, legate de vremea de afară.

– Vîntul ăsta blestemat mi-a smuls umbrela din mînă, se plînse o fată. Sînt muiată pînă la piele.

– Am trecut pe lîngă două raţe care înotau pe Market Street, glumi casierul şef.

– S-a anunţat la buletinul meteorologic că vremea asta mai ţine două săptămîni. Ce n-aş da să fiu acum în Florida!

Tracy continuă să zîmbească şi se aşeză la masa ei de lucru. Era şefa departamentului de transfer prin computer. Pînă de curînd, transferul sumelor de bani

de la o bancă la alta sau dintr-o ţară în alta constituise un proces greoi, lent, ce presupunea o sumedenie de formalităţi şi formulare poştale naţionale şi internaţionale. Odată cu introducerea computerelor însă, situaţia cunoscuse o spectaculoasă schimbare şi sume imense puteau fi transferate instantaneu. Prima misiune a lui Tracy consta în a extrage din computere comenzile de transfer sosite peste noapte şi de a transfera sumele, tot pe calea computerului, la alte bănci. Toate tranzacţiile se făceau pe baza unui cod care se schimba periodic pentru a se evita accesul unor persoane neautorizate. Zi de zi, prin mîinile lui Tracy treceau milioane de dolari electronici. Era o muncă fascinantă, sîngele vital care hrănea arterele sistemului bancar de pe întreg globul, şi, pînă în momentul în care Charles Stanhope III apăruse în viaţa lui Tracy, slujba la bancă însemnase pentru ea lucrul cel mai atrăgător din lume. Banca *„Philadelphia Trust and Fidelity"* avea o vastă reţea internaţională şi, în pauza de prînz, Tracy şi colegii ei obişnuiau să discute despre activităţile desfăşurate în dimineaţa respectivă. Era conversaţia de bază.

Deborah, contabila şefă, anunţă:

– Tocmai am perfectat împrumutul de o sută de milioane de dolari acordat Turciei...

Mae Trenton, secretara vicepreşedintelui, le comunică pe un ton confidenţial:

– La şedinţa de comitet de azi-dimineaţă s-a hotărît să se extindă noile facilităţi financiare şi în Peru. Avansul e de peste cinci milioane de dolari.

Jon Creighton, fanaticul băncii, interveni:

– După cîte ştiu, contribuim şi la fondul de salvare a Mexicului cu cincizeci de milioane. Nevolnicii ăia nu merită o para chioară...

„E nostim, îşi spuse Tracy, *că tocmai ţările care atacă America pentru că ar fi preocupată exclusiv de bani sînt întotdeauna primele care ne cerşesc împrumuturi".*

Era subiectul în legătură cu care ea şi Charles avuseseră primul lor conflict de vederi.

Tracy îl întîlnise pe Charles Stanhope III la un simpozion economic unde acesta din urmă fusese invitat să vorbească. Charles conducea casa de investiţii fondată de străbunicul lui şi compania sa, făcea afaceri pe scară mare cu banca la care lucra Tracy. După discursul lui Charles, Tracy l-a abordat pentru a-şi exprima dezaprobarea faţă de analiza lui cu privire la posibilitatea ţărilor din lumea a treia de a achita sumele uriaşe împrumutate de la băncile comerciale şi de la guvernele ţărilor occidentale. La început, Charles a fost amuzat şi apoi intrigat de argumentele pătimaşe ale frumoasei tinere care i se adresa. Discuţia lor s-a prelungit şi pe parcursul dineului pe care i l-a oferit la vechiul restaurant al *Legătorilor de Cărţi.*

În primele momente, Tracy n-a fost prea impresionată de Charles Stanhope III, deşi ştia bine că acesta era partida cea mai rîvnită de fetele din Philadelphia. Charles, în vîrstă de treizeci şi cinci de ani, bogat şi plin de succes, făcea parte dintr-una din cele mai vechi familii din Philadelphia. Înalt de un metru şaptezeci şi cinci, cu un păr nisipiu, rărit, ochi căprui, şi un fel de a fi amabil şi pedant, îi făcuse lui

Tracy impresia unui bogătaş plicticos.

Ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, Charles se aplecase peste masă şi-i spusese:

– Tatăl meu e convins că la maternitate i s-a schimbat copilul.

– Cum aşa?

– Mă consideră un înapoiat. Pentru că eu nu cred că banii înseamnă totul, că banul e buricul pămîntului. Dar, te rog, să nu mă spui vreodată tatei că ţi-am divulgat secretul.

Avea un aer de fermecătoare modestie şi Tracy se pomeni privindu-l cu mai multă căldură. *„Mă întreb cum m-aş simţi în chip de nevastă a unui astfel de om – să fii măritată cu puterea de stat!"*

Tatălui lui Tracy îi trebuise aproape o viaţă întreagă pentru a pune pe picioare o întreprindere care, celor din familia Stanhope, li s-ar fi părut cu totul neînsemnată. *„Cei din familia Stanhope nu se vor amesteca niciodată cu cei din familia Whitney,* se gîndi în continuare Tracy. *Ca untdelemnul şi apa. Familia Stanhope reprezintă untdelemnul. Dar ce tot stau eu şi depăn visuri ca o idioată? Mă gîndesc numai la mine. Un bărbat mă invită la masă şi eu mă şi întreb dacă aş vrea să-i fiu soţie. Probabil că n-am să-l mai văd a doua oară în viaţa mea".*

Şi în acest timp Charles îi spunea:

– Sper că eşti liberă mîine seară, să luăm cina împreună.

Philadelphia e un adevărat corn al abundenţei în ce priveşte lucrurile de văzut şi de făcut. În serile de simbătă Tracy şi Charles se duceau să vadă cîte un balet sau să-l asculte pe Ricardo Muti dirijînd or-

chestra *„Philadelphia"*. În zilele lucrătoare explorau New Market sau colecţia unică de magazine din Society Hill. Mîncau caşcaval pane la măsuţele de pe trotuar de la Geno, şi cinau la *Café Royal,* unul dintre cele mai exclusiviste restaurante din Philadelphia. Făceau cumpărături în Head House Square şi hoinăreau prin Muzeul de Artă din Philadelphia şi prin Muzeul *Rodin.*

Tracy se oprise în faţa statuii numite *„Gînditorul"*, se uitase rîzînd la Charles şi îi spusese: „Ăsta eşti tu".

Pe Charles nu-l atrăgeau exerciţiile fizice, dar lui Tracy îi plăceau, aşa încît în dimineţile de duminică făceau împreună jogging pe West River Drive sau pe faleza rîului Schuylkill. Tracy se înscrisese la un curs de *t'ai chi ch'uan,* care avea loc sîmbăta după-amiaza, şi, după o oră de antrenament, ostenită dar plină de însufleţire, se întîlnea cu Charles în apartamentul acestuia. Charles avea pasiunea gătitului şi un gust foarte rafinat şi îi plăcea să prepare mîncăruri exotice, ca de pildă *bistilla* marocane şi *guo bu li,* adică gălusti din China de Nord, sau *tahine de poulet au citron,* doar pentru Tracy şi el.

Charles era persoana cea mai pedantă pe care o cunoscuse Tracy vreodată. Odată, cînd întîrziase un sfert de oră la o întîlnire pentru a merge împreună la un restaurant, nemulţumirea pe care o manifestase Charles îi stricase întreaga seară. După aceea făcuse un legămînt să fie cît se poate de punctuală în relaţiile cu el.

Tracy avusese prea puţină experienţă sexuală, dar se gîndea că Charles făcea dragoste în acelaşi fel în care-şi trăia şi viaţa: meticulos şi foarte cuviincios.

Odată, cînd Tracy încercase să fie ceva mai cutezătoare şi mai neconvenţională în pat, Charles se arătase atît de şocat, încît biata fată începuse să se întrebe singură dacă nu cumva e o maniacă sexuală.

Se trezise pe neaşteptate însărcinată şi, cînd se întîmplase acest lucru Tracy se simţise cuprinsă de îndoieli. Charles nu-i vorbise despre căsătorie şi nu voia să-l oblige s-o ia de nevastă din cauza copilului. Pe de altă parte, nu se simţea în stare să facă un avort, dar şi alternativa era la fel de dureroasă. Ar putea ea să crească un copil fără ajutorul unui tată şi, pe de altă parte, ar fi drept faţă de copil?

Hotărî să-i împărtăşească lui Charles vestea într-o seară, după cină. Îi pregătise un *cassoulet* în apartamentul ei, şi din pricina nervozităţii arsese mîncarea. Cînd îi puse în faţă carnea scorojită şi fasolea pîrlită, uită pe dată frazele îngrijite pe care le repetase în gînd, şi izbucnise sălbatic:

– Charles, îmi pare foarte rău, sînt... însărcinată.

Urmase o tăcere insuportabil de lungă, şi cînd Tracy se pregăti să o spargă, îl auzi pe Charles spunînd:

– Bineînţeles, o să ne căsătorim.

Tracy simţise o uşurare fără de margini:

– Nu vreau să crezi că eu... Nu eşti obligat să te însori cu mine, ştii...

Ridicase mîna ca să o oprească.

– Tracy, vreau să mă însor cu tine. Sînt convins că ai să fii o soţie minunată. Apoi adăugase: Desigur, tata şi mama vor fi cam surprinşi.

După care îi zîmbise şi o sărutase.

– De ce-or să fie surprinşi? întrebase Tracy cu

mult calm.

Charles oftase:

– Iubito, cred că nu-ţi dai seama în ce te vîri. Cei din familia Stanhope se căsătoresc întotdeauna – scuză-mă, dar citez între ghilimele – „cu cei egali cu ei". Cercul cel mai de sus din Philadelphia.

– Şi, probabil, ţi-au şi ales soţia, ghicise Tracy.

Charles o luase în braţe.

– Asta nu are nici o importanţă. Important este pe cine am ales eu. Vinerea viitoare vom lua masa cu mama şi cu tata. A sosit timpul să-i cunoşti.

La nouă fără cinci, Tracy deveni conştientă de o modificare a nivelului de zgomot din bancă. Salariaţii începuseră să vorbească ceva mai repede şi să se mişte mai alert. Peste cinci minute uşile băncii aveau să se deschidă pentru public şi totul trebuia să fie gata pregătit. Pe fereastra din faţă se şi vedeau clienţii înşiraţi pe trotuar, aşteptînd în ploaia rece. Tracy îl urmări pe paznicul care termina distribuirea formularelor de depunere şi a celor de retragere în cutiile de metal rînduite pe cele şase mese aliniate în centrul sălii principale. Clienţii obişnuiţi aveau formulare de depunere speciale, cu un cod magnetic personal imprimat la bază, astfel încît de cîte ori făceau cîte o depunere, computerul o înregistra automat la contul respectiv. Dar adeseori clienţii veneau fără formularele speciale şi urmau să le completeze pe cele albe, uzuale.

Paznicul aruncă o privire la ceasul de pe perete şi cum minutarul ajunsese la cifra nouă, se îndreptă spre uşă şi o descuie ceremonios.

Ziua bancară începuse.

Următoarele cîteva ore Tracy a fost prea prinsă de operaţiunile ei la computer pentru a se mai putea gîndi şi la altceva. Fiecare transfer trebuia controlat de două ori pentru a se verifica înscrierea codului corect. În cazul transferării unei sume, trebuia să înregistreze numărul contului, suma şi banca la care urma să se efectueze transferul. Fiecare bancă avea propriul ei număr de cod, marcat într-un registru confidenţial ce conţinea codurile tuturor băncilor importante din lume.

Dimineaţa trecu în zbor. Tracy avea de gînd să folosească pauza de prînz pentru a se coafa şi îşi rezervase o oră la Larry Stella Botte. Era un coafor foarte scump, dar merita, pentru că părinţii lui Charles trebuiau s-o vadă în cea mai bună formă. *„Trebuie să-i fac să mă placă*, se gîndi Tracy. *Nu-mi pasă ce noră şi-au ales ei. Nimeni nu-l poate face pe Charles mai fericit decît am să-l fac eu"*.

La ora unu Tracy îşi îmbrăcă impermeabilul. Clarence Desmond îi făcu semn să vină în biroul lui. Desmond era însăşi întruchiparea importanţei directoriale. Dacă banca ar fi folosit reclame televizate, el ar fi oferit imaginea perfectului purtător de cuvînt. Îmbrăcat într-o manieră conservatoare, cu aerul lui de autoritate solidă şi demodată, era omul menit să inspire încredere.

– la loc, Tracy, i se adresă Desmond. Se mîndrea cu faptul de a cunoaşte numele de botez ale tuturor funcţionarilor. A naibii de urîtă vreme, nu?

– Da.

– Mă rog, totuşi oamenii trebuie să-şi regleze problemele bancare. Desmond îşi epuizase pream-

bulul. Se apleacă peste birou. Înţeleg că eşti logodită cu Charles Stanhope.

Tracy rămase surprinsă.

– Încă nu am anunţat logodna. Cum de...?

– Nimic din ceea ce se petrece în familia Stanhope nu poate rămîne secret, zîmbi Desmond. Sînt foarte bucuros pentru dumneata, Tracy. Presupun că şi după căsătorie vei continua să lucrezi la noi. După luna de miere, bineînţeles. N-am vrea să te pierdem. Eşti una dintre cele mai valoroase funcţionare ale noastre.

– Am discutat această chestiune cu Charles şi am căzut de acord că ar fi mai bine pentru mine dacă aş continua să lucrez.

Desmond zîmbi satisfăcut. *„Stanhope şi Fiii"* era una dintre cele mai importante case de investiţii din domeniul financiar şi ar fi fost o achiziţie grozavă dacă ar fi reuşit să-i atragă să-şi efectueze toate tranzacţiile exclusiv prin banca lor. Se rezemă de spătarul scaunului.

– Cînd ai să te întorci din luna de miere, Tracy, o să te aştepte o frumoasă promovare în muncă şi o substanţială creştere de salariu.

– O, vă mulţumesc, e minunat. Tracy ştia bine că merita acest lucru şi simţi un fior de mîndrie. Ardea de nerăbdare să-l anunţe pe Charles. Avea senzaţia că zeii se uniseră pentru a o copleşi de fericire.

Familia Charles Stanhope Senior locuia într-o im-

pozantă reşedinţă în Rittenhouse Square. Era un punct de cotitură al oraşului, pe lîngă care Tracy trecuse adeseori. *„Şi acum, îşi spuse ea, va face parte din viaţa mea".*

Era nervoasă. Frumoasa coafură i se pleoştise din cauza umezelii aerului. De patru ori îşi schimbase rochia. Să se îmbrace simplu? Elegant? Avea şi ea o rochie *Yves Saint Laurent* pe care şi-o cumpărase cu mari sacrificii la Wanamaker. *„Dacă îmbrac rochia asta, or să-şi închipuie că sînt o risipitoare. Pe de altă parte, dacă-mi pun una din rochiile mele cumpărate la solduri la Post Horn, or să-şi spună că fiul lor se însoară cu cineva de rang inferior. Ah, Doamne, aşa ceva or să-şi spună oricum!"* În cele din urmă se hotărî pentru o fustă gri de lînă şi o bluză albă de mătase şi îşi puse în jurul gîtului lănţişorul de aur pe care mama ei i-l trimisese de Crăciun.

Uşa reşedinţei îi fu deschisă de un fecior în livrea.

– Bună seara, domnişoară Whitney.

„Valetul îmi cunoaşte numele. Să fie un semn bun? Un semn rău?"

– Îmi permiteţi să vă iau pardesiul?

Picurau din el stropi de apă pe covorul persan.

O conduse printr-un hol de marmură care părea de două ori mai spaţios decît banca. Tracy se gîndi panicată: *„Doamne, m-am îmbrăcat complet nepotrivit. Trebuia să-mi fi pus rochia Yves Saint Laurent".* Cînd intră în bibliotecă, simţi cum i se duce

un fir de la ciorapii colanți, și se trezi față-n față cu părinții lui Charles.

Charles Stanhope Senior era un bărbat de vreo șaizeci și cinci de ani, cu o înfățișare severă. Arăta întocmai ca omul de succes care era; proiecția a ceea ce va fi fiul lui peste treizeci de ani. Avea ochi căprui, ca și Charles, o bărbie hotărîtă, un franj de păr alb pe frunte, și lui Tracy îi plăcu pe dată. Era bunicul perfect pentru copilașul lor.

Mama lui Charles avea o înfățișare impresionantă. Era mai curînd scundă și îndesată, dar în ciuda staturii avea un aer regal. *„Pare demnă și serioasă,* se gîndi Tracy. *O să fie o bunică minunată".*

Doamna Stanhope îi întinse mîna:

– Draga mea, apreciem faptul că ai venit. I-am cerut lui Charles să ne lase cîteva minute singuri cu dumneata. Sper că nu ai nimic împotrivă?

– Bineînțeles că nu are nimic împotrivă, declară tatăl lui Charles. la loc... Tracy, nu-i așa?

– Da, domnule.

Amîndoi se așezară pe o canapea în fața ei.

„De ce am senzația că trebuie să trec prin inchiziție?" se gîndi Tracy. Parcă auzea glasul mamei ei: *„Fetițo, Dumnezeu n-o să-ți trimită niciodată în cale ceva ce nu vei putea rezolva. Încearcă numai să înaintezi pas cu pas".*

Primul pas al lui Tracy a fost un zîmbet slab care a ieșit cam strîmb pentru că în acea clipă simți cum firul scăpat de la ciorap îi înaintează pînă la genunchi. Încercă să-l ascundă cu mîinile.

– Așa! începu domnul Stanhope, cu o voce pe care și-o voia binevoitoare. Deci dumneata și Charles

doriţi să vă căsătoriţi.

Cuvîntul *doriţi* o supără pe Tracy. *„Fără îndoială că Charles i-a anunţat că sîntem gata să ne căsătorim."*

– Da, răspunse Tracy.

– Dumneata şi Charles nu vă cunoaşteţi de prea multă vreme, nu-i aşa? interveni doamna Stanhope.

Tracy încercă să-şi înăbuşe resentimentul. *„Am avut dreptate,* îşi spuse ea. *Voi fi supusă la o inchiziţie".*

– De suficientă vreme încît să ştim că ne iubim, doamnă Stanhope.

– Iubire? murmură domnul Stanhope.

– Ca să fiu sinceră, domnişoară Whitney, interveni din nou doamna Stanhope, vestea pe care ne-a dat-o Charles a însemnat un şoc pentru tatăl lui şi pentru mine. Zîmbi cu îngăduinţă. Desigur că Charles ţi-a vorbit despre Charlotte? Cînd văzu expresia feţei lui Tracy, adăugă: Înţeleg. Ei bine, Charles şi Charlotte au copilărit împreună. Au fost întotdeauna foarte apropiaţi, şi... mă rog, sincer, toată lumea se aştepta ca anul acesta să-şi anunţe logodna.

Nu era necesar să i-o descrie pe Charlotte. Tracy ar fi putut să-i deseneze portretul. Locuia în casa de alături. Bogată, cu aceleaşi rădăcini sociale ca şi Charles. Absolventă a celor mai bune şcoli. Iubea caii şi cîştiga trofee.

– Vorbeşte-ne despre familia dumitale, sugeră domnul Stanhope.

„Dumnezeule, asta-i o scenă dintr-un film melodramatic, se gîndi Tracy, furioasă. *Eu sînt eroina interpretată de Rita Hayworth, care-i întîlneşte pentru prima oară pe părinţii lui Cary Grant. Simt nevoia să beau*

ceva. În filmele vechi valetul vine întotdeauna în ajutor aducînd o tavă cu băuturi".

– Unde te-ai născut, draga mea? începu doamna Stanhope.

– În Louisiana. Tatăl meu era mecanic. Nu fusese necesar să facă această precizare, dar Tracy nu putuse rezista. Să-i ia dracu! Ea era mîndră de tatăl ei.

– Mecanic?

– Da. Şi-a deschis un mic atelier la New Orleans, care s-a dezvoltat apoi într-o fabrică destul de mare. La moartea tatei, în urmă cu cinci ani, mama a preluat afacerile.

– Şi ce anume... fabrică?

– Ţevi de eşapament şi alte piese de maşină.

Domnul şi doamna Stanhope schimbară între ei o privire şi apoi spuseră într-un glas:

– Înţeleg.

Tonul lor o făcu pe Tracy să se încordeze. *„Mă întreb cît o să dureze pînă cînd or să înceapă să mă îndrăgească?"* se întrebă ea. Se uită la cele două chipuri ostile din faţa ei şi, fără voie, începu să bîiguie la întîmplare.

– Sînt sigură că mama mea o să vă placă. E frumoasă, şi inteligentă, şi fermecătoare. E din Sud. E foarte scundă, cam de statura dumneavoastră, doamnă Stanhope...

Tracy îşi reteză cuvintele, strivite de tăcerea celor doi. Rîse prosteşte, un rîs care se stinse sub privirea doamnei Stanhope.

Domnul Stanhope sparse tăcerea, rostind cu o voce lipsită de expresie:

– Charles ne-a informat că ești însărcinată.

Oh, cît ar fi dorit Tracy să nu-i fi informat! Atitudinea lor era net dezaprobatoare. De parcă fiul lor n-ar fi avut nici un amestec în ceea ce se întîmplase. O făceau să se simtă stigmatizată. *„Acum știu ce ar fi trebuit să port,* se gîndi Tracy. *Litera roșie care stigmatiza femeile de moravuri ușoare".*

– Nu pot să înțeleg cum în ziua de azi, și cu... începu doamna Stanhope, dar nu-și putu duce fraza la capăt pentru că în acea clipă Charles își făcu apariția în încăpere. În viața ei Tracy n-a fost mai fericită să vadă pe cineva.

– Ei, rosti Charles, cum vă înțelegeți între voi?

Tracy sări de pe scaun și i se aruncă în brațe.

– Foarte bine, iubitule.

Se lipi de el, gîndind: *„Slavă Domnului că Charles nu seamănă cu părinții lui. El nu s-ar purta niciodată în felul ăsta. Sînt niște oameni îngusti și snobi și reci".*

Se auzi o tuse discretă în spate și, în sfîrșit, valetul se înfățișă purtînd o tavă cu băuturi. *„O să fie bine,* se încurajă Tracy singură. *Filmul o să se termine cu un happy end".*

Cina era excelentă dar Tracy se simțea prea nervoasă ca să poată mînca. Discutară probleme bancare, politică, starea jalnică a omenirii, discuții foarte impersonale și politicoase. Nici unul dintre părinți nu rostl cu glas tare: *„L-al prins pe fiul nostru în capcană". „De fapt,* își spuse Tracy, *au perfectă dreptate*

să fie îngrijorați de femeia cu care se va căsători fiul lor. Într-o bună zi, Charles va deveni proprietarul firmei și e important să aibă alături o soție potrivită". Și Tracy își făgădui în gînd: *„Voi fi o soție potrivită".*

Charles îi luă cu blîndețe mîna cu care mototolea șervetul pe sub masă, îi zîmbi și îi făcu un ușor semn cu ochiul. Tracy simți că inima ei își ia zborul.

– Tracy și cu mine preferăm o nuntă intimă, spuse Charles, și după aceea...

– Prostii, îl întrerupse doamna Stanhope. În familia noastră nu se fac nunți intime, Charles. Sînt zeci și zeci de prieteni care vor voi să te vadă căsătorit. Apoi cîntări din priviri silueta lui Tracy. Poate că ar trebui să expediem cît mai curînd invitațiile de nuntă. Și apoi, ca o reacție lentă: Desigur dacă și dumneata ești de acord.

– Da. Da, firește.

Deci va avea loc o nuntă. *„De ce oare m-am îndoit?"* se întrebă Tracy.

Doamna Stanhope continuă:

– Unii dintre musafiri vor veni din străinătate. O să fac pregătirile necesare ca să locuiască aici, în casa noastră.

Iar domnul Stanhope întrebă:

– Ați hotărît unde o să vă petreceți luna de miere?

– Asta-i o informație secretă, tată, răspunse Charles, zîmbind și strîngîndu-i mîna lui Tracy.

– Dar cît vreți să prelungiți luna de miere? se interesă doamna Stanhope.

– Vreo cincizeci de ani, răspunse Charles și Tracy îl adoră pentru acest răspuns.

După cină intrară să ia un coniac în bibliotecă și

Tracy îşi plimbă privirile prin încăperea frumoasă, lambrisată în lemn de stejar vechi, cu rafturile încărcate de volume legate în piele, şi pereţii împodobiţi cu două peisaje de Corot, un mic Copley şi un Reynolds. Pentru Tracy n-ar fi avut nici o importanţă dacă Charles ar fi fost sărac lipit pămîntului, totuşi trebui să recunoască în sinea ei că felul lui de viaţă era deosebit de plăcut.

Sunase aproape miezul nopţii cînd Charles o conduse pe Tracy la micul ei apartament din Fairmount Park.

– Tracy, sper că seara asta n-a fost prea neplăcută pentru tine. Mama şi tata ştiu să fie uneori cam înţepaţi.

– O, nu, au fost foarte drăguţi, minţi Tracy.

Se simţea epuizată de tensiunea prin care trecuse întreaga seară, dar cînd ajunseră la uşa apartamentului, îl întrebă:

– Nu vrei să intri, Charles?

Simţea nevoia să se cuibărească în braţele lui. Ar fi vrut să-l audă spunîndu-i: *„Te iubesc, scumpa mea. Nimeni pe lumea asta nu o să ne poată despărţi"*. Dar Charles îi răspunse:

– În seara asta, nu. Mîine am o dimineaţă grea.

Tracy îşi ascunse dezamăgirea.

– Sigur că da, te înţeleg, iubitule.

– Îţi telefonez mîine.

O sărută în grabă şi apoi Tracy îl urmări din priviri în timp ce ieşea din holul blocului.

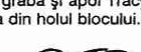

Apartamentul era în flăcări şi vuietul obsesiv al sirenei spărgea cu brutalitate tăcerea. Tracy sări în capul oaselor în pat, buimăcită de somn, încercînd să simtă mirosul fumului în camera cufundată în beznă. Sirena continua să ţipe şi-i trebui un timp pînă să-şi dea seama că de fapt suna telefonul. Ceasul de pe noptieră indica ora două şi jumătate noaptea. Primul ei gînd speriat a fost că i s-a întîmplat ceva lui Charles. Smulse receptorul din furcă.

– Alo?

O voce bărbătească, foarte îndepărtată, întrebă:

– Tracy Whitney?

Şovăi. Dacă era o chemare obscenă...

– Cine e?

– Locotenentul Miller de la poliţia din New Orleans. Sînteţi Tracy Whitney?

– Da.

Inima începu să-i bată cu putere.

– Mă tem că trebuie să vă dau o veste proastă...

Mîna lui Tracy încleştă cu forţă telefonul.

– În legătură cu mama dumneavoastră...

– Mama... mama a avut vreun accident?

– A murit, domnişoară Whitney.

– Nu!

A sunat ca un strigăt. Era într-adevăr o chemare obscenă. Un ţicnit care voia să o sperie. Nu se întîmplase nimic cu mama ei. Mama ei trăia. *„Te iubesc foarte, foarte mult, Tracy"* îi spusese.

– Îmi pare rău că trebuie să vă dau vestea în felul ăsta, spunea vocea.

Era adevărat. Era un coşmar, dar se petrecuse de-adevăratelea. Nu putea vorbi. Mintea şi limba îi

îngheţaseră.

Vocea locotenentului stăruia:

– Alo... Domnişoară Whitney? Alo...?

– Sosesc cu primul avion.

Şedea în mica bucătărie a apartamentului gîndindu-se la mama ei. Era cu neputinţă să fi murit. Fusese întotdeauna o fiinţă atît de vibrantă, atît de vie! Relaţia dintre ele fusese atît de strînsă, atît de caldă! Încă din copilărie Tracy se obişnuise să-i destăinuiască mamei ei toate problemele care o frămîntau – discuta cu ea despre şcoală şi despre băieţi şi mai tîrziu despre bărbaţi. După moartea soţului ei, Doris Whitney, primise numeroase propuneri de la oameni de afaceri care doreau să cumpere fabrica. Îi oferiseră lui Doris suficienţi bani ca să poată trăi în tihnă pînă la sfîrşitul zilelor, dar ea refuzase cu îndărătnicie să vîndă.

– Tatăl tău a construit fabrica asta cu mîinile lui. Nu pot să arunc toată munca lui pe apa sîmbetei.

Şi menţinuse afacerea prosperă.

„Oh, mamă! se jelui Tracy în gînd. *Te iubesc din toată inima mea. N-ai să-l cunoşti niciodată pe Charles, n-ai să-ţi vezi niciodată nepoţelul!"* Şi izbucni în plîns.

Îşi făcu o cafea şi o lăsă să se răcească în timp ce zăcea în întuneric. Tracy ar fi vrut nebuneşte să-l cheme pe Charles şi să-i spună ce se întîmplase, să-l simtă alături de ea. Se uită la ceasul din bucătărie. Era trei şi jumătate noaptea. Nu voia să-l trezească, o

să-i telefoneze din New Orleans. Se întrebă dacă cele întîmplate aveau să afecteze planurile lor de căsătorie, dar pe dată se învinovăți pentru că se mai putea gîndi la așa ceva. Cum de se putea gîndi la ea într-un asemenea moment? Locotenentul Miller îi spusese: „Cînd ajungeți aici luați o mașină și veniți direct la Comandamentul poliției". *„De ce la Comandamentul poliției? De ce? Ce se putuse întîmpla?"*

Stînd pe aeroportul aglomerat din New Orleans și așteptîndu-și bagajele, înconjurată de călători nervoși, nerăbdători, care o împrînceau, Tracy se simțea sufocată. Se căzni să se apropie de caruselul cu bagaje, dar nimeni nu-i făcea loc. Tulburarea punea stăpînire pe ea cu tot mai multă putere; se temea de ce va avea de înfruntat în scurt timp. Încerca să se convingă singură că era vorba doar de o neînțelegere, dar cuvintele teribile îi reverberau în minte: *„Mă tem că trebuie să vă dau o veste proastă... A murit, domnișoară Whitney... Îmi pare rău că trebuie să vă dau vestea în felul ăsta..."*

Cînd reuși în cele din urmă să-și recupereze valiza, Tracy se urcă într-un taxi și repetă adresa pe care i-o dăduse locotenentul:

– South Broad Street 715, vă rog.

Șoferul îi rînji prin oglinda retrovizoare:

– La copoi, ha?

Nu dorea o conversație. Nu acum. Mintea îi era prea zbuciumată.

Taxiul se îndreptă spre est, pe şoseaua lacului Ponchartrain. Şoferul continua să sporovăiască...

– Aţi venit aici pentru marea panoramă, domnişoară?

Tracy nu avea habar despre ce vorbeşte, dar îi răspunse în gînd: *„Nu. Am venit aici pentru moarte".* Era conştientă de zumzetul vocii şoferului, dar nu-i mai deslușea cuvintele. Stătea ţeapănă pe banchetă, fără să ia în seamă priveliştile familiare care se perindau în viteză. Numai cînd se apropiară de Cartierul Francez, Tracy deveni conştientă de un zgomot crescînd. Era vacarmul unei gloate care-şi ieşise din minţi, cheflii care urlau o litanie străveche, barbară.

– Pînă aici pot să vă duc, o informă şoferul.

Şi atunci Tracy privi pe fereastră şi văzu o priveliște incredibilă. Sute de mii de oameni, răcnind, cu măşti pe obraz, costumaţi în balauri, în crocodili uriaşi, în zei păgîni, umpleau străzile, se revărsau în puhoaie, scoţînd o cacofonie de zgomote. O explozie dementă de trupuri şi muzică şi valuri legănate şi dans.

– Mai bine să coboriţi înainte să-mi răstoarne maşina, o sfătui şoferul. Blestemata asta de *Mardi Gras.*

„Desigur!" Era sfîrşitul lui februarie, vremea în care întreg oraşul sărbătorea ultima zi înainte de postul Paştelui. Tracy coborî din maşină şi se opri pe marginea trotuarului, cu valiza în mînă. Într-o clipită fu luată pe sus de valul urlător al mulţimii săltăreţe. Era obscen, Sabatul vrăjitoarelor, un milion de Furii dezlănţuite care celebrau moartea mamei ei. Valiza îi fu smulsă din mînă, după care se făcu nevăzută. Un

grăsan cu o mască de diavol o înşfăcă în braţe şi o sărută. O capră o apucă de sîni şi un urs uriaş o prinse din spate şi o ridică în aer. Se zvîrcolea chinuindu-se s-o ia la fugă, dar îi era cu neputinţă. Era împresurată, capturată, prefăcută într-o părticică a talazului cîntător şi dănţuitor. Se lăsă purtată de puhoiul asurzitor, în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji. Nu exista nici o scăpare. Cînd, în cele din urmă, izbuti să se elibereze şi să se refugieze pe o străduţă liniştită, ajunsese pe muchia isteriei. Rămase un lung răstimp nemişcată, rezemată de un felinar, respirînd adînc şi redobîndindu-şi, încetul cu încetul, controlul asupra ei însăşi. Pe urmă se îndreptă spre postul de poliţie.

Locotenentul Miller era un om de vîrstă mijlocie, cu o faţă brăzdată şi bătută de vînt, părînd sincer stingherit de rolul lui.

– Scuzaţi-mă că n-am putut să vă aştept la aeroport, îi spuse lui Tracy, dar întreg oraşul s-a sminţit. Am inspectat lucrurile mamei dumneavoastră şi sînteţi singura persoană pe care am putut-o chema.

– Domnule locotenent, vă rog, spuneţi-mi ce... ce s-a întîmplat cu mama mea?

– S-a sinucis.

Tracy simţi un fior rece străbătîndu-i şira spinării.

– E... e un lucru imposibil! De ce să se fi sinucis? Avea toate motivele să trăiască.

Vocea îi era gîtuită.

– A lăsat o scrisoare care vă este adresată.

Morga era rece şi indiferentă şi înspăimîntătoare. Tracy se lăsă condusă de-a lungul unui coridor alb, nesfîrşit, pînă cînd intră într-o sală mare, sterilă, goală, dar deodată îşi dădu seama că sala nu era goală. Era plină cu morţi. Morţii ei.

Un gardian îmbrăcat într-un halat alb se apropie de un perete, apucă un mîner şi trase afară un sertar imens.

– Vreţi să aruncaţi o privire?

„Nu! Nu vreau să văd trupul pustiu, neînsufleţit care zace în cutia asta!" Işi spuse Tracy. Voia să plece cît mai repede din locul acela cumplit.Ar fi vrut să se întoarcă în timp, îndărăt cu cîteva ore, cînd visase că aude sirena de incendiu. *„Doamne, de-ar fi fost într-adevăr un incendiu şi nu telefonul, şi nu moartea mamei!"* Tracy înaintă foarte încet, fiecare pas răspunzînd cu ecoul unui ţipăt în inima ei. Şi iat-o privind la rămăşiţele neînsufleţite ale trupului care o zămislise, o născuse, o hrănise, rîsese împreună cu ea, o iubise. Se aplecă şi sărută obrazul mamei ei. Un obraz rece, ca de cauciuc.

– Mamă! şopti Tracy. De ce? De ce ai făcut-o?

– O să trebuiască să-i facem autopsie, o informă gardianul. Aşa zic legile în caz de sinucidere.

Nota lăsată de Doris Whitney nu oferea nici un răspuns întrebărilor ei:

„Iubita mea Tracy,

Te rog să mă ierţi. Am dat greş şi nu pot suporta gîndul de a ajunge o povară pe spinarea ta. Aceasta e calea cea mai bună pe care am putut-o alege. Te iubesc foarte mult.

Mama"

Biletul era la fel de mort şi lipsit de sens ca şi cadavrul care zăcea în sertar.

După-amiază Tracy făcu aranjamentele de înmormîntare, apoi luă un taxi şi se duse la casa părintească. Din depărtare răzbeau chiotele petrecăreţilor de *Mardi Gras*, asemenea unui ritual barbar, lugubru.

Locuinţa familiei Whitney se găsea într-o clădire victoriană, în aşa-numitul District al Parcurilor, un cartier rezidenţial din partea de nord a oraşului. Ca majoritatea clădirilor din New Orleans, casa era construită din lemn şi nu avea subsol întrucît zona era situată sub nivelul mării.

Tracy copilărise în această casă, care păstra pentru ea amintiri calde, plăcute. Nu mai fusese acasă de peste un an, şi cînd şoferul se opri în faţa numărului respectiv, Tracy rămase uimită la vederea unei placarde mari înfipte în mijlocul pajiştii:

De vînzare – Informaţii la
Compania Imobiliară New Orleans.

Era cu neputinţă. *„Casa n-am s-o vînd niciodată,* îi spusese de atîtea ori mama ei. *Am fost atît de fericiţi în ea".*

Cuprinsă de o teamă stranie, iraţională, Tracy trecu pe lîngă magnolia uriaşă şi se îndreptă spre uşa de intrare. Primise cheia casei încă de pe vremea cînd era şcolăriţă în clasa a VII-a, şi de atunci o purta cu ea întruna, ca pe un talisman, un simbol al paradisului care avea s-o aştepte întotdeauna în acest loc.

Descuie uşa şi pătrunse în casă. Rămase în hol, împietrită. Toate camerele erau goale, văduvite de mobilă. Toate preţioasele lor antichităţi se evaporaseră.Casa arăta ca o cochilie găunoasă, părăsită de cei care o populaseră cîndva. Tracy străbătu toate încăperile, una după alta, pradă unei neîncrederi crescînde. Avea senzaţia că o calamitate subită se abătuse asupra locuinţei. Alergă sus pe scări şi rămase apoi, la fel de înlemnită, în pragul dormitorului ei, pe care-l ocupase cea mai mare parte din viaţă. Camera părea să se zgîiască la ea, rece şi pustie. *„Dumnezeule mare, ce a putut să se întîmple?"* Tracy auzi clinchetul soneriei de la uşa din faţă şi coborî să deschidă.

Otto Schmidt stătea în prag. Administratorul *Fabricii de Piese Auto Whitney* era un om mai în vîrstă, cu o faţă şifonată şi un trup subţire ca o sîrmă, cu excepţia unei burţi rotunjite de bere. Un tiv de păr cărunt, dezordonat îi mărginea chelia.

– Tracy, începu bătrînelul, cu accentul lui greoi, german. Tocmai am aflat vestea – nu... nu pot să-ţi spun cît de îndurerat sînt.

Tracy îi încleştă mîinile.

– Ah, Otto, ce mult mă bucur că te văd. Intră. Îl conduse în camera de zi, pustie. Îmi pare rău că nu-ţi pot oferi un scaun, se scuză ea. Vrei să ne aşezăm pe podea?

– Da, da.

Se aşezară faţă-n faţă, privindu-se cu ochi înecaţi de jale. Otto Schmidt fusese angajatul companiei de cînd îşi putea aduce Tracy aminte. Ştia cît de mult se bizuise tatăl ei pe el. Şi cînd mama moştenise fabrica,

Otto o condusese în locul ei.

– Otto, nu pot să înțeleg ce s-a întîmplat. La poliție mi s-a spus că mama s-a sinucis, dar știi la fel de bine ca și mine că nu avea nici un motiv s-o facă. Apoi, prin mintea lui Tracy săgetă un gînd: Nu era bolnavă, nu-i așa? Nu avea vreo boală incurabilă...

– Nu. N-a fost asta. Nu de asta-i vorba.

Otto își feri privirea, stingherit, lăsînd o sumedenie de lucruri nespuse.

– Dar dumneata știi ce a fost, urmă Tracy, vorbind rar.

Bătrînul se uită la ea cu ochii lui albaștri, spălăciți, de reumatic.

– Mama ta nu ți-a povestit ce a survenit în ultima vreme. Nu a vrut să te necăjească.

Tracy se încruntă.

– Să mă necăjească cu ce? Continuă... te rog.

Mîinile bătătorite ale bătrînului se încleștau și se descleștau întruna.

– Ai auzit vreodată de cineva care se numește Joe Romano?

– Joe Romano? Nu. De ce?

Otto Schmidt clipi.

– Cu șase luni în urmă, Romano a luat legătura cu mama ta și i-a spus că ar dori să cumpere fabrica. Dînsa i-a răspuns că nu dorește să o vîndă, dar Romano i-a oferit o sumă de zece ori mai mare decît valora fabrica. Mama ta nu a putut rezista unei asemenea oferte. Era foarte emoționată. Avea de gînd să investească toți banii în niște acțiuni care i-ar fi adus un venit suficient pentru ca voi două să duceți o existență prosperă pînă la sfîrșitul vieții. Voia să-ți facă

o surpriză. Şi eu mă bucuram pentru ea. De trei ani încoace mă tot pregăteam să ies la pensie, Tracy, dar nu mă înduram s-o las pe doamna Doris singură, înţelegi? Şi Romano – Otto aproape că-i scuipă numele – Romano i-a dat un mic avans în bani gheaţă. Grosul sumei – plata efectivă – urma să se facă luna trecută, cînd trebuia să se perfecteze tranzacţia.

– Spune mai departe, Otto. Ce s-a întîmplat? îl îndemnă Tracy, nerăbdătoare.

– Cînd Romano a preluat fabrica, a concediat toţi angajaţii şi şi-a adus oamenii lui. Pe urmă a început să spolieze fabrica. A vîndut toată aparatura şi a comandat un echipament complet nou, fără să-l plătească. Furnizorii nu erau îngrijoraţi de întîrzierea plăţii, întrucît credeau că au de-a face cu mama ta. Dar cînd au început s-o preseze cerîndu-i banii, mama ta s-a dus la Romano ca să-l întrebe ce se petrece. Iar el a anunţat-o că a hotărît să renunţe la tranzacţie şi că-i înapoiază fabrica. La vremea aceea, nu numai că întreprinderea îşi pierduse orice valoare, dar mama ta datora o jumătate de milion de dolari pe care nu-i putea achita. Tracy, eu şi soţia mea aproape că ne-am dat sufletul văzînd-o pe mama ta cum se zbătea să salveze fabrica. Dar nu exista nici o ieşire. Au împins-o la faliment. Şi i-au luat totul – fabrica, locuinţa, pînă şi maşina.

– Doamne, Dumnezeule!

– Şi asta nu-i totul. Procurorul districtual a anunţat-o pe mama ta că va cere darea ei în judecată pentru fraudă, şi că o aşteaptă închisoarea. Cred că asta a împins-o la moarte.

Tracy se simţea inundată de un val de furie neputincioasă.

– Dar n-avea decît să le spună adevărul – să explice cum a excrocat-o omul acela.

Bătrînul administrator clătină din cap.

– Joe Romano lucrează pentru cineva care se numeşte Anthony Orsatti. Orsatti guvernează practic întregul New Orleans. Am aflat, dar era prea tîrziu, că Romano procedase la fel şi cu alte companii. Chiar dacă mama ta l-ar fi dat în judecată, ar fi durat ani de zile pînă s-ar fi descîlcit toate ţtele şi ea nu avea bani ca să lupte cu asemenea adversari.

– De ce nu mi-a spus mie?

Vorbele lui Tracy sunaseră ca un ţipăt de agonie, un ţipăt pentru agonia mamei ei.

– Mama ta era o femeie mîndră. Şi cu ce puteai tu s-o ajuţi? Nimeni nu mai putea face nimic pentru ea.

„Greşeşti!" îşl spuse Tracy în sinea ei cu sălbăticie.

– Vreau să-l văd pe Joe Romano. Unde-l pot găsi?

– Tracy, scoate-ţi prostia asta din cap, răspunse Schmidt, răspicat. Nu ai idee cît e de puternic.

– Otto, unde locuieşte?

– Are o proprietate lîngă Jackson Square, dar n-are nici un rost să te duci la el, Tracy, crede-mă.

Tracy nu-i răspunse. O potopea un sentiment care-i fusese total străin pînă atunci: ura. *„Joe Romano va plăti pentru viaţa mamei mele!"* se jură Tracy în sinea ei.

3

Avea nevoie de timp. Timp de gîndire, timp ca să-şi plănuiască următoarea mişcare. Nu o trăgea inima să se înapoieze la casa despuiată, aşa încît se mută la un hotel mic de pe Magazine Street, departe de Cartierul Francez, unde parada nebună era încă în toi. Nu avea bagaj, aşa încît funcţionarul suspicios de la recepţie îi spuse:

– Va trebui să plătiţi înainte. Patruzeci de dolari pe noapte.

Din cameră, Tracy îi telefonă lui Clarence Desmond ca să-l anunţe că nu va putea veni cîteva zile la

slujbă.

Desmond își ascunse iritarea provocată de asemenea inconvenient:

– Nu-ți face griji, Tracy. O să găsesc pe cineva să-ți țină locul pînă te întorci.

Desmond Clarence spera că Tracy își va aminti să-i povestească lui Charles Stanhope cît de înțelegător se arătase cu ea.

Apoi îl sună pe Charles:

– Charles, iubitule...

– Unde naiba ești, Tracy? Mama a încercat întreaga dimineață să dea de tine. Voia să luați împreună masa de prînz, azi. Pentru că trebuie să faceți împreună o mulțime de aranjamente.

– Îmi pare rău, dragule, sînt la New Orleans.

– Unde? Ce faci la New Orleans?

– Mama mea... a murit.

Cuvîntul i se opri în gît.

– O! Tonul i se schimbă pe dată. Îmi pare rău, Tracy. Trebuie să fi fost o moarte subită. Era destul de tînără, nu?

„Era foarte tînără", se gîndi Tracy, îndurerată. Cu glas tare spuse:

– Da, da, așa era.

– Cum s-a întîmplat? Tu ești bine?

Fără să-și dea seama de ce, Tracy nu se putea hotărî să-i spună lui Charles că era vorba de o sinucidere. Ar fi vrut să strige în gura mare nedreptatea care i se făcuse mamei ei, dar se reținu. *„Asta-i problema mea,* își spuse. *Nu pot să mut povara mea pe umerii lui Charles"*. Apoi adăugă cu glas tare:

– Fii liniștit, iubitule, sînt bine.

– Tracy, n-ai vrea să vin şi eu acolo?

– Nu. Îţi mulţumesc. Mă descurc singură. Mîine o înmormîntez pe mama. Luni mă întorc la Philadelphia.

După ce închise telefonul, se trînti pe pat, lăsîndu-se pradă unor gînduri răzleţe. Număra plăcile de aer condiţionat de pe tavan. Una... două... trei... Romano... patru... cinci... Joe Romano... şase... şapte... va trebui să plătească pentru viaţa mamei ei. Nu avea nici un plan. Ştia numai că nu-l va lăsa pe Joe Romano să scape nepedepsit pentru ceea ce făcuse, şi că va găsi ea o cale să-şi răzbune mama.

În acea după-masă ieşi tîrziu din hotel şi o luă pe Canal Street pînă ajunse la o prăvălie unde se vindeau obiecte amanetate. Un individ cu o înfăţişare cadaverică, purtînd un cozoroc verde, demodat, deasupra ochilor, stătea într-un ghişeu, îndărătul tejghelei.

– Doriţi ceva?

– Aş... aş vrea să cumpăr un revolver.

– Ce fel de revolver?

– Ştiţi... un... pistol.

– Vreţi unul de calibrul treizeci şi doi, sau un patruzeci şi cinci, sau un...

Tracy nu ţinuse niciodată un revolver în mînă.

– Un... treizeci şi doi cred că ar fi potrivit.

– Am un treizeci şi doi foarte frumos, marca *Smith and Wesson*, cu două sute douăzeci şi nouă de dolari, sau un *Charter Arms*, tot treizeci şi doi, cu o sută cincizeci şi nouă de dolari...

Tracy nu-şi luase mulţi bani cu ea.

– Ceva mai ieftin nu aveţi?

Negustorul ridică din umeri.

– Mai ieftină ar fi o praştie, cucoană. Ştiţi ce, vi-l las pe ăsta la o sută cincizeci şi mai pun şi o cutie de gloanţe pe deasupra.

– În ordine.

Tracy îl privi în timp ce se îndrepta spre o masă pe care se găsea un adevărat arsenal, de unde alese un revolver. Îl aşezâ apoi pe tejghea.

– Ştiţi să-l folosiţi?

– Apeşi... apeşi pe trăgaci.

– Vreţi să vă arăt cum se încarcă? mîrîi negustorul.

Tracy dădu să spună nu, să-l asigure că n-o să-l folosească, că voia doar să sperie pe cineva, dar îşi dădu seama cît de prosteşti ar suna cuvintele ei, aşa încît se trezi răspunzînd:

– Vă rog.

Îl urmări în timp ce introducea gloanţele în depozit.

– Mulţumesc.

Se scotoci în poşetă şi scoase banii.

– Trebuie să-mi lăsaţi numele şi adresa pentru înregistrarea la poliţie.

Tracy nu se gîndise la aşa ceva. A-l amenînţa pe Joe Romano cu un pistol era un act criminal. *„Dar criminalul e el, nu eu"*, se gîndi ea.

Cozorocul verde făcea ca ochii negustorului să arate galbeni în timp ce o fixa.

– Numele?

– Smith. Joan Smith.

Negustorul făcu o însemnare pe un cartonaş.

– Adresa?

– Dowman Road. Dowman Road 320.

Fără să-şi ridice privirile, negustorul rosti:

– Nu există numărul 320 pe Dowman Road. Ai

însemna să fie în mijlocul rîului. Haideţi să punem 152.

Îi împinse factura şi Tracy semnă Joan Smith.

– Asta-i tot?

– Asta-i tot.

Îi strecură cu grijă revolverul pe sub portiţa ghişeului. Tracy se uită la armă, apoi o luă, o vîrî în poşetă, se întoarse şi ieşi grăbită din prăvălie.

– Hei, cucoană, strigă negustorul după ea. Nu uita că revolverul e încărcat.

Jackson Square se afla în inima Cartierului Francez, dominat de frumoasa catedrală St. Louis care se înalţă ca o benedicţiune. Reşedinţele vechi, elegante şi grădinile întinse sînt apărate de circulaţia tumultuoasă a străzii prin garduri vii, înalte, şi prin graţioase magnolii. Joe Romano locuia în una din aceste reşedinţe.

Tracy aşteptă să se lase întunericul, înainte de a porni în misiunea ei. Parăzile carnavaleşti se mutaseră pe Chartres Street, dar din depărtare răzbeau încă ecouri ale iadului de care se lăsase înghiţită în acea dimineaţă.

Se pitise în umbră şi cerceta casa, conştientă de greutatea revolverului în poşeta ei. Ticluise un plan foarte simplu. Va discuta raţional cu Joe Romano şi-i va cere să reabiliteze memoria mamei ei. Dacă o să refuze, îl va ameninţa cu revolverul, forţîndu-l să dea o recunoaştere scrisă. Va preda declaraţia locotenen-

tului Miller, care-l va aresta pe Romano, iar numele mamei ei va fi din nou nepătat. Ar fi dorit nebunește ca Charles să fi fost acolo, alături de ea, dar era mai bine să facă toată treaba asta singură. Charles nu trebuia amestecat. O să-i povestească ea totul atunci cînd întreaga poveste se va termina și Joe Romano va fi după gratii, unde îi era locul. Se apropia un trecător. Tracy îl aștepta să se îndepărteze, pînă cînd strada rămase din nou pustie.

Se duse la ușa casei și apăsă pe sonerie. Nici un răspuns. *„Probabil că-i la unul din balurile care se organizează de Mardi Gras*, se gîndi Tracy. *Dar am să-l aștept. Îl aștept pînă se întoarce"*. Brusc, lumina de pe fronton se aprinse, ușa din față se deschise și un bărbat apăru în prag. Înfățișarea lui a fost o surpriză pentru Tracy. Se așteptase să vadă un mitocan cu o mutră sinistră, pe care era zugrăvită ticăloșia. În schimb, se afla în fața unui om atrăgător, cu o figură plăcută, care putea fi oricînd luat drept un profesor universitar. Vocea îi era joasă și binevoitoare.

– Bună seara, cu ce vă pot fi de folos?

– Sînteți Joseph Romano? îl întrebă cu un glas tremurător.

– Da. Și ce pot face pentru dumneavoastră?

Avea un fel de a fi degajat, simpatic. *„Nu-i de mirare că mama s-a lăsat păcălită de omul ăsta"*, își spuse Tracy.

– Domnule Romano, aș... aș vrea să discut ceva cu dumneavoastră.

O clipă, o cîntări din priviri.

– Desigur. Poftiți înăuntru.

Tracy intră într-o cameră de zi luxoasă, încărcată de mobilă antică, sculptată. Joseph Romano trăia pe picior mare. *„Pe banii mamei mele"*, îşi spuse ea, cu amărăciune.

– Tocmai îmi preparam o băutură, i se adresă el. Ce v-ar plăcea să beţi?

– Nimic.

O privi cu curiozitate.

– Şi de ce aţi dorit să mă vedeţi, domnişoară...?

– Tracy Whitney. Sînt fiica lui Doris Whitney.

Un moment se uită la ea fără să înţeleagă, apoi o străfulgerare de recunoaştere îi sclipi în priviri.

– A, da. Am auzit despre mama dumitale. Păcat.

– Domnule Romano, procurorul districtual o acuză pe mama mea de fraudă. Dumneavoastră ştiţi bine că nu e adevărat. Vreau să mă ajutaţi să-i reabilitez numele.

Romano înălţă din umeri.

– Nu discut niciodată afaceri în ziua de *Mardi Gras*. E împotriva convingerilor mele religioase. Se îndreptă spre bar şi începu să amestece două băuturi. Cred că după ce-ai să bei ceva o să te simţi mai bine.

Nu-i lăsase nici o alternativă. Tracy îşi deschise geanta şi scoase revolverul. Îl îndreptă spre Romano.

– Am să-ţi spun eu ce-o să mă facă să mă simt mai bine, domnule Romano. Mărturisirea dumitale exactă asupra felului în care ai escrocat-o pe mama mea.

Joseph Romano se întoarse şi văzu pistolul.

– Lasă-l jos, domnişoară Whitney. S-ar putea să se descarce.

– Te asigur că o să se descarce dacă n-ai să procedezi întocmai cum îţi cer eu. Ai să dai o declaraţie asupra felului în care ai jefuit fabrica, ai adus-o la faliment şi ai împins-o pe mama mea la sinucidere.

Acum o urmărea cu atenţie, şi în ochii negri îi apăruse o undă de îngrijorare.

– Înţeleg. Şi dacă refuz?

– Te ucid.

Tracy simţea arma tremurîndu-i în mînă.

– Nu arăţi a ucigaşă, domnişoară Whitney.

Se îndreptă spre ea, cu o băutură în mînă. Glasul îi era învăluitor şi sincer.

– Nu am nici un amestec în moartea mamei dumitale, urmă el. Crede-mă, eu...

Îi aruncă băutura în faţă.

Tracy simţi în ochi înţepătura arzătoare a alcoolului şi, o clipă mai tîrziu, arma îi fu smulsă din mînă.

– Maică-ta mi-a ascuns unele lucruri, continuă Joe Romano. Nu mi-a spus că are o fiică arzoaie.

O înşfăcă, imobilizîndu-i braţele la spate, iar Tracy era orbită de alcool şi înspăimîntată. Încercă să se descleşteze din strînsoarea lui, dar Romano o înghesui într-un perete, împingîndu-se în ea cu toată greutatea.

– Ai tupeu, fetiţo. Asta-mi place. Mă excită.

Vorbea cu o voce îngroşată de dorinţă şi Tracy îi simţea trupul strivindu-i-l pe al ei. Se zvîrcoli ca să se elibereze, dar braţele lui o ţineau captivă.

– Ai venit la mine pentru că ţi s-a făcut de hîrjoneală, aşa-i? Vrei senzaţii tari? Ei bine, Joe o să ţi le dea.

Tracy încercă să ţipe, dar nu putu scoate decît un geamăt.

– Dă-mi drumul!

Romano îi sfîşie bluza.

– Hei! la te uită ce ţîţişoare! Începu să-i ciupească sfîrcurile. Zvîrcoleşte-te, fato, împotriveşte-te! Îmi place, şuşoti el.

– Dă-mi drumul!

O strivea cu şi mai multă forţă, provocîndu-i dureri. O împingea în jos, pe podea.

– Pun rămăşag că încă n-ai fost regulată de un bărbat adevărat, gîfîi Romano.

Era acum călare peste ea, zdrobind-o sub greutatea lui, şi mîinile i se strecurau pe sub fustă, în susul pulpelor. Tracy întinse un braţ orbeşte, şi degetele ei atinseră revolverul. Îl prinse în mînă şi deodată se auzi o explozie bruscă, asurzitoare.

– Sfinte Isuse! strigă Romano.

Încleştarea lui slăbi pe dată. Printr-o ceaţă roşie, Tracy îl văzu, îngrozită, rostogolindu-se de pe trupul ei şi căzînd pe podea, ţinîndu-se cu mîna într-o parte.

– M-ai împuşcat... căţea... m-ai împuşcat...

Tracy rămase încremenită, incapabilă să se clintească din loc. Simţea că-i vine să vomite şi ochii îi erau încă orbiţi de înţepături dureroase. Se opinti cu greu în picioare, se întoarse şi înaintă, împleticindu-se spre o uşă din capătul încăperii. O împinse. Intră într-o sală de baie. Aproape că se prăbuşi peste chiuvetă, o umplu cu apă rece, şi îşi spălă ochii pînă cînd durerea începu să i se potolească şi vederea i se limpezi. Se privi în oglindă. Ochii îi erau injectaţi de sînge şi aveau o privire sălbatică. *„Doamne, Dumnezeule, am*

omorît un om!" începu să-i bubuie prin minte. Alergă înapoi în camera de zi.

Joe Romano zăcea pe podea şi sîngele i se scurgea, îmbibînd covorul alb. Tracy, cu faţa lividă, se aplecă peste el.

– Îmi pare rău, băiguI fără noimă. N-am vrut să...

– O ambulanţă... gemu Romano, cu respiraţia întretăiată.

Tracy se repezi la telefonul de pe birou şi formă numărul centralistei. Cînd încercă să vorbească, vocea i se îneca în gît.

– Centrala, trimiteţi urgent o ambulanţă. În Jackson Square patru sute douăzeci şi unu. A fost împuşcat un om.

Puse receptorul în furcă şi se uită în jos, la Joe Romano. *„Dumnezeule mare*, se rugă Tracy în gînd, *te rog fă să nu moară. Tu ştii că nu am avut de gînd să-l omor"*. Îngenunche lîngă rănitul de pe podea ca să se convingă că trăieşte. Îşi ţinea ochii închişi, dar respira.

– Ambulanţa va sosi imediat, îl linişti Tracy.

Apoi ieşi pe uşă. Îşi impuse să nu fugă, ca să nu atragă atenţia asupră-i. Îşi legă strîns jacheta în jurul corpului ca să nu i se vadă bluza sfîşiată. Cînd ajunse la o depărtare de patru intersecţii de la casă, încercă să oprească un taxi. Vreo şase taxiuri trecură în viteză pe lîngă ea, pline cu pasageri veseli, fericiţi. Tracy auzi din depărtare sunetul unei sirene, şi cîteva clipe mai tîrziu trecu pe lîngă ea o ambulanţă care se îndrepta în direcţia casei lui Joe Romano. *„Trebuie să ies din zona asta"*, îşi spuse Tracy. Un taxi trase la marginea trotuarului, descărcîndu-şi pasagerii exact acolo. Tracy alergă spre el, temîndu-se să nu-l piardă.

– Sînteţi liber?
– Depinde. Unde vreţi să mergeţi?
– La aeroport. Îşi ţinu respiraţia.
– În regulă. Urcaţi.

În drum spre aeroport, Tracy se gîndi la ambulanţă. Dacă sosise prea tîrziu şi Joe Romano murise? Însemna că e o ucigaşă. Lăsase revolverul pe jos, cu amprentele ei, de bună seamă. Ar putea să le povestească poliţiştilor că Romano încercase să o violeze şi că arma se descărcase accidental, dar n-or s-o creadă nici un moment. În fond, cumpărase deliberat arma care zăcea acum pe podea, lîngă Joe Romano. Cît timp trecuse de la împuşcătură? O jumătate de oră? O oră? Trebuia să plece din New Orleans cît mai repede cu putinţă.

– V-a plăcut carnavalul? o întrebă şoferul.

Tracy înghiţi în sec:

– Eu... da.

Îşi scoase oglinjoara din poşetă şi începu să-şi retuşeze înfăţişarea, ca să arate cît mai prezentabilă. Fusese o idloată cînd se gîndise că o să-l convingă pe Romano să mărturisească. O greşeală de la început pînă la sfîrşit. *„Şi cum o să-i pot povesti lui Charles ce s-a întîmplat?"* Ştia bine cît o să fie de şocat, dar după ce o să-i explice ea totul în amănunt, o să înţeleagă. Şi Charles o să ştie ce trebuie făcut.

Cînd taxiul ajunse la *Aeroportul Internaţional New Orleans*, Tracy se minună: *„Oare numai azi-dimineaţă*

am sosit aici? Toate grozăviile astea s-au petrecut doar într-o singură zi?" Sinuciderea mamei ei... oroarea de a fi luată pe sus de valul delirant al carnavalului... omul care hîrîia: *„M-ai împuşcat... căţea..."*.

Cînd intră în sălile aeroportului avu impresia că toată lumea se uită la ea acuzator. *„Iată ce înseamnă o conştiinţă vinovată"*, îşi spuse în gînd. Ar fi vrut să existe o cale de a afla care-i starea lui Joe Romano, dar habar n-avea la ce spital fusese transportat sau pe cine ar fi putut chema. *„O să se facă bine. Eu şi Charles ne vom întoarce aici pentru înmormîntarea mamei, şi o să-l găsim pe Joe Romano teafăr şi sănătos"*, se încurajă Tracy. Încerca să-şi alunge din minte viziunea omului prăbuşit pe covorul alb, pe care se lăţea pata de sînge roşu. Trebuia să ajungă cît mai repede înapoi la Charles.

Tracy se apropie de ghişeul liniei aeriene *Delta*.

– Doresc un bilet pentru primul zbor la Philadelphia, clasa turist, vă rog.

Casierul îşi consultă computerul.

– Zborul trei-zero-patru. Aveţi noroc. E ultimul bilet pe care-l mai am.

– La ce oră pleacă avionul?

– Peste douăzeci de minute. Aveţi timp doar să vă îmbarcaţi.

Cînd Tracy îşi deschise poşeta să scoată banii, mai curînd îi simţi decît îi văzu pe cei doi poliţişti în uniformă care o încadrară de o parte şi de alta. Unul dintre ei o întrebă:

– Tracy Whitney?

Inima i se opri o clipă în loc. *„Ar fi stupid să-mi neg identitatea"*, îşi spuse, aşa încît răspunse:

– Da...

– Eşti arestată.

Şi Tracy simţi cătuşele reci de oţel închizîndu-se în jurul încheieturilor mîinilor ei...

Totul părea să i se întîmple altcuiva, într-o scenă filmată cu încetinitorul. Tracy se văzu străbătînd aeroportul, cu mîna legată de mîna unuia dintre poliţişti, în timp ce pasagerii întorceau capul ca să se holbeze la ea. Se simţi împinsă în fundul unei dube de poliţie, vopsite în alb şi negru, şi cu o reţea de metal separînd locul şoferului de restul dubei. Duba demară în viteză, în lumina becului roşu rotitor şi în ţipătul sirenei. Tracy se ghemui pe scaunul din fund, încercînd să se facă invizibilă. Era deci o ucigaşă, Joe Romano murise. Dar fusese un omor din imprudenţă. Avea să explice la poliţie cum se întîmplase totul. Şi ei or s-o creadă. Trebuiau s-o creadă.

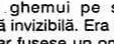

Postul de poliţie unde a fost condusă Tracy se găsea în districtul Algiers, în partea dreaptă a New Orleans-ului. O clădire severă, dezolantă, învăluită parcă într-un aer de deznădejde. Coridorul era înţesat de figuri sordide – prostituate, proxeneţi, manglitori, şi victimele lor. Tracy fu condusă la biroul sergentului de gardă.

Unul dintre capturatorii ei spuse:

– Femeia Whitney, domnule sergent. Am prins-o chiar la aeroport, unde încerca să fugă.

– Nu încercam...

– Scoateţi-l cătuşele.

I se eliberară mîinile şi Tracy îşi regăsi glasul:

– A fost un accident. N-am vrut să-l omor. A încercat să mă violeze şi...

Nu-şi putea stăpîni accentele de isterie din glas.

Sergentul de la birou o întrebă scurt:

– Eşti Tracy Whitney?

– Da... eu.

– Duceţi-o la arest.

– Nu! Staţi puţin, începu să se roage. Trebuie să telefonez cuiva. Am... am dreptul să dau un telefon de la poliţie.

Sergentul de gardă mîrîi.

– Eşti familiarizată cu rutina, da? De cîte ori ai stat la beci, pulcuţo?

– Niciodată. Asta este...

– Al dreptul la un singur telefon. Trei minute. Ce număr doreşti?

Era atît de nervoasă încît nu-şi putea aminti numărul lui Charles. Nu era în stare să-şi amintească nici măcar codul pentru Philadelphia. *„Să fi fost doi-cinci-unu?"* Nu. Nu era ăsta. Tremura toată.

– Haide odată! N-am de gînd să-mi pierd toată noaptea!

„Doi-unu-cinci! Ăsta-i!"

– Doi-unu-cinci-cinci-cinci-cinci-nouă-trei-zero-unu.

Sergentul formă numărul şi-i întinse receptorul lui Tracy. Auzi telefonul sunînd. Şi sunînd. Nici un răspuns. *„Charles trebuia să fie acasă!"* îşi spuse în gînd.

– A trecut timpul reglementar, o anunţă sergentul şi dădu să-i ia telefonul din mînă.

– Vă rog, mai aşteptaţi! strigă Tracy.

Dar brusc îşi aduse aminte că Charles obişnuia să-şi deconecteze telefonul noaptea, ca să nu fie deranjat. Continuă să asculte ţîrîitul găunos, dîndu-şi seama că nu exista nici o cale de a ajunge la Charles.

– Gata? o întrebă sergentul.

Tracy se uită la el şi răspunse stins:

– Gata.

Un poliţist în cămaşă o conduse pe Tracy într-un birou unde fu înregistrată şi i se luară amprentele digitale, apoi o însoţi de-a lungul unui coridor pînă la o celulă unde o încuie. Era singură.

– Mîine dimineaţă ai să fii chemată la audienţă, o anunţă, apoi se îndepărtă lăsînd-o în plata Domnului.

„Toate astea nu mi se întîmplă cu adevărat, îşi spuse ea. *Nu e decît un vis urît. Doamne Dumnezeule, te rog fă ca nimic din toate astea să nu fie adevărat!"*

Dar patul împuţit din celulă era adevărat, şi closetul fără colac din colţ era adevărat, şi gratiile erau adevărate.

Ceasurile nopţii păreau să nu mai aibă sfîrşit: *„Vai, de-aş putea să dau de Charles!"* îşi repeta Tracy. Avea acum mai multă nevoie de el decît avusese de cineva vreodată în viaţa ei. *„Ar fi trebuit să-i povestesc totul de la bun început*, se mustră ea. *Dacă i-aş fi povestit, nu s-ar mai fi întîmplat nimic".*

La ora şase dimineaţa, un gardian plictisit îi aduse

micul dejun alcătuit din cafea leşioasă şi cereale reci. Nici nu putu să se atingă de el. Simţea noduri în stomac. La ora nouă veni s-o ia o gardiană.

– E vremea să mergem, frumuşico.

Deschise uşa celulei.

– Trebuie să dau un telefon, stărui Tracy. E foarte...

– Mai tîrziu, îi răspunse gardiana. Doar nu vrei să-l faci pe judecător să te aştepte. E un tip scîrbos.

O escortă pe Tracy de-a lungul unui coridor, apoi intrară pe o uşă care dădea într-o judecătorie. Un magistrat mai în vîrstă trona în scaunul judecătoresc. Capul şi mîinile îi zvîcneau în mici mişcări spasmodice. În faţa lui, stătea procurorul districtual, Ed Topper, un slăbănog de vreo patruzeci de ani, cu un păr ţeapăn, sare-şi-piper, tuns ca o perie, şi cu ochi negri, reci.

Tracy fu condusă la o bancă pe care se aşeză, dar un moment mai tîrziu aprodul strigă: *„Statul contra lui Tracy Whitney"* şi se pomeni împinsă în faţa judecătorului. Acesta cerceta nişte hîrtii aflate în faţa lui şi capul i se bîţîia în sus şi-n jos.

Acum era momentul ca Tracy să explice cuiva tot ce se întîmplase. Îşi împreună mîinile ca să le împiedice să-i tremure.

– Înălţimea voastră, nu e vorba de o crimă. L-am împuşcat, dar a fost un accident. Eu nu voiam decît să-l sperii. A încercat să mă violeze şi...

Procurorul o întrerupse:

– Înălţimea voastră, nu are nici un rost să facem tribunalul să-şi piardă vremea. Femeia aceasta a pătruns prin efracţie în locuinţa domnului Romano,

înarmată cu un revolver de calibrul treizeci şi doi, a furat o pictură de Renoir care valorează o jumătate de milion de dolari, şi cînd domnul Romano a prins-o asupra faptului, a tras în el cu sînge rece şi l-a părăsit, convinsă că l-a omorît.

Tracy simţi cum îi fuge tot sîngele din obraji.

– Ce... despre ce vorbiţi?

Totul părea lipsit de noimă.

Procurorul răpăia în continuare:

– Sîntem în posesia armei cu care l-a rănit pe domnul Romano. Poartă amprentele ei digitale.

„Rănit!" se gîndi iute Tracy. Deci Joseph Romano trăia! Nu omorîse pe nimeni.

– A fugit cu tabloul, Înălţimea voastră. Acum pictura se găseşte probabil în mîinile unui tăinuitor. De aceea cerem ca Tracy Whitney să fie reţinută pentru încercare de omor şi furt armat, iar cauţiunea să fie stabilită la o jumătate de milion de dolari.

Judecătorul se întoarse spre Tracy care rămăsese încremenită.

– Eşti reprezentată de un avocat?

Fata nici măcar nu-i auzi întrebarea. Judecătorul ridică vocea.

– Ai un avocat?

Tracy scutură din cap.

– Nu. Eu... ce... ce-a spus omul ăsta nu-i adevărat. Nu am...

– Ai bani pentru un avocat?

Avea fondul ei de la bancă. Şi apoi mai era Charles.

– Eu... nu. Dar, Înălţimea voastră, nu înţeleg...

– Atunci tribunalul îţi va desemna un apărător din

oficiu. Rămîi arestată pînă cînd se va depune cauțiunea de jumătate de milion de dolari. Următorul!

– Stați puțin! E o greșeală! E un...

Nici nu-și mai putea aminti cum fusese scoasă din tribunal și recondusă în celulă.

Numele avocatului desemnat din oficiu era Perry Pope. Un bărbat în pragul a patruzeci de ani, cu o față suptă, inteligentă, și ochi albaștri, înțelegători. Lui Tracy îi plăcu din prima clipă.

Intră în celula ei, se așeză pe pat și îi spuse:

– Ei bine, ai stîrnit o adevărată senzație, deși nu te afli în oraș decît de douăzeci și patru de ore. Rînji. Dar ai noroc. Ești o trăgătoare infectă. Rana e absolut superficială. Romano o să trăiască. Scoase o pipă din buzunar și o întrebă: Îmi dai voie?

– Da.

Își umplu pipa, o aprinse și începu s-o studieze pe Tracy.

– Nu prea arăți ca o criminală de rînd disperată, domnișoară Whitney.

– Nu sînt, vă jur că nu sînt.

– Convinge-mă. Povestește-mi tot ce s-a întîmplat. Începe cu începutul. Și nu te grăbi.

Tracy îi povesti. Totul. Perry Pope îi ascultă liniștit povestea și nu scoase o vorbă pînă cînd Tracy nu termină. Apoi își rezemă spatele de zidul celulei și rosti încet, cu o expresie îndîrjită:

– Ticălosul!

– Nu înțeleg despre ce vorbeau, continuă Tracy, cu o privire nedumerită. Nu știu nimic în legătură cu pictura.

– E foarte simplu. Joe Romano s-a folosit de

fraiereala dumitale, aşa cum s-a folosit şi de naivitatea mamei dumitale. Ai picat direct în capcană.

– Tot nu înţeleg.

– Atunci dă-mi voie să te lămuresc. Joe Romano va revendica asigurarea de jumătate de milion de dolari pentru tabloul de Renoir pe care l-a ascuns cine ştie unde, şi o va încasa. Compania de asigurare te va urmări pe dumneata şi nu pe el. Cînd zarva se va mai potoli, o să vîndă tabloul unui colecţionar particular şi o să pună mîna pe altă jumătate de milion de dolari, datorită iniţiativei dumitale de a-ţi face singură dreptate. Nu ţi-ai dat seama că o mărturisire obţinută cu revolverul în mînă nu face doi bani?

– Da... da, cred că aşa e. M-am gîndit numai că dacă reuşesc să smulg adevărul de la el, cineva o să pornească o investigaţie.

Pipa i se stinsese. Avocatul o reaprinse.

– Cum ai intrat în casă?

– Am sunat la uşă şi domnul Romano m-a poftit înăuntru.

– Versiunea lui sună altfel. A spart un geam în spatele casei şi pretinde că pe acolo ai intrat. A declarat poliţiei că te-a prins în timp ce încercai să te strecori afară cu tabloul de Renoir, şi cînd a dat să te oprească, ai tras în el şi ai fugit.

– Asta-i o minciună. Eu...

– Dar e minciuna lui, şi casa lui, şi numai arma e a dumitale. Ai măcar idee cu cine te măsori?

Tracy clătină din cap în tăcere.

– Atunci dă-mi voie să-ţi expun nişte fapte de viaţă, domnişoară Whitney. Oraşul ăsta se află în mîinile familiei Orsatti. Nimic nu se mişcă aici fără

aprobarea lui Anthony Orsatti. Dacă dorești o autorizație pentru a construi o clădire, a asfalta un drum, a deschide un bordel sau a face trafic cu droguri, trebuie să treci mai întîi pe la Orsatti. Joe Romano și-a început cariera ca bătăuș în slujba lui. Și acum e în fruntea organizației. Și dumneata ai intrat în casa lui Joe Romano și l-ai amenințat cu un revolver, urmă el privind-o cu uluire.

Tracy stătea în fața lui, amorțită și epuizată. În cele din urmă îl întrebă:

– Dar dumneavoastră credeți versiunea mea?

– Da. E atît de stupidă, încît nu poate fi decît adevărată, răspunse avocatul zîmbind.

– Mă puteți ajuta?

–Am să încerc, răspunse cu încetineală. Aș da nu știu ce ca să-i văd pe toți după gratii. Sînt patronii acestui oraș și majoritatea judecătorilor se află în solda lor. Dacă ajungi la proces, or să te înfunde atît de adînc, încît n-ai să mai vezi niciodată lumina zilei.

Tracy se uită la el nedumerită.

– Dacă ajung la proces?

Pope se ridică de pe pat și începu să se învîrtească în sus și-n jos prin celula strîmtă.

– Nu vreau să te aduc în fața unui juriu, pentru că, crede-mă, toți jurații vor fi ai lui. Există numai un singur judecător pe care Orsatti nu a izbutit niciodată să-l cumpere. Se numește Henry Lawrence. Dacă aș reuși să aranjez ca el să te audieze, sînt sigur că te-aș scoate basma curată. Știu că nu-i foarte legal, dar am de gînd să stau de vorbă cu el între patru ochi. Îi urăște pe Orsatti și pe Romano tot atît cît îi urăsc și eu. Nu-mi rămîne alta de făcut decît să ajung pînă la

judecătorul Lawrence.

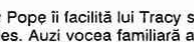

Perry Pope îi facilită lui Tracy să-i cheme la telefon pe Charles. Auzi vocea familiară a secretarei lui Charles:

– Biroul domnului Stanhope...

– Harriet. Aici e Tracy Whitney. E...?

– Ah! A încercat întruna să vă găsească, domnişoară Whitney, dar nu ştim ce număr de telefon aveţi acolo. Doamna Stanhope e nerăbdătoare să discute cu dumneavoastră aranjamentele de nuntă. Ar trebui să o sunaţi cît mai curînd posibil...

– Harriet, pot să vorbesc cu domnul Stanhope?

– Îmi pare rău, domnişoară Whitney. E în drum spre Houston, unde are loc o conferinţă. Dacă-mi lăsaţi numărul dumneavoastră de telefon o să vă sune de îndată ce se întoarce.

– Eu...

Nu exista nici o posibilitate ca Charles să-i telefoneze la închisoare. Şi, în nici un caz, înainte ca ea să-i fi explicat cum stau lucrurile.

– O... o să-l mai chem eu pe domnul Stanhope.

Tracy repuse cu încetineală receptorul în furcă. *„Mîine,* îşi spuse istovită. *Mîine am să-i explic totul lui Charles".*

În acea după-masă, Tracy fu mutată într-o celulă mai confortabilă. I se servi o cină delicioasă, şi puţin mai tîrziu i se aduse un buchet de flori, cu un bilet ataşat. Tracy deschise pliculeţul şi citi:

„Capul sus! O să-i biruim pe nemernicii"
Perry Pope"

A doua zi dimineața, avocatul o vizită din nou. În clipa cînd îi văzu zîmbetul luminos, știu că are veşti bune pentru ea.

– Avem noroc, exclamă Perry Pope. Tocmai am stat de vorbă cu judecătorul Lawrence şi cu Topper, procurorul districtual. Topper a urlat ca un vampir, dar pînă la urmă am încheiat un tîrg.

– Un tîrg?

– I-am istorisit judecătorului Lawrence întreaga poveste. Şi a fost de acord să-ți accepte o declarație de vinovăție.

Tracy îl privi şocată.

– O declarație de vinovăție? Dar eu sînt ne...

Avocatul ridică o mînă, întrerupînd-o.

– Ascultă-mă pînă la capăt. Recunoscîndu-te vinovată, economiseşti statului cheltuielile unui proces. L-am convins pe judecător că n-ai furat tabloul. Îl cunoaşte bine pe Joe Romano, aşa încît m-a crezut.

– Dar... dacă mă recunosc vinovată ce-o să se întîmple cu mine? întrebă Tracy rostind rar cuvintele.

– Judecătorul Lawrence o să te condamne la trei luni închisoare cu...

– Închisoare?

– Aşteaptă să termin. Închisoare cu suspendarea pedepsei şi ai să te prezinți săptămînal să raportezi la poliția altui stat.

– Dar... asta înseamnă să am cazier.

Perry Pope oftă.

– Dacă te judecă pentru furt armat şi tentativă de omor în timpul comiterii unei spargeri, vei fi condamnată la zece ani.

„Zece ani de închisoare!" îşi spuse Tracy.

Perry Pope o urmărea cu răbdare.

– Trebuie să iei singură hotărîrea, reluă el. Eu nu pot decît să-ţi dau sfatul pe care îl consider cel mai bun. E un miracol că am putut să ajung la această înţelegere. Dar vor un răspuns imediat. Nu eşti obligată să accepţi tîrgul. Poţi chiar să ceri un alt avocat şi să...

– Nu!

Tracy ştia că omul ăsta era onest. În împrejurările date, ţinînd seama de purtarea ei nebunească, făcuse pentru ea tot ce-i stătuse în putinţă. Numai dacă ar putea vorbi cu Charles! Dar judecătorul îi cerea răspunsul pe loc. Probabil că era un noroc să scape numai cu trei luni închisoare cu suspendarea pedepsei.

– Ac... Accept înţelegerea.

Abia de izbutea să articuleze cuvintele.

– Eşti o fată deşteaptă, spuse avocatul aprobînd din cap.

Nu i se permise să dea vreun telefon înainte de a fi readusă în sala tribunalului. Ed Topper stătea într-o parte, şi Perry Pope de cealaltă parte a ei. În scaunul judecătoresc trona de astă dată un bărbat distins, de vreo cincizeci de ani, cu o faţă netedă şi un păr

bogat, îngrijit aranjat.

Judecătorul Henry Lawrence i se adresă lui Tracy:

– Curtea a fost informată că inculpata dorește să-și schimbe declarația din nevinovată în vinovată. Corect?

– Da, Înălțimea voastră.

– Toate părțile sînt de acord?

– Da, Înălțimea voastră, spuse Perry Pope.

– Statul e de acord, Înălțimea voastră, spuse și procurorul districtual.

Judecătorul Lawrence păstră un lung moment de tăcere. Apoi se aplecă în față și o privi pe Tracy în ochi.

– Unul dintre motivele pentru care marea noastră țară se găsește într-o stare atît de jalnică este acela că străzile mișună de o vermină care-și închipuie că poate săvîrși orice faptă și să scape nepedepsită. Oameni care își bat joc de lege. Unele sisteme judiciare din unele state îi cocoloșesc pe criminali. Ei bine, noi, în Louisiana, nu ne facem vinovați de această slăbiciune. Cînd, în timpul săvîrșirii unei fărădelegi, cineva mai încearcă să și omoare cu sînge rece, noi sîntem de părere că acea persoană trebuie pedepsită riguros.

Tracy începuse să simtă primii fiori de panică. Întoarse capul spre Perry Pope. Ochii acestuia erau ațintiți asupra judecătorului.

– Inculpata a recunoscut că a încercat să-l ucidă pe unul dintre cei mai proeminenți cetățeni ai comunității noastre – un om cunoscut pentru actele sale filantropice și activitățile sale de binefacere. Inculpata l-a împușcat în timp ce-i sustrăgea o operă de artă în

valoare de o jumătate de milion de dolari. Ei bine, tribunalul va avea grijă ca inculpata să nu se bucure de aceşti bani – cel puţin nu în următorii cincisprezece ani, deoarece în următorii cincisprezece ani va fi închisă în *Penitenciarul de Femei* din Louisiana de Sud.

Tracy avu senzaţia că tribunalul se învîrteşte cu ea ! se juca o farsă oribilă. Judecătorul era un actor distribuit într-un rol, dar care citea un text greşit. În textul lui nu figura nici unul dintre lucrurile pe care le rostise. Se întoarse spre Perry Pope să ceară o explicaţie, dar acesta îşi ferea privirile. Răsfoia nişte hîrtii în servietă, şi pentru prima oară Tracy observă că unghiile îi erau muşcate pînă în carne. Judecătorul se ridicase şi îşi aduna hîrtiile. Tracy rămase locului, ca îndobitocită, neputînd să înţeleagă ce se întîmplă cu ea

Se apropie un aprod care o prinse de braţ.

– Vino! îi spuse.

– Nu! strigă Tracy. Nu, te rog! Îşi înălţă privirile spre judecător. A avut loc o eroare îngrozitoare. Înălţimea voastră, eu...

Dar cînd simţi mîna aprodului strîngîndu-i mai puternic braţul, îşi dădu seama că nu avusese loc nici o eroare. Căzuse în capcană. Aveau de gînd să o distrugă.

Aşa cum o distruseseră pe mama ei.

4

Ştirea despre crima şi condamnarea lui Tracy Whitney apăru pe prima pagină a ziarului *„New Orleans Courier"*, însoţită de o fotografie făcută de poliţie. Agenţiile de ştiri preluară povestea şi o transmiseră ziarelor corespondente din întreaga ţară, şi cînd Tracy fu scoasă din tribunal pentru a fi transferată la penitenciarul de stat, fu întîmpinată de o bandă de reporteri de la televiziune. Îşi ascunse faţa dar nu era chip să scapi de camerele de filmat. Joe Romano era o bombă în sine, dar atentatul la viaţa lui comis de o hoaţă tînără şi frumoasă era o super

bombă. Tracy avea impresia că e împresurată de duşmani. *„Charles o să mă scoată de aici,* îşi repeta mereu. *Doamne Dumnezeule, te rog fă ca Charles să mă scoată de aici. Nu se poate să nasc copilul nostru în închisoare".*

Abia a doua zi gardianul de serviciu îi îngădui lui Tracy să folosească telefonul. Se auzi vocea lui Harriet:

– Biroul domnului Stanhope.

– Harriet, aici e Tracy Whitney. Vreau să vorbesc cu domnul Stanhope.

– O clipă, domnişoară Whitney. Sesiză ezitarea din glasul secretarei. Să... să văd dacă domnul Stanhope e aici.

După o lungă, cumplită aşteptare, în sfîrşit Tracy auzi vocea lui Charles. Îi venea să plîngă de uşurare.

– Charles...

– Tracy? Tracy, tu eşti?

– Da, iubitule. Oh, Charles, am încercat să te găsesc...

– Am crezut că înnebunesc, Tracy! Ziarele de aici sînt pline de nişte poveşti demenţiale în legătură cu tine. Nu pot să cred ce se spune!

– Nimic nu-i adevărat, iubitule. Absolut nimic. Eu...

– De ce nu m-ai chemat?

– Am încercat. Nu te-am găsit. Eu...

– Unde eşti acum?

– Sînt... sînt într-o închisoare din New Orleans. Charles, m-au condamnat la închisoare pentru ceva ce n-am făcut.

Spre oroarea ei, începuse să plîngă.

– Rămîi pe fir. Ascultă-mă. Se spune în ziare că ai

împuşcat un om. Nu-i adevărat, nu?

– L-am împuşcat, dar...

– Atunci e adevărat!

– Nu-i aşa cum se spune, iubitule. Nu-i deloc aşa. Pot să-ţi explic totul. Eu..

– Tracy, ai recunoscut că eşti vinovată de încercare de omor şi furtul unui tablou?

– Da, Charles, dar numai pentru că...

– Dumnezeule mare, dacă aveai atîta nevoie de bani de ce nu mi-ai spus mie... şi încă să încerci să omori pe cineva... Nu-mi vine să cred. Nici părinţilor mei nu le vine a crede. Eşti pe prima pagină în *„Philadelphia Daily News"*. E pentru prima dată cînd familia Stanhope e atinsă de răsuflarea unui scandal.

Amara stăpînire de sine care răzbea din glasul lui Charles o făcu pe Tracy să-şi dea seama de profunzimea resentimentelor lui. Se bizuise cu atîta ardoare pe el, şi acum vedea că e de partea celorlalţi. Se sili să nu ţipe.

– Iubitule, am nevoie de tine. Te rog, vino aici. Tu poţi îndrepta totul.

Urmă o lungă tăcere.

– Nu văd ce se mai poate îndrepta. Din moment ce ai recunoscut că ai săvîrşit toate faptele acelea. Familia noastră nu-şi poate permite să fie amestecată în astfel de situaţii. Presupun că-ţi dai seama de lucrul ăsta. Pentru noi a fost un şoc îngrozitor. Ah, Tracy, înseamnă că, realmente, nu te-am cunoscut cu adevărat.

Fiecare cuvînt al lui cădea ca o lovitură de ciocan. Lumea se prăbuşea peste ea. Se simţea mai singură şi mai părăsită decît fusese vreodată în toată viaţa ei.

Nu putea cere ajutor nimănui, nu exista absolut nimeni căruia să-i pese de ea.

– Şi... şi ce se va întîmpla cu copilul?

– Vei face ce vei crede de cuviinţă cu copilul tău, îi răspunse Charles. Îmi pare rău, Tracy.

Legătura telefonică se întrerupse.

Rămase împietrită, cu receptorul mort în mînă.

Un deţinut din spatele ei îi spuse:

– Dacă ai terminat de vorbit, păpuşico, aş vrea şi eu să-mi chem avocatul.

Cînd Tracy se întoarse în celula ei, gardiana o aştepta cu noi instrucţiuni:

– Fii gata de drum mîine dimineaţă. Or să vină să te ia la ora cinci fix.

În acea după-amiază avu un vizitator. Otto Schmidt părea să fi îmbătrînit cu zece ani în cele cîteva ore de cînd îl văzuse Tracy. Arăta de-a dreptul bolnav.

– Am venit să-ţi spun cît de întristaţi sîntem, soţia mea şi cu mine. Sîntem convinşi că orice s-a întîmplat tu eşti nevinovată.

„Ah, dacă Charles i-ar fi spus aceste cuvinte!"

– Mîine, eu şi soţia mea vom lua parte la înmormîntarea doamnei Doris.

– Mulţumesc, Otto.

„Mîine or să ne îngroape pe amîndouă", îşi spuse Tracy cu disperare.

Nu închise un ochi întreaga noapte; zăcu întinsă pe patul îngust de închisoare, cu ochii aţintiţi în tavan.

Derula întruna în minte discuţia avută cu Charles. Nici măcar nu-i oferise o şansă de a-i explica lucrurile.

Trebuia să se gîndească la copil. Citise despre femei care născuseră în închisoare, dar asemenea întîmplări fuseseră atît de îndepărtate de existenţa ei, de parcă s-ar fi petrecut pe altă planetă. Şi acum iată că i se întîmplau ei. *„Vei face ce vei crede de cuviinţă cu copilul tău"*, îi spusese Charles. Voia acest copil. *„Şi totuşi,* se gîndi Tracy, *nu mă vor lăsa să-l păstrez. Or să mi-l ia, pentru că eu va trebui să putrezesc cincisprezece ani în închisoare. Ar fi mai bine să nu ştie niciodată cine-i mama lui".*

Plîngea.

La cinci dimineaţa intră în celulă un gardian însoţit de o femeie.

– Tracy Whitney?

– Da.

Era surprinsă de sunetul ciudat al propriului ei glas.

– Din ordinul Tribunalului Penal al Statului Louisiana, circumscripţia Orleans, urmează să fii transferată la *Penitenciarul pentru Femei* din Louisiana de Sud. Mişcă-te, fetiţo.

Străbătură un coridor lung, trecînd pe lîngă celule înţesate de deţinuţi. Se porni un cor de miorlăieli şi de replici de felul:

– Drum bun, scumpo...

– Tracy, fetiţo, ia zi-mi şi mie unde ai dosit tablou

ăla şi-mpart lovelele cu tine...

– Dacă te internează la casa mare, întreabă de Ernestine Littlechap. O să aibă ea grijă de tine...

Tracy trecu pe lîngă telefonul de la care îl chemase pe Charles. *„Adio, Charles!"*

Se afla într-o curte mare. O dubă galbenă, cu ferestre zăbrelite, aştepta cu motorul pornit. Vreo şase femei se şi aflau în dubă, păzite de gardieni înarmaţi. Tracy privi la feţele tovarăşelor ei de drum. Una avea o expresie sfidătoare, alta părea plictisită; celelalte îşi trădau disperarea. Vieţile lor de pînă atunci se încheiaseră. Erau nişte izgonite ale societăţii, care urmau să fie închise în cuşti, ca animalele. Tracy se întrebă ce delicte or fi săvîrşit şi dacă printre ele se afla vreuna la fel de nevinovată ca ea. Se mai întreba, oare ce citeau ele pe faţa ei?

Drumul pînă la închisoare părea să nu se mai sfîrşească – maşina era încinsă şi puţea, dar Tracy nu-şi dădea seama de lucrul ăsta. Se retrăsese în ea însăşi, ignorîndu-le complet pe celelalte pasagere ca şi fişiile de pajişti de un verde reavăn, pe lîngă care trecea duba. Trăia în alt timp, în alt loc.

Era fetiţă mică, aflată cu mama şi cu tatăl ei pe malul mării, şi tata o purta pe umeri, înmuind-o mereu în apa oceanului, iar cînd ţipa înspăimîntată, tata îi spunea: *„Nu te purta ca un copilaş, Tracy"*, şi o scufunda în apa rece. Cînd apa îi cuprindea aproape capul, intra în panică şi începea să se sufoce, dar tata

o înălţa, apoi o cufunda din nou. De atunci încolo lui Tracy i-a fost groază de apă...

... Sala de conferinţe a colegiului era plină de studenţi, de părinţii şi de rudele lor. Era în ziua absolvirii. Tracy a ţinut o cuvîntare de cincisprezece minute, plină de gînduri idealiste, avîntate, de referiri inteligente la trecut, de visuri strălucitoare pentru viitor. Decanul i-a înmînat în dar o cheie a căminului Membrilor Societăţii onorifice a Studenţilor Americani, spunîndu-i: *„Doresc să o păstrezi"*. Tracy i-a povestit mamei ei, şi mîndria zugrăvită pe chipul acesteia era atît de înălţătoare!...

„Mamă, plec la Philadelphia. Mă aşteaptă acolo o slujbă la o bancă".

Annie Mahler, cea mai bună prietenă a ei, o chemase la telefon: *„O să-ţi placă Philadelphia, Tracy. Au loc aici tot felul de manifestări culturale. Peisajele sînt foarte frumoase şi-s foarte puţine femei. Vreau să spun că bărbaţii de aici sînt de-a dreptul flămînzi. Ţi-am făcut rost de o slujbă la banca unde lucrez eu..."*

Charles făcînd dragoste cu ea. Tracy, privind în tavan şi gîndindu-se *„Cîte fete ar fi fericite să fie în locul meu!"* Charles era o partidă de prima mînă. Şi Tracy se simţise brusc ruşinată de gîndurile ei. Îl iubea. Îl simţea înlăuntrul ei, începînd să împingă cu forţă, mai repede, tot mai repede, gata să explodeze şi gîfîind: *„Tu eşti gata?"* lar ea mîntind şi răspunzînd „da". *„Şi pentru tine a fost minunat?" „Da, Charles"*. lar ea gîndind: *„Asta să fie tot?"* Şi din nou senzaţia de vinovăţie faţă de el...

– Tu! Cu tine vorbesc. Ce, eşti surdă? Coboară!

Tracy îşi ridică privirile şi se trezi din nou în dubă

galbenă. Se oprise într-un loc îngrădit, înconjurat de grămezi mari de zidărie şi moloz. O serie de nouă garduri, prevăzute în partea de sus cu sîrmă ghimpată, înconjurau cei cinci sute de acri de păşuni şi pădure care constituiau terenurile *Penitenciarului pentru Femei* din Louisiana de Sud.

– Jos, strigă gardianul. Aici e!

„Aici" era iadul.

5

O gardiană bondoacă, cu o faţă împietrită şi un păr vopsit castaniu-nisipiu, li se adresă noilor venite:

– Unele din voi o să petreceţi alci multă, multă vreme. Nu-i decît o cale ca s-o scoateţi la capăt şi asta-i să uitaţi de lumea de afară. De voi atîrnă ca s-o duceţi aici bine sau rău. Avem aici nişte reguli şi voi trebuie să le respectaţi. Nol vă spunem cînd să vă sculaţi, cînd să vă faceţi nevoile. Şi cine încalcă o regulă, o să-şi dorească mai bine să moară. Noi vrem să fie linişte aicea, şi avem ac de cojocul ălora care ne fac necazuri. Ochii gardienei o fulgerară pe Tracy.

Acu o să fiţi duse la vizita medicală. P-ormă o să mergeţi la duş şi dup-aceea o să fiţi repartizate în celule. Dimineaţă o să primiţi sarcinile de muncă. Asta-i tot.

Dădu să se întoarcă.

O fetişcană palidă care stătea lîngă Tracy spuse:

– Scuzaţi-mă, vă rog, aş putea să...

Gardiana se răsuci spre ea ca o vijelie, izbucnind cu furie:

– Ţine-ţi gura aia împuţită. Aici vorbeşti numai cînd eşti întrebată, ai înţeles? Şi asta-i regula pentru voi toate, găoazelor!

Tonul femeii, ca şi cuvintele rostite, fură un adevărat şoc pentru Tracy. Gardiana le făcu semn altor două paznice aflate în fundul încăperii.

– Scoateţi-le afară de aici pe tîrfele astea scîrboase!

Tracy se pomeni mînată afară din încăpere, împreună cu celelalte femei şi împinsă într-un coridor lung. Deţinutele fură duse într-o sală mare, cu pereţii placaţi cu ceramică albă, unde un bărbat grăsun, de vîrstă mijlocie, îmbrăcat într-un halat pătat, stătea lîngă o masă ginecologică.

Una dintre gardiene strigă: *„Aşezaţi-vă la rînd"* şi femeile formară o coadă lungă.

Bărbatul în halat li se adresă:

– Doamnelor, eu sînt doctorul Glasco. Dezbrăcaţi-vă!

Femeile se uitară una la alta, şovăind. Una dintre ele începu să întrebe:

– Cît de mult trebuie să ne...

– Ce dracu, nu ştiţi ce înseamnă dezbrăcat? Daţi-vă jos îmbrăcămintea – toată.

Cu mişcări încete, femeile începură să-şi scoată

hainele. Unele dintre ele erau sfioase, altele scandalizate, altele indiferente. În stînga lui Tracy era o femeie de vreo cincizeci de ani, care tremura violent, iar în dreapta ei o fată patetic de slabă, părînd să nu aibă mai mult de şaptesprezece ani. Întreg corpul îi era acoperit de acnee.

Doctorul îi făcu semn primei femei din rînd:

– Urcă-te pe masă şi desfă-ţi cracii!

Femeia şovăi.

– Haide odată! Le ţii în loc pe celelalte.

Femeia se execută. Doctorul îi introduse în vagin un dilatator cu oglindă. În timp ce o examina, o întrebă:

– Ai vreo boală venerică?

– Nu.

– Las' că vedem noi îndată.

O a doua femeie se urcă pe masă. Cînd doctorul dădu să-i introducă acelaşi dilatator, Tracy strigă:

– Staţi o clipă!

Doctorul se opri şi o privi surprins.

– Ce este?

Toată lumea se holba la Tracy. Aceasta bîigui:

– Eu... n-aţi sterilizat instrumentul.

Doctorul Glasco o privi pe Tracy cu un zîmbet lent, rece:

– Ia te uită, avem un ginecolog printre noi. Te temi de-o infecţie, da? Mută-te la capătul cozii!

– Ce-aţi spus?

– Ce, nu înţelegi englezeşte? Mută-te la urma cozii!

Tracy, fără să înţeleagă de ce, trecu ultima din rînd.

– Şi acum, zise doctorul, cu voia ta o să continuăm.

Introduse dilatatorul în vaginul femeii de pe masă, şi Tracy îşi dădu brusc seama de ce îi ceruse să fie ultima. Avea să examineze toate femeile cu acelaşi dilatator nesterilizat şi ea o să fie ultima în care o să-l introducă. Simţi cum clocoteşte mînia în ea. Doctorul ar fi putut să le examineze separat, în loc să le calce demnitatea în picioare, deliberat. Şi ele îl lăsau în voia lui. *„Dacă toate femeile astea ar fi protestat!"* Venise rîndul ei.

– Pe masă, doamnă doctor!

Tracy şovăi, dar nu avea încotro. Se urcă pe masă şi închise ochii. Simţi cum îi desfăcea picioarele, şi apoi dilatatorul rece o scormoni şi o sfredeli, rănind-o. Rănind-o dinadins. Scrîşni din dinţi.

– Ai sifilis sau blenoragie? o întrebă doctorul.

– Nu.

Nu avea de gînd să-i spună că e însărcinată. Nu acestui monstru. O să discute ea mai tîrziu cu gardiana.

Îl simţi trăgînd cu brutalitate instrumentul afară din ea. Apoi doctorul Glasco îşi îmbrăcă o pereche de mănuşi de cauciuc.

– În regulă, spuse el. Aşezaţi-vă la rînd şi aplecaţi-vă. Acum am să vă controlez în gaura fundului.

Înainte de a-şi da seama ce spune, Tracy strigă:

– De ce faceţi asta?

Doctorul Glasco se uită fix la ea.

– Am să-ţi spun de ce, doamnă doctor. Pentru că găoaza e un minunat loc de ascunzătoare. Am o întreagă colecţie de marijuana şi de cocaină extrase

din gaura fundului unor doamne ca tine. Aplecați-vă!

Se deplasă de la femeie la femeie vîrîndu-și degetul în fiecare anus. Tracy simțea că-i vine să vomite. Bila caldă îi năvăli în gîtlej și începu să rîgîie.

– Dacă verși aici, am să-ți vîr fața în vomă. Se întoarse spre gardiene. Duceți-le la duș. Put.

Deținutele în pielea goală, ținîndu-și hainele pe braț, fură mînate de-a lungul altui coridor, spre o sală imensă, cu ciment pe jos, unde se rînduiau o duzină de dușuri neadăpostite.

– Lăsați-vă boarfele în colț, porunci o gardiană. Și intrați sub duș. Folosiți săpunul dezinfectant. Frecați-vă bine din cap pînă-n picioare și șamponați-vă zdravăn părul.

Tracy păși de pe cimentul aspru sub duș. Jetul de apă era înghețat. Se frecă cu furie, gîndindu-se: *„Niciodată n-o să mai fiu curată. Ce fel de oameni sînt ăștia? Cum pot trata niște ființe umane în asemenea fel? N-o să pot suporta cincisprezece ani de asemenea tratament".*

O gardiană strigă la ea:

– Hei, tu! Ieși odată! Ți-a trecut timpul.

Tracy ieși de sub duș și o altă deținută îi luă locul. I se dădu un prosop subțire, rărit, cu care izbuti să-și usuce doar jumătate din corp.

Cînd ultima dintre deținute își isprăvi dușul, întregul convoi fu din nou mînat într-o magazie cu rafturi pline de îmbrăcăminte, păzită de o deținută latino-americană, care măsura femeile din ochi, apoi le înmîna cîte o uniformă cenușie. Li se dădură cîte două rochii de uniformă, două perechi de chiloți, două sutiene, două perechi de pantofi, două cămăși

de noapte, un cordon sanitar, o perie de cap şi un sac pentru rufăria murdară. Intendentele stăteau şi urmăreau deţinutele în timp ce se îmbrăcau. După ce terminară, fură duse în cîrd într-o sală unde un deţinut mînuia un aparat mare de fotografiat, aşezat pe un trepied.

– Spatele la perete!

Tracy se lipi de perete.

– Faţa la mine.

Se uită la aparat. Clic.

– Întoarce capul la dreapta.

Se supuse. Clic.

– La stînga. Clic. Treci la masă!

Pe masă erau ustensilele de luat amprentele. Degetele lui Tracy fură apăsate pe o tuşieră, apoi pe o foaie albă.

– Mîna stîngă. Mîna dreaptă. Şterge-ţi mîinile în cîrpa aia. Terminată!

„Are dreptate, se gîndi Tracy, năucită. *Sînt terminată. Nu mai sînt decît un număr. Fără nume, fără chip".*

O gardiană îi făcu semn lui Tracy.

– Whitney? Te cheamă directorul. Urmează-mă.

Tracy simţi că-i sare inima de bucurie. Deci, pînă la urmă, Charles făcuse ceva, intervenise. Bineînţeles, nu o părăsise, aşa cum nici ea nu l-ar fi putut părăsi vreodată. Fusese sub efectul şocului subit atunci cînd vorbise aşa cum îi vorbise. Pe urmă avusese timp de gîndire şi îşi dăduse seama că încă o iubeşte. Se vede că vorbise cu directorul închisorii şi-i explicase teribila eroare căreia îi căzuse ea victimă. Fără doar şi poate va fi eliberată.

Fu condusă pe un alt coridor, trecu prin două

rînduri de uşi greu ferecate, străjuite de paznici femei şi bărbaţi. Cînd i se dădu drumul pe cea de a doua uşă, fu aproape doborîtă de o deţinută cu care se ciocni. Era o uriaşă, cea mai mare femeie pe care o văzuse Tracy în viaţa ei – înaltă de peste un metru optzeci şi cinci şi cîntărind, probabil, o sută cincizeci de kilograme. Avea o faţă turtită, ciupită de vărsat, şi ochi galbeni sălbatici. O prinse pe Tracy de braţ, ca să nu cadă şi, în acelaşi timp, îşi apăsă braţul ei de sînii fetei.

– Heil strigă matahala către gardiană. Marfă nouă, trufanda. Ce-ar fi s-o vîri în celula mea?

Avea un accent greoi, suedez.

– Îmi pare rău, Bertha. A fost deja repartizată.

Amazoana mîngîie obrajii lui Tracy. Fata se feri, trăgîndu-se îndărăt, şi namila rîse:

– E-n regulă, *littbarn*. Bertha Barosana o să aibă grijă de tine. Avem tot timpul. Doar n-ai să pleci de aici.

În cele din urmă ajunseră la biroul directorului. Tracy era topită de emoţie. Oare o să-l găsească acolo pe Charles? Sau îşi trimisese avocatul?

Secretara directorului confirmă din cap:

– O aşteaptă. Staţi aici.

Directorul George Brannigan era aşezat în faţa unui birou jupuit şi studia nişte hîrtii. Era un om de vreo patruzeci şi cinci de ani, slab, mîncat de griji, cu o faţă sensibilă şi ochi căprui înfundaţi în orbite.

De cinci ani răspundea de *Penitenciarul de Femei* din Louisiana de Sud. Venise acolo cu o reputaţie de expert în drept penal modern şi cu zelul unui idealist, hotărît să realizeze reforme fundamentale în închisoare. Dar închisoarea îl biruise, aşa cum îi biruiese şi pe alţii înaintea lui.

Iniţial, temniţa fusese plănuită să adăpostească două deţinute într-o celulă, şi acum în fiecare celulă convieţuiau patru pînă la şase femei. Directorul Brannigan ştia că şi situaţia tuturor celorlalte închisori era aceeaşi. Toate erau supraaglomerate şi sărace în personal administrativ. Zi şi noapte, erau întemniţaţi mii de criminali care nu aveau nimic altceva de făcut decît să-şi alimenteze ura şi să-şi ticluiască răzbunarea. Era un sistem stupid, brutal, dar asta era.

Directorul apăsă pe un buton şi-i spuse secretarei:
– În ordine. Trimite-o înăuntru.

Gardiana deschise uşa biroului interior şi Tracy intră.

Directorul Brannigan se uită la femeia din faţa lui. Chiar aşa, îmbrăcată în uniforma mohorîtă şi cu faţa stoarsă de oboseală, Tracy Whitney era tot frumoasă. Avea o faţă încîntătoare, candidă, şi directorul Brannigan se întrebă cît timp va mai reuşi oare să şi-o păstreze. Îl interesa această deţinută în mod special pentru că citise în ziare despre cazul ei şi îi studiase dosarul. Se afla la primul delict, nu omorîse pe nimeni, iar condamnarea la cincisprezece ani era neobişnuit de severă. Faptul că cel care o acuza era Joseph Romano, făcea ca sentinţa să pară şi mai suspectă. Dar directorul nu era altceva decît păzitorul unor rupuri omeneşti. Nu putea înfrunta sistemul... Pentru

că făcea parte din sistem.

– Te rog ia loc, îi spuse.

Tracy fu bucuroasă să se aşeze. Îi tremurau genunchii. Pentru că directorul avea să-i vorbească îndată despre Charles şi despre curînda ei eliberare.

– Ţi-am citit dosarul, începu directorul.

„Probabil că Charles îi ceruse să-l citească", îşi spuse Tracy.

– Văd că urmează să rămîi aici un timp foarte îndelungat. Eşti condamnată la cincisprezece ani.

Lui Tracy îi trebuiră cîteva momente ca să-i înţeleagă cuvintele. Ceva era iarăşi profund greşit.

– Nu aţi... nu aţi vorbit cu... Charles?

Nervozitatea o făcea să se bîlbîie. Directorul o privi nedumerit.

– Charles?

Şi atunci înţelese. Simţi cum i se lichefiază stomacul.

– Vă rog... începu să vorbească. Vă rog să mă ascultaţi. Sînt nevinovată. N-am ce căuta aici.

De cîte ori auzise directorul asemenea cuvinte? De o sută de ori? De o mie? *Sînt nevinovată.*

– Tribunalul te-a găsit vinovată, îi răspunse. Singurul sfat pe care ţi-l pot da este să încerci să-ţi uşurezi stagiul. Din momentul în care vei accepta termenii condamnării, totul o să ţi se pară mai uşor. Să ştii că în închisoare timpul nu se măsoară cu ceasornicul ci cu calendarul.

„Nu e posibil să rămîn închisă aici cincisprezece ani, îşi spuse Tracy cu disperare. *Vreau să mor. Te rog, Doamne, ajută-mă să mor. Dar am voie să mor, am voie? Ar însemna să-mi ucid copilul. E şi copilul*

tău, Charles. De ce nu vii să mă ajuţi?"

Acesta a fost momentul din care a început să-l urască.

– Dacă ai unele probleme speciale, continuă directorul Brannigan, vreau să spun că dacă îţi pot fi cu ceva de ajutor, cere să mă vezi.

Chiar în timp ce vorbea, ştia cît de găunoase îi sînt cuvintele. Fata era tînără şi frumoasă şi proaspătă. Lesbienele din închisoare or să tabere asupra ei ca nişte hiene. Nu exista nici o celulă sigură unde să o poată izola. Aproape fiecare celulă era controlată de către un „armăsar". Directorul Brannigan auzise despre violuri petrecute la duşuri, la closete, sau noaptea, pe coridoare. Dar toate acestea erau numai zvonuri, pentru că victimele nu deschideau niciodată gura. Sau tăceau sau plăteau cu viaţa.

Directorul Brannigan adăugă cu blîndeţe:

– Dacă te porţi bine, s-ar putea să fii eliberată în doisprezece ani sau...

– Nu!

Era un strigăt de neagră disperare, de totală deznădejde. Tracy simţea zidurile biroului încercuindo şi închizîndu-se în jurul ei. Se ridică în picioare şi începu să ţipe. Gardiana năvăli în birou şi îi înşfăcă braţele.

– Uşurel, îi ceru directorul Brannigan.

Stătea la birou, neputincios, privind cum Tracy era scoasă afară.

A fost condusă de-a lungul unei serii întregi de coridoare, pe lîngă celule înţesate de tot felul de deţinute. Femei albe, negre, cafenii şi galbene. Se zgîiau la Tracy, în timp ce trecea prin faţa lor, şi-i strigau ceva, în cele mai felurite accente. Strigătele lor i se păreau lipsite de orice noimă. I se părea că spun:

„Carte proastă..."
„Carie poroasă..."
„Caldă ploioasă..."
„Capre porcoase..."

Numai cînd intră în celula ei îşi dădu Tracy seama că femeile psalmodiau *„Carne proaspătă"*.

6

În blocul de celule C se găseau şaizeci de femei, cîte patru într-o celulă. Cînd Tracy fu purtată pe un coridor lung, rău mirositor, o puzderie de feţe o urmăriră dindărătul gratiilor, şi expresiile lor variau de la indiferenţă la dorinţă libidinoasă şi la ură. Avea senzaţia că păşeşte într-o lume subacvatică, de pe un tărîm necunoscut, o străină într-un vis care se derula foarte lent. Gîtlejul îi era îndurerat de ţipetele mute, înţemniţate în trupul ei. Convocarea în biroul directorului fusese ultima ei firavă speranţă. Acum nu mai exista nimic. Nimic decît perspectiva năucitoare de a

rămîne cincisprezece ani ferecată în acest purgatoriu.

Gardiana deschise uşa unei celule.

– Intră!

Tracy clipi buimacă şi privi în jur. În celulă se găseau trei femei care o urmăreau cu atenţie.

– Mişcă! îi porunci gardiana.

Tracy şovăi, apoi intră în celulă. Auzi uşa trîntindu-se în urma ei.

Ajunsese acasă.

Celula strîmtă era mobilată cu patru paturi, o măsuţă cu un ciob de oglindă pe ea, patru dulăpioare şi un closet turcesc în fund.

Tovarăşele ei de temniţă se holbau la ea. Femeia portoricană sparse tăcerea:

– S-ar zice că ne-am făcut cu o nouă parteneră.

Avea o voce adîncă, plină. Ar fi fost frumoasă dacă obrazul nu i-ar fi fost crestat de cicatricea unei tăieturi de cuţit, care se întindea de la tîmplă la gît. Dacă nu-i vedeai ochii, nu i-ai fi dat mai mult de paisprezece ani.

O mexicană grasă, între două vîrste, rosti:

– *Que suerte verte!* E o plăcere să te primim aici. De ce te-au băgat la gherlă, *querida*?

Tracy era prea paralizată pentru a putea răspunde.

Cea de-a treia femeie era o negresă. Înaltă de vreun metru optzeci, cu ochi înguşti, pînditori, şi o faţă ca o mască dură, rece. Era rasă în cap şi ţeasta îi strălucea albăstrie în lumina obscură.

– Patu' tău e ăla din colţ, îi spuse.

Tracy se îndreptă spre pat. Salteaua era soioasă, pătată de excrementele a Dumnezeu ştie cîte ocupan-

te anterioare. Simţi că nu se poate atinge de ea. Fără voie, îşi exprimă revolta cu glas tare.

– Nu... nu pot să dorm pe salteaua asta.

Mexicana cea grasă rînji:

– Nu eşti obligată, puicuţo. *Hay tiempo*. Poţi dormi în patul meu.

Tracy îşi dădu brusc seama de curenţii subterani care vibrau în celulă, şi realizarea o izbi cu o forţă parcă fizică. Cele trei femei o pîndeau, o fixau, o dezbrăcau din priviri, făcînd-o să se simtă goală. Carne proaspătă. Se simţea cuprinsă de groază. *„Mă înşel,* îşi spuse Tracy. *Doamne, fă să mă înşel!"* Îşi regăsi glasul:

– Cu... cu cine trebuie să vorbesc ca să mi se dea o saltea curată?

– Cu Dumnezeu, mîrîi negresa. Da'n ultima vreme n-a prea mai dat pe aici.

Tracy se uită din nou la saltea. Cîţiva gîndaci negri se tîrau agale pe ea. *„Nu pot să rămîn aici!* ţipă în gînd. *Am să înnebunesc!"*

Ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, negresa îi spuse:

– Nu scuipa împotriva vîntului, fetiţo.

Lui Tracy îi răsunară în urechi cuvintele directorului: *„Singurul sfat pe care ţi-l pot da este să încerci să-ţi uşurezi stagiul...".*

Negresa continuă să vorbească:

– Eu sînt Ernestine Littlechap. Arătă cu capul spre femeia cu cicatricea: Ea e Lola. E din Porto Rico, şi grăsana-i Paulita, din Mexic.

– Eu... eu sînt Tracy Whitney.

Fusese gata să spună: *„Am fost Tracy Whitney".* Avea senzaţia de coşmar că îşi pierde identitatea. Un

spasm de greaţă îi convulsionă măruntaiele şi se prinse cu mîinile de marginea patului, ca să nu cadă.

– De unde vii, puicuţo? întrebă femeia grasă.

– Scuzaţi-mă, eu... nu pot sta acum de vorbă.

O cuprinse un val de slăbiciune şi simţi că nu mai poate sta în picioare. Se lăsă pe marginea patului soios şi îşi şterse cu cămaşa broboanele de transpiraţie rece care i se scurgeau pe faţă. *„Copilaşul meu,* îşi spunea întruna. *Ar fi trebuit să-i spun directorului că sînt însărcinată. O să mă mute într-o celulă curată. Poate chiar o să mă lase singură în celulă".*

Auzi paşi pe coridor. O supraveghetoare trecea prin faţa celulei. Tracy se repezi la uşă.

– Scuzaţi-mă, îi strigă. Trebuie să-l văd pe domnul director. Eu sînt...

– O să ţi-l trimit numaidecît, o zeflemisi supraveghetoarea vorbindu-i peste umăr.

– N-aţi înţeles. Eu sînt...

Supraveghetoarea se îndepărtase.

Tracy îşi vîrî pumnii încleştaţi în gură, ca să se împiedice să ţipe.

– Ţi-e rău sau ce-i cu tine, păpuşico? o întrebă portoricana.

Clătină din cap, incapabilă să vorbească. Se întoarse la pat, se mai uită o dată la el, apoi se întinse încet pe saltea. Era un act de disperare, un act de capitulare. Închise ochii.

Ziua cînd împlinise zece ani fusese cea mai for-

mîdabilă zi din viaţa ei. *„Mergem să luăm masa la Antoine"*, o anunţase tatăl ei. *„Antoine"!* Era un nume care evoca o altă planetă, o lume de frumuseţe şi strălucire şi bogăţie. Tracy ştia că tatăl ei nu avea mulţi bani. *„Anul viitor ne vom putea permite o vacanţă"* era un refren constant în casa lor. Şi acum mergeau să ia masa la *„Antoine"*! Mama o îmbrăcă cu o rochie verde, nouă.

„De v-aţi putea vedea pe voi două! se umfla tatăl lui Tracy în pene. Sînt însoţit de cele mai frumoase fete din New Orleans. Toată lumea o să se uite la mine cu invidie".

Restaurantul *„Antoine"* era exact ca în visurile lui Tracy, ba chiar mai mult. Mult mai mult. Era ca o ţară vrăjită; un restaurant elegant, împodobit cu gust, cu feţe de masă albe ca zăpada şi tacîmuri strălucitoare de argint, cu monograma casei. *„E un palat,* îşi spusese Tracy. *Precis că aici vin regii şi reginele"*. Era prea emoţionată ca să mănînce, prea ocupată să studieze femeile şi bărbaţii atît de frumos îmbrăcaţi. *„Cînd o să cresc mare,* îşi făgăduise Tracy, *o să vin în fiecare seară la* „Antoine" *şi o să-i aduc şi pe mama şi pe tata". „Tracy, de ce nu mănînci?"* o întrebase mama. Şi ca să-i facă plăcere, Tracy se silise să ia cîteva înghiţituri. Se pregătise şi un tort pentru ea, cu zece lumînări, şi chelnerii care o serviseră îi cîntaseră *Happy Birthday*, şi ceilalţi clienţi întorseseră capul şi aplaudaseră, iar Tracy se simţise ca o prinţesă.

De afară se auzea clopotul unui tramvai care trecea.

Clinchetul clopotului era strident şi insistent.

– Vremea de masă, anunţă Ernestine Littlechap.

Tracy deschise ochii. Uşile celulelor erau deschise cu zgomot metalic pe întregul coridor. Zăcea întins pe pat, încercînd cu disperare să se cramponeze de trecut.

– Hei! Vremea de haleală! îi strigă portoricana.

Numai la gîndul mîncării îi venea să vomite.

– Mie nu mi-e foame, spuse Tracy.

Vorbi, în sfîrşit, Paulita, mexicana cea grasă:

– *Es llano*. E simplu. Crezi că-i pasă cuiva dacă ţi-e foame sau nu? Toată lumea tre' să meargă la masă.

Deţinutele se aliniaseră în coridorul din faţa celulelor.

– Mişcă-te mai repede, că dacă nu, îţi frige curu', o avertiză Ernestine.

„Nu mă pot mişca, se gîndi Tracy. *O să rămîn aici".*

Tovarăşele ei de celulă ieşiră şi se aliniară în rîndul dublu. O supraveghetoare scundă şi bondoacă, cu un păr oxigenat cu perhidrol, o văzu pe Tracy întinsă pe pat.

– Hei, tu! N-ai auzit clopotul? Ieşi de acolo!

– Mulţumesc, dar nu mi-e foame, răspunse Tracy. Prefer să nu vin.

Ochii supraveghetoarei se făcură cît cepele – nu-i venea a crede. Se năpusti ca o vijelie în celulă şi se repezi la Tracy:

– Da' cine naiba te crezi? Ce, vrei să ţi se aducă masa la cameră, la pat? Mişcă-ţi fundul şi treci la rînd! Ai merita să te trec la raport pentru obrăznicia asta. Nu care cumva să se mai întîmple vreodată că te vîr la carceră. Ai înţeles?

Nu înţelesese. Nu înţelesese nimic din tot ce i se

întîmpla. Se sculă cu greu de pe pat şi intră în rîndul de femei. Se nimeri lîngă negresă.

– De ce trebuie...?

– Tacil îi murmură Ernestine Littlechap din colţul gurii. În rînd nu se vorbeşte.

Femeile mărşăluiră de-a lungul unui coridor îngust, mohorît, pe lîngă două rînduri de uşi de siguranţă şi intrară într-o imensă sală de cantină, mobilată cu mese mari de lemn şi cu scaune. La perete era o teighea lungă, cu oale calde, în faţa căreia se rînduiau deţinutele ca să-şi ia mîncarea. Meniul zilei consta dintr-o plachie apoasă de ton cu cîteva păstăi leşinate de fasole verde, o palidă cremă de vanilie şi, la alegere, o cafea leşioasă sau o băutură sintetică cu aromă de fructe. Cîte un polonic plin cu această mîncare neapetisantă era trîntit în farfuria de tinichea subţire a fiecărei deţinute, pe măsură ce ajungea în faţa cazanului, iar deţinutele care serveau îndărătul teighelei strigau întruna: „Avansaţi!... Următoarea!... Avansaţi!... Următoarea..."

După ce fu servită, Tracy rămase locului, şovăind, neştiind unde să se aşeze. O căută din ochi pe Ernestine Littlechap, dar negresa se făcuse nevăzută. Tracy se îndreptă spre masa la care şedeau Lola şi Paulita, mexicana cea grasă. La masă se înşirau douăzeci de femei, toate hăpăind hrana cu lăcomie. Tracy se uită la mîncarea din farfuria ei, pe care o împinse într-o parte cînd simţi cum bila îi năvăleşte din nou în gîtlej. Paulita se întinse peste masă şi înşfăcă farfuria ei.

– Dacă tu nu mănînci, dă-o-ncoa!

– Hei, da trebe să haleşti, i se adresă Lola, că

altfel crăpi aici, nu rezişti.

„*Nu vreau să rezist,* îşi spuse Tracy cu disperare. *Vreau să mor. Cum pot femeile astea să accepte asemenea viaţă? Oare de cîtă vreme sînt închise aici? De luni? De ani?*" Se gîndi la celula fetidă şi la salteaua puturoasă pe care mişunau gîndacii, şi-i veni să strige în gura mare. Dar îşi încleştă fălcile ca să nu-i scape nici un sunet.

Mexicana îi spunea:

– Dacă te prinde că nu mănînci, te bagă la carceră. Văzu expresia de nedumerire de pe faţa lui Tracy şi o lămuri: Te bagă la gaură... singură. N-o să-ţi placă. Se înclină spre Tracy: Eşti la prima condamnare, ha? Am să-ţi vînz un pont, *querida*. Locu' ăsta-i condus de Ernestine Littlechap. Fii drăguţă cu ea, şi eşti un om făcut.

La treizeci de minute după ce femeile intraseră în cantină, clopotul sună din nou şi deţinutele se ridicară în picioare. Paulita şterpeli o păstaie verde, solitară, care rămăsese pe o farfurie de alături. Tracy se aşezâ lîngă ea în rînd, şi cîrdul porni în marş înapoi spre celule. Cina se terminase. Era ora patru după-masă – încă cinci ore de îndurat pînă cînd aveau să se stingă luminile.

Cînd Tracy se reîntoarse în celulă, o găsi pe Ernestine Littlechap acolo. Se întrebă, lipsită însă de orice curiozitate, unde o fi fost negresa în timpul mesei. Se uită la toaleta din colţ. Avea mare nevoie să o folosească, dar nu se putea hotărî să se expună în faţa celor trei femei. Va aştepta pînă ce se vor stinge luminile. Se aşezâ din nou pe marginea patului.

– Am auzit că nu te-ai atins de mîncare. Asta-i o

tîmpenie, i se adresă Ernestine Littlechap.

„Oare de unde ştie? se întrebă Tracy. *Şi ce-i pasă ei?"*

– Ce trebuie să fac ca să-l văd pe director? întrebă cu glas tare.

– Faci o cerere scrisă. Gardienele or să se şteargă la fund cu ea. Ele-şi închipuie că orice muiere care vrea să-l vază pe director e o zurbagioaică. Se apropie de Tracy. Există multe lucruri care te pot băga la necaz aici. Ţie-ţi trebe o prietenă care să te păzească de necazuri. Îi zîmbi, dezgolindu-şi un dinte de aur drept în faţă. Continuă cu voce suavă: Îţi trebe cineva care să te-nveţe cum să te descurci în jungă.

Tracy îşi înălţă privirile spre faţa neagră, rînjită a femeii. Avea senzaţia că faţa aceea pluteşte pe undeva pe tavan.

Fusese animalul cel mai înalt pe care-l văzuse vreodată.

„Asta-i o girafă", îi spusese tatăl ei.

Vizitau grădina zoologică din Audubon Park. Lui Tracy îi plăcea mult parcul. Se duceau acolo duminicile ca să asculte fanfara şi, după concert, mama şi tata o duceau la acvariu sau la grădina zoologică. Se plimbau agale, uitîndu-se la animalele din cuşti.

– Tăticule, nu suferă că sînt închise?

– Nu, Tracy, îi răspunsese tatăl ei rîzînd. O duc foarte bine. Sînt îngrijite şi hrănite, şi duşmanii lor nu

le pot atinge.

Dar lui Tracy i se păreau tare nefericite. Ar fi vrut să le deschidă cuştile şi să le redea libertatea. *„N-aş vrea să fiu vreodată închisă într-o cuşcă"*, se gîndise.

La ora 8.45, sunetul clopotului se reverberă prin închisoare. Cele trei femei începură să se dezbrace. Tracy nu se mişcă.

– Ai cinşpe minute ca să te pregăteşti de culcare, îi spuse Lola.

Femeile se dezbrăcaseră şi îşi puseseră cămăşile de noapte. Supraveghetoarea platinată trecu iar prin faţa celulei. Se opri cînd o văzu pe Tracy zăcînd pe culcuşul ei.

– Dezbracă-te! îi porunci. Apoi se întoarse spre Ernestine: Nu i-ai spus?

– Ba da. Io l-am spus.

Supraveghetoarea i se adresă din nou lui Tracy.

– Las' că ştim noi cum să le punem la punct pe zurbagioaice. Dacă nu faci ce ţi se spune am să-ţi învineţesc curu'.

Supraveghetoarea trecu mai departe.

– Ascultă de ea, păpuşico, o preveni Paulita. Izmene de Fier e-a naibii de afurisită.

Tracy se ridică încet şi începu să se dezbrace, stînd cu spatele la cele trei. Îşi scoase toate veşmintele, în afară de chiloţi, şi îşi trecu peste cap cămaşa de pînză grosolană. Simţea ochii celor trei femei aţintiţi asupră-i.

– Ai corp mişto, comentă Paulita.

– Îhî, foarte mişto, îi ţinu isonul Lola.

Tracy se simţi străbătută de un frison.

Ernestine se apropie de ea şi o privi cu atenţie.

– Noi îți sîntem prietene. O s-avem grijă de tine.

Vocea îi era groasă, excitată.

Tracy se răsuci spre ea cu furie.

– Lăsați-mă în pace! Toate trei. Eu nu... eu nu sînt așa cum credeți voi.

Negresa chicoti.

– Ai să fii așa cum o să vrem noi să fii, fetițo.

– *Hay tiempo*. Ai tot timpul, o asigură Paulita.

Luminile se stinseră.

Întunericul era vrăjmașul lui Tracy. Continua să șadă pe marginea patului, încordată ca un arc. Le simțea pe cele trei gata să se repeadă asupra ei. Sau să-și fi imaginat numai? Avea nervii atît de epuizați, încît vedea pretutindeni numai amenințări. Oare o amenințaseră? Nu direct. Probabil că cele trei nu urmăreau decît să se arate prietenoase, iar ea văzuse în avansurile lor niște implicații sinistre. Auzise despre activitățile homosexuale și lesbiene din închisori, dar probabil că acestea erau cazuri excepționale. Nu era posibil ca închisorile să permită asemenea comportări. Și totuși, o chinuia îndoiala. Hotărî să stea trează întreaga noapte. Dacă vreuna dintre ele o să facă o mișcare, o să strige după ajutor. Gardienele aveau datoria să vegheze ca deținutelor să nu li se întîmple nimic rău. Se încurajă singură că nu avea de ce să se teamă. Important era să rămînă trează. Tracy ședea pe marginea patului, în întuneric, atentă la orice zgomot. Le auzi pe celelalte trei tovarășe de celulă ducîndu-se una cîte una la toaletă, folosind-o, apoi reîntorcîndu-se la culcuș. Cînd simți că nu mai poate rezista, Tracy se duse și ea la closet. Încercă să tragă apa, dar nu funcționa. Duhoarea era insupor-

tabilă. Se grăbi să se întoarcă la pat şi se aşeză pe el. *„În curînd o să se lumineze de ziuă,* încerca să se amăgească. *Şi mîine dimineaţă o să cer să-l văd pe director. O să-i spun că sînt însărcinată. O să mă mute în altă celulă".*

Tracy îşi simţea trupul încordat şi îndurerat. Se lăsă uşor pe pat şi, o secundă mai tîrziu, simţi ceva umblîndu-i pe gît. Îşi înăbuşi un strigăt. *„Trebuie să rezist pînă mîine dimineaţă. Mîine toate se vor îndrepta",* îşi spunea.

La ora trei din noapte nu-şi mai putu ţine ochii deschişi. Adormi.

Fu deşteptată brusc de o mînă care-i astupa gura şi de alte două mîini care-i frămîntau sînii. Încercă să se ridice şi să strige, dar simţi o altă mînă care-i smulse cu brutalitate cămaşa şi chiloţii. Mîini i se strecurau printre pulpe desfăcîndu-i picioarele cu forţa, Tracy se zbătea sălbatic, căznindu-se să se ridice.

– Stai cuminte, şopti o voce în întuneric, şi n-o să-ţi facem rău.

Izbi cu picioarele în direcţia vocii. Simţi sub tălpi halci de grăsime.

– *Carajo!* strigă vocea. Să-i dăm o lecţie căţelei. Trîntiţi-o pe jos!

Un pumn puternic o pocni în obraz şi altul îi zdrobi stomacul. Cineva se aruncă peste ea, imobilizînd-o, sufocînd-o, în timp ce mîini obscene o violau.

Tracy izbuti o clipă să se elibereze, dar una dintre

femei o apucă de păr şi o izbi cu capul de marginea patului. Simţi sînge ţîşnindu-i pe nas. O doborîră pe podeaua de ciment, şi-i ţintuiră braţele şi picioarele. Se zvîrcolea şi se smucea ca o nebună, dar nu se putea măsura cu trei femei. Simţi mîini reci şi limbi fierbinţi mîngîindu-i şi lingîndu-i trupul. Picioarele îi erau larg desfăcute şi un obiect dur, rece, fu vîrît în ea. Se zbătea şi se răsucea neputincioasă, muncindu-se cu disperare să strige. Un braţ poposi pe gura ei şi Tracy îşi înfipse dinţii în el, muşcînd sălbatic. Se auzi un strigăt înăbuşit.

– Tîrfă!

O rafală de pumni se deziănţui peste faţa ei... Se lăsă răpusă de durere, din ce în ce mai adînc, pînă nu mai simţi nimic.

O deşteptă clinchetul clopotului. Zăcea goală pe podeaua de ciment rece a celulei. Cele trei femei erau culcate în paturile lor.

Pe coridor, Izmene de Fier striga:

– Răsăriţi şi străluciţi!

Cînd trecu pe lîngă celula lor, o văzu pe Tracy zăcînd într-o baltă de sînge, cu faţa buşită şi un ochi umflat.

– Ce naiba se întîmplă aici?

Descuie uşa şi intră în celulă.

– S-o fi rostogolit din pat, spuse Ernestine Littlechap.

Supraveghetoarea se apropie de Tracy şi o lovi cu

piciorul:

– Tu! Scoală-te în picioare!

Tracy îi auzi glasul ca de la mare depărtare.

„Da, îşi spuse, *trebuie să mă scol: trebuie să plec de aici".* Dar nu se putea urni. Fiecare fibră din trupul ei ţipa de durere.

Supraveghetoarea o apucă de coate şi-o ridică în capul oaselor, iar Tracy aproape că leşină de durere.

– Ce ţi s-a întîmplat?

Cu unicul ei ochi sănătos, Tracy desluşi siluetele tulburi ale celor trei femei, care aşteptau în tăcere răspunsul ei.

– Eu... eu... încercă Tracy să vorbească, dar nu reuşi să articuleze nici un cuvînt. Încercă din nou, şi un instinct atavic, sădit în străfundurile ei, o făcu să spună: Am căzut din pat...

– Nu-mi plac putorile care o fac pe deşteptele, clănţăni supraveghetoarea. Te bag la carceră pînă o să-nveţi să te porţi ca lumea.

Era o formă de totală uitare, de reîntoarcere în pîntecele matern. Singură în beznă. Nu exista nici o mobilă în celula strîmtă din pivniţă, doar o saltea ponosită, aruncată pe cimentul gol. O gaură urît mirositoare în duşumea servea de toaletă. Tracy zăcea în întunericul compact, fredonînd în gînd cîntece pe care le învăţase de la tatăl ei în copilărie. Nu-şi dădea seama că se afla pe muchia nebuniei. Nu părea foarte conştientă de locul în care se găsea, dar

era un lucru lipsit de importanţă. Importantă era numai suferinţa trupului ei maltratat. *„Probabil că am căzut şi m-am lovit*, îşi spunea, *dar mama o să mă îngrijească şi o să mă vindece"*. Strigă cu o voce spartă: *„Mamă..."* şi cînd nu primi nici un răspuns se lăsă din nou furată de somn.

Dormi neîntrerupt patruzeci şi opt de ore şi, în cele din urmă, chinul fizic se mai potoli, prefăcîndu-se în durere, iar durerea făcu loc amărăciunii. Deschise ochii. Se găsi înconjurată de neant. Bezna era atît de densă, încît nu putea deslui nici măcar contururile celulei. Frînturi de aducere aminte îi săgetau prin minte. O duseseră la doctor. Îi răsuna glasul acestuia în urechi: „... o coastă ruptă şi încheietura mîinii fracturată. O lipim noi la loc... Tăieturile şi rănile sînt destul de urîte, dar o să se vindece. A pierdut sarcina..."

– O, copilul meu! murmură Tracy. Mi-au omorît copilul!

Şi izbucni în plîns. Plînse pierderea copilaşului ei. Plînse pentru soarta ei vitregă. Plînse pentru întreaga omenire otrăvită.

Tracy zăcea pe salteaua destrămată, în bezna rece, şi se simţea potopită de o ură atît de copleşitoare, încît literalmente setea de răzbunare o făcea să tremure. Gîndurile o ardeau şi o frigeau pînă cînd inima i se goli de orice alt simţămînt în afară de unul: răzbunarea. O răzbunare îndreptată nu spre cele trei tovarăşe de celulă ale ei. Acestea erau tot nişte victime ca şi ea. Nu! Tăişul răzbunării se îndrepta spre bărbaţii care o aduseseră în asemenea hal, care îi ruinaseră viaţa.

Joe Romano: „Maică-ta mi-a ascuns unele lucruri.

Nu mi-a spus că are o fiică arzoaie".

Anthony Orsatti: „Joe Romano lucrează pentru cineva care se numeşte Anthony Orsatti. Orsatti guvernează practic întregul New Orleans".

Perry Pope: Recunoscîndu-te vinovată, economiseşti statului cheltuielile unui proces...

Judecătorul Henry Lawrence: ... în următorii cincisprezece ani vei fi închisă în *Penitenciarul de Femei* din Louisiana de Sud...

Aceştia erau adevăraţii ei duşmani. Şi apoi Charles, Charles care nici nu voise măcar s-o asculte! „... dacă aveai atîta nevoie de bani de ce nu mi-ai spus mie... realmente nu te-am cunoscut cu adevărat... Vei face ce vei crede de cuviinţă cu copilul tău..."

Da, pe aceştia îi va face să plătească. Pe fiecare în parte. Habar nu avea în ce fel. „Mîine, îşi spuse Tracy. Dacă mîine va veni".

7

Pierduse orice noţiune a timpului, şi timpul îşi pierduse orice sens. Lumina nu pătrundea niciodată în celulă, şi nu exista nici o deosebire între noapte şi zi; nu ştia de cîtă vreme zăcea încarcerată în singurătate. Din cînd în cînd, i se împingeau nişte merinde reci printr-o deschizătură de la baza uşii. Tracy nu avea nici un chef să mănînce dar se silea să înghită fiecare îmbucătură. *„Trebe să haleşti, că altfel crăpi aici, nu rezişti"*. Acum înţelegea acest lucru; ştia că va avea nevoie de orice fibră de energie din ea pentru ceea ce avea de gînd să facă. Se găsea într-o situaţie pe

care oricine ar fi considerat-o disperată. Întemnițată pentru cincisprezece ani, fără bani, fără prieteni, lipsită de orice resursă. Dar în adîncurile ei se găsea un izvor de putere. *„Am să supraviețuiesc*, își spunea Tracy. *Am să-mi înfrunt cu mîinile goale dușmanii, dar scutul meu va fi curajul"*. Va supraviețui așa cum supraviețuiseră și străbunii ei. În vinele ei curgea un amestec de sînge englezesc, irlandez și scoțian, și Tracy moștenise de la aceștia cele mai de seamă însușiri: inteligența, curajul și voința. *„Străbunii mei au supraviețuit foametei și ciumei și viiturilor, iar eu am să supraviețuiesc închisorii"*. Se găseau acum alături de ea în această celulă de iad: păstorii și vînătorii, fermierii și negustorii, medicii și învățătorii. Spectre ale trecutului, dar fiecare dintre ei era o părticică din ea. *„Nu o să vă trădez!"* șopti Tracy în beznă.

Și începu să urzească un plan de evadare.

Tracy știa că lucrul cel mai important pe care-l avea de făcut era să-și redobîndească forța fizică. Celula era mult prea înghesuită pentru a putea face exerciții, dar numai bună pentru *t'ai chi ch'uau*, străvechea artă marțială prin care războinicii se pregăteau pentru luptă. Pentru asemenea antrenament nu era nevoie de spațiu, în schimb fiecare mușchi din trup se trezea la viață. Tracy se ridică în picioare și începu mișcările preliminare. Fiecare mișcare avea o denumire și o semnificație. Porni cu *„Îmbrîncirea Demonilor"*, apoi trecu la mai domoala

„Absorbție a Luminii". Mișcările erau fluide și grațioase și se executau foarte lent. Fiecare gest își avea izvorul în *tan tien*, centrul fizic, și toate mișcările erau circulare. Tracy își reamintea cuvintele profesorului: *„Stîrniți chi, adică energia vitală din voi. La început se urnește greu, ca o stîncă, apoi devine ușoară ca un fulg de pasăre"*. Tracy simțea *chi* revărsîndu-i-se în degete și se concentră pînă cînd întreaga-i făptură începu să graviteze în jurul trupului, lăsîndu-se purtată de fluxul acelor simboluri care transcendează timpul.

„Prindeți coada păsării, deveniți barza albă, alungați maimuța, înfruntați tigrul, lăsați-vă mîinile să se prefacă în nori și să refacă ciclul apei vieții. Lăsați șarpele alb să se strecoare și să înșface tigrul. Ucideți tigrul, readunați-vă chi, întoarceți-vă la tan tien, centrul..."

Executarea ciclului complet îi luă un ceas, și după ce-l isprăvi, Tracy se simți istovită. În fiecare dimineață și în fiecare după-masă executa întregul ritual, pînă cînd trupul începu să răspundă și să se învioreze.

Cînd nu-și antrena trupul, Tracy își antrena mintea. Zăcea în întuneric, încercînd să rezolve ecuații matematice complicate, făcînd operații mentale la computerul băncii, recitînd poezii, reamintindu-și replicile din piesele pe care le jucase la colegiu. Tracy era o perfecționistă și, cînd în piesele interpretate la școală i se atribuiau roluri în care trebuia să vorbească cu felurite accente, le studia săptămîni întregi înainte de premieră. Un descoperitor de talente îi oferise odată să dea o probă de film la Hollywood.

– Nu, mulțumesc, răspunsese Tracy. Nu tînjesc

după luminile rampei. Nu mi se potrivesc.

Îi răsuna acum în urechi glasul lui Charles: *„Eşti pe prima pagină în Philadelphia Daily News"*.

Tracy izgoni amintirea lui Charles. În mintea ei existau acum porţi care trebuiau să rămînă ferecate.

Se străduia să joace în minte jocul de-a învăţatul: Spune trei lucruri pe care nu-i poţi face pe alţii să le înţeleagă. Să faci o furnică să înveţe deosebirea dintre catolici şi protestanţi. Să faci o albină să înţeleagă că pămîntul se învîrteşte în jurul soarelui şi nu invers. Să explici unei pisici deosebirea dintre comunism şi democraţie.

Dar în cea mai mare parte din timp îşi concentra mintea asupra felului în care avea să-şi distrugă duşmanii – pe fiecare în parte. Îşi aduse aminte de un joc din copilărie. Ţinînd o mînă în sus, spre cer, reuşea să întunece soarele, să-i oprească strălucirea. Asta îi făcuseră şi ei. Ridicaseră o mînă şi-i întunecaseră viaţa.

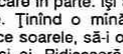

Tracy nu avea idee cît de mulţi prizonieri căzuseră înfrînţi de închiderea în carceră, şi chiar dac-ar fi ştiut, n-ar fi avut nici o importanţă.

În cea de a şaptea zi, cînd se deschise uşa celulei, fu orbită de lumina care invadă micuţa încăpere. Un gardian stătea în prag:

– Ridică-te, îi spuse. Te întorci iar sus.

Se apleca pentru a o ajuta pe Tracy să se ridice dar, spre suprinderea lui, fata sări cu uşurinţă în

picioare şi ieşi din celulă fără să trebuiască să fie sprijinită. Celelalte deţinute pe care le scosese din carceră se arătaseră sau biruite sau sfidătoare, dar femeia asta nu era nici una, nici alta. Avea o aură de demnitate, de încredere în sine, care erau cu totul străine de acest loc. Tracy rămase un moment locului în lumină, încercînd să-şi obişnuiască treptat ochii şi să-şi ajusteze vederea. *„Ce putoare arătoasă mai e şi asta,* îşi spuse gardianul. *Spal-o şi îmbrac-o şi poţi s-o duci oriunde în lume. Pun rămăşag că-i în stare să facă orice pentru cîteva favoruri".* Şi spuse cu glas tare:

– O fată drăguţă ca tine n-ar trebui să treacă prin asemenea lucruri. Dacă tu şi cu mine am fi prieteni, aş avea eu grijă să nu se mai întîmple altădată.

Tracy se întoarse spre el, şi cînd îi văzu expresia feţei, omului îi pieri cheful să mai stăruie.

O conduse sus, apoi o predă unei supraveghetoare care sforăi cu dispreţ:

– Doamne, duhneşti! Du-te şi fă un duş. Hainele astea o să ţi le ardem!

Duşul rece o învioră complet. Tracy îşi şamponă bine părul şi se frecă zdravăn, din cap pînă în picioare, cu un săpun de leşie.

După ce se uscă şi îşi schimbă veşmintele, o găsi pe supraveghetoare aşteptînd-o.

– Domnul director vrea să te vadă.

Ultima dată cînd auzise aceleaşi cuvinte, crezuse că îi anunţau eliberarea. Dar nu mai avea să fie niciodată atît de naivă.

Cînd Tracy intră în biroul lui, directorul Brannigan stătea în picioare la fereastră. Se întoarse spre ea şi-i

spuse:

– la loc, te rog.

Tracy se așeză pe un scaun.

– Am fost plecat la o conferință la Washington, începu el. M-am întors numai azi-dimineață și am văzut un raport asupra celor întîmplate. N-ar fi trebuit să fii vîrîtă la carceră.

Tracy îl urmărea cu o figură impasibilă, care nu trăda nimic. Directorul cercetă o hîrtie de pe birou.

– Din raportul de față reiese că ai fost victima unui asalt sexual din partea tovarășelor de cameră.

– Nu-i adevărat, domnule.

Directorul Brannigan dădu din cap cu înțelegere:

– Îți înțeleg teama, dar nu putem îngădui ca deținutele să guverneze această închisoare. Vreau să le pedepsesc exemplar pe cele care te-au atacat, dar pentru asta am nevoie de mărturisirea dumitale. Voi avea grijă să fii protejată de răzbunarea celorlalte. Acum vreau să-mi povestești exact ce s-a întîmplat și cine sînt vinovatele.

Tracy îl privi în ochi:

– Eu sînt vinovată. Am căzut din pat.

Directorul o studie îndelung și Tracy văzu un nor de dezamăgire pe fața lui.

– Ești convinsă?

– Da, domnule.

– N-ai de gînd să te răzgîndești?

– Nu, domnule.

– Bine, oftă directorul Brannigan. Dacă asta este hotărîrea dumitale, atunci am să te transfer în altă celulă, unde...

– Nu doresc să fiu transferată.

O privi cu surprindere:

– Vrei să spui că doreşti să te reîntorci în aceeaşi celulă?

– Da, domnule.

Directorul era nedumerit. Poate că se înşelase în privinţa acestei fete, poate că provocase chiar ea ceea ce se întîmplase. Numai Dumnezeu ştie ce gîndesc şi ce fac blestematele astea de deţinute. Ar fi dorit ca el să fi fost transferat la o închisoare cuviincioasă de bărbaţi, dar soţia lui şi Amy, fetiţa lor, se simţeau bine aici. Locuiau într-o vilă încîntătoare, înconjurată de frumoasele terenuri ale fermei închisorii. Pentru ele era ca şi cum ar fi locuit la ţară, dar el trebuia să le ţină piept, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, afurisitelor astea de femei.

Se uită la tînăra din faţa lui şi-i spuse stingherit:

– Foarte bine. Dar pe viitor fereşte-te de belele.

– Da, domnule.

Reîntoarcerea în celulă a fost unul dintre cele mai neplăcute lucruri pe care le trăise Tracy vreodată. În clipa cînd păşi înăuntru se simţi năpădită de oroarea faptelor petrecute acolo. Cele trei femei erau la lucru. Tracy se întinse pe pat, cu ochii aţintiţi în tavan, ţesînd planuri. În cele din urmă se apleacă şi desprinse o vergea de metal de la baza patului. O ascunse sub saltea. La ora unsprezece, cînd sună clopotul de prînz, Tracy fu prima care se alinie în coridor.

În sala de cantină, Paulita şi Lola se aşezară la o

masă de lîngă intrare. Nu se vedea nici urmă de Ernestine Littlechap.

Tracy alese o masă înconjurată numai de femei necunoscute, se aşezâ şi devoră mîncarea fără gust pînă la ultima îmbucătură. Petrecu după-amiaza singură în celulă. La două patruzeci şi cinci reveniră şi celelalte trei femei.

Paulita rînji surprinsă cînd o văzu pe Tracy.

– Care va să zică, te-ai întors la noi, pisicuţo. Ţi-a plăcut ce ţi-am făcut, aşa-i?

– Foarte bine, atunci o să-ţi mai facem, adăugă Lola.

Tracy nu dădu nici un semn că le-ar fi auzit aluziile. Toată atenţia ei se concentra spre negresă. Ernestine Littlechap era motivul pentru care se reîntorsese în aceeaşi celulă. Tracy nu avea încredere în ea. Nici gînd. Dar avea nevoie de ea. *„Am să-ţi vînz un pont, querida. Locu' ăsta-i condus de Ernestine Littlechap".*

În acea seară, cînd clopotul sună pentru cele cincisprezece minute de pregătire, Tracy se sculă de pe pat şi începu să se dezbrace. De astă dată fără falsă pudoare. Îşi scoase lucrurile de pe ea şi mexicana scoase un fluierat lung, înăbuşit, cînd îi privi sînii plini şi tari, picioarele lungi, frumos modelate, şi pulpele netede. Lola începuse să gîfîie. Tracy îşi puse cămaşa de noapte şi se întinse pe pat. Luminile se stinseră. Celula era cufundată în întuneric.

Trecu vreo jumătate de oră. Tracy stătea trează, ascultînd răsuflarea celorlalte. La un moment dat, Paulita şopti:

– În noaptea asta, mama o să-ţi arate ce înseamnă

amoru' adevărat. Scoate-ţi cămaşa, pisicuţo.

– O să te învăţăm cum se linge mierea, ş-ai s-o faci pîn-ai să-nveţi, chicoti Lola.

Dar de la negresă nu se auzea nici un cuvînt. Tracy simţi foşnetul apropierii Lolei şi a Paulitei, dar era pregătită să le întîmpine. Scoase vergeaua de metal pe care o ascunsese şi se repezi la ele cu întreaga-i forţă, lovind-o pe una dintre femei în obraz. Se auzi un ţipăt de durere şi Tracy se năpusti asupra celeilalte, doborînd-o pe jos.

– Dacă vă mai apropiaţi de mine, vă omor, le spuse.

– Căţea!

Le auzi din nou pregătindu-se s-o atace, şi ridică bucata de fier.

Vocea Ernestinei ţîşni brusc din beznă:

– Gata! Lăsaţi-o-n pace.

– Ernie, mi-a dat sîngele. O-nvăţ eu minte...

– Fă naibii ce-ţi spun!

Urmă o lungă tăcere. Tracy le auzi pe cele două femei urcîndu-se înapoi în pat, respirînd gîfîit. Rămase locului încordată, aşteptînd mişcarea următoare.

Ernestine Littlechap vorbi:

– Ai curaj, nu glumă, fetiţo.

Tracy nu răspunse.

– N-ai ciripit la director. Ernestine rîse încet în întuneric. Dac-ai fi cîntat, îţi putrezeau acu oasele.

Tracy ştia că spune adevărul.

– Şi de ce nu l-ai lăsat pe director să te mute în altă celulă?

Deci ştia pînă şi acest lucru.

– Am vrut să mă întorc aici.

– Zău? Şi de ce, mă rog?

Glasul Ernestinei avea o notă de mirare. Era momentul pe care-l aşteptase Tracy.

– Pentru că tu ai să mă ajuţi să evadez.

8

O supraveghetoare o anunţă pe Tracy:

– Whitney, ai un vizitator.

Tracy o privi surprinsă. *„Un vizitator?"* Cine putea fi? Şi deodată ştiu. *„Charles".*

Pînă la urmă venise. Dar era prea tîrziu. Nu fusese alături de ea cînd avusese o nevoie disperată de prezenţa lui. *„Mă rog, de acum înainte nu o să mai am niciodată nevoie de el. Şi nici de nimeni altcineva"*, se gîndi ea.

Tracy o urmă pe supraveghetoare de-a lungul coridorului pînă la vorbitor.

Intră în sală.

La o masă mică de lemn era aşezat un bărbat complet necunoscut. Unul dintre cei mai neatrăgători bărbaţi din cîţi văzuse Tracy vreodată. Scund, cu un corp umflat, androgin, un nas lung, ascuţit, şi o gură mică, amară. Avea o frunte înaltă, bulbucată, şi ochi căprui cu o privire intensă, amplificată de lentilele groase ale ochelarilor.

Nu se ridică în picioare.

– Numele meu e Daniel Cooper. Directorul mi-a permis să-ţi vorbesc.

– În legătură cu ce? întrebă Tracy, bănuitoare.

– Sînt inspector la SIPA – *Societatea Internaţională de Protecţie şi Asigurare*. Unul dintre clienţii noştri a asigurat tabloul de Renoir care a fost furat de la domnul Joseph Romano.

Tracy respiră adînc.

– Nu pot să vă ajut. Nu l-am furat eu.

Dădu să îndrepte spre uşă. Dar cuvintele pe care le rosti Cooper o opriră în loc.

– Ştiu lucrul ăsta.

Tracy se întoarse din drum, stîrnită, cu toate simţurile treze.

– Nu l-a furat nimeni. Ai căzut într-o capcană, domnişoară Whitney.

Încet, Tracy se apropie şi se lăsă pe un scaun.

Interesul lui Daniel Cooper pentru acest caz începuse cu trei săptămîni în urmă, cînd fusese con-

vocat în biroul şefului său, J.J. Reynolds, la sediul general SIPA, din Manhattan.

– Dan, am o sarcină pentru tine, îi spusese Reynolds.

Daniel Cooper detesta să i se spună Dan.

– O să fiu scurt.

Reynolds intenţiona într-adevăr să fie scurt, pentru că prezenţa lui Cooper îl enerva. Era un om ciudat, un bizar, spunea lumea despre el, Un individ singuratic, extrem de rezervat. Nimeni nu ştia unde locuieşte, dacă era căsătorit sau dacă avea copii. Nu se apropia de nimeni, şi nu lua niciodată parte la petrecerile sau la reuniunile colegilor săi. Era un solitar şi singurul motiv pentru care-l tolera Reynolds consta în faptul că, din punct de vedere profesional, omul se dovedise un geniu. Era un buldog, dar cu un computer în loc de creier. Daniel Cooper reuşise să recupereze de unul singur mai multe mărfuri furate şi să dea în vileag mai multe fraude făcute cu fondurile societăţii de asigurare, decît toţi ceilalţi inspectori la un loc. Reynolds ar fi vrut să ştie ce-i în capul lui Cooper. Văzîndu-l cum stătea în faţa lui, cu ochii aceia fanatici care-l priveau fix, se simţea de-a dreptul stînjenit.

– Una dintre companiile cliente ale noastre, începu Reynolds, a asigurat un tablou pentru o jumătate de milion de dolari şi...

– Un Renoir. New Orleans. Joe Romano. O femeie numită Tracy Whitney a fost condamnată la cincisprezece ani. Tabloul nu a fost găsit.

„Pezevenghiul! se gîndi Reynolds. *Dac-ar fi fost vorba de altcineva aş fi zis că face paradă".*

– Exact, confirmă Reynolds, îmbufnat. Femeia asta, Whitney, a ascuns tabloul la niște tăinuitori, ori noi îl vrem îndărăt. Ocupă-te de treaba asta.

Cooper se răsuci pe călcîie și ieși din birou fără să scoată un cuvînt. Urmărindu-l din priviri, J.J.Reynolds își spuse și nu pentru prima dată: *„Într-o bună zi am să descopăr eu ce motor îl acționează pe omul ăsta"*.

Cooper trecu prin sala în care cincizeci de funcționari lucrau înghesuiți cot la cot, programînd computere, dactilografiind rapoarte, răspunzînd la telefoane. Un adevărat balamuc.

Cînd trecu pe lîngă masa unui coleg, acesta îi strigă:

– Am auzit că ți s-a încredințat cazul Romano. Norocosule! New Orleans este...

Cooper trecu mai departe fără să răspundă. De ce dracu nu-l lăsau în pace? Asta-i tot ce cerea el de la oameni, să-l lase în pace, dar mereu își băgau nasul în treburile lui.

La birou acest lucru devenise un joc pasionant. Colegii erau hotărîți să străpungă misterioasa rezervă în care se învăluia Cooper și să descopere cine era el cu adevărat.

– Dan, ce faci vineri seară...?

– Dan, dacă nu ești însurat, eu și Sarah avem o fată minunată pentru tine...

Și așa mai departe. Oare nu-și dădeau seama că nu avea nevoie de nici unul dintre ei, că nu voia să aibă relații cu nici unul dintre ei?

– Haide, vino să luăm împreună o băutură, doar o băutură...

Dar Daniel Cooper știa la ce-ar fi dus așa ceva. O

băutură nevinovată ar fi dus la o cină, şi o cină ar fi dus la începutul unei prietenii, şi o prietenie ar fi dus la confidenţe. Prea primejdios.

Daniel Cooper trăia cu groaza mortală că, într-o bună zi, cineva o să afle taina trecutului lui. „Morţii cu morţii şi viii cu viii" era o minciună. Morţii nu rămîneau niciodată cu morţii. La fiecare doi-trei ani fiţuicile de scandal dezgropau vechea întîmplare, şi atunci Daniel Cooper dispărea pentru cîteva zile. Erau singurele prilejuri cînd se îmbăta.

Dacă ar fi fost în stare să-şi deshibe emoţiile, Daniel Cooper ar fi ocupat tot timpul unui psihiatru, dar nu s-ar fi putut hotărî niciodată să vorbească cuiva despre trecutul lui. Mica mărturie concretă pe care o păstrase despre ziua aceea cumplită de demult, era o tăietură de ziar îngălbenită, veştejită, bine încuiată în camera lui, într-un loc în care nimeni n-ar fi putut da peste ea. Din cînd în cînd o recitea, în chip de pedeapsă, deşi fiecare cuvînţel era adînc întipărit în mintea lui.

Făcea duş sau baie de cel puţin trei ori pe zi, dar niciodată nu se simţea curat. Credea cu sinceritate în iad şi în flăcările iadului, şi ştia că singura lui mîntuire pe pămînt era ispăşirea, căinţa. Încercase să intre în poliţia new-yorkeză, dar nu fusese primit pentru că era cu cîţiva centimetri mai scund decît statura reglementară, şi atunci devenise detectiv particular. Gîndea despre el că e un vînător care-i hăituieşte pe cei ce încalcă legea. Reprezenta răzbunarea lui Dumnezeu, instrumentul prin care se descărca mînia Domnului asupra capetelor răufăcătorilor. Era singura cale pe care îşi putea răscumpăra trecutul, pregătindu-se

pentru eternitate.

Acum se întreba dacă mai avea timp să facă un duş înainte de a alerga la aeroport.

Prima oprire a făcut-o la New Orleans. Petrecu cinci zile în oraş şi, înainte de a-l părăsi, ştia tot ce trebuia să ştie despre Joe Romano, Anthony Orsatti, Perry Pope şi judecătorul Henry Lawrence. Cooper citi relatările despre audierea lui Tracy Whitney la tribunal şi condamnarea acesteia. Discutase cu locotenentul Miller şi aflase despre sinuciderea mamei lui Tracy. Stătuse de vorbă cu Otto Schmidt şi aflase totul despre spolierea fabricii Whitney. Pe tot parcursul acestor investigaţii, Daniel Cooper nu-şi luase nici o notă, totuşi ar fi putut reproduce pe de rost fiecare discuţie avută. Ajunsese să fie nouăzeci şi nouă la sută convins că Tracy Whitney era o victimă nevinovată, dar pentru Daniel Cooper şi un procent de unu la sută era inacceptabil. După aceea luase avionul pînă la Philadelphia unde avusese o discuţie cu Clarence Desmond, vicepreşedintele băncii unde lucrase Tracy Whitney. Charles Stanhope III refuzase să stea de vorbă cu el.

Acum, cînd Cooper se uită la femeia aşezată în faţa lui, deveni convins sută la sută că aceasta nu

avea nici în clin nici în mînecă cu furtul tabloului. Era pregătit să-şi redacteze raportul.

– Romano te-a atras într-o cursă, domnişoară Whitney. Mai devreme sau mai tîrziu, tot ar fi pretins prima de asigurare pentru un aşa-zis furt al tabloului. Ori dumneata ai picat tocmai la momentul potrivit ca să-i facilitezi escrocheria.

Tracy îşi simţea inima bătînd, gata să-i spargă pieptul. Omul ăsta ştia că era nevinovată. Probabil că deţinea suficiente probe împotriva lui Romano ca s-o poată disculpa pe ea. O să vorbească cu directorul sau cu guvernatorul şi o s-o scoată din coşmarul ăsta. Aproape că-şi pierdu respiraţia.

– Deci o să mă ajutaţi?

Daniel Cooper o privi nedumerit:

– Să te ajut?

– Da. Să fiu graţiată sau...

– Nu.

Cuvîntul o plesni ca o palmă.

– Nu? Dar de ce? Din moment ce ştiţi că sînt nevinovată...?

„Cum pot oamenii să fie atît de tîmpiţi?" se întrebă Cooper.

– Misiunea mea s-a încheiat, domnişoară, o anunţă el.

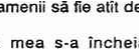

Cînd se întoarse în camera lui de la hotel, primul lucru pe care-l făcu Cooper a fost să se dezbrace şi să se vîre sub duş. Se frecă din creştet pînă-n tălpi,

lăsînd jetul de apă fierbinte să-i spele trupul mai bine de jumătate de oră. După ce se uscă şi se îmbrăcă, se aşeză şi îşi scrise raportul.

Către: J.J.Reynolds Dosarul Y-72-830-412
De la: Daniel Cooper.
Obiectul: Deux Femmes dans le Café Rouge – *ulei pe pînză.*

Concluzia la care am ajuns este că Tracy Whitney nu are nici un amestec în furtul tabloului mai sus menţionat. Cred că Joe Romano a simulat un furt pentru a încasa asigurarea, că a revîndut tabloul unui colecţionar particular şi că, la ora actuală, pictura nu se mai găseşte în ţară. Cum tabloul este bine cunoscut, mă aştept să reapară în Elveţia, unde există o lege a vînzărilor pe baza bunei-credinţe şi de protecţie a lor. Dacă un cumpărător declară că a achiziţionat cu bună-credinţă o operă de artă, guvernul elveţian îi permite să o păstreze, chiar dacă e furată.

Recomandări: Cum nu există nici o dovadă concretă a vinovăţiei lui Romano, clientul nostru va trebui să-i plătească asigurarea. Ar fi inutil ca Tracy Whitney să fie urmărită în continuare pentru recuperarea tabloului sau pentru despăgubiri, întrucît nu ştie nimic despre tablou şi, din cît mi-am dat seama, nu deţine nici un fel de avere. În plus, ea va rămîne întemniţată la Penitenciarul pentru Femei *din Louisiana timp de cincisprezece ani".*

Daniel Cooper se opri o clipă pentru a se gîndi la Tracy Whitney. Presupunea că alţi bărbaţi ar găsi-o frumoasă. Se întrebă, fără prea mult interes, cum va arăta după cincisprezece ani de închisoare. Dar acest

lucru nu avea nimic de-a face cu el.

Daniel Cooper şi-a semnat raportul şi a început să se întrebe dacă n-ar fi momentul să facă alt duş.

9

Apriga Izmene de Fier o repartizase pe Tracy la spălătorie. Din cele treizeci şi cinci de locuri de muncă unde lucrau deţinutele, spălătoria era cea mai grea. În sala imensă, fierbinte ca un cuptor, se înşirau rînduri de maşini de spălat şi scînduri de călcat, iar mormanele de rufărie care curgeau puhoi erau nesfîrşite. A umple şi a goli maşinile de spălat şi a cără coşurile grele, supraîncărcate, la secţia de călcătorie era o muncă înnebunitoare, care-ţi frîngea spinarea.

Lucrul începea la ora şase dimineaţa şi deţinutele

aveau dreptul doar la zece minute de odihnă la fiecare două ore. La sfîrşitul zilei de lucru care număra nouă ore, cele mai multe dintre femei cădeau frînte de oboseală. Tracy îşi vedea de treabă în mod mecanic, fără să vorbească cu nimeni, cufundată în propriile ei gînduri.

Cînd Ernestine Littlechap auzise unde a fost repartizată Tracy, făcuse următorul comentariu:

– Hoaşa de Izmene de Fier şi-a pus în gînd să te dea gata.

– Mă lasă rece, răspunse Tracy.

Ernestine Littlechap o privi nedumerită. Femeia asta era cu totul diferită de fetişcana speriată care fusese adusă în celula ei în urmă cu trei săptămîni. Ceva o schimbase şi Ernestine Littlechap era foarte curioasă să ştie ce anume intervenise.

După cea de-a opta zi de muncă la spălătorie, o gardiană se înfăţişă la Tracy, devreme, după-masă, spunîndu-i:

– Ai fost transferată. De acum înainte vei lucra la bucătărie.

„Bucătăria! Locul de muncă cel mai rîvnit de toate deţinutele!"

În penitenciar existau două tipuri de hrană: Deţinutele mîncau tocătură, cîrnaţi, fasole sau tocană care-ţi rămînea în gît, în timp ce hrana gardienelor şi funcţionarilor închisorii era preparată de bucătari profesionişti. Angajaţilor li se ofereau cotlete la grătar, peşte proaspăt, antricoate, pui, legume şi fructe proaspete şi deserturi apetisante. Deţinutele care lucrau la bucătărie aveau acces la aceste delicatese şi se înfruptau din plin.

Cînd Tracy se prezentă la bucătărie, nu micâ-i fu mirarea să o găsească acolo pe Ernestine Littlechap. Se apropie de ea:

– Îţi mulţumesc.

Se forţă să imprime tonului ei o notă prietenoasă.

Ernestine scoase un mîrîit dar nu-i răspunse nimic.

– Cum de-ai reuşit să treci peste Izmene de Fier? o întrebă Tracy.

– Nu mai e cu noi.

– Dar ce i s-a întîmplat?

– Avem noi un sistem al nostru. Cînd o gardiană e prea a dracului şi ne face necazuri, scăpăm de ea.

– Vrei să spui că directorul ascultă de...

– Rahat! Ce are asta de-a face cu directorul!

– Atunci cum e posibil să...

– E simplu. Cînd gardiana de care vrei să te descotoroseşti e de serviciu, începi să curgă tot felul de încăierări şi de ciondăneli. Şi curg şi plîngerile. O deţinută reclamă că Izmene de Fier şi-a vîrît mîna-n chiloţii ei. A doua zi o alta o acuză de brutalitate. Pe urmă o a treia face plîngere că i-a şterpelit ceva din celulă – să zicem un radio – care pe urmă apare ca prin minune în camera lui Izmene de Fier. Şi i se face vînt lui Izmene de Fier. Nu gardiencele conduc închisoarea asta, noi o conducem.

– De ce ai fost condamnată? o întrebă Tracy. Nu o interesa răspunsul. Important era să stabilească o relaţie de prietenie cu femeia asta.

– Nu din vina lui Ernestine Littlechap, te rog să crezi. Aveam o droaie de fete care lucrau pentru mine.

– Vrei să spui că...? o întrebă Tracy, şoviind.

– Curve? rîse Ernestine. Nu, drăguţă. Lucrau ca servitoare la case mari. Mi-am deschis o agenţie de plasare a femeilor de serviciu. Aveam pe puţin douăj' de fete. Bogătaşii au mari greutăţi în găsirea femeilor de servici. Io făceam reclamă în cele mai bune ziare, şi cînd îmi telefonau, le plasam cîte o fată. Fetele învăţau să cunoască casele, şi cînd stăpînii erau la treburi sau plecau din oraş, fetele şparleau argintăria şi bijuteriile şi blănurile sau ce mai era pe acolo şi ştergeau putina. Ernestine oftă. Dacă ţi-aş spune cîţi bani scutiţi de impozite îmi intrau, n-ai crede.

– Şi cum te-au prins?

– Mi-a jucat soarta un renghi, puicuţo. Una din fetele mele servea la o masă dată de primar la el acasă, şi printre musafiri era o cucoană bătrînă la care lucrase fata aceea şi de la care manglise. Cînd poliţia a pus furtunul cu apă rece pe ea, fata a ciripit, şi a ciripit tot cîntecul, şi uite-o pe săraca Ernestine la gherlă.

Stăteau amîndouă lîngă plită şi sporovăiau.

– Nu pot să rămîn aici, şopti Tracy. Am nişte treburi de pus la punct afară. Ai să mă ajuţi să fug? Eu...

– Taie ceapa aia felii. Diseară avem tocană irlandeză.

Şi se îndepărtă.

Circulaţia ştirilor în închisoare se desfăşura incredibil de eficient. Deţinutele ştiau dinainte tot ce

urma să se întîmple. Unele femei cunoscute sub denumirea de „şobolani de gunoaie" culegeau hîrtiile şi rapoartele aruncate la coş, trăgeau cu urechea la convorbirile telefonice, citeau corespondenţa directorului, şi aşa mai departe. Toate informaţiile erau bine rumegate şi transmise apoi deţinutelor importante. Ernestine Littlechap era în capul listei din punct de vedere al importanţei. Tracy observase deferenţa cu care era tratată aceasta, atît de gardiene cît şi de deţinute. Şi cum celelalte femei ajunseseră la concluzia că Ernestine devenise protectoarea lui Tracy, o lăsau în pace pe aceasta din urmă. Tracy aştepta cu nerăbdare ca Ernestine să-i facă unele avansuri, dar negresa cea voinică se încăpăţîna să menţină distanţa. „Oare de ce?" se întrebă Tracy.

Regula numărul 7 din broşura care se înmîna deţinutelor nou-venite prevedea: *„Orice formă de relaţii sexuale este strict interzisă. Celulele urmează a fi locuite de cel mult patru persoane. Într-un pat nu este permis să doarmă mai mult de o singură persoană".*

Realitatea era însă atît de total diferită încît deţinutele denumiseră regulamentul cartea de haz a închisorii. Pe măsură de treceau săptămînile, Tracy urmărea noile condamnate – trufanda – care intrau zilnic în închisoare, şi ritualul era acelaşi. Femeile aflate la prima condamnare, normale din punct de vedere sexual, nu aveau nici o şansă. Intrau timide şi speriate, şi „armăsarii" le aşteptau. Drama se desfăşura în stadii treptate, plănuite. În acea lume ostilă şi înspăimîntătoare, „armăsarii" le tratau pe noile deţinute cu prietenie şi compasiune. Îşi invitau

victimele în sala de recreere, unde se uitau împreună la televizor, şi cînd „armăsarul" o lua de mînă, victima accepta, de teamă să nu-şi ofenseze unica prietenă. Proaspăta deţinută observa curînd că celelalte femei le lăsau singure şi, pe măsură ce dependenţa ei de „armăsar" creştea, se înteţeau şi intimităţile pînă ce, în cele din urmă, deţinuta era gata să facă orice pentru a-şi păstra singura prietenă.

Cele care refuzau să cedeze erau violate. Nouăzeci la sută dintre femeile care intrau în închisoare erau forţate să aibă relaţii lesbiene – de voie sau de nevoie – încă din prima lună de detenţie. Tracy era îngrozită.

– Cum e posibil ca autorităţile să închidă ochii? o întrebă pe Ernestine.

– Ăsta-i sistemul, fetiţo, şi aşa se întîmplă în toate închisorile. N-ai cum să desparţi o mie două sute de femei de bărbaţii lor şi să te aştepţi să nu se reguleze cu cineva. Şi nu le violăm numai pentru plăcerea sexuală. Le violăm de dragu' puterii, ca să le arătăm cine e stăpînu' aici. Bobocii care intră sînt ţinte pentru toate femeile care vrea să le reguleze în colectiv. Dacă vrea protecţie, trebe să devină nevasta unui „armăsar". În felu' ăsta, nimeni nu se mai atinge de ele.

Tracy avea toate motivele să ştie că asculta iniţierile venite din partea unei specialiste.

– Şi nu-i vorba numai de deţinute, continuă Ernestine. Şi gardienele e la fel de rele. Cînd vine o carne proaspătă care-i pe heroină, să zicem că-i hămesită după drog şi că se-ntinde dup-o doză. Asudă toată şi se bîţîie de zici c-o să se desfacă-n bucăţi. Ei bine,

gardianca poa' să-i facă rost de heroină, da-i cere o mică favoare în schimb, înţelegi? Aşa că trufandaua se culcă cu gardiana şi îşi capătă doza. Gardienii bărbaţi îs şi mai nesăţioşi. Au cheile celulelor şi noaptea n-au decît să facă un tur şi să reguleze pe gratis. Te poate lăsa cu burta la nas, da-ţi poate face şi o sumedenie de favoruri. Vrei o şocolată sau vrei să te viziteze prietenu' tău? N- ai decît să-i dai gardianului puţă. Se cheamă troc şi se practică în toate închisorile din ţară.

– E oribil!

– E supravieţuire. Lumina din tavan strălucea pe ţeasta chealâ a Ernestinei. Şi ştii de ce nu-i voie să ai gumă de mestecat în celulă?

– Nu.

– Pentru că fetele astupă cu gumă broaştele de la uşi, aşa ca să nu se închidă bine, şi noaptea ies din celulă şi se duce una la alta. Noi urmăm regulile pe care vrem să le urmăm. Fetele care scapă de aici or fi nişte proaste, da's nişte proaste deştepte.

Legăturile de amor din interiorul închisorii înfloreau şi protocolul dintre amanţi era respectat cu şi mai mare strictеţe decît în viaţa liberă. Într-o lume artificială, se creau şi se interpretau în mod artificial rolurile de masculi şi de femele. Femeile-masculi, „armăsarii", îşi asumau rolul de bărbat într-o lume lipsită de bărbaţi. Îşi schimbau pînă şi numele. Ernestinei i se spunea Ernie; Tessie devenea Tex; Barbara,

Bob; Katherine se prefăcea în Kelly. „Armăsarul" îşi tundea părul scurt sau se rădea în cap şi nu făcea treburi casnice. Femeia, soţia, făcea curăţenie, cîrpea şi călca pentru masculul ei. Lola şi Paulita se întreceau între ele pentru a capta graţiile Ernestinei. Fiecare dintre ele căuta s-o eclipseze pe cealaltă.

Gelozia dintre femei era aprigă şi adeseori ducea la violenţă, şi dacă femela era prinsă că se uită la alt „armăsar" sau că stă de vorbă cu vreunul în curtea închisorii, scăpărau scîntei şi se iscau valuri de furie. Scrisorile de amor circulau constant de la o celulă la alta, transmise de „şobolanii de gunoi".

Scrisorile erau împăturite în mici triunghiuri, denumite zmei, aşa încît să poată fi ascunse cu uşurinţă în sutien sau în pantof. Tracy văzuse schimburi de zmei între deţinute care treceau una pe lîngă alta în sala de mese sau în drum spre muncă.

Vedea mereu deţinute îndrăgostindu-se de gardienele lor. O dragoste izvorîtă din disperare şi neputinţă şi supunere. Deţinutele depindeau întru totul de gardiene: pentru hrană, pentru o relativă bună stare şi, uneori, chiar pentru viaţa lor. Dar Tracy nu-şi îngăduia să încerce cel mai mic sentiment pentru cineva.

Raporturile sexuale aveau loc zi şi noapte. În camerele de duş, în toalete, în celule, iar noaptea se desfăşurau relaţii sexuale bucale printre zăbrele. Femeile încurcate cu gardiene erau lăsate noaptea să iasă din celule şi se duceau în camerele acestora.

După stingerea luminilor, Tracy se întindea pe patul ei şi îşi astupa urechile cu degetele ca să nu mai audă icnetele şi ţipetele de amor. Într-o noapte,

Ernestine scoase de sub patul ei o cutie de biscuiţi crocanţi de orez, pe care-i presără pe coridor, în faţa celulei. Tracy le auzi şi pe deţinutele din celelalte celule făcînd acelaşi lucru.

– Ce se întîmplă? întrebă ea.

Ernestine se întoarse spre ea şi-i răspunse:

– Nu te priveşte. Stai acolo în pat. Stai în afurisitul tău de pat.

Cîteva minute mai tîrziu, se auzi un strigăt îngrozit dintr-o celulă învecinată, unde tocmai fusese repartizată o deţinută nouă:

– Ah, Dumnezeule, nu! Nu! Te rog, lasă-mă în pace!

Tracy îşi dădu seama de ceea ce se întîmpla şi simţi că i se face rău. Ţipetele continuară şi continuară, pînă cînd, în cele din urmă, se stinseră în sughiţuri de plîns, neputincioase, sfîşietoare. Tracy îşi închise strîns ochii care-l ardeau de furie. Cum puteau nişte femei să facă aşa ceva altor femei? Crezuse că închisoarea o călise, dar cînd se trezi a doua zi dimineaţa, faţa îi era pătată de lacrimi uscate. Dar era hotărîtă să nu-şi trădeze faţă de Ernestine sentimentele. O întrebă pe un ton indiferent:

– Ce rost au avut biscuiţii aceia de orez?

– Ăsta-i semnalul nostru de avertizare. Dacă gardiencele încearcă să ne spioneze, le putem auzi cînd vin.

Curînd Tracy află de ce deţinutele se refereau

adeseori la închisoare numind-o „universitate". Temniţa însemna o experienţă educaţională, numai că ceea ce se învăţa acolo nu prea era „cum scrie la carte".

Închisoarea era plină de experte în toate genurile de delicte care pot fi concepute. Şi aveau loc schimburi de experienţă cu privire la metodele de trişat la joc, de şparlit din magazine, de golit buzunarele beţivilor. Se informau una pe cealaltă asupra celor mai noi trucuri în materie de şterpelit din buzunare, şi de depistare a copoilor şi a agenţilor în civil.

Într-o dimineaţă, Tracy asistă, în curtea de exerciţii, la un adevărat seminar asupra furtului din buzunare, susţinut de o deţinută mai veche în faţa unui grup de tinere fascinate.

– Adevăraţii profesionişti vin din Columbia. La Bogota există o şcoală, numită *Şcoala celor Zece Sonerii,* unde plăteşti două mii cinci sute de dolari ca să înveţi să fii un *pickpocket.* Acolo atîrnă de tavan un manechin îmbrăcat într-un costum cu zece buzunare, pline cu bani şi cu bijuterii.

– Şi care-i clenciu'?

– Clenciu' e că fiecare buzunar are o sonerie în el. Nu se cheamă c-ai terminat şcoala pînă nu înveţi să goleşti fiecare buzunar fără s- atingi soneria.

Lola oftă:

– I-o vorbeam odată c-un băiat care se plimba prin mulţime, îmbrăcat într-o manta, şi cu amîndouă mîinile la vedere, în timp ce le umfla la toţi banii şi portofelele din buzunare.

– Şi cum dracu făcea?

– Mîna dreaptă care se vedea era falsă. Îşi

strecura mîna adevărată pintr-o crăpătură din manta, şi opera buzunarele şi poşetele.

Educaţia continua şi în sala de recreaţie.

– Mie-mi place şmecheria cu casetele de bagaje din gări, spuse o veterană. Aştepţi în gară pînă vezi o cucoană mai bătrînă care vrea să vire-n casetă o valiză sau un pachet mai mare. O ajuţi tu să-şi bage valiza şi dup-aceea îi dai cheia. Numa' că-i dai cheia de la altă casetă, goală. Şi cînd pleacă, îi goleşti caseta ei şi-o întinzi.

Într-o altă după-masă, în curte, două deţinute condamnate pentru prostituţie şi deţinere de cocaină, îi vorbeau unei nou-venite, o fată drăguţă care nu părea să aibă mai mult de şaptesprezece ani:

– Nu-i de mirare c-au pus laba pe tine, drăguţo, o mustra una dintre femeile mai vîrstnice. Înainte să stabileşti preţu' c-un gagiu, trebe să-l pipăi mai întîi ca să vezi dacă n-are armă şi niciodată să nu-i spui ce-ai de gînd să-i faci. Fă-l pe el să-ţi ceară ce vrea. Atunci, dacă-i copoi, a căzut el în cursă, înţelegi?

Cealaltă profesionistă adăugă:

– Aşa-i. Şi totdeauna ginește la mîini. Dacă zice că-i muncitor, uită-te dacă are mîini bătătorite. Aşa-i prinzi. O mulţime de copoi în civil se-mbracă în haine de muncitor, da' de mîini uită, aşa că doar văzîndu-i mîinile netede îţi dai seama.

Timpul nu se scurgea nici încet nici repede. Se scurgea pur şi simplu. Tracy îşi amintise de aforismul Sfîntului Augustin: *„Ce e timpul? Dacă nimeni nu mă întreabă, ştiu. Dar dacă trebuie să explic cuiva, nu mai ştiu".*

Rutina închisorii era mereu aceeaşi:

4.40 a.m. Clopotul de deşteptare.
4.45 a.m. Sculatul şi îmbrăcatul.
5.00 a.m. Gustarea de dimineaţă.
5.30 a.m. Reîntoarcerea în celulă.
5.55 a.m. Clopotul de începere a lucrului.
6.00 a.m. Alinierea pentru lucru.
10.00 a.m. Exerciţii în curte.
10.30 a.m. Masa de prînz.
11.00 a.m. Alinierea pentru reluarea lucrului.
3.30 p.m. Cina.
4.00 p.m. Reîntoarcerea în celulă.
5.00 p.m. Camera de recreere.
6.00 p.m. Reîntoarcerea în celulă.
8.45 p.m. Clopotul de culcare.
9.00 p.m. Stingerea luminilor.

Regulamentul era inflexibil. Toate deţinutele erau obligate să meargă la masă, dar în timp ce stăteau în rînd nu aveau voie să vorbească între ele. În dulăpaşele din celulă nu era permis să se ţină mai mult de cinci articole de toaletă. Paturile trebuiau strînse înainte de gustarea de dimineaţă şi era musai să arate îngrijit întreaga zi.

Penitenciarul avea o muzică a lui proprie: clinchetul clopotului, tîrşiitul picioarelor pe ciment, bufniturile uşilor de metal, şoaptele din timpul zilei, ţipetele noaptea... pîrîitul aparatelor de emisie-recepţie ale gardienelor, zăngănitul tăvilor la orele de masă. Şi tot timpul prezente sîrma ghimpată şi zidurile înalte şi singurătatea şi izolarea şi atotpătrunzătoarea ură.

Tracy deveni o deţinută model. Trupul ei răspundea automat zgomotelor de rutină ale închisorii: bara

care luneca, ferecîndu-i celula noaptea, şi care se retrăgea la ora deşteptării; clopotul care o chema la muncă şi soneria care anunţa sfîrşitul muncii.

Trupul lui Tracy era prizonierul acestui loc, dar mintea îi era liberă şi plănuia evadarea.

Deţinutele nu aveau voie să dea telefoane în exterior şi li se permitea să primească doar două chemări telefonice de cîte cinci minute pe lună. Tracy primi un telefon de la Otto Schmidt.

– M-am gîndit că poate vrei să ştii, începu el stîngaci, a fost o înmormîntare frumoasă. Cheltuielile le-am suportat eu, Tracy.

– Îţi mulţumesc, Otto... îţi mulţumesc.

Nici unul, nici celălalt nu mai găsiră nimic de spus. În rest, alte telefoane nu a mai primit.

– Fato, mai bine uită de lumea de afară, o sfătuia Ernestine. Nimeni nu te aşteaptă acolo.

„Te înşeli", îi răspundea Tracy în gînd. O aşteptau:
Joe Romano
Perry Pope
Judecătorul Henry Lawrence
Anthony Orsatti
Charles Stanhope III.

Pe Bertha Barosana a întîlnit-o din nou în curtea de exerciţii. Curtea avea forma unui dreptunghi mare, îngrădit într-o parte de zidul exterior al închisorii şi de cealaltă parte de zidul clădirii. Deţinutele petreceau în curte cîte o jumătate de oră în fiecare dimineaţă. Era

unul dintre puţinele locuri în care li se îngăduia să vorbească, aşa încît se adunau ciorchine şi schimbau între ele ultimele noutăţi şi ultimele bîrfe, înainte de masa de prînz. Cînd Tracy ieşi pentru prima oară în curte, încercă o subită senzaţie de libertate şi îşi dădu seama că aceasta se datora faptului de a se găsi în aer liber. Putea să vadă soarele cocoţat sus pe cer, înconjurat de nori lînoşi, iar din depărtare răzbea bîzîitul unui avion, avîntîndu-se în libertate.

– Tu! Te-am tot căutat! îi spuse cineva.

Tracy se întoarse şi o văzu pe suedeza uriaşă de care se ciocnise în prima zi a intrării ei în închisoare.

– Am auzit că ţi-ai găsit un cioroi de armăsar.

Tracy încercă să treacă pe lîngă ea, dar Bertha Barosana o înşfăcă de braţ.

– Nimeni nu se îndepărtează de mine, şuieră ea. Fii drăguţă, *littbarn.*

O împingea pe Tracy spre zid, apăsîndu-şi în ea trupul ei uriaş.

– Pleacă şi lasă-mă în pace!

– Ce ai tu nevoie e să fii bine linsă. Ştii ce vreau să spun? Şi-am să-ţi dau o linsoare pe lege. Tu ai să fii numai a mea, *alskade.*

O voce familiară răpăi în spatele lui Tracy:

– Ia-ţi labele împuţite de pe ea, gaură de cur blestemat!

Ernestine Littlechap se înfipsese în faţa ei, cu pumnii încleştaţi, ochii scăpărînd scîntei şi soarele reflectîndu-se în luciul scăfîrliei rase.

– Tu nu eşti destul de bărbat pentru ea, Ernie.

– Sînt destul de bărbat pentru tine, explodă negresa. Dacă te mai atingi de ea, îţi mănînc curul

fript la micul dejun.

Brusc, atmosfera se încărcă de electricitate. Cele două amazoane se împungeau din ochi cu ură nedisimulată. *„Sînt gata să se omoare între ele din cauza mea"*, îşi spuse Tracy. Dar un minut mai tîrziu îşi dădu seama că nu ea era pricina cea mai importantă. Îşi aminti de ceva ce-i spusese Ernestine:

– Aicea trebe să lupţi, să regulezi tu pe alţii, că dacă nu, dau cu tine de pămînt. Trebe să-ţi menţii prestijul, că dacă nu, eşti un om mort.

Bertha Barosana fu aceea care dădu îndărăt. Îi aruncă Ernestinei o privire dispreţuitoare.

– N-am nici o grabă, spuse. Apoi, rînjind către Tracy: Ai să stai aici mult şi bine, fetiţico. Şi eu la fel. Te mai văd eu.

Se întoarse şi se îndepărtă.

Ernestine o urmări din priviri.

– Asta-i o mamă rea. Ţii minte de infirmiera aia din Chicago care-şi omora toţi pacienţii? Le dădea cianură şi pe urmă stătea şi se uita la ei cum mor. Ei, îngerului ăsta milos i s-au aprins călcîiele după tine. Whitney! Rahat! Ai nevoie de un păzitor. Asta nu se lasă cu una cu două.

– Vrei să mă ajuţi să evadez?

Se auzi clopotul sunînd.

– Vremea de haleală, spuse Ernestine Littlechap.

În acea noapte, în timp ce zăcea trează în pat, Tracy se gîndi la Ernestine.

Cu toate că nu mai încercase niciodată s-o atingă, Tracy tot nu avea încredere în ea. Îi era cu neputinţă să uite ce-i făcuseră Ernestine şi celelalte două în prima ei noapte. Dar avea nevoie de negresă.

În fiecare după-amiază, după ce luau masa, deţinutele aveau voie să petreacă o oră în camera de recreere, unde se puteau uita la televizor, puteau discuta sau citi cele mai noi reviste şi ziare. Tracy frunzărea o revistă, cînd o fotografie îi sări în ochi. Era poza de nuntă a lui Charles Stanhope III şi a noii lui mirese, ieşind dintr-o biserică, braţ la braţ, rîzînd. O izbi pe Tracy ca o lovitură. Văzîndu-i fotografia, zîmbetul fericit de pe faţă, se simţi inundată de o durere care se transformă curînd în furie rece. Cîndva, hotărîse să împartă viaţa cu acest bărbat, iar el îi întorsese spatele, îi lăsase pe ceilalţi să o distrugă, lăsase copilaşul lor să moară. Dar toate astea se petrecuseră în alt timp, în alt loc, în altă lume. Nu fusese decît o fantezie. Realitatea era aceasta de aici. Închise revista cu zgomot.

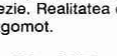

În zilele de vizită era uşor de constatat cine avea prieteni sau rude care veneau să le vadă. Deţinutele se pregăteau din timp, făceau duş, îmbrăcau rochii curate, se fardau. Ernestine se întorcea de obicei de la vorbitor zîmbitoare şi bine dispusă.

– Ah, omu' meu, vine întotdeauna să mă vază, îi spuse lui Tracy. Cînd o să ies de aici, o să mă aştepte. Şi ştii de ce? Pen' că io îi dau ce nu-i mai dă nici o altă femeie.

Tracy nu-şi putu ascunde nedumerirea:

– Adică... din punct de vedere sexual?

– Te crez. Ce se petrece aici, între zidurile astea, n-are nici în clin nici în mînecă cu ce se întîmplă afară. Aici, avem şi noi uneori nevoie să strîngem în braţe o carne caldă – să ne atingă cineva şi să ne spuie că ne iubeşte. Trebe să simţim că există cineva care se sinchiseşte de noi. N-are importanţă că nu-i dragoste adevărată sau că n-o să dureze. Asta-i tot ce avem. Dar cînd o să ies afară – Ernestine rînji cu gura pînă la urechi – atunci am să devin nimfomană, auzi?

Ceva o intriga pe Tracy. Şi se hotărî să pună acum întrebarea:

– Ernie, tu continui să mă protejezi. De ce?

– Să mă bată Dumnezeu dacă ştiu, răspunse negresa ridicînd din umeri.

– Aş vrea mult să aflu. Tracy îşi alegea cuvintele cu grijă. Orice altă femeie care... care este prietena ta îţi aparţine. Toate fac numai ce le spui tu.

– Da, dacă nu vor să rămînă cu juma de cur.

– Dar eu nu. De ce?

– Şi te plîngi?

– Nu. Sînt numai curioasă.

Ernestine rămase un moment pe gînduri.

– O.K. Tu ai ceva ce-mi place mie. Văzu expresia feţei lui Tracy şi o lămuri. Nu, nu-i vorba de ce crezi tu. Asta pot să am după pofta inimii. Tu, însă, ai stil. Vreau să spun că ai stil de adevărată doamnă. Eşti ca doamnele acelea reci pe care le vezi în revistele *Vogue* sau *Town and Country*, în ţoale elegante şi bînd ceai din ceainice de argint. Asta-i lumea de care îţi tu. Nu de cloaca de aici. Nu ştiu cum de te-ai băgat

în rahat afară, dar io crez că te-ai lăsat fraierită de careva. Se uită la Tracy şi adăugă aproape cu sfială: Io n-am dat peste mulţi oameni fini în viaţa mea. Da' tu eşti fină. Se întoarse, astfel încît cuvintele care urmară fură aproape imposibil de auzit: Şi-mi pare rău pentru copilu' tău. Sincer.

În noaptea aceea, după stingerea luminilor, Tracy îi şopti în întuneric:

– Ernie, trebuie să scap de aici. Ajută-mă! Te rog.

– Nu vezi că vreau să dorm, pentru numele lui Dumnezeu! Taci odată din gură! Auzi?

Ernestine o iniţia pe Tracy în argoul secret al închisorii. Femeile vorbeau în curte în termeni de neînţeles pentru ea:

– Armăsarul a scăpat frîul pe iapa verde, şi de atunci trebe s-o îndopi numa' cu lingura lungă.

– Era scurtă, d'au prins-o în zăpadă ş-un copoi de stîncă a trimis-o la măcelar. Adio vînzoleală. Adio Rubin.

Tracy avea impresia că asistă la o discuţie între marţieni.

– Ce vor să spună? o întrebă pe Ernestine.

Aceasta se prăpădea de rîs.

– Da' ce, fato, nu înţelegi englezeşte? Cînd o lesbiană „scapă frîul" înseamnă că s-a schimbat din armăsar în femelă. Şi s-a încurcat c-o „iapă verde" – adică c-o gîscă ca tine. Nu puteai să te încrezi în ea, aşa că trebuia să te ţii la distanţă, cu lingura lungă. „Era scurtă" se cheamă că mai avea puţin pînă la

eliberare, da' a fost prinsă cu heroină de-un copoi de stîncă, adicătelea de unu care nu se lasă cumpărat, şi a trimis-o la măcelar, adicătelea la doctoru închisorii.

– Ce-i „Rubinul", şi ce-i „vînzoleală"?

– Încă n-ai învăţat nimica? Rubinu' e eliberarea pe cuvînt de-onoare. „Vînzoleala" e ziua cînd ţi se dă drumu'.

Tracy ştia că ea nu se poate aştepta nici la una, nici la alta.

Ciocnirea dintre Ernestine Littlechap şi Bertha Barosana avu loc a doua zi în curte. Deţinutele, supravegheate de gardiene, jucau baseball. La un moment dat, Bertha Barosana o izbi pe Tracy şi o doborî la pămînt, pentru ca în secunda următoare să se trîntească peste ea. Îşi vîrî mîinile între pulpele ei, şuierînd printre dinţi:

– Mie nu mi se opune nimeni, putoare mică! La noapte vin să te iau, *littbarn*, şi-am să te regulez de-o să-ţi lingi buzele.

Tracy se zbătea nebuneşte să se elibereze. Deodată, simţi că Bertha Barosana e ridicată de pe ea. Ernestine o înşfăcase pe suedeză de gît şi o strîngea cu putere.

– Căţea blestemată! răcnea Ernestine. Te-am avertizat!

Acum îşi înfipsese unghiile în faţa Berthei şi dădea să-i scoată ochii.

– Am orbit! zbiera Bertha Barosana. Nu mai văd!

O apucă pe Ernestine de sîni şi începu s-o tragă cu toată forţa. Cele două femei îşi ardeau pumni şi se jupuiau cu ghearele cînd patru gardiene veniră în goană să le despartă. Le trebuiră cinci minute pînă să le descleşteze. Ambele fură transportate la infirmerie. Ernestine nu se reîntoarse în celulă decît noaptea tîrziu. Lola şi Paulita se repeziră la patul ei s-o aline.

– Te simţi bine? o întrebă Tracy.

– Al naibii de bine. Vocea îi suna înăbuşită şi Tracy se întrebă cît de rău o fi fost rănită. Ieri mi-am făcut Rubinul, declaraţia de eliberare pe cuvînt de onoare, continuă Ernestine. În curînd ies din haznaua asta. Da' ăsta-i un necaz pentru tine. Mamaia aia n-o să-ţi dea pace. Nici o şansă să scapi de ea. Şi după ce-o să se sature să te reguleze o să te omoare.

Stăteau cu toatele în întuneric, în tăcere. În cele din urmă, Ernestine vorbi din nou.

– Poate că-i timpu' să stăm de vorbă cum dracu să te scoatem de aici.

10

– Mîine rămîi fără guvernantă, o anunţă directorul Brannigan pe soţia lui.

Sue Ellen Brannigan îl privi cu mirare.

– De ce? Judy se poartă foarte frumos cu Amy.

– Ştiu. Dar şi-a executat sentinţa. Mîine dimineaţă va fi eliberată.

Îşi luau micul dejun în confortabila vilişoară care constituia unul dintre avantajele slujbei directorului Brannigan. Printre celelalte avantaje se anumărau o bucătăreasă, o fată în casă, o şoferiţă şi o guvernantă pentru fetiţa lor, Amy, care avea aproape cinci ani.

Toate aceste slujbe erau ocupate de deţinute folosite pe încredere. Cînd Sue Ellen Brannigan se mutase acolo, cu cinci ani în urmă, se simţise neliniştită de locuinţa aflată pe terenurile penitenciarului, şi încă mai îngrijorată la ideea de a avea o casă plină de servitoare care erau delincvente condamnate.

– De unde ştii că n-or să ne jefuiască şi n-or să ne taie gîtul în toiul nopţii? întrebase ea.

– Dacă or s-o facă, o liniştise directorul Brannigan, am să raportez.

O domolise pe soţia sa, fără s-o convingă însă, dar pînă la urmă temerile lui Sue Ellen se dovediseră neîntemeiate. Deţinutele se străduiau să facă o impresie cît mai bună şi să-şi scurteze pe cît posibil detenţia, aşa încît erau extrem de conştiincioase.

– Tocmai mă obişnuisem cu ideea de a o lăsa pe Amy în grija lui Judy, se plînse doamna Brannigan.

Dorea ca Judy să fie eliberată, dar n-ar fi vrut să plece. Cine ştie ce fel de femeie va fi viitoarea guvernantă a lui Amy? Se auzeau atîtea poveşti sinistre despre grozăviile pe care străinele le făceau copiilor!

– Te gîndeşti la cineva anume care s-o înlocuiască pe Judy, George?

Directorul se gîndise mult. Exista cel puţin o duzină de deţinute de încredere, care ar fi putut avea grijă de fetiţa lor. Dar George Brannigan nu şi-o putuse scoate din minte pe Tracy Whitney. Ceva în legătură cu cazul ei îl intriga profund. Brannigan fusese vreme de cincisprezece ani criminolog profesionist şi se mîndrea cu capacitatea lui de a evalua delincvenţii. Unii dintre condamnaţii din închisorile pe care le condusese erau criminali înrăiţi,

alţii fuseseră zvârliţi în temniţă pentru că comiseseră crime pasionale sau pentru că cedaseră unei ispite de moment dar, după părerea lui, Tracy Whitney nu aparţinea nici uneia din aceste categorii. Nu fusese impresionat de protestele şi declaraţiile ei de nevinovăţie, pentru că acesta era procedeul standard al tuturor puşcăriaşilor. Ce-l intriga pe el erau oamenii care conspiraseră pentru a o trimite pe Tracy Whitney la închisoare. Directorul fusese numit de o comisie civică din New Orleans condusă de guvernatorul statului şi, cu toate că refuzase să se implice în politică, cunoştea toţi pionii. Joe Romano era mafiot, executantul lui Anthony Orsatti. Perry Pope, avocatul care o apărase pe Tracy, era pe statul lor de plată, ca şi judecătorul Henry Lawrence. Fără îndoială, exista ceva putred în condamnarea lui Tracy.

Directorul Brannigan luă hotărîrea şi o anunţă pe soţia lui:

– Da. M-am gîndit la cineva.

În bucătăria închisorii exista o nişă, în care se găseau o masă acoperită cu asbest şi patru scaune. Era singurul loc în care puteai gusta puţină intimitate. În cele zece minute de pauză, Ernestine Littlechap şi Tracy se aşezară în acest colţ ca să-şi bea cafeaua.

– Io crez c-a sosit vremea să-mi spui ce grabă mare te mînă s-o întinzi de aici, sugeră Ernestine.

Tracy şovăi. Se putea oare încrede în Ernestine? Dar nu avea vreo alternativă.

– Există... există nişte oameni care ne-au făcut rău familiei mele şi mie. Trebuie să ies de aici ca să le plătesc cu aceeaşi monedă.

– Zău? Şi ce v-au făcut?

Cuvintele cu care răspunse Tracy i se desprinseră greu de pe buze, fiecare dintre ele ca un strop de durere.

– Au ucis-o pe mama mea.

– Şi cine-s ăştia?

– Nu cred că numele or să-ţi spună mare lucru. Joe Romano, Perry Pope, un judecător Henry Lawrence, Anthony Orsatti...

Ernestine se uita la ea cu gura căscată.

– Isuse Hristoase! Îţi baţi joc de mine, fato?

– Ai auzit de ei? întrebă Tracy surprinsă.

– Dac-am auzit de ei? Da' cine n-a auzit? Nimic nu se mişcă în căcăciosu' ăsta de New Orleans pînă Orsatti sau Romano nu spune c-aşa trebe. Nu poţi să te pui cu ăştia. O să te spulbere ca pe fumu' de ţigară.

– M-au şi spulberat, răspunse Tracy, cu o voce stinsă.

Ernestine se uită în jur ca să se asigure că nimeni nu trăgea cu urechea.

– Eşti sau ţicnită sau cea mai tîmpită muiere pe care am întîlnit-o vreodată. Vorbeşti despre oamenii pe care nimic nu-i poate atinge. Clătină din cap. Scoateţi-i din minte! Iute!

– Nu. Nu pot. Trebuie să scap de aici. E posibil?

Ernestine rămase tăcută un răstimp lung. Cînd, în cele din urmă vorbi, spuse doar atît:

– Vorbim în curte.

Se găseau în curte, într-un colţ retras.

– Numa' douăşpe femei a evadat din puşcăria asta, îi spuse Ernestine. Două a fost împuşcate şi omorîte pe loc. Celelalte a fost prinse şi aduse înapoi. Tracy nu făcea nici un comentariu. Turnu-i păzit douăşpatru de ore din douăşpatru de gardieni cu mitraliere, şi-s nişte ciini negri în ceru' gurii. Dacă cineva reuşeşte să scape, ei îşi pierde slujba, aşa că mai bine te împuşcă decît să mai stea de vorbă. Toată închisoarea e înconjurată de sîrmă ghimpată, şi să zicem că scapi de sîrmă şi de mitraliere, pun pe tine dulăii, care poate să miroase şi urma unei băşine de ţînţar. La cîţiva kilometri de aici e un post naţional de pază, şi cînd o deţinută scapă, ăia trimite helicoptere cu puşti şi riflectoare. Şi pe toţi îi doare-n fund dacă te aduce înapoi moartă sau vie, să ştii, fato. Ba chiar e mai bine moartă. Pen' că le descurajează pe altele care-şi mai fac planuri.

– Şi totuşi, deţinutele continuă să încerce, stărui Tracy, cu îndărătnicie.

– Cele care vrea să evadeze sînt sprijinite de afară de prieteni care le strecoară pe furiş arme şi bani şi îmbrăcăminte. Le aşteaptă maşini ca să le preia şi să le ducă. Ernestine făcu o pauză ca să-şi mărească efectul cuvintelor. Şi pîn' la urmă tot îs prinse.

– Pe mine n-or să mă prindă, îşi făgădui Tracy.

O gardiană se apropie de ele, adresîndu-i-se lui Tracy:

– Te cheamă domnul director Brannigan.

– Avem nevoie de cineva care să aibă grijă de fetiţa noastră, îi spuse directorul Brannigan. E la latitudinea dumitale. Dacă nu vrei, nu eşti obligată să accepţi.

„Cineva care să aibă grijă de fetiţa noastră". Mintea lui Tracy lucra cu repeziciune. Era un prilej care ar fi putut să-i înlesnească evadarea. Lucrînd în casa directorului, ar fi putut afla mult mai multe despre organizarea închisorii.

– Da, răspunse ea. Aş fi bucuroasă să primesc această sarcină.

George Brannigan era mulţumit. Avea un simţămînt bizar, iraţional, anume că i-ar datora ceva fetei ăsteia.

– Bine. Vei fi plătită cu şaizeci de cenţi pe oră. Banii vor fi depuşi în contul dumitale, la sfîrşitul fiecărei luni.

Deţinutelor le era interzis să mînuiască bani, şi toate sumele care se acumulau le erau înmînate la eliberare.

„N-am să mai fiu eu aici la sfîrşitul lunii", se gîndi Tracy, dar cu glas tare spuse:

– E în ordine.

– Poţi începe chiar de mîine dimineaţă. Gardiana-şefă o să-ţi dea amănuntele.

– Mulţumesc, domnule director.

George Brannigan se uită la Tracy şi se simţi ispitit să mai adauge ceva. Dar nu ştia ce. Spuse doar:

– Asta-i tot.

Cînd Tracy îi comunică Ernestinei vestea, negresa comentă îngîndurată:

– Asta-nseamnă că te socotesc deţinută cu comportare bună. O să ai influenţă-n închisoare. Asta poate să-ţi uşureze fuga.

– Ce trebuie să fac?

– Există trei căi, da' toate-s periculoase. Prima-i să te furişezi. Într-o noapte foloseşti guma de mestecat ca să blochezi încuietoarea de la uşa celulei şi de la uşile de pe coridor. Te strecori în curte, arunci o pătură peste sîrma ghimpată, sari gardu' şi fugi.

Cu dulăii şi helicopterele pe urma ei. Tracy aproape că simţea gloanţele gardienilor sfîşiindu-i carnea. Se cutremură.

– Care sînt celelalte două căi?

– A doua-i evadarea armată. Pentru asta ai nevoie de-o armă şi trebuie să iei un ostatic. Dacă te prinde, te alegi c-un drac c-o tinichea de coadă. Cînd văzu expresia nedumerită a lui Tracy, Ernestine îi explică: Adică-ţi mai adaugă la pedeapsă doi pînă la cinci ani.

– Şi a treia cale?

– Să ştergi putina, pur şi simplu. Asta-i pentru deţinutele de încredere care muncesc pe terenurile închisorii. Odată ce eşti afară, o porneşti şi nu te mai opreşti.

Tracy cumpăni asupra acestei posibilităţi. Fără bani, fără o maşină, fără un loc unde să se poată ascunde, nu avea nici o şansă.

– La primul apel şi-ar da seama că am fugit şi ar porni în urmărire.

– Nici unu' din planurile astea nu-i fără cusur, fato, oftă Ernestine. De asta nimeni n-a reuşit să scape

de-aici.

„Eu o să scap! îşi jură Tracy. *O să scap!"*

A doua zi dimineaţa Tracy fu condusă la casa directorului Brannigan; se împliniseră cinci luni de cînd se afla la închisoare. O emoţiona gîndul întîlnirii cu soţia şi copilul directorului, pentru că dorea cu disperare să obţină slujba. Avea să fie cheia spre libertatea ei.

Tracy intră în bucătăria spaţioasă, plăcută şi se aşeză. Simţea cum i se adună picăturile de transpiraţie, udîndu-i subţiorile.

O femeie îmbrăcată într-un capot de un roz stins apăru în prag şi rosti un:

– Bună dimineaţa.

– Bună dimineaţa.

Femeia dădu să se aşeze, se răzgîndi şi rămase în picioare. Sue Ellen Brannigan era o blondă frumuşică de vreo treizeci şi cinci de ani, cu un aer vag, uşor distrat. Era subţire şi plăpîndă şi niciodată nu ştia cum să se poarte cu deţinutele care-i erau slujnice. Să le mulţumească pentru că-şi făceau treaba sau pur şi simplu să le dea ordine? Să se arate prietenoasă cu ele sau să le trateze ca pe nişte puşcăriaşe? Sue Ellen încă nu se obişnuise cu ideea de a trebui să locuiască printre femei dependente de droguri şi hoaţe şi criminale.

– Eu sînt doamna Brannigan, începu ea să turuie. Amy are aproape cinci ani şi ştii cît de neastîmpăraţi

sînt copiii la vîrsta asta. Cred că va trebui supravegheată tot timpul.

Se uită la mîna stîngă a lui Tracy. Nu văzu verigheta, dar în ziua de azi, firește, asta nu înseamnă nimic. *„Mai cu seamă la femeile din clasele de jos"*, se gîndi Sue Ellen. Făcu o pauză, apoi întrebă cu delicatețe:

– Ai copii?

Tracy se gîndi la copilașul ei nenăscut.

– Nu, răspunse.

– Aha!

Sue Ellen era puțin fistichie de tînăra din fața ei. Nu era deloc așa cum se așteptase să fie. Ba avea chiar o notă de eleganță în persoana ei.

– Am s-o aduc pe Amy.

Ieși repede din încăpere.

Tracy se uită de jur-împrejur. Era o vilă destul de mare, îngrijită și atrăgător mobilată. Avea senzația că trecuseră ani de zile de cînd nu mai intrase într-o casă omenească. Toate astea făceau parte din altă lume, lumea de afară.

Sue Ellen se întoarse ținînd de mînă o fetiță.

– Amy, iat-o pe...

Oare unei deținute îi spuneai pe numele de botez sau pe cel de familie? Pînă la urmă făcu un compromis:

– Iat-o pe Tracy Whitney.

– Bună, îi spuse Amy.

Moștenise de la mama ei gingășia și ochii căprui, adînci, inteligenți. Nu era un copil frumos, dar avea o spontaneitate prietenoasă de-a reptul mișcătoare.

„Nu am să mă las mișcată!" își propuse Tracy.

– Ai să fii noua mea guvernantă?

– Mă rog, am s-o ajut pe mama ta să aibă grijă de tine.

– Judy a fost eliberată pe cuvînt de onoare, ştiai? Şi tu ai să fii eliberată pe cuvînt de onoare?

„Nu!", îi răspunse Tracy în gînd. Şi adăugă cu glas tare:

– Am să rămîn aici multă vreme, Amy.

– Asta-i bine, spuse Sue Ellen, bucuroasă. Apoi roşi încurcată şi îşi muşcă buza. Vreau să spun... începu să se învîrtească prin bucătărie şi să-i explice lui Tracy ce avea de făcut. Mesele ai să le iei cu Amy. Dimineaţa prepari o gustare, pe urmă te joci cu ea. Prînzul îl pregăteşte bucătăreasa. După ce mănîncă, Amy doarme puţin, iar după- mesele îi place să se plimbe pe terenurile fermei. Cred că-i bine pentru un copil să vadă cum se cultivă şi se îngrijesc lucrurile, nu găseşti?

– Da.

Ferma se afla de cealaltă parte a închisorii, şi cei douăzeci de acri plantaţi cu legume şi pomi fructiferi erau îngrijiţi de deţinute de încredere. În mijlocul fermei se găsea un lac mare, artificial, folosit pentru irigaţii, şi înconjurat de un zid scund de piatră.

Următoarele cinci zile au însemnat aproape o viaţă nouă pentru Tracy. În alte împrejurări, s-ar fi simţit fericită că scăpase de zidurile dezolante ale închisorii, că era liberă să se plimbe în jurul fermei, să respire

aerul proaspăt de țară; dar tot timpul nu se putea gîndi la altceva decît la evadare. Cînd nu era cu Amy, avea obligația de a se întoarce la închisoare. Noaptea era închisă din nou în celulă, dar peste zi se bucura de iluzia libertății. După ce lua gustarea de dimineață în bucătăria închisorii, se ducea la vila directorului și pregătea micul dejun pentru Amy. Tracy învățase de la Charles multe despre arta culinară, și în fața varietății de bunătăți din cămara directorului se simțea ispitită să-și demonstreze măiestria, dar Amy prefera un mic dejun simplu, alcătuit din cereale și fructe. După aceea, se prindea în tot felul de jocuri cu fetița, sau îi citea. Fără să-și dea seama, Tracy începu s-o învețe pe Amy jocurile pe care le jucase ea în copilărie, cu mama ei.

Lui Amy îi plăceau marionetele. Tracy încercă să-i confecționeze un mielușel dintr-un ciorap vechi al directorului, dar pînă la urmă ieși un fel de corcitură între o vulpe și o rață.

– E foarte frumos, îi declară Amy cu sinceritate.

Tracy făcea marionetele să vorbească cu diferite accente: franțuzesc, italian, german și, mai cu seamă, cel care-o încîntă pe Amy, accentul mexican al Paulitei. Observa admirația zugrăvită pe fața copilului și își spunea: *„Nu trebuie să mă implic afectiv. Copilul ăsta nu trebuie să însemne altceva decît mijlocul meu de evadare"*.

După ce Amy își făcea somnul de după-masă, porneau amîndouă în plimbări lungi, iar Tracy avea grijă să exploreze zone din terenurile închisorii pe care încă nu le cunoscuse. Observa cu atenție fiecare

ieşire şi intrare, felul în care erau străjuite turnurile de pază şi orele la care se schimbau gărzile. Ajunsese la concluzia clară că nici unul dintre planurile expuse de Ernestine nu putea funcţiona.

– A încercat vreodată cineva să evadeze ascunzîndu-se într-unul din camioanele care aduc provizii pentru închisoare? o întrebă pe Ernestine.

– Scoate-ţi aşa ceva din minte, răspunse negresa pe un ton categoric. Fiecare camion care intră sau iese pe poartă e perchiziţionat.

Într-o dimineaţă, la micul dejun, Amy îi spuse:

– Te iubesc, Tracy. Vrei să fii mămica mea?

Cuvintele o străpunseră pe Tracy ca un cuţit.

– O mămică e de ajuns. N-ai nevoie de două.

– Ba am. Tăticul prietenei mele, Sally Ann, s-a însurat din nou, aşa că Sally Ann are două mame.

– Dar tu nu eşti Sally Ann, îi tăie vorba Tracy. Termină-ţi mîncarea.

Amy îi aruncă o privire întristată.

– Nu-mi mai este foame.

– Bine, atunci am să-ţi citesc.

Cînd Tracy începu să-i citească, simţi mînuţa moale a lui Amy pe mîna ei.

– Pot să şed pe genunchii tăi?

– Nu.

„N-ai decît să fii iubită de familia ta! îi spuse Tracy în gînd. *Nu-mi aparţii mie. Mie nu-mi aparţine nimic!"*

Zilele atît de plăcute, petrecute departe de rutina închisorii, făceau ca nopţile să fie şi mai neplăcute. Tracy detesta reîntoarcerile în celulă, detesta să fie închisă în cuşcă, asemenea unui animal. Încă nu se putuse obişnui cu strigătele nocturne care răzbeau din celulele învecinate în întunericul indiferent. Îşi încleşta dinţii, pînă o dureau fălcile.

Dormea puţin, pentru că mintea ei urzea tot timpul planuri. Primul pas urma să fie evadarea. Al doilea pas, răfuiala cu Joe Romano, Perry Pope, judecătorul Henry Lawrence şi Anthony Orsatti. Cel de-al treilea pas, răzbunarea pe Charles. Dar ăsta era un lucru prea dureros pentru a fi măcar gîndit. *„Cu el am să mă răfuiesc la momentul potrivit"*, îşi spunea.

Devenise cu neputinţă să se mai ferească de Bertha Barosana. Tracy era convinsă că suedeza cea uriaşă o spiona. Cînd se ducea în camera de recreere, un minut mai tîrziu apărea şi Bertha Barosana, cînd ieşea în curte, nu dura mult şi se înfiinţa şi Bertha.

Într-o zi, Bertha Barosana se apropie de Tracy şi-i spuse:

– Ce frumoasă eşti astăzi, *littbarn!* Abia aştept să fim împreună!

– Nu te apropia de mine! o avertiză Tracy.

Amazoana rînji:

– Şi dacă mă apropii? Vrăjitoarea ta neagră pleacă în curînd. Aranjez eu să fii transferată în celula mea.

Tracy se uită fix la ea.

– Da, da. Pot s-o fac, puicuţo. Crede-mă.

Tracy îşi dădu seama că timpul ei era măsurat. Trebuia să evadeze înainte de eliberarea Ernestinei.

Plimbarea favorită a lui Amy era pe cîmpia smălţuită de flori. În apropiere se afla marele lac artificial înconjurat de zidul jos de beton, cu un tobogan lung care cobora în apa adîncă.

– Haide să înotăm, o rugă Amy. Te rog, haide să înotăm, Tracy.

– În locul ăsta nu se poate înota. Apa este folosită pentru irigaţii.

Priveliştea lacului rece, ostil, îi dădea fiori.

Tatăl ei o purta pe umeri şi o cufunda în ocean, şi cînd ţipa, tata îi spunea: *„Nu te purta ca un copilaş, Tracy"*, şi o cufunda din nou în apa rece, iar cînd apa îi cuprindea capul, intra în panică şi începea să se sufoce.

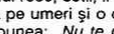

Vestea fu un şoc pentru Tracy, deşi se aştepta la ea.

– De sîmbătă-ntr-o săptămînă, valea! Plec d'acilea! o

anunţă Ernestine.

Tracy simţi un fior rece străbătîndu-i şira spinării. Nu-i relatase Ernestinei convorbirea cu Bertha Barosana. Şi Ernestine nu va mai fi aici ca s-o apere. Fără îndoială, Bertha Barosana avea destulă influenţă ca s-o transfere în celula ei. Singura cale de a evita asemenea dezastru ar fi fost ca Tracy să stea de vorbă cu directorul, dar ştia bine că dacă ar face asemenea lucru o pîndea moartea. Toate deţinutele s-ar fi întors împotriva ei. „Aici trebe să lupţi, să regulezi tu pe alţii, că dacă nu, dau cu tine de pămînt". Ei bine, ea o să lupte.

Tracy şi Ernestine trecură din nou în revistă toate posibilităţile de evadare, dar nici una dintre ele nu li se păru satisfăcătoare.

– N-ai maşină şi n-ai afară pe nimeni care să te ajute. O să te înhaţe, mai mult ca sigur, şi p-ormă o să-ţi fie şi mai rău. Mai bine te-ai răcori şi ţi-ai face cuminte pedeapsa.

Dar Tracy ştia că nu se va răcori. Nu cu Bertha Barosana pe urmele ei. Gîndul la ce-ar putea să-i facă armăsarul acela gigant îi pricinuia o senzaţie de rău fizic.

Era sîmbătă dimineaţa, cu o săptămînă înainte de eliberarea Ernestinei. Sue Ellen Brannigan o luase cu ea pe Amy la New Orleans, ca să petreacă weekendul acolo, aşa încît Tracy se reîntoarse la bucătăria închisorii.

– Cum merge treaba cu mucoasa aia? o întrebă Ernestine.

– Foarte bine.

– Am văzut-o pe puştoaică. E dulce.

– Un copil bun, răspunse Tracy, pe un ton indiferent.

– Io mă bucur că scap de aici. Ş-am să-ţi spui ceva, cîte zile oi mai avea, aicea nu mă mai întorc. Şi dacă io sau Al putem să facem ceva pentru tine, din afară... ştii tu... să-ţi trimitem cîte ceva...

– Ernie, ce caută aici camionul unei spălătorii? Doar închisoarea are spălătoria ei.

– A, ăla-i pentru rufele gardienilor, răspunse Ernie, rîzînd. La început îşi trimeteau uniformele la spălătoria închisorii, da' se trezeau cu toţi nasturii rupţi, mînecile sfîşiate, bilete porcoase vîrîte-n buzunare, cămăşi intrate la apă, nu ştiu cum da' materialele se strîngeau. Mai mare ruşinea, aşa-i domnişoară Scarlett? Aşa că acuma gardienii îşi trimet lucrurile la o spălătorie din oraş.

Tracy n-o mai asculta. Găsise soluţia evadării.

11

– George, nu cred că-i bine să o ţinem pe Tracy la noi.

Directorul Brannigan ridică ochii din ziarul în lectura căruia era cufundat.

– Cum? Care-l problema?

– N-aş putea spune cu siguranţă. Simt eu că Tracy nu ţine la Amy. Poate că, pur şi simplu, nu-i plac copiii.

– Dar nu s-a purtat urît cu Amy, nu-i aşa? A lovit-o, a ţipat la ea?

– Nu.

– Atunci ce s-a întîmplat?

– Ieri Amy a alergat la ea şi a îmbrăţişat-o, iar Tracy a împins-o într-o parte. M-a necăjit pentru că Amy e nebună după ea. Ca să-ţi spun sincer, s-ar putea să fiu şi puţin geloasă. Oare ăsta să fie motivul?

Directorul Brannigan rîse:

– E un lucru care ar putea explica multe, Sue Ellen. Tracy Whitney e foarte potrivită pentru slujba pe care o face. Dacă, însă, îţi creează vreo problemă reală, dă-mi imediat de ştire şi voi lua măsuri.

– Bine, dragul meu.

Sue Ellen nu era satisfăcută. Îşi luă lucrul de mînă şi începu să împungă pînza. Pentru ea, subiectul încă nu se încheiase.

– De ce nu se poate realiza?

– Doar ţi-am spus, fato. Gardienii scotocesţe fiecare camion care iese pe poartă.

– Dar un camion care transportă un coş cu rufe murdare – doar n-or să răscolească rufele ca să-l controleze.

– Nu-i nevoie să răscolească. Coşu-i dus la camera de servici şi un gardian supraveghează încărcarea.

Tracy rămase pe gînduri.

– Ernie... nu s-ar putea ca cineva să abată atenţia gardianului ăluia timp de cinci minute?

– Şi la ce-ar sluji... Se opri din vorbă. Adică în timp ce careva îl ţine de vorbă, tu te strecori în fundu coşului şi te laşi acoperită de rufe murdare. Dădu din cap. Ştii, crez că ast-ar putea merge.

– Atunci, vrei să mă ajuţi?

Ernestine chibzui o clipă. Apoi spuse cu glas moale:

– Da. O să te-ajut. Pen' că-i ultima mea şansă să-i dau Berthei un picior în cur.

Reţeaua de comunicaţii interne a închisorii zbîrnîi de vestea evadării inevitabile a lui Tracy Whitney. O încercare de evadare era un eveniment care afecta toate deţinutele. Puşcăriaşele participau indirect la fiecare tentativă, dorind să fi avut şi ele curajul de a încerca. Dar existau gardienii şi dulăii şi helicopterele, şi, pînă la urmă, cadavrele fugarelor prinse.

Cu ajutorul Ernestinei, planul de evadare se materializa rapid. Ernestine luă măsurile lui Tracy, Lola şterpeli un material de la modistă şi Paulita convinse o croitoreasă din altă celulă să confecţioneze o rochie. O pereche de pantofi fu furată de la magazie şi apoi vopsită în culoarea rochiei. Ca prin farmec, apărură şi o pălărie, mănuşi şi o geantă.

– Acu tre' să-ţi facem rost şi de-un act de indentitate, o informă Ernestine pe Tracy. O să-ţi trebe vo două cărţi de credit şi-un permis de conducere.

– Cum pot să...?

– Lasă asta-n grija bătrînei Ernie Littlechap, rînji negresa.

În seara următoare, Ernestine îi înmînă lui Tracy trei cărţi de credit pe numele Jane Smith.

– Acu-ţi mai trebe un permis de conducere.

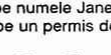

Puţin după miezul nopţii, Tracy auzi deschizîndu-se uşa celulei ei şi pe cineva strecurîndu-se înăuntru. Se ridică în capul oaselor, brusc alertată. Un glas şopti:

– Whitney? Hai să mergem.

Recunoscu vocea lui Lilian, o deţinută de încredere.

– Ce doreşti? o întrebă Tracy.

Glasul Ernestinei ţîşni din întuneric:

– Ce copil idiot a mai crescut şi mă-ta! Închide-ţi fleanca şi nu mai pune întrebări.

Lilian murmură:

– Trebuie să ne grăbim. Dacă ne prind, o să-mi mănînce maţele prăjite. Vino!

– Dar unde mergem? întrebă Tracy urmînd-o pe Lilian de-a lungul unui coridor întunecat, spre o scară. Urcară pe palierul etajului de sus şi, după ce se asigurară că nu era nici un gardian prin preajmă, o porniră repede pînă ajunseră la uşa sălii în care Tracy fusese fotografiată şi i se luaseră amprentele digitale. Lilian împinse uşa şi şopti.

– Intră aici.

Tracy o urmă. Înăuntru aştepta o altă deţinută.

– Stai la perete, îi spuse aceasta cu o voce nervoasă.

Tracy se lipi de perete, simţind noduri în stomac.

– Priveşte la aparat! Haide! Încearcă să pari relaxată.

„Nostim!" se gîndi Tracy. În viaţa ei nu se simţise mai nervoasă şi mai încordată. Aparatul ţăcăni.

– O s-aveţi poza mîine, spuse deţinuta. E pentru permisul de conducere. Şi-acum ieşiţi afară de-aici – iute!

Tracy şi Lilian porniră îndărăt spre celule. Pe drum, Lilian îi murmură:

– Aud că te muţi în altă celulă.

Tracy simţi că îngheaţă.

– Ce?

– Cum, nu ştii? Ai fost mutată la Bertha Barosana.

Ernestine, Lola şi Paulita erau treze, în aşteptare, cînd Tracy se întoarse în celulă.

– Cum a mers?

– Bine.

„Cum, nu ştii? Ai fost mutată la Bertha Barosana", îşi aminti Tracy.

– Rochia-i gata simbătă, o anunţă Paulita.

„Asta-i ziua mea limită", îşi spuse Tracy.

Ernestine bolborosi:

– Totu-i aranjat. Rufele se ridică simbătă la două. Tu tre' să fii în camera de servici la unu jumate. Nu-ţi fă probleme cu gardianu. Lola o să-l ţie de vorbă alături. Paulita te aşteaptă în camera de servici. Cu hainele tale noi. În poşetă o să ai cărţile de identitate. La două şi-un sfert ieşi pe poarta închisorii.

Tracy simţi că i se taie răsuflarea. Numai cît vorbea despre evadare şi o apuca un tremur. *„Şi pe toţi îi doare-n fund dacă te aduce înapoi moartă sau vie... Ba chiar e mai bine moartă"*. Cuvintele îi sunau în minte.

Peste cîteva zile avea să încerce să-şi recîştige libertatea. Nu-şi făcea iluzii. Sorţii îi erau împotrivă. În

scurt timp or s-o găsească şi or s-o aducă înapoi. Dar înainte de asta avea ceva de împlinit – ceva ce se jurase să împlinească.

Reţeaua de comunicaţii interne a închisorii aflase totul în legătură cu disputa dintre Ernestine Littlechap şi Bertha Barosana pentru Tracy. Acum, cînd se răspîndise zvonul că Tracy urma să fie transferată în celula Berthei, toată lumea se ferise să-i sufle acesteia din urmă vreo vorbă în legătură cu planul de evadare. Berthei Barosana nu-i plăcea să afle veşti proaste. De multe ori confunda vestea rea cu persoana care i-o aducea şi o trata pe aceasta ca atare. Bertha Barosana nu află despre planul lui Tracy pînă în dimineaţa zilei în care evadarea urma să aibă loc, şi vestea îi fu adusă la cunoştinţă de către deţinuta de încredere care o fotografiase pe Tracy.

Bertha Barosana primi ştirea cu o tăcere rău-prevestitoare. Pe măsură ce o asculta, trupul ei mătăhălos părea să devină şi mai masiv.

– La ce oră? a fost singura întrebare pe care a pus-o.

– În după-masa asta la ora două, Bert. Vor s-o ascunză în fundul coşului de rufe negre din camera de servici.

Bertha Barosana cumpăni îndelung asupra celor auzite. Apoi se duse la o gardiană şi-i spuse:

– Trebuie să-l văd imediat pe domnu director Brannigan.

Întreaga noapte Tracy nu închisese un ochi. Îi era rău din pricina tensiunii. Lunile petrecute în puşcărie i se păreau a fi fost mai mult decît o eternitate. Zăcea întinsă, în întuneric, pe patul din celula ei, şi imagini din trecut i se perindau prin minte.

„Mamă, mă simt ca o prinţesă dintr-o poveste cu zîne. N-am crezut niciodată că poate exista atîta fericire".

„Aşa! Deci dumneata şi Charles doriţi să vă căsătoriţi!"

„Cît vreţi să prelungiţi luna de miere?"

„M-ai împuşcat, căţea!..."

„Mama dumneavoastră s-a sinucis..."

„Înseamnă că, realmente, nu te-am cunoscut cu adevărat..."

Fotografia de nuntă a lui Charles zîmbindu-i miresei lui...

Cu cîţi ani în urmă? La cîte planete depărtare?

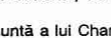

Clinchetul clopotului de dimineaţă se reverberă pe coridor ca o undă de şoc. Tracy se ridică în pat, pe deplin trează.

Ernestine o urmărea.

– Cum te simţi, fato?

– Bine, minţi Tracy.

Gura îi era uscată ca iasca şi inima îi bătea să-i

spargă pieptul.

– Ei, azi plecăm amîndouă d'aci.

Tracy înghiţi cu greu.

– Îhm.

– Eşti sigură că la unu jumate poţi s-o-ntinzi din casa directorului?

– Nici o problemă. Amy doarme întotdeauna după ce mănîncă.

– Nu cumva să-ntîrzii, c-atunci nu se mai face treaba, interveni Paulita.

– O să fiu la timp.

Ernestine îşi vîrî mîna sub saltea şi scoase un sul de bancnote.

– O să ai nevoie de nişte biştari. Nu-s decît două sute de dolari, da' o să-ţi prinză bine.

– Ernie, nu ştiu ce să...

– Nu spune nimic, fato, şi ia-i.

Tracy se sili să înghită ceva din gustarea de dimineaţă. Îşi simţea capul greu şi o durea fiecare muşchi din corp. „N-am să pot rezista în dimineaţa asta, îşi spuse ea, şi trebuie să rezist".

În bucătărie plutea o tăcere încordată, nefirească, şi Tracy îşi dădu brusc seama că ea era cauza acestei tăceri. Constituia obiectul privirilor cu tîlc şi al şoaptelor nervoase. Urma să aibă loc o evadare şi eroina dramei era ea. Peste cîteva ore avea să fie liberă. Sau moartă.

Se ridică din faţa farfuriei pe jumătate plină şi luă

drumul spre casa directorului Brannigan. În timp ce aştepta o gardiană care să-i deschidă uşa, se pomeni faţă-n faţă cu Bertha Barosana. Suedeza cea uriaşă îi rînji.

„O să aibă o mare surpriză", se gîndi Tracy.

„Acuma o să fie numai a mea", se gîndi Bertha.

Dimineaţa se scurgea atît de lent, încît Tracy simţi că-şi iese din minţi. Minutele păreau să se tîrască încet ca melcul. Îi citi lui Amy, dar habar nu avea ce citeşte. Era conştientă că doamna Brannigan o pîndea de la fereastră.

– Tracy, haide să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea.

Tracy era prea nervoasă ca să se joace, dar nu îndrăznea să facă ceva care să trezească bănuielile doamnei Brannigan. Se forţă să surîdă.

– Sigur. Ce-ar fi să te ascunzi tu mai întîi, Amy?

Se găseau în grădina din faţa vilei. În depărtare, Tracy zărea clădirea în care se găsea camera de serviciu. Va trebui să fie acolo la 1.30 precis. Se va schimba pe drum, îmbrăcîndu-şi hainele care fuseseră croite pentru ea, şi la 1.45 o să zacă pe fundul coşului încărcat cu uniforme şi rufe murdare. La ora 2.00 omul de la spălătorie va împinge coşul în camionetă. La 2.15 camioneta va ieşi pe poarta închisorii, îndreptîndu-se spre orăşelul din vecinătate unde se afla curăţătoria.

„Din locul lui de la volan, şoferul nu poate vedea ce se petrece în spate. Cînd camionul intră în oraş şi

se opreşte la un stop, deschizi uşa din spate, sari în stradă, perfect liniştită, şi te urci într-un autobuz".

– Mă vezi? strigă Amy.

Era pe jumătate ascunsă îndărătul trunchiului magnoliei. Îşi dusese mîna la gură ca să-şi înăbuşe chicotelile.

„O să-mi lipsească, îşi spuse Tracy. *Cînd o să plec de aici, singurii doi oameni care or să-mi lipsească or să fie o negresă- armăsar cheală şi o fetiţă".* Se întrebă ce-ar fi gîndit Charles Stanhope III despre toate astea.

– Vin acum la tine, strigă Tracy.

Sue Ellen urmărea jocul de la fereastră. Avea senzaţia că Tracy se purta foarte ciudat. Tot timpul se uita la ceas, de parcă ar fi aşteptat pe cineva şi era limpede că nu-i stătea mintea la Amy.

„Trebuie să vorbesc cu George cînd vine acasă la prînz, se hotărî Sue Ellen. *O să insist să o înlocuiască cu altcineva".*

În curte, Tracy şi Amy jucară o bucată de timp şotron, pe urmă trecură la de-a prinselea, după care Tracy îi citi nişte poveşti şi, în cele din urmă, slavă Domnului, se făcu douăsprezece şi jumătate, adică vremea pentru masa de prînz a lui Amy. Şi vremea pentru ca Tracy să-şi pregătească mişcarea. O duse pe Amy în vilă.

– Acum am să plec, doamnă Brannigan.

– Cum? Nu te-a informat nimeni, Tracy? Astăzi

primim vizita unei delegaţii de parlamentari. Vor lua masa aici, la vilă, aşa încît Amy trebuie să renunţe la somnul de după-masă. Poţi s-o iei afară, cu dumneata.

Tracy rămase ca înlemnită, străduindu-se să nu strige.

– Nu... nu pot să fac asta, doamnă Brannigan.

Sue Ellen Brannigan se îmbăţoşă:

– Ce înseamnă că nu poţi să faci asta?

Tracy văzu furia zugrăvită pe faţa stăpînei ei şi îşi spuse: *„Nu trebuie s-o supăr. O să cheme gardiana şi o să mă trimită îndărăt în celulă"* Se sili să zîmbească.

– Vreau să spun că... Amy nu a mîncat încă. O să-i fie foame.

– I-am cerut bucătăresei să pregătească un picnic pentru amîndouă. Puteţi face o plimbare frumoasă pe cîmp şi să vă luaţi gustarea într-o poiană. Lui Amy îi plac picnicurile, nu-i aşa, scumpo?

– Grozav îmi plac picnicurile. Îi aruncă lui Tracy o privire rugătoare. Putem, Tracy? Putem merge?

„Nu! Ba da! Prudenţă! S-ar putea ca totuşi să reuşească!"

„La unu şi jumate la camera de serviciu. Nu cumva să-ntîrzii".

Tracy îşi ridică privirea spre doamna Brannigan:

– La... la ce oră doriţi s-o aduc pe Amy înapoi?

– A, pe la trei. Cred c-or să plece pînă atunci.

„Şi camionul la fel", se gîndi Tracy. Avea senzaţia că se prăbuşeşte lumea peste ea.

– Eu...

– Nu ţi-e bine, Tracy? Eşti foarte palidă.

„Asta era. O să spună că se simte rău. Că se duce

la spital". Dar ar fi însemnat să o consulte şi să o reţină acolo. N-o să poată pleca la timp! Trebuia să mai existe o cale.

Doamna Brannigan o privea fix.

– Nu am nimic, răspunse Tracy.

„Se întîmplă ceva cu ea, se gîndi Sue Ellen Brannigan. *Îi cer categoric lui George să-mi trimită pe altcineva".*

Ochii lui Amy străluceau de bucurie.

– Tracy, am să-ţi dau ţie sandvişurile cele mai mari. O să ne distrăm de minune.

Tracy nu răspunse nimic.

Vizita delegaţiei parlamentare fusese o surpriză. Însuşi guvernatorul William Haber însoţea vizita la penitenciar a Comisiei de reformă a închisorilor. Era o corvoadă prin care directorul Brannigan trebuia să treacă anual.

– Asta-i legea statului, George, îi explicase guvernatorul. Fă o curăţenie straşnică în închisoare, spune-le fetelor să zîmbească galeş şi-ai să vezi cum ne creşte cifra la buget.

De dimineaţă, gardiana-şefă dăduse instrucţiuni:

– Dosiţi toate drogurile, cuţitele, penisurile de cauciuc.

Guvernatorul Haber şi delegaţia erau aşteptaţi să sosească la ora 10 dimineaţa. Aveau să inspecteze întîi interioarele penitenciarului, după aceea urmau să viziteze ferma şi pe urmă să ia masa în vila directorului.

Bertha Barosana se găsea în focurile nerăbdării. Cînd ceruse să-l vadă pe director, i se spusese:

– Directorul nu are nici un moment liber în dimineaţa asta. Mîine o să fie mai uşor să-l vezi. E...

– Bagă-l în mă-sa de mîine! Acuma trebuie să-l văz. E ceva important.

Puţine dintre deţinute s-ar fi putut comporta în acest fel fără a fi pedepsite. Bertha făcea parte dintre acestea. Autorităţile închisorii îi cunoşteau foarte bine puterea. O văzuseră organizînd răzmeriţe şi o văzuseră punînd capăt răzvrătirilor. Nici o puşcărie din lume nu poate funcţiona fără cooperarea şefilor deţinuţilor, şi Bertha Barosana era un şef.

Aşteptase aproape o oră în antecamera biroului directorului, trupul ei mătăhălos revărsîndu-se din scaunul pe care se aşezase. *„Ce creatură dezgustătoare,* se gîndise secretara directorului. *Îmi încrîncenează carnea pe mine!"*

– Cît mai durează? întrebase Bertha Barosana.

– N-ar trebui să mai dureze mult. Are un grup de vizitatori. Domnul director e foarte ocupat în dimineaţa asta.

– O să fie şi mai ocupat, spuse Bertha.

Apoi îşi privi ceasul. Douăsprezece patruzeci şi cinci. *„Timp bereşhet!"* se gîndi ea.

Era o zi superbă, senină şi caldă, iar adierile melodioase purtau un ispititor buchet de miresme peste plaiurile verzi ale fermei. Tracy aşternuse o faţă

de masă pe iarba din preajma lacului, iar Amy molfăia încîntată un sandviş cu salată de ou. Tracy îşi privi ceasul. Era ora unu. Aproape că nu-i venea a crede. Întreaga dimineaţă timpul abia de se urnise din loc, iar acum părea să zboare. Trebuia să ticluiască un plan rapid, altminteri unica ei şansă de libertate avea să se irosească.

Unu şi zece. În anticamera biroului directorului Brannigan, secretara lăsă jos receptorul telefonului şi-i spuse Berthei:

– Îmi pare rău. Domnul director spune că-i este imposibil să te vadă azi. Vom aranja o altă audienţă pentru...

– Trebuie să mă primească! strigă Bertha Barosana sărind în picioare.

– Aranjăm pentru mîine.

Bertha Barosana dădu să spună *„Mîine o să fie prea tîrziu"*, dar îşi curmă vorba la timp. Nimeni, în afară de director, nu trebuia să ştie ce avea ea de gînd să facă. Turnătoarele sufereau de obicei accidente fatale. Dar, pe de altă parte, nu avea de gînd să cedeze. În ruptul capului n-o s-o lase pe Tracy Whitney să-i scape. Se duse în biblioteca închisorii şi se aşeză la una din mesele lungi din fundul încăperii. Scrise repede un bileţel şi cînd supraveghetoarea se deplasă ca să ajute o deţinută, Bertha îi puse bileţul pe masă şi plecă.

Cînd supraveghetoarea se întoarse la masa ei,

găsi hîrtiuţa, o deschise şi o citi de două ori:

Controlaţi astăzi cu atenţie
camionul spălătoriei.

Fără nici o semnătură. Să fi fost o farsă? Supraveghetoarea nu avea cum să ştie. Puse mîna pe telefon:

– Daţi-mi-l pe intendentul gărzilor...

Unu şi un sfert.

– Tracy, nu mănînci, o mustră Amy. Vrei să-ţi dau sandvişul meu?

– Nu! Lasă-mă în pace.

Îi păru rău că-i vorbise fetiţei cu asprime.

Amy se opri din mîncat.

– Eşti supărată pe mine, Tracy? Te rog, nu fi supărată. Te iubesc mult. Eu nu mă supăr niciodată pe tine.

Ochii ei duioşi erau îndureraţi.

– Nu mi-e foame.

Tracy trecea prin chinurile iadului.

– Dacă ţie nu ţi-e foame, nici mie nu mai îmi este. Tracy, haide să ne jucăm cu mingea.

Amy scoase din buzunar o mingiucă de cauciuc.

Unu şi şaisprezece. Ar fi trebuit să fie în drum spre camera de serviciu. Drumul pînă acolo îi lua cel puţin un sfert de oră. Dacă se grăbea, putea încă să ajungă la timp. Dar nu putea s-o lase pe Amy singură. Tracy privi în jur, şi văzu în depărtare un grup de deţinute de încredere care strîngeau recolta. Pe dată, ştiu ce avea

de făcut.

– Nu vrei să ne jucăm cu mingea, Tracy?

Tracy se ridică în picioare.

– Ba da. Haide să jucăm un joc nou. Să vedem cine poate să arunce mingea mai departe. Întîi arunc eu, pe urmă vii tu la rînd.

Tracy luă mingea şi o lansă cît putu de departe, în direcţia muncitoarelor de pe cîmp.

– Grozav, exclamă Amy cu admiraţie. Ai aruncat-o foarte departe.

– Mă duc s-o aduc. Tu rămîi aici, îi spuse Tracy.

Şi se porni să alerge, să alerge cît o ţineau picioarele, zburînd parcă peste cîmp. Era unu şi optsprezece minute. Dacă întîrzia, or s-o aştepte. *„Sau poate că nu?"* Îşi mări şi mai mult viteza. O auzi pe Amy strigînd în urma ei, dar nu-i dădu nici o atenţie. Muncitoarele de la fermă se îndreptau acum în altă direcţie. Tracy le strigă ceva, cît putu de tare, şi femeile se opriră. Cînd ajunse în dreptul lor, aproape că nu mai avea respiraţie.

– S-a întîmplat ceva? întrebă una dintre femei.

– N... nu, n... nimic. Gîfîia, străduindu-se să-şi tragă răsuflarea. Fetiţa din spate! Una din voi să aibă grijă de ea. Eu am ceva foarte urgent de făcut. Eu...

Îşi auzi numele strigat de la depărtare şi se întoarse. Amy se urcase pe zidul jos de beton care înconjura lacul. Îi făcea semne cu mîna.

– Tracy, uită-te la mine!

– Nu! Coboară imediat de acolo, ţipă Tracy.

Şi chiar în timp ce o privea îngrozită, Amy îşi pierdu echilibrul şi căzu în lac.

– Dumnezeule mare!

Obrajii lui Tracy păliră. Acum avea de ales, dar de fapt nu exista nici o alegere. *„N-am ce-i face! În clipa de față n-o pot ajuta. O s-o salveze cineva. Eu trebuie să mă salvez pe mine. Dacă nu vreau să mor, trebuie să scap din locul ăsta!"* Era unu și douăzeci.

Tracy se răsuci și începu iar să alerge cum nu mai alergase niciodată în viața ei. Celelalte femei strigau după ea, dar nu le mai auzea. Aproape că zbura prin aer, fără să-și dea seama că-și pierduse pantofii, fără să-i pese că glia zgrunțuroasă îi însîngera tălpile goale. Inima-i bătea să-i spargă pieptul, plămînii aproape că-i plesneau, dar ea se căznea să alerge și mai repede. Ajunse la zidul din jurul lacului și se urcă pe el. O văzu pe Amy jos, la depărtare, în apa adîncă, înspăimîntătoare, zbătîndu-se să iasă la suprafață. Fără să șovăie o frîntură de secundă, Tracy se aruncă după fetiță. Și cînd străpunse apa, își spuse: *„Doamne, Dumnezeule, nu știu să înot..."*

CARTEA A DOUA

12

New Orleans
Vineri, 15 august – ora 10 a.m.

Lester Torrance, funcţionar la banca *First Merchants* din New Orleans, se mîndrea cu două lucruri: isprăvile lui sexuale cu doamnele şi capacitatea de a-şi cîntări clienţii la justa lor valoare. Lester era un bărbat în pragul a cincizeci de ani, slăbănog, cu faţa suptă, o mustaţă stufoasă şi favoriţi lungi. De două ori fusese trecut cu vederea cînd avuseseră loc promovări în slujbă şi, ca revanşă, Lester folosea banca drept trambulină pentru a-şi aranja aventurile amoroase. Mirosea de la o poştă femeile uşuratice şi se amuza să le convingă să- i acorde favorurile lor pe nimic. Văduvele singuratice constituiau prada cea mai

lesnicioasă. Veneau sub toate formele, vîrstele, şi stadiile de disperare şi, mai devreme sau mai tîrziu, aterizau în faţa ghişeului lui. Dacă erau temporar strîmtorate, Lester le asculta cu o mină compătimitoare şi amîna verificarea conturilor. În schimb, poate că ar accepta să ia împreună o cină liniştită? Multe dintre cliente îi solicitau ajutorul şi îi confesau mici secrete delicioase. Ar avea nevoie de un împrumut fără ca soţul să afle... Doreau ca anumite cecuri pe care le semnaseră să rămînă confidenţiale... Se gîndeau să divorţeze şi ar putea Lester să facă diviziunea contului comun?... Lester era gata oricînd să le facă pe plac. Şi să i se facă pe plac.

Tocmai în acea vineri dimineaţă, Lester ştiu că avea să-i pice lozul cel mare. O observase pe femeie din clipa cînd trecuse pragul băncii. Era absolut răpitoare. Un păr negru, mătăsos, care-i cădea pe umeri, şi purta o fustă strîmtă şi un pulover care-i mulau un corp ce putea fi invidiat şi de o dansatoare din Las Vegas.

Mai existau alţi patru casieri în bancă şi ochii tinerei femei se plimbară de la un ghişeu la altul, de parcă ar fi căutat ajutor. Cînd privirile îi poposiră asupra lui Lester, acesta dădu grăbit din cap şi-i adresă un zîmbet încurajator. Tînăra veni drept la ghişeul lui, aşa cum ştiuse Lester că se va întîmpla.

– Bună dimineaţa, îi spuse el pe un ton călduros. Cu ce vă pot fi de folos?

Îi observă sfîrcurile care împungeau puloverul de caşmir şi îşi spuse *„Hei, fetiţo, ştiu eu cu ce mi-ar plăcea să-ţi fiu de folos!"*

– Mă tem că am o problemă cam încurcată, spuse

tînăra cu o voce înceată.

Avea cel mai încîntător accent din Sud pe care-l auzise Lester vreodată.

– Păi ăsta-i rolul meu, răspunse el cu entuziasm, să descurc problemele încurcate.

– Oh, sper să reuşiţi. Mi-e teamă că am făcut ceva îngrozitor.

Lester îi adresă zîmbetul său cel mai părintesc, care părea să spună *„Bizuie-te-pe-mine"*.

– Nu pot crede că o doamnă atît de încîntătoare ca dumneavoastră e în stare să facă ceva îngrozitor.

– Totuşi am făcut... Ochii căprui, frumoşi, îi erau dilataţi de panică. Ştiţi, eu sînt secretara domnului Joseph Romano, şi dînsul mi-a cerut acum o săptămînă să-i comand o serie de cecuri noi pentru contul său din bancă, iar eu pur şi simplu am uitat, şi acum nu mai avem nici un carnet de cecuri. Cînd o să descopere domnul Romano, nu ştiu zău ce-o să-mi facă.

Rosti toate acestea dintr-o suflare catifelată.

Lester cunoştea foarte bine numele lui Joseph Romano. Era un client de mare preţ al băncii, deşi depunea în contul său sume relativ mici. Toată lumea ştia că averea lui era depozitată în străinătate.

„Ce-i drept, are gust la secretare", se gîndi Lester. Îi zîmbi din nou fetei:

– Ei, nu-i o problemă chiar atît de serioasă, domnişoară...?

– Domnişoara Hartford. Lureen Hartford.

„Deci, domnişoară". Clar că asta era ziua lui norocoasă. Lester presimţea că lucrurile or să meargă ca pe roate.

– Voi comanda chiar acum noile carnete de cecuri pentru dumneavoastră. Le veţi avea în două sau trei săptămîni şi...

Fata scoase un geamăt uşor, un sunet care i se păru lui Lester încărcat de promisiuni infinite.

– Oh, e prea tîrziu, şi aşa domnul Romano e supărat pe mine. Pentru că, ştiţi, pur şi simplu, nu pot să-mi concentrez atenţia asupra lucrului. Fata se aplecă în faţă astfel încît sînii îi atinseră sticla ghişeului. Şi spuse cu răsuflarea tăiată: Dacă aţi putea grăbi comanda cecurilor, aş fi fericită să plătesc în plus.

– Vai, Lureen dragă, îmi pare rău, spuse Lester pe un ton necăjit, e imposibil să...

Văzu că fata era gata să dea în lacrimi.

– Ca să-ţi spun adevărul, bîigui ea, treaba asta ar putea să mă coste slujba, Te rog... Sînt gata să fac orice.

Cuvintele sunară ca o dulce muzică în urechile lui Lester.

– Îţi spun ce-am să fac, îi declară el. Le dau un telefon de extremă urgenţă, şi o să ai cecurile luni. E bine?

– Vai, eşti un om minunat!

Vocea tinerei vibra de gratitudine.

– Ţi le trimit la birou şi...

– Ar fi mai bine să le ridic personal. Nu vreau ca domnul Romano să vadă cît am fost de proastă.

Lester zîmbi cu îngăduinţă:

– Proastă nu-i cuvîntul potrivit, Lureen. Cu toţii mai uităm uneori.

– Pe dumneata n-am să te uit niciodată, răspunse

ea suav. Atunci ne vedem luni.

– Voi fi aici.

Doar dacă şi-ar fi frînt spinarea ar fi acceptat să nu fie luni la bancă.

Tînăra îi dărui un zîmbet radios şi se îndreptă încet spre uşă, cu un mers care era o încîntare în sine. Lester rînjea cu gura pînă la urechi cînd intră în camera fişierului. Copie numărul de cont al lui Joseph Romano şi comandă telefonic, de urgenţă, tipărirea unor noi carnete.

Hotelul de pe Carmen Street semăna aidoma cu alte o sută de hoteluri din New Orleans şi de aceea îl alesese Tracy Whitney. De o săptămînă ocupa o cameră mică, mobilată ieftin. Comparată însă cu celula ei din închisoare, era un palat.

Cînd Tracy se întoarse de la întîlnirea cu Lester, îşi scoase peruca neagră şi îşi trecu degetele prin propriul ei păr bogat, apoi îşi îndepărtă lentilele de contact, şi îşi unse obrajii cu cremă, pentru a înlătura machiajul brun. Se aşeză pe unicul scaun din cameră şi respiră adînc. Pînă acum, totul mersese bine. Nu-i fusese greu să afle la ce bancă se găsea contul lui Joe Romano. Nu trebuise decît să se uite la cecul anulat, pe care Joe Romano i-l oferise mamei ei. *„Joe Romano? Cu ăsta nu poţi să te pui"*, îi spusese Ernestine.

Ei bine, Ernestine nu a avut dreptate şi Joe Romano era doar primul dintre ei. Ceilalţi vor urma.

Fiecare dintre ei.

Închise ochii şi retrăi miracolul care o adusese aici...

Simţise apele reci, întunecate, închizîndu-se deasupra capului ei. Se îneca şi era năpădită de groază. Se cufundă adînc, mîinile ei găsiră fetiţa, o înşfăcară, o traseră la suprafaţă. Amy, orbită de panică, se zbătea să se elibereze, trăgînd-o la fund, fîlfîindu-şi sălbatic braţele şi picioarele. Tracy simţea că-i plesnesc plămînii. Se lupta să se smulgă din mormîntul apei, strîngînd copila într-o îmbrăţişare mortală, pe măsură ce simţea că o părăsesc puterile. *„N-o să izbutim*, îşi spunea. *Murim amîndouă"*. Se auzeau glasuri strigînd şi, deodată, cînd îşi simţi braţele eliberate de povara corpului lui Amy, ţipă:

– Nu, Dumnezeule, nu!

Braţe puternice cuprinseseră mijlocul lui Tracy şi o voce repeta întruna:

– Totul e în ordine. Linişteşte-te. S-a terminat.

Tracy privise în jur, înnebunită, căutînd-o pe Amy, dar văzuse fetiţa în siguranţă în braţele unui bărbat. Cîteva momente mai tîrziu, amîndouă erau scoase din apa adîncă, crudă...

Unui asemenea incident nu i s-ar fi acordat mai mult de un paragraf în pagina interioară a ziarului de dimineaţă, dacă n-ar fi fost vorba de o deţinută care nu ştia să înoate şi care-şi riscase viaţa pentru a salva de la înec copilul directorului închisorii. Peste noapte, ziarele şi televiziunea o transformaseră pe Tracy într-o eroină. Guvernatorul Haber în persoană o vizitase pe Tracy, împreună cu directorul Brannigan, în spitalul închisorii.

– Ai făcut un act de mare curaj, îi spusese directorul. Doamna Brannigan şi cu mine am dori să-ţi exprimăm recunoştinţa noastră.

Vocea îi era gîtuită de emoţie.

Tracy se simţea încă slăbită şi zguduită de experienţa prin care trecuse.

– Ce face Amy? întrebase ea.

– O să se facă bine.

Tracy închise ochii. *„N-aş fi putut suporta dacă i s-ar fi întîmplat ceva lui Amy"*, se gîndi ea. Îşi aminti de răceala cu care o tratase pe fetiţa ce nu ceruse de la ea decît dragoste, şi se simţi amarnic ruşinată. Întîmplarea îi răpise unica ei şansă de evadare, dar Tracy ştia că dacă împrejurările s-ar fi repetat, ar fi procedat la fel.

Avusese loc o mică anchetă asupra accidentului.

– A fost vina mea, îi declarase Amy tatălui ei. Ne jucam cu mingea şi Tracy a alergat după minge şi mi-a spus să aştept, dar eu m-am urcat pe zid ca să pot s-o văd mai bine şi am căzut în apă. Şi Tracy m-a salvat, tăticule.

Tracy fusese reţinută întreaga noapte la spital, sub observaţie, şi a doua zi dimineaţa fusese condusă la biroul directorului Brannigan. O aşteptau ziariştii. Ştiau ei să discearnă o poveste umanitară de larg interes pentru public, aşa încît reporterii de la *UPI* şi de la *Associated Press* se înfiinţaseră; postul local de televiziune trimisese echipa de la jurnalul de ştiri.

În acea seară, reportajul despre fapta eroică a lui Tracy era prezent în ziare; relatarea salvării fu transmisă la televiziunea naţională şi povestea trecu de la un jurnal la altul. *„Time"*, *„Newsweek"*, *„People"* şi alte

ziare din ţară publicară povestea. Pe măsură ce creştea campania de presă, începură să curgă la penitenciar scrisori şi telegrame care cereau graţierea lui Tracy Whitney.

Guvernatorul Haber discută chestiunea cu directorul Brannigan.

– Tracy Whitney a fost condamnată pentru nişte delicte grave, fusese remarca directorului Brannigan.

Guvernatorul rămăsese pe gînduri:

– Dar nu a avut nici o condamnare anterioară, nu-i aşa, George?

– Aşa este, domnule guvernator.

– Trebuie să-ţi spun că opinia publică exercită mari presiuni asupra mea ca să fac ceva pentru ea.

– Şi asupra mea, domnule guvernator.

– Desigur, nu putem lăsa publicul să ne dicteze cum să guvernăm închisorile.

– Bineînţeles.

– Dar, pe de altă parte, fata asta, Whitney, a dat dovadă de o mare doză de curaj. A devenit pur şi simplu o eroină.

– Fără îndoială, confirmase directorul Brannigan.

Guvernatorul făcuse o pauză ca să-şi aprindă o ţigară.

– Care-i părerea ta, George?

George Brannigan îşi alesese cuvintele cu grijă:

– Domnule guvernator, vă daţi seama, desigur, că eu sînt interesat personal în această chestiune. A salvat de la moarte copilul meu. Dar, făcînd abstracţie de acest lucru, nu socotesc că Tracy Whitney este un tip de criminală, şi nu cred că, dacă ar fi pusă în libertate, ar constitui o primejdie pentru societate. Recoman-

darea mea călduroasă ar fi să o grațiați.

Guvernatorul, care era pe cale de a-și anunța candidatura pentru un nou mandat, se gîndise că ar fi o idee bună din punct de vedere propagandistic. *„Ia să ne mai luăm și după interese"*, își spusese el. În politică trebuie să știi să sincronizezi faptele.

După o discuție avută cu soțul ei, Sue Ellen îi declarase lui Tracy:

– Domnul director Brannigan și cu mine am fi foarte bucuroși dacă te-ai muta în vilă. Avem o cameră de dormit liberă. Și ai putea avea grijă întreaga zi de Amy.

– Vă mulțumesc, răspunsese Tracy. Aș fi încîntată.

Lucrurile au mers de minune. Tracy nu mai era nevoită să-și petreacă nopțile ferecată într-o celulă, iar relațiile ei cu Amy se schimbară total. Amy o adora și Tracy îi răspundea la sentimente. Îi plăcea să se afle în compania acestei fetițe inteligente și afectuoase. Jucau vechile lor jocuri, se uitau la filmele lui Walt Disney, proiectate la televizor, și citeau împreună. Aproape că făcea parte din familie.

Dar ori de cîte ori trebuia să intre în penitenciar, dădea peste Bertha Barosana.

– Ești o cățea baftoasă, mîrîia Bertha. Dar într-o zi tot aici ai să te întorci. Am eu grijă de asta, *littbarn*.

Trei săptămîni după salvarea de la înec, Amy juca leapșa cu Tracy în curte, cînd Sue Ellen Brannigan ieși repede din casă și se îndreptă spre ele. Rămase

locului un moment, urmărindu-le.

– Tracy, am primit un telefon de la domnul director. Vrea să te prezinţi imediat în biroul lui.

Tracy se simţi năpădită de o teamă bruscă. *„Oare asta să însemne că va fi iar transferată la închisoare? Oare Bertha Barosana îşi folosise influenţa ca să aranjeze s-o aducă în celula ei? Sau poate că doamnei Brannigan nu-i plăcea relaţia atît de strînsă dintre ea şi Amy?"*

– Bine, doamnă Brannigan.

Cînd Tracy fu condusă în birou, îl găsi pe director aşteptînd-o în prag.

– Ia loc, îi spuse Brannigan.

Tracy încercă să ghicească din tonul directorului soarta care o aştepta.

– Am veşti pentru dumneata. Făcu o pauză, ca să-şi stăpînească o emoţie pe care Tracy nu o înţelegea. Tocmai am primit o ordonanţă de la Guvernatorul statului Louisiana, urmă directorul Brannigan, prin care îţi se acordă, acum şi aici, graţierea totală.

„Dumnezeule mare, se gîndi Tracy, *oare a spus într-adevăr ceea ce am eu impresia că a spus?"* Se temea să rostească un cuvînt.

– Vreau să ştii, continuă directorul, că acest lucru nu se datorează faptului că ai salvat copilul meu. Ai acţionat instinctiv, în felul în care ar fi acţionat orice cetăţean decent. Sub nici un chip nu mi-aş putea imagina că dumneata poţi constitui o ameninţare pentru societate. Zîmbi şi adăugă: Amy o să-ţi ducă dorul. Şi noi la fel.

Tracy nu-şi putea găsi cuvintele. Dacă directorul ar fi cunoscut adevărul, şi anume că, în cazul că n-ar

fi intervenit accidentul, gardienii închisorii ar fi hăituit-o în chip de fugară!

– Vei fi eliberată poimîine.

Reînvierea ei. Şi totuşi Tracy nu putea realiza acest adevăr.

– Nu... nu ştiu ce să spun.

– Nu trebuie să spui nimic. Toţi cei de aici sîntem foarte mîndri de dumneata. Eu şi doamna Brannigan ne aşteptăm să faci lucruri mari în libertate.

Deci era adevărat: îşi redobîndise libertatea. Tracy se simţea atît de ameţită încît trebui să se sprijine de speteaza scaunului. Cînd, în cele din urmă, îşi recăpătă graiul, vorbi cu o voce fermă:

– Am de făcut multe lucruri, domnule director Brannigan.

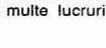

În ultima zi petrecută în închisoare, o deţinută din acelaşi bloc de celule se apropie de ea:

– Aşadar ţi-au dat drumu'?

– Da.

Femeia, Betty Franciscus, avea vreo patruzeci de ani, o înfăţişare atrăgătoare şi un aer de mîndrie.

– Dacă ai vreodată nevoie de ajutor, există la New York un om care te poate sprijini. Se numeşte Conrad Morgan. Îi strecură lui Tracy un petec de hîrtie cu adresa. E în comisia de reformare a infractorilor. Şi îi place să le dea o mînă de ajutor celor ieşiţi din închisoare.

– Mulţumesc, dar nu cred că voi avea nevoie...

– Nu se ştie niciodată. Păstrează-i adresa.

Două ore mai tîrziu, Tracy ieşea pe poarta penitenciarului, trecînd printre camerele de luat vederi ale televiziunii. Refuză să le răspundă reporterilor, dar cînd Amy se smulse de lîngă mama ei şi se aruncă în braţele lui Tracy, aparatele de filmat zbîrniiră. Aceasta a fost imaginea difuzată în acea seară la buletinul de ştiri.

Acum, libertatea nu mai însemna pentru Tracy o noţiune abstractă. Era ceva tangibil, palpabil, o condiţie care trebuia gustată şi savurată. Libertatea însemna să respiri aer proaspăt, intimitate, să nu mai stai la coadă pentru mese, să nu mai auzi sunetul clopotului. Însemna băi fierbinţi, săpunuri parfumate, lenjerie de corp moale, rochii frumoase, pantofi cu tocuri înalte. Însemna să porţi un nume şi nu un număr. Libertatea însemna să scapi de Bertha Barosana şi de spaima violurilor şi de monotonia ucigătoare a rutinei de puşcărie.

Tracy avea nevoie de timp ca să se obişnuiască cu libertatea regăsită. Cînd mergea pe stradă, era atentă să nu se ciocnească de careva. Pentru că în închisoare, ciocnirea de cineva putea fi scînteia care să izbucnească o conflagraţie. Lucrul cu care se putea obişnui cel mai greu era absenţa unei ameninţări permanente. Acum nu o mai ameninţa nimeni.

Era liberă să-şi ducă planurile la îndeplinire.

În Philadelphia, Charles Stanhope îl văzu la tele-

vizor scena ieşirii lui Tracy din închisoare. *„Tot frumoasă e"*, îşi spuse în gînd. Privind-o, i se părea cu neputinţă ca fata asta să fi săvîrşit vreunul dintre delictele pentru care fusese condamnată. Se uită la soţia lui model, care croşeta, aşezată placid în cealaltă parte a camerei, şi se întrebă: *„Oare n-am făcut o greşeală?"*

Daniel Cooper o privi pe Tracy la televizor în apartamentul lui din New York. Faptul că fusese eliberată din închisoare îl lăsa total rece. Închise aparatul şi se întoarse la dosarul la care lucra.

Cînd Joe Romano văzu buletinul de ştiri, rîse cu glas tare. Fata asta, Whitney, era o tîrfă norocoasă. *„Pun rămăşag că puşcăria i-a prins bine,* îşi spuse el. *Acuma trebuie să fie în călduri. Poate că într-o zi îmi mai pică în mînă".*

Romano era satisfăcut de el însuşi. Pasase tabloul de Renoir unui tăinuitor, care îl şi vînduse unui colecţionar particular din Zürich. Încasase cinci sute de bătrîne de la compania de asigurare şi alte două de la tăinuitor. Desigur, împărţise banii cu Anthony Orsatti. Romano era foarte meticulos în tratativele lui cu Orsatti, pentru că văzuse ce li se întîmplase celor care nu fuseseră corecţi în tranzacţiile cu „bossul".

Luni la ora prînzului, Tracy, în deghizarea ei ca Lureen Hartford, se întoarse la banca *First Merchants* din New Orleans. La acea oră banca era aglomerată cu clienţi. În faţa ghişeului lui Lester Torrance se

găseau cîteva persoane. Tracy se aşeză la rînd şi, cînd o zări, Lester se hlizi la ea şi dădu din cap. I se părea şi mai frumoasă decît prima dată cînd o văzuse.

Cînd Tracy ajunse, în sfîrşit, în faţa ferestruicii, Lester croncăni:

– Mă rog, n-a fost uşor, dar am făcut-o pentru tine, Lureen.

Un zîmbet cald, de recunoştinţă, iluminâ chipul lui Lureen:

– Eşti extraordinar.

– Da, domnule, le am aici. În timp ce vorbea, Lester deschise un sertar, găsi cutia cu cecuri pe care o pusese deoparte cu grijă, şi i le înmînă lui Tracy. Uite-le! Patru sute de bucăţi. E de ajuns?

– O, mai mult decît deajuns, doar dacă domnul Romano n-o să facă o orgie a semnărilor de cecuri. Apoi se uită în ochii lui Lester şi şopti: Mi-ai salvat viaţa.

Lester simţi un gîdilici plăcut în măruntaie.

– Eu sînt de părere că oamenii trebuie să fie drăguţi cu semenii lor, tu nu crezi la fel?

– Ai dreptate, Lester.

– Ştii, ar trebui să-ţi deschizi şi tu un cont personal la banca noastră. Aş avea mare grijă de tine. Într-adevăr, mare grijă.

– Ştiu c-ai avea, răspunse Tracy suav.

– De ce să nu discutăm despre asta la o cină plăcută, liniştită, în doi?

– Mi-ar face mare plăcere.

– Unde te pot suna, Lureen?

– O, am să te sun eu pe tine, Lester.

Şi se îndepărtă.

– Stai o cli...

Clientul următor înaintă la ghişeu şi-i întinse frustratului Lester un săculeţ plin cu monezi.

În centrul băncii erau patru mese pe care se aflau cutii conţinînd formulare de depunere şi de retragere de bani. Mesele erau înconjurate de o droaie de oameni preocupaţi să completeze formularele. Tracy se mută din raza vizuală a lui Lester. Cînd o clientă se ridică de la o masă, Tracy îi luă locul. Cutia pe care i-o dăduse Lester conţinea opt pachete de cecuri albe. Dar ea nu era interesată de cecuri ci de formularele de depunere de la baza pachetelor.

Separă cu grijă formularele de depunere de cecuri şi, în mai puţin de trei minute, ţinea în mînă optzeci de foi de depunere. După ce se asigură că nu e observată, Tracy strecură douăzeci de formulare în cutia de metal de pe masă.

Apoi trecu la o a doua masă, unde repetă operaţia, furişînd în cutia de metal alte douăzeci de formulare de depunere. În cîteva minute toate foile fură distribuite pe mesele respective. Formularele erau în alb, dar fiecare dintre ele avea la capăt un cod magnetizat, pe baza căruia computerul repartiza automat sumele depuse la conturile respective. Indiferent de cine ar fi depus banii, computerul avea să-i dirijeze, datorită codului magnetic, în contul lui Joe Romano. Din experienţa ei de lucrătoare la bancă, Tracy ştia că pînă în două zile toate formularele de depunere magnetizate vor fi fost folosite şi că va dura cel puţin cinci zile pînă cînd să se observe încurcătura. Ceea ce îi oferea timp mai mult

decît suficient pentru ce avea de gînd să facă.

În drum spre hotel, Tracy aruncă cecurile în alb într-o ladă de gunoi. Domnul Joe Romano nu va mai avea nevoie de ele.

Următorul ei popas a avut loc la *Agenţia de Voiaj Holiday* din New Orleans.

Femeia de după tejghea o întrebă:

– Cu ce vă pot servi?

– Sînt secretara domnului Joseph Romano. Domnul Romano doreşte să rezerve un bilet pentru Rio de Janeiro. Ar vrea să plece săptămîna asta, vineri.

– Un singur bilet?

– Da, clasa întîi. La fereastră. Cabina de fumători, vă rog.

– Dus şi întors?

– Numai dus.

Funcţionara îşi consultă computerul de birou. După cîteva secunde anunţă:

– E în ordine. Un bilet clasa întîi la *Pan American,* zborul şapte douăzeci şi opt, plecarea vineri la ora şase treizeci şi cinci p.m., cu o scurtă escală la Miami.

– Domnul Romano va fi foarte mulţumit, o asigură Tracy pe funcţionară.

– Costă nouă sute douăzeci şi nouă de dolari. Se plăteşte în numerar sau prin cec?

– Domnul Romano plăteşte întotdeauna în numerar, la livrare. Puteţi trimite biletul joi, la biroul său?

– Îl putem trimite şi mîine, dacă doriţi.

– Nu. Domnul Romano lipseşte mîine din oraş. Puteţi să-l trimiteţi joi la ora unsprezece dimineaţa?

– Da. Foarte bine. Adresa?

– Domnul Joseph Romano, Poydras Street doi-

şaptesprezece, apartamentul patru sute opt.

Funcţionara îşi notă adresa.

– Foarte bine. Voi aranja ca biletul să fie livrat joi dimineaţa.

– La ora unsprezece fix, insistă Tracy. Vă mulţumesc.

La cîteva colţuri mai departe se găsea magazinul de valize *Acme*. Tracy studie expoziţia de valize din vitrină şi apoi intră în magazin. Un vînzător se apropie pe dată de ea.

– Bună dimineaţa. Cu ce vă pot fi de folos în această dimineaţă?

– Doresc să cumpăr nişte valize pentru soţul meu.

– Aţi venit la locul cel mai potrivit. Soldăm. Avem cîteva valize frumoase, ieftine...

– Nu. Nu doresc nimic ieftin.

Se îndreptă spre un şir de valize *Vuitton* expuse lîngă un perete.

– De aşa ceva am nevoie. Plecăm într-o călătorie.

– Bun, sînt sigur că soţul dumneavoastră va fi mulţumit. Avem trei mărimi diferite. Care dintre ele v-ar...

– Cîte una din fiecare.

– A, perfect. Plătiţi în numerar sau cec?

– Numerar la livrare. Pe numele Joseph Romano. Le puteţi trimite joi dimineaţa la biroul soţului meu?

– Sigur că da, doamnă Romano.

– La ora unsprezece?

– Mă voi ocupa personal de livrarea lor.

Ca şi cum i-ar mai fi venit o idee, Tracy adăugă:

– Ah... aţi putea pune pe ele şi iniţialele... în aur? J.R.

– Desigur. Va fi o plăcere pentru noi, doamnă Romano.

Tracy îi zîmbi funcţionarului şi îi dădu adresa biroului.

La primul oficiu poştal, Tracy trimise o telegramă cu răspuns plătit hotelului *Rio Othon Palace* pe Plaja Copacabana din Rio de Janeiro, cu următorul text:

Rog rezervaţi cel mai bun apartament
pentru două luni cu începere de vineri.
Aştept confirmare.
Joseph Romano. Poydras Street 217,
Ap. 408, New Orleans, Louişiana, SUA.

Trei zile mai tîrziu, Tracy telefonă la bancă şi ceru să vorbească cu Lester Torrance.

– Lester, probabil că nu mă mai ţii minte, sînt Lureen Hartford, secretara domnului Romano, şi...

„Să n-o mai ţină minte?" Vocea îi tremura de nerăbdare:

– Fireşte că te ţin minte, Lureen. Eu...

– Zău? Sînt flatată. Doar ai de-a face cu atîtea persoane.

– Dar cu nici una ca tine, o asigură Lester. Sper că n-ai uitat de promisiunea de a lua cina împreună?

– Nici nu ştii cu cîtă nerăbdare aştept. Marţea viitoare îţi convine, Lester?

– Admirabil.

– Atunci pe marţi. Ah, ce proastă sînt! M-am emoţionat atît de tare cînd te-am auzit, încît era să uit pentru ce te-am chemat. Domnul Romano mi-a cerut să-i verific balanţa contului din bancă. Vrei să-mi comunici cifra?

– Sigur. Nici o problemă.

În mod uzual, Lester Torrance ar fi cerut un semn de identificare din partea celui care i-ar fi solicitat aşa ceva la telefon, dar de astă dată i se părea inutil. Sigur că da.

– Rămîi pe fir, Lureen.

Se duse la fişier, scoase fişa lui Joe Romano şi o studie cu surprindere. În ultimele cîteva zile se făcuseră extrem de multe depuneri în contul lui Joseph Romano. Niciodată nu deţinuse acesta asemenea sumă în cont. Lester Torrance se întrebă ce anume se întîmpla. Vreo afacere pe picior mare, probabil. Cînd o să ia masa cu Lureen Hartford, o s-o sondeze el. Cîteva informaţii de la cei ai casei nu strică niciodată. Se reîntoarse la telefon:

– Şeful tău ne-a pus la muncă grea, Lureen. Are în cont peste trei sute de mii de dolari.

– În regulă. Asta-i cifra pe care o aveam şi eu.

– Ar dori cumva să-i transferăm la un cont de investiţii? Dacă suma zace aici, dobîndа nu-i prea mare. Aş putea...

– Nu. Doreşte să rămînă acolo unde sînt, îl asigură Tracy.

– O.K.

– Îţi mulţumesc, Lester. Eşti un drăguţ.

– Stai o clipă! Pentru marţi seara, pot să te chem la birou?

– Te chem eu, iubitule.

Şi legătura se întrerupse.

Modernul bloc-turn de birouri care-i aparţinea lui Anthony Orsatti se înălţa pe Poydras Street, între riu şi giganticul Louisiana Superdome; birourile *Companiei de Import-Export Pacific* ocupau în întregime etajul patru al clădirii. La un capăt se găseau birourile lui Orsatti şi la celălalt, birourile lui Joe Romano. În spaţiul intermediar lucrau patru tinere recepţionere, dispuse seara să-i distreze pe prietenii şi partenerii de afaceri ai lui Anthony Orsatti. În faţa birourilor lui Orsatti vegheau permanent două gorile uriaşe care-şi dedicaseră viaţa securităţii „bossului". Îl slujeau şi ca şoferi, maseuri sau oameni de legătură.

În acea dimineaţă de joi, Orsatti se afla în biroul lui unde verifica întrările din ziua precedentă de pe urma curselor de cai, bookmaker-ilor, bordelurilor şi a numeroaselor altor activităţi pe care le controla *Compania de Import-Export Pacific*.

Anthony Orsatti era un om care se apropia de şaptezeci de ani. Avea o statură ciudată, cu un tors puternic, foarte dezvoltat şi picioare scurte, osoase, ce păreau să fi fost destinate unui om pirpiriu. Cînd stătea în picioare, arăta ca o broască pe vine. Pe faţa lui se încrucişa o întreagă reţea de cicatrice, ţesută parcă de un păianjen beat, o gură supradimensionată şi doi ochi negri, bulbucaţi. Îşi pierduse tot părul încă de la cincisprezece ani, în urma unui atac de alopecia şi de atunci încolo purtase permanent o perucă neagră. Peruca îi venea foarte prost, dar nimeni nu cutezase vreodată să i-o spună. Avea ochi reci, de jucător care trişează, şi faţa lui, cu excepţia momentelor cînd se afla alături de cele cinci fiice ale sale pe care le adora, era complet lipsită de expresie. Sin-

gurul element care-i trăda vreodată emoţiile era glasul. Un glas răguşit, hîrîit, din cauza unei sîrme care-i fusese legată în jurul gîtului în ziua cînd împlinise douăzeci şi cinci de ani, şi cînd toţi crezuseră că a fost omorît. Cei doi asasini care comiseseră greşeala de a-l lăsa în viaţă, aterizaseră o săptămînă mai tîrziu la morgă, în chip de cadavre. Cînd Orsatti se enerva, vocea îi cobora pînă la o şoaptă strangulată, pe care abia de o puteai auzi.

Anthony Orsatti era un rege care-şi cîrmuia regatul prin mită, gloanţe şi şantaj. Conducea întregul New Orleans, care-i plătea tribut sub forma unor bogăţii de negrăit. Capii celorlalte ramificaţii ale Mafiei din toată ţara îl respectau şi-i cereau sfatul.

Pentru moment, Anthony Orsatti se găsea într-o dispoziţie bună. Luase micul dejun cu amanta lui, care locuia într-un apartament dintr-un bloc ce-i aparţinea lui Orsatti, pe Lake Vista. O vizita de trei ori pe săptămînă şi întîlnirea din dimineaţa aceasta fusese deosebit de satisfăcătoare. La pat, femeia se preta la unele performanţe pe care alte femei nici nu le-ar fi visat, şi Orsatti credea sincer că le făcea pentru că-l iubea. Organizaţia lui funcţiona ca unsă. Din punctul ăsta de vedere nu existau probleme pentru că Anthony Orsatti ştia cum să soluţioneze dificultăţile înainte de a deveni probleme. Cîndva îi explicase lui Joe Romano filozofia lui:

– Joe, niciodată să nu laşi ca o problemă mică să devină o problemă mare, pentru că atunci creşte şi se rostogoleşte ca un bulgăre de zăpadă. Ai un responsabil de zonă care crede că i se cuvine o raţie mai mare? Îl topeşti, înţelegi? Şi s-a zis cu bulgărele de

zăpadă. Vine un mahăr din Chicago care-ţi cere permisiunea să-şi deschidă aici, în New Orleans, o mică linie de operaţii personale? Trebuie să ştii că operaţiile „mici" or să se transforme în operaţii „mari" care or să-ţi taie din profiturile tale. Aşa că spui da, şi cînd ajunge aici îl topeşti pe pişicher. Şi s-a zis cu bulgărele de zăpadă. Înţelegi cum vine treaba?

Joe Romano înţelesese.

Anthony Orsatti îl iubea pe Romano. Într-un fel, îl privea ca pe un fiu. Orsatti îl culesese de pe vremea cînd Romano era un golănaş de mahala, care-i buzunărea pe beţivi pe alee. Îl instruise personal, şi acum fostul derbedeu îşi croise drumul printre cei de frunte. Era agil, era isteţ şi era onest. În zece ani, Romano urcase la rangul de aghiotant al lui Orsatti. Supraveghea toate operaţiunile mafiote şi nu răspundea decît faţă de Orsatti.

Lucy, secretara particulară a lui Orsatti, bătu la uşă şi intră în birou. Avea douăzeci şi patru de ani, era absolventa unei facultăţi şi posesoare a unui corp şi al unui chip care-i aduseseră cîteva premii în concursurile de frumuseţe locale. Lui Orsatti îi plăcea să se înconjoare de femei frumoase.

Se uită la ceasul de pe birou. Era 10,45. Îi ceruse lui Lucy să nu fie deranjat pînă la prînz. Se încruntă la ea:

– Ce e?

– Îmi pare rău că vă întrerup, domnule Orsatti. La telefon e o oarecare domnişoară Gigi Duprès. E complet isterică, dar pentru nimic în lume nu vrea să-mi spună mie despre ce e vorba. Insistă să vorbească numai cu dumneavoastră. M-am gîndit că s-ar putea

să fie ceva important.

Orsatti rămase nemişcat, plimbînd numele prin computerul creierului său. Gigi Duprès? Una din curvele pe care le adusese în apartamentul lui ultima oară la Las Vegas? Nu-şi amintea numele, or el se mîndrea cu o minte care nu uita nimic. Gigi Duprès? Din curiozitate, ridică receptorul şi făcu semn lui Lucy să plece.

– Da? Cine e la aparat?

– Sînteţi domnul Anthony Orsatti?

Femeia avea un accent franţuzesc.

– Ei şi?

– Oh, slavă Domnului că v-am găsit, domnule Orsatti.

Lucy avea dreptate. Femeia era isterică. Anthony Orsatti îşi pierdu interesul şi dădu să pună receptorul la loc, cînd vocea reluă:

– Trebuie să-l împiedicaţi!

– Cucoană, nu ştiu despre ce vorbeşti şi eu sînt un om ocupat...

– Pe Joe al meu. Joe Romano. Mi-a promis că mă ia cu el, *comprenez-vous?*

– Hei, dacă ai o răfuială cu Joe, ceartă-te cu el. Eu nu sînt dădaca lui.

– M-a mînţit! Tocmai am descoperit că pleacă în Brazilia fără mine. Jumătate din cei trei sute de mii de dolari sînt ai mei.

Anthony Orsatti se pomeni brusc interesat.

– Despre ce trei sute de mii de dolari vorbeşti?

– Banii pe care Joe îi ascunde în contul lui de la bancă. Banii pe care – cum se spune? – vi i-a suflat.

Anthony Orsatti deveni foarte interesat.

– Vă rog să-i spuneţi lui Joe că trebuie să mă ia şi pe mine cu el în Brazilia. Vă rog! Faceţi asta pentru mine?

– Da, făgădui Anthony Orsatti. Las' că am eu grijă.

Biroul lui Joe Romano era foarte modern, cu tot mobilierul în alb şi în crom, proiectat de unul dintre cei mai la modă decoratori din New Orleans. Singurele pete de culoare erau alcătuite de trei tablouri foarte scumpe ale unor impresionişti francezi, care atîrnau pe perete. Romano se fudulea cu gustul lui rafinat. Îşi croise drum din mahalalele New Orleansului pînă sus, şi pe parcurs se autoeducase. Avea ochi pentru pictura bună şi ureche pentru muzica bună. Cînd lua masa în oraş, purta discuţii lungi, de cunoscător, cu şeful de sală, despre vinuri. Da, Joe Romano avea toate motivele să se mîndrească. În timp ce contemporanii lui supravieţuiseră doar cu ajutorul pumnilor, el reuşise folosindu-şi creierul. Dacă era adevărat că Anthony Orsatti stăpînea New Orleansul, tot atît de adevărat era şi faptul că Joe Romano îl conducea în locul lui.

Secretara lui Romano intră în birou:

– Domnule Romano, a venit un curier care v-a adus un bilet de avion pentru Rio de Janeiro. Să-i semnez un cec? E cu plata la livrare.

– Rio de Janeiro? Romano clătină din cap. Spune-i că e o greşeală.

Curierul în uniformă se afla în prag.

– Mi s-a spus să-l livrez domnului Romano, la adresa aceasta.

– Ei bine, ţi s-a spus greşit. Ce-i asta? O farsă publicitară pentru lansarea unei noi linii aeriene?

– Nu, domnule. Eu..

– Ia să văd. Romano luă biletul de avion din mîna curierului şi-l examină. Vineri. De ce să plec eu vineri la Rio de Janeiro?

– O întrebare foarte bună, se auzi vocea lui Anthony Orsatti. Stătea în spatele curierului. De ce să pleci, Joe?

– E o greşeală stupidă, Tony. Romano îi restitui curierului biletul. Du-l înapoi de unde a venit, spuse el, şi...

– Nu te grăbi. Anthony Orsatti luă biletul şi-l cercetă. Zice aici bilet clasa întîi, la fereastră, fumători, pentru vineri la Rio de Janeiro. Numai dus, fără întors.

Joe Romano rîse:

– Cineva a făcut o greşeală. Se întoarse spre secretară. Madge, cheamă agenţia de voiaj şi spune-le că au scrîntit-o. Cine ştie ce amărît o să rămînă fără bilet de avion.

Joleen, ajutoarea de secretară, intră în birou:

– Scuzaţi-mă, domnule Romano. Au sosit valizele. Doriţi să semnez de primire?

Joe Romano se holbă la ea:

– Ce valize? N-am comandat nici o valiză.

– Adu-le înăuntru, porunci Anthony Orsatti.

– Isuse! exclamă Joe Romano. A înnebunit toată lumea?

Intră un băiat care aduse trei valize *Vuitton*.

– Ce înseamnă toate astea? Eu nu le-am comandat!

Băiatul întinse bonul de livrare:

– Scrie aici, domnul Joseph Romano, Poydras Street doi-şaptesprezece. Apartamentul patru sute

opt.

Joe Romano începuse să-şi piardă stăpînirea de sine.

– Nu-mi pasă de ce scrie pe căcatul ăsta de bon. Eu n-am comandat valize. Scoate-le de aici!

Orsatti examina valizele:

– Au iniţialele tale, Joe.

– Ce? Ah, stai puţin! Probabil că mi le-a trimis cineva cadou!

– E ziua ta de naştere?

– Nu. Dar ştii cum sînt muierile, Tony. Mereu se ţin de tine cu cadouri.

– Ai vreo afacere în Brazilia? întrebă Anthony Orsatti.

– În Brazilia? zise Joe Romano. Se vede că a făcut cineva o glumă, Tony.

Orsatti zîmbi amabil, apoi se întoarse spre secretare şi spre cei doi curieri:

– Afară cu voi!

După ce uşa se închise în urma lor, Anthony Orsatti vorbi:

– Ciţi bani ai în contul tău din bancă, Joe?

Joe Romano îl privi derutat:

– Nu ştiu. Vreo o mie cinci sute, cred, poate că două bătrîne. De ce?

– Uite aşa; de ce să nu chemi banca şi să verifici?

– La ce bun? Eu...

– Verifică, Joe.

– Sigur, dacă asta îţi face plăcere. Îşi sună secretara. Dă-mi-l pe şeful contabil de la *First Merchants*.

Un minut mai tîrziu i se făcu legătura.

– Bună, dragule. Aici e Joseph Romano. Vrei să fii bun să-mi spui cifra contului meu în bancă? Data mea de naştere e paisprezece octombrie.

Anthony Orsatti ridică receptorul telefonului de derivaţie. Cîteva clipe mai tîrziu, şeful contabil reveni pe linie:

– Scuzaţi-mă că v-am făcut să aşteptaţi, domnule Romano. În această dimineaţă contul dumneavoastră în bancă este de trei sute zece mii nouă sute cinci dolari şi treizeci şi cinci de cenţi.

Romano simţi cum îi fuge sîngele din obraji.

– Cît ai spus?

– Trei sute zece mii nouă sute cinci...

– Idiotule! răcni Romano. Eu n-am banii ăştia în cont. Ai făcut o greşeală. Dă-mi-l pe...

Simţi că receptorul îi este smuls din mînă. Anthony Orsatti îl puse înapoi în furcă.

– De unde vin banii ăştia, Joe?

Joe Romano se făcuse alb ca varul.

– Îţi jur că nu ştiu, Tony. Nu ştiu nimic despre banii ăştia.

– Nu?

– Tony, trebuie să mă crezi. Ştii ce se întîmplă? Cineva mi-a înscenat toate astea.

– Trebuie să fie vorba de cineva care te iubeşte foarte mult. Ţi-a dat un cadou de adio de trei sute zece mii de dolari.

Orsatti se lăsă greoi într-un fotoliu capitonat cu mătase şi se uită lung la Romano, după care rosti liniştit:

– Totul a fost perfect pus la punct, nu-i aşa? Un bilet numai dus la Rio de Janeiro, valize noi... Ca şi

cum ai fi plănuit să începi o viaţă nouă.

– Nu! Glasul lui Joe Romano era pătruns de panică. Doamne, doar mă cunoşti bine, Tony. Am fost întotdeauna cinstit cu tine. Îmi eşti ca un tată.

Romano începu să transpire.Se auzi o bătaie în uşă şi Madge îşi vîri capul. Ţinea o hîrtie în mînă.

– Scuzaţi-mă că vă întrerup, domnule Romano. A sosit o telegramă pentru dumneavoastră şi trebuie să semnaţi personal de primire.

Mînat de instinctul animalului căzut în capcană, Joe Romano strigă:

– Nu acum. Sînt ocupat.

– Dă-mi-o mie, interveni Anthony Orsatti şi sări din fotoliu înainte ca secretara să fi putut închide uşa. Citi cu încetineală telegrama, apoi îşi plimbă privirile asupra lui Joe Romano.

Cu o voce atît de joasă încît Romano abia de putu să-l audă, Anthony Orsatti rosti:

– Ţi-o citesc eu, Joe: *„Avem plăcerea de a vă confirma rezervarea apartamentului nostru* Princess *pentru două luni, începînd de vineri, întîi septembrie". Semnat: S.Montalland, director,* Rio Othon Palace, *Plaja Copacabana Rio de Janeiro".* Rezervarea făcută de tine, Joe. N-o să mai ai nevoie de ea, ştii bine.

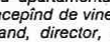

13

André Gillian se găsea în bucătărie unde pregătea *„spaghetti alla carbonara"*, o salată italienească imensă, şi o tartă cu pere, cînd auzi deodată un păcănit puternic, care nu prevestea nimic bun şi, un moment mai tîrziu, bîzîitul familiar al instalaţiei centrale de aer condiţionat se prefăcu într-un sunet miorlăit şi apoi încetă cu totul.

André izbi cu piciorul în podea şi exclamă un *„Merde!"*. Nu era posibil să se întîmple aşa ceva taman în seara jocului de poker.

Alergă la contor, unde se găsea şi întrerupătorul

aerului condiţionat şi încercă pe rînd toate siguranţele. Funcţionau.

Vai de mine, domnul Pope avea să se înfurie. Şi încă ce furios o să fie! André ştia bine cu cîtă nerăbdare aştepta stăpînul lui aceste partide de poker de vineri seara. Era o tradiţie care se perpetua de ani de zile, şi juca întotdeauna cu acelaşi grup de elită. Şi fără aer condiţionat, atmosfera ar fi devenit irespirabilă. Absolut insuportabilă! În luna septembrie, New Orleans era un oraş bun doar pentru barbari. Chiar şi după apusul soarelui stăpînea aceeaşi căldură toridă, încărcată de umiditate.

André se întoarse în bucătărie şi se uită la ceas. Ora patru după-masă. Musafirii urmau să sosească la 8. Se gîndi să-i telefoneze domnului Pope şi să-i spună despre accidentul intervenit, dar îşi aduse aminte de spusele avocatului că va fi toată ziua prins la tribunal. *„Bietul om e atît de ocupat*, se gîndi André. *Şi are nevoie de seara asta de relaxare. Şi poftim ce s-a întîmplat!"*

André scoase dintr-un sertar al bucătăriei un carneţel cu scoarţe negre, căută un număr de telefon şi îl formă.

După trei ţiriituri, se auzi o voce metalică: „Serviciul de aer condiţionat Eskimo. Tehnicienii noştri nu sînt momentan disponibili. Lăsaţi, vă rog, numele dumneavoastră, numărul de telefon şi un scurt mesaj şi vă vom chema noi cît mai curînd cu putinţă. Vă rugăm aşteptaţi semnalul sonor înainte de a face comunicarea".

„Foutre!" Numai în America eşti obligat să porţi o convorbire cu un robot!"

Un semnal strident şuieră în urechea lui André. Vorbi în receptor:

– Aici este reşedinţa domnului Perry Pope. Charles Street patruzeci şi doi. Instalaţia noastră de aer condiţionat nu mai funcţionează. Vă rog trimiteţi de urgenţă un mecanic. *Vite!*

Trînti receptorul în furcă. *„Desigur, nici un tehnician nu era disponibil. Probabil că în oraşul ăsta îngrozitor se defectau întruna aparatele de aer condiţionat. Era imposibil ca maşinăriile astea să facă faţă blestematei de arşiţe şi umidităţii. Mă rog, totuşi va trebui să vină un mecanic cît de curînd".* Domnul Pope avea un temperament nervos. Un temperament groaznic!

În cei trei ani de cînd André Gillian funcţiona ca bucătar al avocatului, învăţase ce personalitate influentă era stăpînul lui. *„Uimitor!* îşi spunea el. *Atîta strălucire într-un bărbat atît de tînăr!"* Perry Pope cunoştea pe toată lumea. Era de ajuns să pocnească din degete şi toţi săreau să-l servească.

André avea senzaţia că în casă se şi făcuse zăpuşeală. *„Ça va être dur. Dacă nu se face repede ceva, totul se duce dracului".*

André se întoarse la bucătărie să taie felii de salam şi de caşcaval subţiri ca foaia de hîrtie, dar nu-şi putea alunga din minte gîndul teribil că seara de poker va fi un dezastru.

O jumătate de oră mai tîrziu, cînd se auzi soneria de la uşă, André era muiat tot de sudoare şi bucătăria era încinsă ca un cuptor. Gillian se grăbi să deschidă uşa din spate. Doi muncitori în salopete, ţinînd în mîini cîte o cutie cu scule, aşteptau în prag. Unul dintre ei

era un negru înalt. Celălalt era alb, mai scund şi cu o faţă somnoroasă şi plictisită. Pe aleea din spate era parcată camioneta lor.

– E probleme cu aeru' condiţionat? întrebă negrul.

– *Oui!* Slavă Domnului că aţi venit. Ar fi bine să vă apucaţi imediat de treabă. Avem musafiri în seara asta.

Negrul se îndreptă spre cuptor, adulmecă tarta care se cocea şi spuse:

– Miroase mişto!

– Vă rog, îi îndemnă Gillian, faceţi ceva.

– Să ne uităm la uzină, spuse cel mai scund. Unde-i?

– Pe aici.

André îi conduse în grabă de-a lungul unui coridor pînă la încăperea unde se afla contorul.

– Ăsta-i un aparat bun, Ralph, se adresă negrul colegului său.

– Aşa-i, Al. Azi nu le mai fabrică la calitatea asta.

– Şi atunci de ce dracu nu funcţionează? întrebă André Gillian.

Amîndoi muncitorii se întoarseră şi se uitară la el.

– Abia am venit, răspunse Ralph pe un ton de reproş.

Îngenunche şi deschise un capac de la baza aparatului, scoase apoi o lanternă, se întinse pe burtă şi cercetă interiorul. După o clipă, se ridică în picioare spunînd:

– Nu aici îi buba.

– Dar unde-i? întrebă André.

– Se vede c-a fost un scurt circuit la o bornă de ieşire. Şi a blocat întregul sistem. Cîte guri de aer

condiţionat aveţi?

– Cîte una în fiecare cameră. Stai să văd. Vreo nouă.

– Păi asta-i problema. Supraîncărcarea transductorului. Ia să aruncăm o privire.

Cei trei se întoarseră în hol. Cînd trecură pe lîngă camera de zi, Al exclamă:

– Ce casă mişto are domnu Pope aici!

Camera de zi era într-adevăr superb mobilată, cu piese antice, semnate, de imensă valoare. Podelele erau acoperite cu covoare persane în culori pastelate. În stînga camerei de zi se deschidea o sufragerie spaţioasă, protocolară, iar în dreapta intrai într-o cămăruţă în centrul căreia se afla o masă mare de joc, acoperită cu postav verde. Într-un colţ era o masă rotundă, împodobită deja pentru cină. Cei doi lucrători intrară în această cameră de joc, iar Al îşi aprinse lanterna şi examină gura de aer condiţionat situată sus pe perete.

– Hmmm!, făcu el. Apoi se uită la tavan. Ce-l deasupra camerei ăsteia?

– Podul.

– Ia să aruncăm o privire.

Lucrătorii urcară după André în pod, o încăpere lungă, cu tavanul jos, prăfuită şi împestriţată cu pînze de păianjen.

Al se îndreptă spre caseta electrică din perete. Cercetă împletitura de sîrme.

– Aha!

– Ai găsit ceva? întrebă André, îngrijorat.

– La condensator îi buba. Din cauza umidităţii. Cred c-am avut vo sută de cazuri săptămîna asta. S-a

scurtcircuitat. Trebuie să înlocuim condensatorul.

– Doamne sfinte! Şi durează mult?

– Nu. Avem un condensator nou în camion.

– Vă rog să vă grăbiţi, îi imploră André. Domnul Pope se va întoarce îndată acasă.

– Las' pe noi, îl linişti Al.

Cînd se întoarseră în bucătărie, André le mărturisi:

– Eu trebuie să prepar sosul pentru salată. Vă descurcaţi singuri în pod?

Al ridică o mînă:

– Nici o grijă, amice. Vezi-ţi de treaba dumitale şi noi ne vedem de-a noastră.

– Vai, vă mulţumesc. Vă mulţumesc.

André îi urmări pe cei doi ducîndu-se la camionetă şi întorcîndu-se cu doi saci mari de pînză.

– Dacă aveţi nevoie de ceva, strigaţi-mă, le spuse.

– Nici o grijă!

Lucrătorii urcară în pod şi André se reîntoarse în bucătărie.

Cînd Ralph şi Al intrară în pod, desfăcură sacii de pînză, scoaseră două scăunaşe pliante, un burghiu cu vîrf de oţel, nişte sandvişuri, două cutii de bere, un binoclu Zeiss, ajustat pentru desluşirea obiectelor la distanţă chiar şi într-o lumină neclară, şi doi hîrciogi vii, aflaţi sub narcoză, injectaţi cu trei sferturi de miligram de acetil promazin.

Cei doi se puseră pe treabă.

– Bătrîna mea Ernestine o să fie mîndră de mine, cîrîi Al cînd începu să lucreze.

La început Al se împotrivise cu îndărătnicie planului.

– Ţi-ai ieşit din minţi, femeie. Nu mă pui io cu alde Perry Pope. Pezevenghiul ăsta o să tabere pe mine de n-o să mai văz vodată lumina zilei.

– Nu-ţi face tu griji de el. N-o să mai tabere pe nimeni de-acu înainte, ai să vezi.

Erau amîndoi goi în patul din apartamentul Ernestinei.

– Şi cu ce te alegi tu din asta, puicuţo? o întrebase Al.

– E un nemernic.

– Hei, fetiţo, lumea-i plină de nemernici, da nu-ţi petreci viaţa ţinîndu-te de ei să le tai coaiele.

– Bine. O fac pentru o prietenă.

– Tracy?

– Da.

Lui Al îi plăcea Tracy. Luaseră toţi trei masa împreună în ziua cînd Tracy ieşise din închisoare.

– E o doamnă adevărată, recunoscuse Al. Da de ce să ne punem noi pielea în joc pentru ea?

– Pen' că dacă n-o ajutăm noi, o să găsească pe al'cineva care nu-i nici pe jumate aşa priceput ca tine, şi dac-o prinde, o să-i putrezească fundu-n închisoare.

Al îi aruncase Ernestinei o căutătură curioasă.

– Şi înseamnă aşa de mult pentru tine, fetiţo?

– Da, scumpule.

N-ar fi putut să-l facă pe Al să înţeleagă, dar adevărul era că Ernestine nu putea suporta gîndul ca Tracy să se întoarcă la puşcărie şi să fie la discreţia Berthei Barosana. Ernestine nu era preocupată numai de Tracy ci şi de ea însăşi. Devenise protectoarea lui

Tracy şi dacă Bertha Barosana punea iar laba pe ea, ar fi însemnat o înfrîngere pentru Ernestine. Dar nu spuse decît atît:

– Da, scumpule, înseamnă foarte mult pentru mine. Ai s-o ajuţi?

– Să mă ia dracu dacă poci s-o fac de unu singur, bombăni Al.

Ernestine înţelesese că a cîştigat. Începu să-i ciugulească trupul gol, neted, şi-i murmură:

– Parcă Ralph trebuia să iasă zilele astea din puşcărie, nu?

Se făcu şase şi jumătate înainte ca cei doi lucrători să intre iar în bucătăria lui André, amîndoi mînjiţi de praf şi de sudoare.

– S-a aranjat? întrebă André cu sufletul la gură.

– A fost muncă, nu glumă, îl informă Al. Ştii, într-un condensator scurtcircuitat ai...

– N-are importanţă, îi tăie André vorba. L-aţi reparat?

– Da. E pus la punct. În cinci minute o să funcţioneze ca nou.

– *Formidable!* Lăsaţi nota de plată pe masa din bucătărie...

Ralph clătină din cap.

– Nu-ţi bate capu cu asta. Societatea o să vă trimeată factura.

– Dumnezeu să vă binecuvînteze. *Au revoir.*

André îi privi pe cei doi care ieşiră pe uşa din spate, cărîndu-şi sacii. Cînd ştiură că nu-i mai poate vedea, se duseră în curte la zidul pe care se afla caseta condensatorului exterior al aparatului de aer condiţionat. O deschiseră şi Ralph ţinu lanterna

aprinsă în timp ce Al conectă sîrmele pe care le deconectase cu două ore înainte. Pe dată, aparatul de aer condiționat prinse din nou viață.

Al copie numărul de telefon imprimat pe o tăbliță atașată la condensator. Cînd telefonă puțin mai tîrziu și auzi vocea înregistrată a robotului *Companiei Eskimo*, spuse:

– Aici reședința domnului Perry Pope din Charles Street patruzeci și doi. Aparatul nostru de aer condiționat a reînceput să funcționeze. Nu mai trimiteți pe nimeni. Vă doresc o zi bună.

Partida săptămînală de poker, care avea loc vineri seara la locuința lui Perry Pope, era un eveniment așteptat cu nerăbdare de toți participanții la joc. Echipa era întotdeauna aceeași, selectată cu grijă. Anthony Orsatti, Joe Romano, judecătorul Henry Lawrence, un consilier municipal, un senator și, firește, gazda. Mizele erau foarte mari, mîncarea delicioasă, iar societatea constituia puterea în stare pură.

Perry Pope se găsea acum în dormitor, îmbrăcîndu-și o pereche de pantaloni din mătase albă și o cămașă sport, asortată. Fredona fericit, gîndindu-se la plăcerea serii care-l aștepta. În ultima vreme avusese mare baftă la joc. *„De fapt, toată viața mea am avut baftă"*, își spuse el.

Dacă cineva din New Orleans avea nevoie de o favoare din partea justiției, trebuia să apeleze la

avocatul Perry Pope. Puterea acestuia îşi avea sursa în legătura cu organizaţia lui Orsatti. Era cunoscut sub porecla de *„Intermediarul"* şi reuşea să muşamalizeze orice, de la un trafic de droguri pînă la o acuzaţie de crimă. Viaţa era frumoasă.

Anthony Orsatti sosi însoţit de un musafir nou.

– Joe Romano n-o să mai joace poker, anunţă Orsatti. Îl cunoaşteţi cu toţii pe inspectorul Newhouse. Ceilalţi dădură mîna cu noul jucător.

– Domnilor, băuturile vă aşteaptă pe bufet, îi pofti Perry Pope. Vom lua masa mai tîrziu. Şi acum, de ce să nu pornim la o mică acţiune?

Cei de faţă îşi luară locurile obişnuite în jurul mesei verzi. Orsatti arătă cu degetul spre scaunul rămas liber al lui Joe Romano şi-i spuse inspectorului Newhouse:

– Mel, de-acu înainte ăsta va fi locul tău.

În timp ce unul dintre jucători deschidea pachetele de cărţi de joc noi, Perry Pope începu să distribuie fisele. Îi explică inspectorului Newhouse:

– Fisele negre echivalează cu cîte cinci dolari, cele roşii cu zece dolari, albastrele cu cincizeci şi cele albe cu o sută. Fiecare dintre jucători cumpără la început fise de cinci sute de dolari.

– În regulă, spuse inspectorul.

Anthony Orsatti era într-o dispoziţie proastă.

– Hai să-ncepem!

Vocea îi suna ca o şoaptă strangulată. Semn rău.

Perry Pope ar fi dat mult ca să afle ce se întîmplase cu Joe Romano, dar ştia prea bine că nu trebuia să atingă subiectul. Orsatti o să le spună cînd o să aibă el chef.

Anthony Orsatti era muncit de gînduri sumbre: *„Am fost ca un tată pentru Joe Romano. Am avut încredere în el, mi l-am făcut aghiotant. Şi ticălosul m-a înjunghiat pe la spate. Dacă zărghita aceea de franţuzoaică n-ar fi telefonat, ar fi şters-o fără urmă. Ei bine, acu n-o s-o mai facă niciodată. De acolo de unde e, nu-i mai merge. Dacă-i aşa de şmecher, n-are decît să facă afaceri cu peştii în fundu mării."*

– Tony, intri sau ce faci?

Anthony Orsatti încercă să-şi concentreze atenţia asupra jocului. La acea masă verde se cîştigaseră şi se pierduseră sume imense. Lui Orsatti nu-i plăcea niciodată să piardă, dar nu din cauza banilor. Pur şi simplu, nu suporta ideea de a se afla de partea păguboşilor, în nici un domeniu. Se considera un învingător înnăscut. Numai învingătorii se pot ridica la poziţia pe care o ocupa el în viaţă. În ultimelo şase săptămîni Perry Pope avusese o baftă continuă la poker şi Anthony Orsatti era hotărît ca în seara asta să i-o spargă. Şi totuşi, orice făcea, Anthony Orsatti pierdea şi în această seară. Sporea mereu miza, juca nesăbuit încercînd să-şi recupereze pierderile. Dar la miezul nopţii, cînd făcură pauză ca să se delecteze cu bunătăţile preparate de André, Orsatti pierduse 50.000 de dolari, toţi în favoarea lui Perry Pope.

Mîncărurile erau delicioase. De obicei, Orsatti savura această gustare de la miezul nopţii, dar în seara asta era nerăbdător să se întoarcă la masa de joc.

– Tony, n-ai mîncat nimic, observă Perry Pope.

– Nu mi-e foame.

Orsatti luă cafetiera de argint aflată lîngă el, îşi

turnă o cafea într-o ceaşcă de model victorian, dintr-un porţelan foarte scump, şi se reaşează la masa de poker. Îi urmări pe ceilalţi, care continuau să se înfrupte din delicatese, dorind să-i vadă terminînd cît mai repede. Era nerăbdător să-şi recîştige banii pierduţi. Cînd începu să-şi amestece cafeaua, ceva îi căzu în ceaşcă. Dezgustat, Orsatti scoase cu linguriţa fărîma căzută şi o examină. Era o bucăţică de tencuială. Ridică ochii spre tavan, şi ceva îl lovi pe frunte. Brusc, deveni conştient de un zgomot fişiit deasupra capului.

– Ce dracu se petrece acolo sus? întrebă Orsatti.

Perry Pope tocmai îi povestea o anecdotă inspectorului Newhouse.

– Scuză-mă, Tony, n-am auzit ce ai spus.

Fişiitul de sus devenise mai distinct. Bucăţele de moloz începură să cadă pe postavul verde al mesei.

– Cred că sînt şobolani, îşi dădu senatorul cu părerea.

– În casa asta? Cu neputinţă, răspunse Perry Pope indignat.

– Da' ceva tot e acolo sus, mîrîi Orsatti.

O bucată mai mare de moloz căzu pe masa verde.

– Îl trimit pe André să vadă ce se întîmplă, spuse Perry Pope. Dacă aţi terminat de mîncat, să ne întoarcem la joc.

Anthony Orsatti se holba la o mică gaură în tavan, chiar deasupra capului lui.

– Stai aşa! Să mergem cu toţii să vedem ce se întîmplă sus.

– Pentru ce, Tony? André poate foarte bine...

Orsatti se şi ridicase de pe scaun şi se îndreptase

spre scară. Ceilalți schimbară priviri între ei și apoi îl urmară:

– Probabil că o fi intrat vreo veveriță în pod, încercă să ghicească Perry Pope. La vremea asta din an dai peste tot de ele. Se vede că-și ascund alunele pentru la iarnă.

Rîse de propria lui glumă.

Cînd ajunseră la ușa podului, Orsatti o împinse, și Perry Pope aprinse lumina. Primul lucru pe care-l văzură au fost doi hîrciogi albi care se fugăreau frenetic de jur împrejurul încăperii.

– Dumnezeule! exclamă Perry Pope. Am guzgani!

Anthony Orsatti nu-l asculta. Se uita fix la camera podului. În mijloc se afla un scaun pliant, cu un pachet de sandvișuri și două cutii de bere deschise pe el. Pe podea, lîngă scaun, era un binoclu puternic.

Orsatti ridică obiectele, unul cîte unul, și le examină. Se lăsă în genunchi, pe dușumeaua prăfoasă, și scoase micul cilindru de lemn care ascundea o gaură perforată în podea. Orsatti își lipi ochiul de gaură. Se vedea direct masa de joc de dedesubt.

Perry Pope stătea uluit în mijlocul încăperii.

– Cine dracu a adunat toate troacele astea aici? Îl nenorocesc pe André, dau cu el de pămînt!

Orsatti se ridică încet în picioare și își scutură praful de pe pantaloni.

Perry Pope își aruncă privirea la podea.

– Ia te uită! exclamă el. Au lăsat o gaură în tavan. Nu poți să pui nici o bază pe muncitorii de azi!

Se lăsă și el în genunchi, se uită prin gaură, și îngălbeni brusc. Sări în picioare, se uită sălbatic în jur și-i văzu pe toți țintuindu-l cu priviri acuzatoare.

– Hei! strigă Perry. Doar nu credeţi că eu... Veniţi-vă în fire!, doar e vorba de mine. Habar n-am ce s-a întîmplat aici. Doar n-am să vă înşel. Dumnezeule mare, sîntem prieteni! Mîna îi zbură la gură, şi începu să-şi muşte furios unghiile.

Orsatti îl bătu pe umăr.

– Nu-ţi face griji.

Vocea îi era atît de strangulată, încît aproape că nici nu i se mai auzea.

Perry Pope continua să-şi muşte în neştire carnea crudă a degetului mare.

14

– Cu ăsta face doi, Tracy, chicoti Ernestine Littlechap. Umblă vorba că prietenu' tău, avocatu Perry Pope, nu mai face avocatură. Cică a avut un accident îngrozitor.

Luau împreună o cafea cu lapte cu brioşe la o micuţă cafenea de pe Royal Street. Ernestine se hlizi.

– Ai o minte ageră în căpşoru ăla al tău, fato. N-ai vrea să intri în afaceri cu mine?

– Mulţumesc, Ernestine. Am alte planuri.

– Şi cine-i la rînd? întrebă Ernestine, cu curiozitate.

– Lawrence. Judecătorul Henry Lawrence.

Henry Lawrence îşi începuse cariera ca avocat în oraşelul Leesville, din Louisiana. Nu avea mari aptitudini pentru drept, dar deţinea două importante calităţi: o înfăţişare impresionantă şi o mare flexibilitate morală. Filozofia lui considera legea ca pe o vergea elastică ce putea fi îndoită în orice direcţie, după nevoile clienţilor lui. Pornind de la această premisă, nu-i de mirare că la scurt timp după ce s-a mutat în New Orleans clientela lui Henry Lawrence s-a îmbogăţit cu o anumită categorie de clienţi. Se ocupa de orice fel de delict, de la comportări huliganice sau accidente de circulaţie pînă la crime grave şi, în momentul cînd răzbi în cercurile de sus, era deja cunoscut ca expert în coruperea juraţilor, discreditarea martorilor, şi mituirea oricui ar fi putut fi de folos într-un proces. Pe scurt, era genul de om care-i plăcea lui Orsatti, aşa încît a fost inevitabil ca drumurile celor doi să nu se încrucişeze. A fost o cununie oficiată în cerurile Mafiei. Lawrence devenise purtătorul de cuvînt al organizaţiei lui Orsatti şi, la momentul potrivit, Orsatti îl făcuse judecător.

– Nu văz cum îl poţi agăţa pe judecător, îşi exprimă Ernestine îndoiala. E bogat şi puternic şi de neatins.

– E bogat şi puternic, confirmă Tracy, dar nu e de

neatins.

Tracy își ticluise planul, dar cînd telefonă la biroul judecătorului Lawrence, își dădu seama pe dată că trebuia să-l schimbe.

– Vă rog, aș dori să vorbesc cu domnul judecător Lawrence.

– Îmi pare rău, răspunse secretara, domnul judecător nu este aici.

– Și cînd revine?

– Să fiu sinceră, nu știu.

– E ceva foarte important. Mîine dimineață îl pot găsi?

– Nu. Domnul judecător Lawrence lipsește din oraș.

– Aha. Poate ar fi posibil să iau contact cu dînsul acolo unde se află.

– Mi-e teamă că nu-i cu putință. Domnul judecător nu e în țară.

Tracy se sili ca dezamăgirea să nu-i altereze vocea.

– A, înțeleg. Pot să întreb unde e?

– Înălțimea sa e în Europa, invitat la un simpozion juridic internațional.

– Ce păcat! exclamă Tracy.

– Cine e la aparat, vă rog?

Mintea lui Tracy lucra cu repeziciune:

– Sînt Elizabeth Rowane Dastin, președinta diviziei din Sud a *Asociației Americane a Juriștilor*. În ziua de douăzeci a acestei luni vom oferi la New Orleans dineul nostru anual pentru decernarea premiilor și s-a hotărît ca omul anului să fie domnul judecător Lawrence.

– Ce frumos! se extazie secretara. Dar mă tem că

domnul judecător nu va fi înapoi pînă atunci.

– Mare păcat! Aşteptam cu toţii cu nerăbdare să ascultăm unul dintre faimoasele sale discursuri. Domnul judecător Lawrence a fost ales în unanimitate de comitetul nostru de selectare.

– Va fi foarte dezamăgit să piardă asemenea ceremonie.

– Da. Cred că vă daţi seama ce onoare i se face. În trecut, această distincţie a fost acordată cîtorva dintre cei mai proeminenţi juriştii din ţara noastră. Staţi o clipă! Mi-a venit o idee. Credeţi că domnul judecător ne-ar putea imprima un scurt discurs de acceptare – poate cîteva cuvinte de mulţumire?

– Nu... nu ştiu ce să spun, zău aşa. Are un program foarte încărcat...

– Va fi o mare campanie de televiziune şi de presă.

Urmă o tăcere. Secretara judecătorului Lawrence ştia cît de mult îi plăceau acestuia campaniile publicitare organizate de mass-media. De fapt, din cît îşi dădea ea seama, şi turneul întreprins acum avea un scop similar. Spuse:

– Poate că ar găsi timp să imprime cîteva cuvinte pentru dumneavoastră.Aş putea să-l întreb.

– O, ar fi minunat! se entuziasmă Tracy. Ne-ar salva seara.

– Doriţi ca înălţimea sa să-şi axeze discursul pe o anumită temă?

– Sigur că da. Am dori să vorbească despre... Ezită. Mă tem că e cam complicat. Ar fi mai bine dacă i-aş putea explica direct.

Urmă o nouă tăcere. Secretara se confrunta cu o

dilemă. Avea dispoziţii să nu dezvăluie nimănui itinerarul şefului ei. Pe de altă parte, s-ar supăra rău pe ea dacă ar rata primirea unei distincţii atît de importante. În cele din urmă spuse:

– De fapt, nu am voie să dau nici un fel de informaţii, dar pentru ceva atît de prestigios, sînt convinsă că domnul judecător ar fi de acord să fac o excepţie. Îl puteţi găsi la Moscova, hotel *Rossia*. Se va găsi acolo în următoarele cinci zile, şi după aceea...

– Minunat! Voi lua imediat legătura cu dumnealui. Mulţumesc foarte mult.

– Eu vă mulţumesc, domnişoară Dastin.

Telegramele au fost adresate judecătorului Henry Lawrence, Hotel *Rossia*, Moscova. Prima dintre ele suna astfel:

CONSILIUL JURIDIC ANUNŢĂ ÎNTÎLNIREA POATE FI ACUM ARANJATĂ. CONFIRMAŢI DATA ŞI CUM SĂ FIE SPAŢIUL CERUT.BORIS.

Cea de a doua telegramă, care sosi a doua zi, conţinea următoarele:

VĂ RUGĂM REVIZUIŢI PLANURILE. AVIONUL SURORII DUMNEAVOASTRĂ SOSIT TÎRZIU DAR ATERIZAT BINE. PIERDUT PAŞAPORTUL ŞI BANII. INTENŢIONĂM SĂ O PLASĂM FĂRĂ SĂ DĂM CONT LA UN HOTEL ELVEŢIAN. BORIS

Şi ultima telegramă:

SĂRMANA DUMNEAVOASTRĂ SORĂ ÎNCEARCĂ LA AMBASADA AMERICANĂ OBŢINEREA UNUI ALT PAŞAPORT. INFORMAŢII NU DEŢINEM ÎNCĂ ASUPRA COSTULUI ŞI CONDIŢIILOR NOULUI PAŞAPORT. EXPEDIEM PAR-AVION DATELE. SISTEMUL CONSULAR RUSESC SUPERIOR ELVEŢIENILOR. PE CURÎND BORIS.

NKVD-ul încă nu acţiona, aşteptînd să vadă dacă mai sosesc şi alte telegrame. Cînd constatară că nu mai vine nimic, îl arestară pe judecătorul Lawrence.

Ancheta a ţinut zece zile şi zece nopţi.

– Cui trimiteai informaţiile?

– Ce informaţii? Nu ştiu despre ce vorbiţi.

– Vorbim despre planuri? Cine ţi-a dat planurile?

– Care planuri?

– Planurile noului avion sovietic.

– Sînteţi nebuni. Ce ştiu eu despre avioanele sovietice?

– Tocmai asta dorim să aflăm. Cu cine aranjai întîlnirile secrete?

– Care întîlniri secrete? Eu n-am nici un secret.

– Bine. Atunci spune-ne cine e Boris.

– Boris? Care Boris?

– Omul care ţi-a depus banii în contul din Elveţia.

– Ce cont din Elveţia?

Agenţii sovietici erau furioşi.

– Eşti un prost încăpăţînat. Vom face din tine un exemplu pentru toţi ceilalţi spioni americani care încearcă să submineze realizările măreţei noastre patrii.

Cînd, în sfîrşit, i se îngădui ambasadorului ameri-

can să-l viziteze în închisoare, judecătorul Lawrence slăbise cu aproape opt kilograme. Nu-şi mai putea aduce aminte cînd îl lăsaseră ultima oară capturatorii lui să doarmă, şi arăta ca o epavă tremurătoare.

– De ce-mi fac toate astea? întrebă judecătorul pe un glas cîrîit. Sînt cetăţean american. Sînt judecător. Pentru numele lui Dumnezeu, domnule ambasador, scoateţi-mă de aici.

– Fac tot ce-mi stă în putinţă, îl asigură ambasadorul.

Era şocat de întîlnirea judecătorului. Îi primise la ambasadă pe judecătorul Lawrence şi pe ceilalţi membri ai delegaţiei, cînd sosiseră în urmă cu două săptămîni. Omul pe care-l cunoscuse atunci nu avea nici cea mai mică asemănare cu creatura slugarnică, înspăimîntată, care i se tîra acum la picioare.

„Ce dracu or mai fi urmărind ruşii de data asta? se întreba ambasadorul. *Judecătorul ăsta nu-i spion cum nu sînt eu.* Apoi se corectă în gînd: *Cred c-ar fi trebuit să aleg altă comparaţie".*

Ambasadorul ceru o audienţă la preşedintele Biroului Politic şi, cînd aceasta îi fu refuzată, i se adresă unuia dintre miniştri:

– Trebuie să prezint un protest oficial, declară el furios. Felul în care ţara dumneavoastră îl tratează pe domnul judecător Lawrence este de neconceput. A considera că un om de talia lui ar fi spion e un lucru absolut ridicol.

– După ce veţi termina de vorbit, îi răspunse ministrul cu răceală, o să vă rog să vă aruncaţi ochii peste aceste telegrame.

Îi întinse ambasadorului copiile. Ambasadorul le

citi, apoi îl privi pe ministru cu nedumerire.

– Şi ce-i cu telegramele astea? Sînt perfect inofensive.

– Credeţi? Poate că ar trebui să le mai citiţi o dată.

Îi dădu ambasadorului alte copii ale telegramelor, în care fiecare al patrulea cuvînt era subliniat.

– Citiţi din patru în patru cuvinte:

CONSILIUL JURIDIC ANUNŢĂ ÎNTÎLNIREA POATE FI ACUM ARANJATĂ. CONFIRMAŢI DATA ŞI CUM SĂ FIE SPAŢIUL CERUT. BORIS

VĂ RUGĂM REVIZUIŢI PLANURILE AVIONUL SURORII DUMNEAVOASTRĂ SOSIT TÎRZIU DAR ATERIZAT BINE. PIERDUT PAŞAPORTUL ŞI BANII. INTENŢIONĂM SĂ O PLASĂM FĂRĂ SĂ DĂM CONT LA UN HOTEL ELVEŢIAN. BORIS

SĂRMANA DUMNEAVOASTRĂ SORĂ ÎNCEARCĂ LA AMBASADA AMERICANĂ OBŢINEREA UNUI ALT PAŞAPORT. INFORMAŢII NU DEŢINEM ÎNCĂ ASUPRA COSTULUI ŞI CONDIŢIILOR NOULUI PAŞAPORT. EXPEDIEM PAR-AVION DATELE. SISTEMUL CONSULAR RUSESC SUPERIOR ELVEŢIENILOR. PE CURÎND. BORIS

„Să fiu al naibii!" se gîndi ambasadorul american.

Presa şi publicul nu au avut acces la proces. Acuzatul a rămas la fel de încăpăţînat pînă la sfîrşit, continuînd să nege că venise în Uniunea Sovietică cu o misiune de spionaj. Procurorul i-a făgăduit o

pedeapsă mai indulgentă dacă avea să declare pentru cine lucra, şi judecătorul Lawrence şi-ar fi dat şi sufletul din el ca să-şi fi putut denunţa complicii, dar din păcate nu era în măsură s-o facă.

A doua zi după proces a apărut în *Pravda* o scurtă notă ce relata că notoriul spion american, judecătorul Henry Lawrence, fusese judecat pentru spionaj şi condamnat la paisprezece ani de muncă grea în Siberia.

Serviciile de Informaţii Americane erau complet derutate de cazul Lawrence. *CIA, FBI, Serviciul Secret* şi *Ministerul Finanţelor* zbîrnîiau.

– Nu-i al nostru, se apăra *CIA*. Probabil că a fost folosit de *Finanţe*.

Ministerul Finanţelor declina orice legătură cu cazul.

– Nu, domnule. Lawrence nu ne aparţine. Probabil că blestemaţii de la *FBI* s-au băgat iar în domeniul nostru.

– Nici n-am auzit de el, protesta *FBI*. Probabil că lucra pentru stat, sau pentru *Agenţia de Informaţii a Apărării*.

Agenţia de Informaţii a Apărării, la fel de neştiutoare ca şi ceilalţi, răspunse cu viclenie:

– Fără comentarii.

Fiecare dintre aceste departamente era convins că judecătorul Lawrence fusese trimis la Moscova de către una din celelalte agenţii.

– Mă rog, oricum are un curaj de admirat, declară şeful *CIA*. E tare. Nu a mărturisit şi nu a dezvăluit nici un nume. Ca să fiu sincer, aş vrea să avem mai mulţi oameni ca ăsta.

Lucrurile nu mergeau bine pentru Anthony Orsatti, şi el nu-şi putea da seama de ce. Pentru prima oară în viaţă, norocul îl trădase. Totul începuse cu înşelătoria lui Joe Romano, apoi cu porcăria lui Perry Pope, şi acum, poftim, îl părăsise şi judecătorul, amestecat într-o intrigă nebunească de spionaj. Toţi aceştia fuseseră parte intrinsecă din maşinăria lui Orsatti – oameni pe care se bizuise. Joe Romano fusese pionul principal în organizaţie şi Orsatti nu găsise pe nimeni cu care să-l înlocuiască. Afacerile începuseră să şchiopăteze şi curgeau plîngerile de la oameni care nu cutezaseră niciodată pînă atunci să ridice glasul. Se răspîndise vorba că Tony Orsatti îmbătrînise şi nu mai era în stare să-şi ţină oamenii în mînă, şi că organizaţia lui se dezagrega.

Lovitura de graţie a constituit-o un telefon venit din New Jersey.

– Tony, se aude că ai necazuri pe acolo. Am vrea să te ajutăm.

– N-am nici un fel de necaz, se oţărî Orsatti. Mă rog, am avut nişte probleme în ultima vreme, dar s-au rezolvat toate.

– Nouă ne-au parvenit alte veşti, Tony. Se spune că oraşul tău a cam luat-o razna, că nu-l mai controlează nimeni.

– Eu îl controlez.

– Poate că te depăşeşte, Tony. Sau poate că munceşti prea mult. Poate că ţi-ar trebui puţină odihnă.

– Ăsta-i orașul *meu*. Și n-o să mi-l ia nimeni.

– Vai, Tony, cine a vorbit de luat? Noi nu dorim decît să te ajutăm. Organizațiile de pe Coasta de Est s-au întrunit și au hotărît să-ți trimită cîțiva oameni de-ai noștri care să-ți dea o mînă de ajutor. Între noi, prieteni vechi, se obișnuiește așa ceva, nu?

Anthony Orsatti simți un fior rece de-a lungul spinării. Știa că mîna de ajutor avea să fie o labă care o să-l rostogolească așa ca pe un bulgăre de zăpadă.

Ernestine preparase bame pentru cină și mîncarea fierbea mocnit pe plită, în timp ce ea și Tracy îl așteptau pe Al.

Arșița de septembrie pîrjolise nervii tuturor și cînd, în cele din urmă, Al apăru în micul apartament, Ernestine strigă la el:

– Unde dracu ai fost pînă acu? Îmi arde împutita asta de mîncare pe foc, și la fel arz și io.

Dar Al era prea bine dispus ca să se lase afectat.

– Am fo' să scormonesc pîn gunoaie, femeie. Și stai s-auzi ce-am aflat. Se întoarse spre Tracy. Lumea dă de pămînt cu Anthony Orsatti. Cică organizația din New Jersey vine aici să preia afacerili. Fața i se lățî într-un rînjet larg. L-ai dărîmat pe nemernic! Se uită în ochii lui Tracy și zîmbetul i se stinse pe buze. Nu ești fericită, Tracy?

„Ce cuvînt straniu! se gîndi Tracy. *Fericită!"* Uitase semnificația acestei noțiuni. Se întreba dacă va mai fi vreodată în viața ei fericită, dacă măcar va mai fi

vreodată în stare să încerce sentimente normale. Singura ei preocupare, de atîta vreme încoace, nu fusese decît să răzbune răul care i se făcuse mamei ei şi ei înseşi. Şi acum cînd aproape că-şi încheiase misiunea, nu simţea decît un vid adînc înăuntrul ei.

A doua zi dimineaţa, Tracy intră într-o florărie.

– Doresc să i se trimită nişte flori lui Anthony Orsatti, ceru ea. O jerbă de înmormîntare din garoafe albe, cu o panglică lată, pe care să scrie: *„Odihneşte-te în pace. Din partea fiicei lui Doris Whitney"*.

CARTEA A TREIA

15

Philadelphia
Marți, 7 octombrie, ora 4 p.m.

Era timpul să se răfuiască cu Charles Stanhope III. Ceilalți au fost niște străini. Dar Charles fusese iubitul ei, tatăl copilașului ei nenăscut, și le întorsese spatele la amîndoi.

Ernestine și Al o conduseseră pe Tracy la aeroportul din New Orleans.

– O să-mi lipsești, îi spuse Ernestine. Ai întors orașu ăsta cu fundu-n sus. Ar trebui să candidezi la postu de primar al orașului.

– Și ce-ai de gînd să faci în Filly? o întrebase Al.

Le răspunsese cu o jumătate de adevăr:

– Să-mi reiau slujba la bancă.

Ernestine și Al schimbară o privire între ei.

– Ei... ştie că vii?

– Nu. Dar vicepreşedintele băncii ţine la mine. N-o să fie nici o problemă. Operatori buni de computere nu se găsesc pe toate drumurile.

– Bine, îţi urez noroc. Ai să ţii legătura cu noi? Şi fereşte-te de belele, fato.

O jumătate de oră mai tîrziu, Tracy zbura spre Philadelphia.

Trase la hotelul *Hilton* şi îşi netezi în aburul băii fierbinţi singura rochie bună pe care o avea. A doua zi dimineaţa, la ora 11, intră în bancă şi se duse direct la secretara lui Clarence Desmond.

– Bună, Mae.

Fata se zgîi la Tracy de parcă vedea o fantomă.

– Tracy! Părea că nu ştie unde să se uite. Eu... Ce mai faci?

– Bine. Domnul Desmond e în birou?

– Nu... nu ştiu. Să văd. Scuză-mă.

Se ridică fistichie de pe scaun şi intră repede în biroul vicepreşedintelui.

Reapăru după cîteva momente.

– Poţi să intri.

Se dădu la o parte cînd Tracy se îndreptă spre uşă.

„Ce-o fi cu ea?" se întrebă Tracy, mirată.

Clarence Desmond stătea în picioare lîngă masa lui de lucru.

– Bună ziua, domnule Desmond, m-am întors,

spuse Tracy, veselă.

– Pentru ce?

Tonul lui Desmond era neprietenos. Vădit neprietenos. Tracy rămase surprinsă. Stărui:

– Mă rog, spuneaţi că sînt cel mai bun operator de computere pe care-l cunoaşteţi, şi m-am gîndit că...

– Te-ai gîndit că o să-ţi redau vechea slujbă?

– Da, domnule. Nu mi-am uitat meseria. Pot încă să...

– Domnişoară Whitney... Nu-i mai spunea Tracy. Îmi pare rău, dar ce-mi ceri dumneata este o imposibilitate. Înţelegi, cred, că clienţii noştri nu vor dori să aibă de-a face cu o persoană care a făcut închisoare, fiind condamnată pentru furt armat şi încercare de omor. Aşa ceva nu s-ar potrivi cu înalta noastră imagine etică. Şi dat fiind trecutul dumitale, refuz să cred că oricare altă bancă te-ar mai angaja. Ţi-aş sugera să-ţi cauţi o muncă mai potrivită cu condiţiile dumitale. Sper că înţelegi că nu am nimic cu dumneata personal.

La început, cuvintele lui o şocară pe Tracy, apoi stîrniră în ea o mînie crescîndă. Desmond o trata ca pe o izgonită, o leproasă. *„N-am vrea să te pierdem. Eşti una dintre cele mai valoroase funcţionare ale noastre"*, îi spusese cîndva.

– Mai doreşti ceva, domnişoară Whitney?

Era o formulă de dare afară.

Tracy ar mai fi vrut să-i spună o sumedenie de lucruri, dar îşi dădea seama că n-ar fi avut nici un rost.

– Nu, cred că am spus tot ce era de spus.

Se întoarse şi ieşi pe uşa biroului cu obrajii în

flăcări. Avea senzaţia că toţi angajaţii băncii se holbează la ea. Mae, secretara, nu rosti nici un cuvînt. Se întorsese ocnaşa. Se îndreptă spre ieşire, cu capul sus, dar cu moartea în suflet. *„Nu pot să-i las să mă calce în picioare*, se gîndi ea. *Nu mi-a mai rămas decît mîndria, dar pe asta n-o să mi-o ia nimeni"*.

Rămase întreaga zi în camera ei de hotel, doborîtă sufleteşte. Cum putuse fi atît de naivă încît să-şi închipuie să o vor primi cu braţele deschise? Doar devenise notorie. *„Eşti pe prima pagină a ziarului Philadelphia Daily News"*, îi spusese Charles. *„Ei bine, la dracu cu Philadelphia!"*, se îmbărbătă Tracy. Mai avea ea de rezolvat nişte treburi pe acolo, şi cînd o să le termine, o să plece din Philadelphia. O să se ducă la New York, unde o să fie o simplă anonimă. Hotărîrea îi mai dădu puţin curaj.

În acea seară, Tracy îşi oferi o masă la *Café Royal*. După meschina întîlnire de dimineaţă cu Clarence Desmond, simţea nevoia unei atmosfere cu lumini învăluitoare, cu un decor elegant şi cu o muzică reconfortantă. Îşi comandă un Martini cu vodka şi cînd chelnerul îi aduse băutura, Tracy privi în jur şi, deodată, simţi că-i sare inima din loc. Într-o nişă de cealaltă parte a salonului se găseau Charles şi soţia lui. Nu o văzuseră încă. Primul ei impuls a fost să se ridice şi să plece. Nu era pregătită să dea ochi cu Charles, nu încă, pînă cînd nu avea să-şi pună planul în acţiune.

– Doriţi să mai comandaţi ceva? o întrebă chelnerul.

– O să... o să mai aştept, mulţumesc.

Trebuia să se hotărască dacă să mai rămînă sau nu.

Se uită din nou la Charles, şi se petrecu un fenomen uimitor cu ea: avea senzaţia că se uită la un om cu totul străin. Vedea un bărbat de vîrstă mijlocie, chel, gălbejit, cu faţa trasă, umerii aduşi şi o expresie de inefabilă plictiseală. Era cu neputinţă de crezut că îşi imaginase cîndva că îl iubeşte pe omul ăsta, că se culcase cu el, că visase să-şi petrecă tot restul vieţii alături de el. Tracy îşi mută privirea la soţia lui. Avea aceeaşi expresie plictisită ca şi Charles. Dădeau impresia a doi oameni prinşi pentru eternitate într-o cursă, îngheţaţi în timp. Pur şi simplu şedeau acolo, fără să schimbe un cuvînt între ei. Tracy putea întrezări nesfîrşitul şir de ani plicticoşi care se aşternea în faţa lor. Fără dragoste. Fără bucurie. *„Asta e pedeapsa lui Charles"*, îşi spuse ea şi simţi un subit val de uşurare, o eliberare din profundele, întunecoasele cătuşe emoţionale în care fusese înlănţuită.

Tracy îi făcu semn chelnerului şi îi spuse:

– Acum sînt gata să comand.

Se terminase. Trecutul era în sfîrşit îngropat.

Abia cînd se întoarse în camera ei de hotel îşi aduse Tracy aminte că banca îi datora bani, anume partea ei din fondul angajaţilor. Se aşeză şi calculă suma, reţinută de-a lungul anilor: 1.375 de dolari şi şaizeci şi cinci de cenţi.

Redactă o scrisoare către Clarence Desmond, şi două zile mai tîrziu primi un răspuns de la Mae:

„Dragă domnişoară Whitney,
Ca răspuns la solicitarea dumneavoastră, domnul Desmond mi-a cerut să vă informez că datoriă politicii de moralitate care se aplică în planul financiar al angajaţilor, partea care vă revenea dumneavoastră a fost vărsată în fondul general. Totodată, ţine să vă asigure că nu vă poartă nici un fel de pică personală.
A dumneavoastră,
Mae Trenton
Secretară a Vicepreşedintelui".

Lui Tracy nu-i venea a crede. Pur şi simplu îi furaseră banii, ba încă sub pretextul de a proteja moralitatea băncii. Era scandalizată. *„N-am să-i las eu să mă fure,* se jură ea. *Nimeni n-o să mă mai fraiereaască vreodată!"*

Tracy stătea în faţa familiarei intrări a băncii *„Philadelphia Trust and Fidelity".* Purta o perucă lungă, neagră, era strident fardată şi avea o cicatrice roşie pe bărbie. Dacă lucrurile n-or să iasă bine, toată lumea o să-şi amintească de cicatrice. În ciuda deghizării, Tracy se simţea dezgolită, pentru că lucrase timp de cinci ani în banca asta şi toată lumea o cunoştea. Trebuia să aibă mare grijă să nu se dea de gol.

Scoase dopul unei sticluţe din poşetă, şi-l vârî într-un pantof, şi intră şchiopătînd în bancă. Era mare aglo-

meraţie, pentru că Tracy alesese cu grijă ora de vîrf. Se îndreptă şchiopătînd spre unul din ghişee, şi bărbatul dindărătul sticlei care tocmai terminase o convorbire telefonică îi spuse:

– Da?

Era Jon Creighton, fanaticul băncii. Îi ura pe evrei, pe negri, pe portoricani, dar nu neapărat în ordinea asta. Pentru Tracy, fusese un element iritant în toţi anii cît lucrase acolo. Acum, faţa lui nu trăda nici un semn de recunoaştere.

– *Buenos dias, señor.* Aş vrea să deschid un cont la bancă, *ahora*, spuse Tracy.

Vorbea cu accent mexican, accentul pe care-l auzise la Paulita, tovarăşa ei de celulă în lunile de închisoare.

Pe faţa lui Creighton apăru o expresie de dispreţ.

– Numele?

– Rita Gonzales.

– Şi ce sumă vreţi să depuneţi în cont?

– Zece dolari.

– Prin cec sau în numerar? o întrebă Creighton, cu o voce care era mai curînd un sforăit de dispreţ.

– În numerar.

Scoase cu grijă din geantă o bancnotă mototolită, aproape ruptă, de zece dolari şi i-o întinse. Creighton îi împinse un formular alb.

– Completaţi-l.

Tracy nu avea nici o intenţie să scrie ceva cu caligrafia ei. Se încruntă:

– Îmi pare rău, *señor*. Mi-am lovit *mi mano* – mîna – într-un accident. N-aţi vrea să-l completaţi dumneavoastră în locul meu, *si se puede!*

Cerighton sforăi: *„Tîrîturile astea analfabete!"*
– Rita Gonzales aţi spus?
– *Si.*
– Adresa?
Îi dădu adresa şi numărul de telefon ale hotelului.
– Numele de fată al mamei?
– Gonzales. Mama mea s-a măritat cu unchiul ei.
– Data dumneavoastră de naştere?
– Douăzeci decembrie 1958.
– Locul de naştere?
– Ciudad de Mexico.
– Mexico City. Semnaţi aici.
– Va trebui să semnez cu mîna stîngă, spuse Tracy.
Luă un toc şi mîzgăli stîngaci o semnătură ilizibilă. John Creighton îi completă o fişă de depunere.
– O să vă dau un carnet de cecuri provizoriu. Cecurile tipărite vă vor fi trimise prin poştă peste vreo trei-patru săptămîni.
– *Bueno. Muchas gracias, señor.*
– Da.
O privi ieşind din bancă. *„Lepădătură spurcată!"*

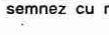

Există numeroase căi ilegale de a putea pătrunde într-un computer, şi Tracy era expertă în această privinţă. Ajutase la montarea sistemului de securitate a computerelor la banca *„Philadelphia Trust and Fidelity"*, şi acum era pe cale să-l dejoace.
Primul ei pas a fost să găsească un magazin de

computere de unde să poată folosi un terminal pe care să-l înregistreze în computerul băncii. Magazinul, aflat la cîteva străzi depărtare de bancă, era aproape gol.

Un vînzător aferat se apropie de Tracy:

– Vă pot ajuta cu ceva, domnişoară?

– *Eso si que no, señor.* Vreau numai să mă uit.

Vînzătorul zări un puşti care juca un joc la un computer.

– Scuzaţi-mă, vă rog, spuse îndreptîndu-se grăbit spre puşti.

Tracy se aşează la computerul de masă din faţa ei, care era conectat la un telefon. A pătrunde în sistem nu era mare lucru, dar atîta timp cît nu deţinea codul de acces, era obstrucţionată, ori codul se schimba zilnic. Tracy participase la şedinţa la care se hotărîse codul original de autorizaţie.

– Trebuie să-l schimbăm întruna, propusese Clarence Desmond, astfel încît nimeni să nu ne încalce; totuşi trebuie să fie destul de simplu încît cei autorizaţi să-l poată folosi.

Pînă la urmă căzuseră de acord să folosească drept cod cele patru anotimpuri şi data curentă a zilei.

Tracy deschise terminalul şi formă codul băncii *„Philadelphia Trust and Fidelity"*. Auzi un ţiuit strident şi aşeză receptorul telefonului pe modulul terminal. Pe micul ecran apăru: CODUL DUMNEAVOASTRĂ DE AUTORIZAŢIE, VĂ ROG.

Azi era în zece.

TOAMNĂ 10, bătu Tracy.

COD INCORECT.

Ecranul computerului se albi.

„Oare schimbaseră codul?" se întrebă Tracy. Cu colţul ochiului îl văzu pe vînzător îndreptîndu-se din nou spre ea. Se mută la un alt computer, îi aruncă o privire indiferentă, apoi o porni agale printre mese. Vînzătorul se opri. *„Asta nu cumpără"*, îşi spuse. Şi se grăbi în întîmpinarea unei perechi cu aspect prosper, care tocmai intrase pe uşă. Tracy se reîntoarse la primul computer de masă.

Se străduí să pătrundă în gîndirea lui Clarence Desmond. Era un om al rutinei şi Tracy avu convingerea că nu schimbase prea mult codul. Probabil că păstrase ideea iniţială a anotimpului şi a datelor, dar ce să fi schimbat oare? Ar fi fost prea complicat să răstoarne toate numerele, aşa încît probabil rotise doar anotimpurile.

Încercă din nou.

CODUL DUMNEAVOASTRĂ DE AUTORIZAŢIE, VĂ ROG.

IARNĂ 10.

COD INCORECT.

Ecranul se albi din nou.

„N-o să funcţioneze, se gîndi Tracy, cu disperare. *Mai încerc o singură dată"*.

CODUL DUMNEAVOASTRĂ DE AUTORIZAŢIE, VĂ ROG.

PRIMĂVARĂ 10.

Ecranul se albi din nou o clipă, apoi apăru mesajul: VĂ ROG CONTINUAŢI.

Aşadar, schimbase anotimpurile. Tracy bătu cu repeziciune: TRANZACŢII FINANCIARE INTERNE.

Instantaneu, pe ecran apăru tot meniul băncii, adică toate categoriile de tranzacţii la dispoziţia

publicului.

DORIŢI SĂ FACEŢI:

A Depuneri de bani.

B Transferuri interbancare de bani.

C Retrageri de bani din contul de economii.

D Transferuri de bani în alte domenii.

E Retrageri de bani din contul de cecuri.

VĂ ROG ÎNREGISTRAŢI OPŢIUNEA DUMNEAVOASTRĂ.

Tracy alese punctul B. Ecranul se albi apoi apăru un nou meniu:

SUMA CE URMEAZĂ A FI TRANSFERATĂ?

UNDE?

DE UNDE?

Tracy bătu: DIN FONDUL GENERAL DE REZERVĂ CĂTRE RITA GONZALES.

Cînd ajunse la sumă, Tracy şovăi o clipă.

„Ce ispită!" se gîndi ea. Din moment ce obţinuse accesul la computer, nu exista nici o limită la suma pe care acest serviabil instrument era gata să i-o ofere. Ar fi putut extrage milioane. Dar ea nu era o hoaţă. Tot ce urmărea era să-şi recupereze banii care i se cuveneau.

Dactilografie: 1.375,65 dolari şi adăugă numărul de cont al Ritei Gonzales.

Ecranul anunţă.

TRANZACŢIA EFECTUATĂ. MAI DORIŢI ALTE TRANZACŢII?

NU.

OPERAŢIA ÎNCHEIATĂ. MULŢUMIM.

Banii aveau să fie transferaţi automat, pe calea fişelor, *Casei de Clearing Interbancar* care urmărea

traiectoria celor 220 miliarde de dolari transferaţi zilnic de la o bancă la alta.

Vînzătorul se apropia din nou, încruntîndu-se. Tracy apăsă iute pe un buton şi ecranul se albi.

– Vă interesează să cumpăraţi acest aparat, domnişoară?

– Nu, *gracias,* se scuză Tracy. Nu mă pricep la computerele astea.

Telefonă la bancă de la un telefon public şi ceru să vorbească cu casierul şef.

– *Hola.* Aici e Rita Gonzales. Aş vrea să mi se transfere contul meu la sucursala cea mai importantă a Hanover Bank din New York, *por favor.*

– Numărul dumneavoastră de cont, domnişoară Gonzales?

Tracy i-l dădu.

O oră mai tîrziu, Tracy îşi lichida camera de la *Hilton* şi pleca spre New York.

A doua zi dimineaţa, cînd *First Hanover Bank* din New York îşi deschise porţile, la ora 10, Rita Gonzales se şi afla acolo ca să-şi retragă banii din cont.

– Cît e? întrebă ea.

Casierul controlă:

– O mie trei sute optzeci şi cinci de dolari şi şaizeci şi cinci de cenţi.

– *Si.* E corect.

– Doriţi cecuri bancare pentru această sumă, domnişoară Gonzales?

– *No, gracias,* răspunse Tracy. Nu am încredere în bănci. Prefer să iau numerar.

La eliberare, Tracy primise suma standard de două sute de dolari de la închisoarea de stat, plus

mica sumă pe care o cîştigase ca îngrijitoare a lui Amy, dar chiar adăugînd acestor bani suma pe care o recuperase din fondul bancar, tot nu se putea bucura de securitate financiară. Era strict necesar să-şi găsească o slujbă, cît mai curînd posibil.

Se mută într-un hotel ieftin de pe Lexington Avenue şi începu să trimită cereri de serviciu la băncile din New York, solicitînd o slujbă de specialist în computere. Dar curînd descoperi că computerul devenise brusc inamicul ei. Viaţa ei încetase să mai fie intimă. Computerele băncilor deţineau povestea ei şi erau gata s-o spună oricui apăsa pe butonul potrivit. Şi din clipa cînd se afla de cazierul de infractoare, cererile îi erau automat respinse.

„Refuz să cred că oricare altă bancă te-ar angaja", îi spusese Clarence Desmond şi avusese perfectă dreptate.

Tracy continua să trimită cereri de serviciu la companiile de asigurare şi la numeroase alte întreprinderi cu activitate computerizată. Dar răspunsurile erau mereu aceleaşi: negative.

„Foarte bine, îşi spuse Tracy, *pot să lucrez şi în alt domeniu"*. Cumpără un exemplar din *„New York Times"* şi începu să cerceteze ofertele de serviciu.

Găsi o ofertă pentru o muncă de secretară la o firmă de export.

În momentul cînd păşi pe uşă, directorul exclamă:

– Hei, te-am văzut la televizor. Ai salvat un copil pe cînd erai la închisoare, nu?

Tracy se răsuci pe călcîie şi plecă în fugă.

A doua zi a fost angajată ca vînzătoare la departamentul de copii de la *„Saks"* pe Fifth Avenue.

Salariul era mult mai mic decît cel cu care fusese obişnuită, dar suficient ca să se poată întreţine.

În cea de-a doua zi de lucru, o clientă isterică o recunoscu şi-l informă pe şeful de raion că refuză să fie servită de o ucigaşă care înecase un copil. Lui Tracy nu i se oferi posibilitatea de a da explicaţii. A fost concediată pe loc. Trăia cu impresia că bărbaţii asupra cărora se răzbunase avuseseră pînă la urmă ultimul cuvînt. O transformaseră într-o criminală publică, o proscrisă. Nedreptatea a ceea ce se întîmpla îi rodea sufletul. Nu mai ştia cum o să-şi poată cîştiga existenţa şi pentru prima dată în viaţa ei începu să simtă ghearele disperării. Într-o seară, cînd îşi scotoci portmoneul ca să vadă cîţi bani i-au mai rămas, dădu într-un colţişor peste bucăţica de hîrtie pe care i-o strecurase Betty Franciscus la închisoare: *Conrad Morgan, bijutier*, Fifth Avenue 640, New York.

„E în comisia de reformare a infractorilor. Şi îi place să dea o mînă de ajutor celor ieşiţi din închisoare", îi spusese Betty Franciscus.

„Conrad Morgan et Co, bijutieri" avea sediul într-un edificiu elegant, cu un portar în livrea la uşă şi un paznic înarmat înăuntru. Prăvălia în sine era destul de mică, dar rafinată, iar bijuteriile erau superbe şi scumpe.

Tracy îi spuse recepţionerei:

– Vă rog, aş dori să-l văd pe domnul Morgan.

– V-a fixat o oră?

– Nu. O cunoştinţă comună mi-a dat ideea de a-l vizita.

– Numele dumneavoastră?

– Tracy Whitney.

– O clipă, vă rog.

Recepționera ridică receptorul unui interfon și murmură ceva ce Tracy nu putu auzi. Apoi o informă:

– Momentan, domnul Morgan e ocupat. Vă întreabă dacă ați putea reveni la ora șase seara.

– Bine, vă mulțumesc.

Ieși din prăvălie și rămase pe trotuar, nehotărîtă. Venirea la New York fusese o greșeală. Probabil că nici Conrad Morgan nu putea face nimic pentru ea. Și de ce ar face? Era o străină pentru el. *„O să-mi țină o predică și o să-mi dea o pomană,* își spuse Tracy. *N-am nevoie nici de una, nici de cealaltă. Nici din partea lui, nici din partea nimănui. Sînt o supraviețuitoare. Într-un fel sau altul, am să mă descurc. La dracu cu Conrad Morgan. Nu mă mai întorc să-l văd!"*

Tracy hoinări pe străzi, fără nici o țintă, trecînd pe lîngă strălucitoarele vitrine de pe Fifth Avenue, pe lîngă imobilele păzite de pe Park Avenue, pe lîngă prăvăliile aglomerate de pe Lexington și Third Avenue. Vagabonda distrată pe străzile New Yorkului, fără să vadă nimic, amarnic frustrată.

La ora 6 se găsi din nou pe Fifth Avenue, în fața lui *„Conrad Morgan et Co., bijutieri".* Portarul plecase și ușa era încuiată. Tracy bătu în ușă cu un gest de sfidare, apoi se întoarse să plece dar, spre surpriza ei, ușa se deschise pe dată.

Un bărbat cu o înfățișare de moșulică stătea în prag, uitîndu-se la ea. Era chel, cu niște smocuri de păr cărunt deasupra urechilor, și avea o față durdulie, jovială și ochi albaștri care clipeau des. Arăta ca un gnom hazliu.

– Probabil că sînteți domnișoara Whitney?

– Da...

– Eu sînt Conrad Morgan. Nu vreţi să poftiţi înăuntru?

Tracy intră în prăvălia pustie.

– V-am aşteptat, urmă Conrad Morgan. Să intrăm în biroul meu unde putem sta de vorbă.

O conduse spre o uşă închisă, pe care o descuie cu o cheie. Biroul era elegant mobilat şi arăta mai curînd ca o cameră de locuit decît ca un loc de afaceri, neavînd nici o masă de lucru şi doar canapele, fotolii şi măsuţe plasate cu gust. Pereţii erau acoperiţi cu tablouri aparţinînd vechilor maeştri.

– Ce aţi dori să beţi? o întrebă Conrad Morgan. Whisky, coniac, sau poate un sherry?

– Nu, nimic, vă mulţumesc.

Tracy se simţi brusc cuprinsă de nervozitate. Renunţase la ideea că omul ăsta ar fi putut s-o ajute, totuşi, în acelaşi timp, spera din toată inima că o va face.

– Domnule Morgan, Betty Franciscus mi-a sugerat să vă vizitez. Mi-a spus că... îi ajutaţi pe oamenii care au fost în... care au avut necazuri.

Nu putea rosti cuvîntul „închisoare".

Conrad Morgan îşi împreună palmele şi Tracy observă că avea unghii îngrijit manicurate.

– Sărmana Betty. Ce om drăguţ! A avut mare ghinion, ştiţi.

– Ghinion?

– Da. A fost prinsă.

– Nu... nu înţeleg.

– E foarte simplu, domnişoară Whitney. Betty lucra pentru mine. Avea spatele protejat. Dar, într-o bună zi,

sărăcuţa s-a îndrăgostit de un şofer din New Orleans, şi a început să lucreze pe cont propriu. Şi, mă rog... au prins-o.

Tracy era nedumerită.

– Lucra pentru dumneavoastră ca vînzătoare în prăvălie?

Conrad Morgan se lăsă pe speteaza fotoliului şi rîse în hohote pînă cînd ochii i se umplură de lacrimi.

– Nu, draga mea, răspunse, ştergîndu-şi ochii. E clar că Betty nu ţi-a spus nimic. Se lăsă din nou pe spetează şi îşi împreună degetele. Vezi, domnişoară Whitney, eu mai am o mică afacere laterală, foarte profitabilă, şi îmi face mare plăcere să împart profiturile cu colegii mei. Am avut mare succes cînd am folosit oameni ca dumneata care, scuză-mă te rog, au executat o condamnare.

Tracy îi studie faţa, mai nedumerită ca oricînd.

– Vezi, eu mă aflu într-o situaţie foarte favorizată. Am o clientelă extrem de bogată. Şi clientele mele se împrietenesc cu mine. Îmi fac confidenţe. Îşi clocni uşor buricele degetelor. Ştiu cînd clientele mele pleacă într-o călătorie. Şi în vremurile noastre nesigure foarte puţine persoane îşi iau cu ele bijuteriile, care, de obicei, rămîn încuiate acasă. Eu le recomand clientelor mele măsurile de securitate pentru a-şi proteja valorile. Şi ştiu exact ce bijuterii au pentru că le-au cumpărat de la mine. Ele...

Tracy se ridică în picioare.

– Vă mulţumesc pentru timpul pe care mi l-aţi acordat, domnule Morgan.

– Doar n-ai de gînd să pleci?

– Dacă vorbiţi despre ceea ce cred eu că vorbiţi...

– Da, despre asta vorbesc.

Tracy îşi simţea obrajii arzînd ca para focului.

– Eu nu sînt o hoaţă. Am venit aici să caut o slujbă.

– Şi eu îţi ofer una, draga mea. O să-ţi ia o oră sau două din timpul dumitale, iar eu îţi promit douăzeci şi cinci de mii de dolari. Zîmbi ştrengăreşte: Scutiţi de impozite, bineînţeles.

Tracy se străduia din greu să-şi înfrîneze mînia.

– Nu mă interesează oferta dumneavoastră. Sînteţi bun să-mi daţi drumul să plec?

– Sigur că da, dacă asta doreşti. Se ridică în picioare şi o conduse la uşă. Trebuie să înţelegi, domnişoară Whitney, că dacă ar exista cel mai mic pericol ca cineva să fie prins, nu m-aş amesteca în aşă ceva. Eu trebuie să-mi păzesc reputaţia.

– Vă promit că n-am să spun nimănui nici un cuvînt, rosti Tracy cu răceală.

Morgan rînji:

– Nici n-ai avea ce să spui, draga mea. Cine te-ar crede? Eu sînt Conrad Morgan.

Cînd ajunseră la uşa din faţă a magazinului, Morgan stărui:

– O să-mi dai de veste dacă te răzgîndeşti, nu-i aşa? Ora cea mai potrivită ca să-mi telefonezi e după şase seara. Aştept să mă chemi.

– Nu aşteptaţi, răspunse Tracy scurt, păşind în seara care se lăsa.

Cînd ajunse în camera ei de hotel, tot mai tremura.

Îşi comandă în cameră o cafea şi un sandviş. Nu avea chef să vadă pe nimeni. Întîlnirea cu Conrad Morgan o murdărise parcă. O confundase cu infrac-

toarele acelea amărîte, derutate, înfrînte, de care fusese înconjurată la *Penitenciarul pentru Femei* din Louisiana de Sud. Dar ea nu era una dintre acestea. Ea era Tracy Whitney, specialistă în computere, o cetăţeană cumsecade, care se supunea legilor.

„Şi pe care nimeni nu voia să o angajeze".

Tracy rămase trează toată noaptea, gîndindu-se la viitor. Nu avea slujbă şi nu-i mai rămăseseră decît foarte puţini bani. Ajunse la două hotărîri. A doua zi dimineaţă avea să se mute într-un loc mai ieftin, şi va trebui să-şi găsească o slujbă. Orice fel de slujbă.

Locul mai ieftin se nimeri a fi o cameră mohorîtă, la etajul patru, fără lift, în partea de est a oraşului. Din camera ei, prin pereţii subţiri ca hîrtia, Tracy îşi auzea vecinii ţipînd unii la alţii în limbi străine. Vitrinele şi uşile prăvăliioarelor care se înşirau la parter erau bine zăbrelite şi ferecate şi Tracy înţelegea de ce. Cartierul era populat de beţivi, prostituate şi hoaţe.

Cînd se duse să-şi facă cumpărăturile la piaţă, fu acostată de trei ori: de două ori de bărbaţi şi o dată de o femeie.

„O să suport. Nu rămîn eu multă vreme aici", se îmbărbăta singură.

Se prezentă la o mică agenţie de braţe de muncă,

aflată în vecinătatea blocului în care locuia. Era condusă de o doamnă Murphy, o cucoană masivă, cu înfăţişare de matroană. Lăsă din mînă hîrtia cu datele lui Tracy şi o privi cu curiozitate.

– Nu ştiu ce nevoie ai de mine. Cred că există cel puţin o duzină de societăţi care şi-ar da şi ochii din cap ca să pună mîna pe cineva ca dumneata.

Tracy respiră adînc.

– Am o problemă, răspunse.

Îi explică totul doamnei Murphy, care o ascultă liniştită şi care, după ce Tracy termină, îi spuse direct:

– Scoate-ţi din cap că ai să găseşti o slujbă legată de computere.

– Dar aţi spus...

– Societăţile sînt foarte sensibile la infracţiunile care se pot întîmpla la computere. N-or să angajeze niciodată pe cineva cu cazier.

– Dar am nevoie de o slujbă. Eu...

– Mai sînt şi alte feluri de slujbe. Te-ai gîndit vreodată să lucrezi ca vînzătoare?

Tracy îşi aminti de experienţa din magazinul universal. N-ar mai fi răbdat să treacă prin aşa ceva. Întrebă:

– Şi altceva nu mai există?

Femeia ezită. Fără îndoială, Tracy Whitney avea o calificare prea înaltă pentru slujba pe care se gîndea să i-o ofere:

– Uite ce-i, nu-i în domeniul dumitale, dar există un post vacant de chelneriţă la Jackson Hole. E un mic restaurant unde se vînd hamburgeri, în partea de est a oraşului.

– Un post de chelneriţă?

– Da. Dacă-l vrei. Eu nu-ţi iau nici un comision. Am auzit din întîmplare de el.

Tracy dezbătu problema în gînd. La universitate, servise pe la mesele cantinei. Şi o amuzase. Acum era o chestiune de supravieţuire.

– Am să încerc, răspunse.

Jackson Hole era un adevărat balamuc, înţesat de muşterii zgomotoşi şi nerăbdători, şi de bucătari hărţuiţi, nervoşi, care prăjeau toată ziua. Mîncarea era gustoasă; preţurile moderate, aşa încît localul era tot timpul ticsit. Chelneriţele lucrau într-un ritm nebunesc, fără o clipă de răgaz, şi la sfîrşitul primei zile de muncă, Tracy se simţi epuizată. Dar cîştiga bani.

În cea de-a doua zi, la prînz, în timp ce servea la o masă de vînzători de prăvălie, unul dintre ei îşi vîrî mîna sub fusta ei, şi Tracy scăpă un castron cu *chili* drept în capul lui. Acesta a fost sfîrşitul slujbei.

Se întoarse la doamna Murphy şi-i povesti ce se întîmplase.

– S-ar putea să am o veste bună, o anunţă aceasta. La *„Wellington Arms"* au nevoie de o ajutoare de administratoare. Te trimit acolo.

„Wellington Arms" era un hotel mic, elegant, în Park Avenue, unde trăgeau oameni bogaţi şi reputaţi. Tracy fu supusă la un mic interogatoriu de către administratoare, şi apoi angajată. Munca nu era grea, oamenii de serviciu erau simpatici, orele rezonabile.

O săptămînă după ce începuse slujba, Tracy fu

convocată în biroul administratoarei. Se afla de faţă şi directorul adjunct al hotelului.

– Ai controlat azi apartamentul opt sute douăzeci şi şapte? o întrebă administratoarea.

Apartamentul era ocupat de Jennifer Marlowe, o actriţă din Hollywood.

O parte din munca lui Tracy consta în controlarea fiecărui apartament, pentru a constata dacă femeile de serviciu îşi făcuseră conştiincios munca.

– Da, sigur.

– La ce oră?

– Pe la două. E ceva în neregulă?

Îi răspunse directorul adjunct:

– Domnişoara Marlowe s-a întors în cameră la ora trei şi a descoperit lipsa unui valoros inel cu diamante.

Tracy simţi că se încordează toată.

– Ai intrat în dormitorul ei, Tracy?

– Da. Am controlat toate camerele.

– Cînd ai fost în dormitorul ei, ai zărit vreo bijuterie pe masă?

– Nu... nu cred.

– Nu crezi? Nu eşti sigură? întrebă directorul adjunct.

– Nu m-am uitat după bijuterii. Mă uitam la aşternuturi şi la prosoape.

– Domnişoara Marlowe susţine că atunci cînd a plecat din apartament, inelul se afla pe măsuţa de toaletă.

– Nu ştiu nimic.

– Nimeni nu a mai avut acces în cameră. Femeile de serviciu respective lucrează la noi de ani de zile.

– Eu nu l-am luat.

– Va trebui să chemăm poliția să ancheteze, oftă directorul adjunct.

– Trebuie să fie vorba de altcineva, strigă Tracy. Sau poate că domnișoara Marlowe a pus inelul în altă parte.

– Cu cazierul dumitale... spuse directorul adjunct.

Și iată, iar lucrurile pe tapet. *„Cu cazierul dumitale..."*

– Va trebui să-ți cer să aștepți în biroul special pînă cînd soseşte poliția.

Traci simți sîngele urcîndu-i-se în obraji.

– Da, domnule.

A fost însoțită la biroul special de unul dintre gardienii de securitate, și a avut senzația că e trimisă din nou la închisoare. Citise despre foști condamnați hăituiți pentru că aveau cazier, dar nu-i trecuse vreodată prin minte că asemenea lucru i s-ar putea întîmpla și ei. Îi puseseră un stigmat și se așteptau să arate că-l merită. *„Că l-am cîștigat"*, se gîndi Tracy, cu amărăciune.

O jumătate de oră mai tîrziu, directorul adjunct intră zîmbitor în birou, spunîndu-i:

– Domnișoara Marlowe și-a găsit inelul. Într-adevăr, îl pusese în altă parte. A fost o mică eroare.

– Minunat! exclamă Tracy.

Ieși din hotel și se duse direct la *„Conrad Morgan et Co, bijutieri"*.

– E ridicol de simplu, îi repeta Conrad Morgan. O clientă de-a mea, Lois Bellamy, a plecat într-o călătorie în Europa. Locuinţa ei se află pe Sea Cliff, în Long Island. Simbăta şi duminica servitorii sînt liberi, aşa încît nu-i nimeni în casă. Din patru în patru ore îşi face runda o patrulă particulară. Poţi intra şi ieşi din casă doar în cîteva minute.

Şedeau amîndoi în biroul lui Conrad Morgan.

– Cunosc sistemul de alarmă şi deţin combinaţia seifului. Tot ce al de făcut, draga mea, este să intri în casă, să iei bijuteriile şi să pleci. Bijuteriile mi le aduci mie, scot pietrele din montură, le tai pe cele mai mari şi le revînd.

– Dacă-i atît de simplu, de ce nu faci dumneata treaba? îl întrebă Tracy, fără ocoliş.

Ochii albaştri clipiră.

– Pentru că eu o să fiu plecat din oraş, cu treburi. Ori de cîte ori se petrece vreun mic „incident" de felul ăsta, eu sînt plecat din oraş, cu treburi.

– Înţeleg.

– Dacă ai scrupule în ce priveşte jefuirea doamnei Bellamy, te asigur că sînt inutile. E o femeie oribilă, care are case pe tot globul, pline de avuţii. Şi apoi, bijuteriile sînt asigurate la o valoare dublă. Fireşte, eu am făcut evaluările.

Tracy se uita la Conrad Morgan şi se gîndea: *„Probabil că am înnebunit. Stau aici şi pun la cale, liniştită, împreună cu omul ăsta, un furt de bijuterii".*

– Nu vreau să mă întorc la închisoare, domnule Morgan.

– Nici un pericol. Nici unul din oamenii mei nu a fost prins vreodată. Nu, atîta timp cît a lucrat pentru

mine. Ei bine... ce ai de spus?

– Ați vorbit de douăzeci și cinci de mii de dolari?

– Bani peșin la livrare.

Era o avere, suficient să trăiască pînă cînd va decide ce să facă cu viața ei. Se gîndi la cămărița meschină în care locuia, la vecinii gălăgioși, la clienta care strigase *„Nu vreau să mă servească o criminală!"*, la directorul adjunct care spusese: *„Va trebui să chemăm poliția să ancheteze"*.

Și totuși, încă nu se putea hotărî să spună da.

– Ți-aș sugera s-o faci sîmbăta asta, seara, stărui Conrad Morgan. Sîmbăta, servitorii pleacă la prînz. Am să-ți aranjez un permis de conducere și o carte de credit pe un nume fals. Ai să închiriezi o mașină aici în Manhattan și ai să te duci în Long Island, unde ai să ajungi la ora unsprezece noaptea. Iei bijuteriile, te întorci la New York și restitui mașina... știi să conduci, nu?

– Da.

– Excelent. La șapte patruzeci și cinci dimineața e un tren care pleacă la St. Louis. Îți rezerv un compartiment. Ne întîlnim în gară la St. Louis, îmi dai bijuteriile și eu îți dau douăzeci și cinci de bătrîne.

Totul părea atît de simplu.

Acesta era momentul în care putea spune nu, în care se putea ridica să plece. *„Să plece, unde?"*

– Am nevoie de o perucă blondă, rosti Tracy, încet.

După plecarea lui Tracy, Conrad Morgan rămase în biroul lui, în întuneric, gîndindu-se la ea. Ce femeie frumoasă! Într-adevăr foarte frumoasă. Păcat de ea! Poate că ar fi trebuit s-o avertizeze că nu cunoştea chiar atît de bine sistemul de alarmă din casa doamnei Bellamy.

16

Din cei o mie de dolari pe care Conrad Morgan i-i dăduse în avans, Tracy cumpără două peruci – una blondă şi una neagră, cu o multitudine de codiţe împletite. Îşi mai cumpără un costum – pantalon albastru închis, o salopetă neagră, şi o valiză imitaţie *Gucci,* de la un vînzător de stradă, în Lexington Avenue. Pînă aici totul mersese bine. Aşa cum îi promisese Morgan, primise un plic care conţinea un permis de conducere pe numele Ellen Branch, o diagramă a sistemului de alarmă din casa Bellamy, combinaţia seifului din dormitor, şi un bilet de tren

pînă la St. Louis, într-un compartiment rezervat. Tracy îşi împachetă cele cîteva lucruri şi părăsi camera închiriată. *„Niciodată n-am să mai locuiesc într-un asemenea loc"*, îşi făgădui singură. Închirie o maşină şi porni spre Long Island. Era în drum spre comiterea unei spargeri.

Tot ce făcea avea irealitatea unui vis şi se simţea îngrozită. Dacă or s-o prindă? Ceea ce avea de făcut merita un asemenea risc?

„E ridicol de simplu", îi spusese Conrad Morgan. *„De bunăseamă*, se gîndi Tracy, *el nu s-ar băga în aşa ceva dacă n-ar fi perfect sigur. În fond el trebuie să-şi apere reputaţia. Dar şi eu am o reputaţie, o reputaţie mînjită. Ori de cîte ori va lipsi o bijuterie, voi fi considerată vinovată, pînă cînd mi se va dovedi nevinovăţia"*.

Tracy ştia ce face. Încerca să se monteze într-o stare de furie, încerca să se călească sufleteşte pentru a săvîrşi o spargere. Dar nu reuşea. Cînd ajunse la Sea Cliff, tremura toată. De două ori fu pe punctul să iasă cu maşina pe şosea. *„Poate că o să mă ridice poliţia pentru conducere imprudentă*, îşi spuse plină de speranţă, *şi atunci îi pot dovedi domnului Morgan că afacerea a ratat"*.

Dar nu se vedea nici o maşină de poliţie. *„Bine-înţeles*, se gîndi Tracy dezgustată. *Cînd ai nevoie de ei, nu apar niciodată"*.

Se îndrepta spre Long Island Sound, urmînd instrucţiunile lui Morgan. *„Casa e în dreapta apei. Se numeşte «The Embers». E o reşedinţă veche, victoriană. Nu poate să-ţi scape"*.

„Dă Doamne să-mi scape", se ruga Tracy.

Dar iat-o, nălucindu-se în întuneric, asemenea castelului unui căpcăun într-un coşmar. Părea părăsită. *„Cum îndrăznesc servitorii să-şi ia zile libere şi s-o lase abandonată?* se gîndi Tracy cu indignare. *Ar trebui daţi afară cu toţii!"*

Parcă maşina îndărătul unei salcii gigantice, de unde nu putea fi văzută, stinse motorul şi ascultă bîzîitul nocturn al gîzelor. Nimic altceva nu ştirbea liniştea. Casa era retrasă faţă de şosea, şi la ceasul ăsta din noapte circulaţia încetase.

„Proprietatea e ascunsă îndărătul copacilor, draga mea, şi cei mai apropiaţi vecini se află la sute de metri depărtare, aşa încît nu trebuie să te temi că ai să fii văzută. Patrula de securitate îşi face runda la zece seara şi pe urmă revine numai la două noaptea. La ora aceea ai să fii de mult plecată".

Tracy se uită la ceas. Era unsprezece. Prima patrulă plecase. Avea trei ore în faţă, pînă la cel de-al doilea rond. Sau trei secunde ca să întoarcă maşina, s-o pornească spre New York şi să uite de toată nebunia. Dar să se întoarcă la ce? Imaginile i se perindau în faţa ochilor minţii. Directorul de la *Saks: „Îmi pare foarte rău, domnişoară Whitney, dar clienţilor trebuie să li se facă pe plac..."*

„Scoate-ţi din cap că ai să găseşti o slujbă legată de computere. N-or să angajeze niciodată pe cineva cu cazier".

„Douăzeci şi cinci de mii de dolari scutiţi de impozite pentru o oră sau două".

„Dacă ai scrupule, află că e o femeie oribilă".

„Ce mă fac? se gîndi Tracy. *Nu sînt o hoaţă. Nu una veritabilă. Sînt o amatoare timpită, gata să facă o*

criză de nervi. Dac-aş avea măcar o jumătate de creier, aş şterge-o de aici cît mai e timp. Înainte ca patrula să mă prindă şi să se audă o rafală de împuşcături şi să-mi transporte cadavrul ciuruit la morgă. Pot să şi văd titlurile din ziar: CRIMINALĂ PERICULOASĂ UCISĂ ÎN TIMPUL UNEI ÎNCERCĂRI DE JAF RATATE."

„Şi cine o să plîngă la înmormîntarea mea? Ernestine şi Amy?" Tracy se uită la ceas. *„Dumnezeule mare!"* Stătuse acolo, visînd cu ochii deschişi timp de douăzeci de minute. *„Dacă am de gînd s-o fac, trebuie să mă mişc!"* Dar nu se putea mişca. Era încremenită de frică. *„Nu pot rămîne aici pe veci,* îşi spuse singură. *De ce nu mă duc să arunc o privire casei? O simplă privire!"*

Respiră adînc, şi coborî din maşină. Purta salopeta neagră, genunchii îi tremurau. Se apropie încet de casă şi îşi dădu seama că era cufundată în întuneric.

„Nu uita să porţi mănuşi!"

Tracy vîrî mîna în buzunar, scoase o pereche de mănuşi şi le trase pe mîini. *„Oh, Dumnezeule, o fac,* se gîndi ea. *Văd că merg înainte".*

Inima îi bătea cu atîta putere, încît nu mai putea auzi nici un alt zgomot.

„Alarma se găseşte în stînga uşii de intrare. Sînt cinci butoane. Cînd e aprins beculeţul roşu, înseamnă că alarma e activată. Codul de stingere este trei-doi-patru-unu-unu. Cînd beculeţul roşu se stinge, înseamnă că alarma e scoasă din funcţiune. Asta este cheia de la uşă. După ce ai intrat, încuie uşa după tine. Foloseşte lanterna asta. Nu aprinde nici o lampă

din casă, căci s-ar putea să treacă vreo mașină prin apropiere. Dormitorul este la etaj, în stînga, cu vederea spre golf. Vei găsi seiful în spatele portretului lui Lois Bellamy. Un seif foarte simplu. La seif, folosești această combinație".

Tracy rămase nemișcată, tremurînd, gata s-o ia la fugă la cel mai mic zgomot. Tăcere deplină. Încet, întinse mîna și apăsă pe rînd butoanele de alarmă după combinația știută, rugîndu-se în gînd să nu funcționeze. Beculețul roșu se stinse. Următorul pas avea să fie decisiv. Își aduse aminte că piloții de avioane aveau o denumire pentru acest moment: punctul fără de întoarcere.

Tracy răsuci cheia în broască și ușa se deschise. Așteptă un minut întreg pînă ce păși înăuntru. Cînd rămase în hol, ascultînd, neîndrăznind să se urnească din loc, fiecare fibră din corpul ei vibra de încordare. Casa era stăpînită de o tăcere pustie. Scoase lanterna, o aprinse, și văzu scara. Se îndreptă spre ea și începu să urce. Acum nu mai dorea decît să termine cît mai repede cu tot ce avea de făcut și să fugă de acolo.

Holul de la etaj arăta spectral în lumina lanternei și raza ei tremurătoare făcea pereții să pară că pulsează, înainte și îndărăt. Tracy se uită în fiecare cameră pe lîngă care trecea. Toate erau pustii.

Dormitorul se afla la capătul holului, și dădea spre golf, întocmai cum îl descrisese Morgan. Era o încăpere frumoasă, tapetată într-un roz închis, cu un pat cu baldachin și o comodă împodobită cu trandafiri roz. Se mai găseau două banchete, un șemineu, și o măsuță pentru cină în fața focului. *„Aproape că și*

eu am locuit într-o casă ca asta, cu Charles şi cu copilaşul nostru", se gîndi Tracy.

Se apropie de fereastra panoramică şi privi la bărcile ancorate departe, în golf.

„Spune-mi, Doamne Dumnezeule, se gîndi Tracy, *ce te-a făcut să hotărăşti ca Lois Bellamy să trăiască într-o casă atît de frumoasă ca asta, iar eu să trebuiască să vin să o fur? Haide, fetiţo*, se dojeni singură, *nu te apuca să filozofezi. E un lucru care trebuie făcut dintr-un foc. Peste cîteva minute totul se va termina, dar nu şi dacă stai aici să caşti gura".*

Se întoarse de la fereastră şi se opri în faţa portretului pe care i-l descrisese Morgan. Lois Bellamy avea o înfăţişare aspră, arogantă. *„E adevărat. Arată ca o femeie oribilă".* Portretul se lăsă dat la o parte, deschizîndu-se ca o uşă, şi îndărătul lui apăru un mic seif. Tracy memorase combinaţia. *„Trei răsuciri la dreapta, te opreşti la patruzeci şi doi. Două răsuciri la stînga, te opreşti la zece. Încă o dată la dreapta, te opreşti la treizeci".* Mîinile îi tremurau atît de tare, încît trebui să încerce de două ori. Auzi un clincănit. Uşa se deschise.

Seiful era plin cu plicuri groase şi cu hîrtii, dar Tracy nici nu se uită la ele. În spate, pe un mic raft, se găsea o pungă de bijuterii din piele de căprioară. Tracy întinse mîna şi luă punga de pe raft. În aceeaşi clipă se declanşă alarma, cu sunetul cel mai asurzitor pe care-l auzise vreodată. Părea să se reverbereze din fiecare colţ al casei, urlîndu-şi avertismentul. Tracy rămase încremenită, paralizată.

„Ce se întîmplase? Nu ştiuse Conrad Morgan de alarma instalată în interiorul seifului, care se declanşa

la atingerea bijuteriilor?"

Trebuia să fugă de acolo cît mai repede. Își vîrî săculețul de bijuterii în buzunar, și începu să alerge în direcția scărilor. Și atunci, peste soneria de alarmă, auzi un alt sunet, cel al sirenei unei mașini de poliție care se apropia. Tracy rămase în capul scării, îngrozită, cu inima bătîndu-i nebunește și gura uscată. Se repezi la o fereastră, ridică perdeaua și privi afară. O mașină de poliție, neagră cu alb, trăgea în fața casei. Chiar în timp ce privea, un polițist în uniformă alergă în spatele casei, și un al doilea se îndreptă spre ușa de la intrare. Nu exista nici o scăpare. Clopotul de alarmă continua să sune, să sune asemenea clopotelor din coridoarele *Penitenciarului pentru Femei* din Louisiana de Sud.

„Nu, se gîndi Tracy, *n-am să-i las să mă trimită înapoi acolo!"*

Soneria de la ușa de intrare țîrîia.

Locotenentul Melvin Durkin lucra de zece ani în poliția din Sea Cliff. Era un orășel liniștit și activitatea poliției se mărginea la reprimarea cîtorva vandalisme, la descoperirea cîtorva hoți de mașini și, uneori, sîmbăta seara, la potolirea cîtorva beivi scandalagii. Dar declanșarea clopotului de alarmă din casa Bellamy însemna un eveniment de cu totul altă categorie. Era genul de delict pentru care locotenentul Durkin se înrolase în poliție. O cunoștea pe Lois Bellamy și știa ce colecție valoroasă de tablouri și de bijuterii poseda

aceasta. Aflînd că plecase din ţară, îşi făcuse un punct de onoare din a controla din cînd în cînd casa, care constituia o ţintă foarte ispititoare pentru orice spărgător. *„Şi se pare,* îşi spuse locotenentul Durkin, *că acum am pus mîna pe unul".* Se aflase numai la două străzi depărtare cînd primise chemarea prin radio a companiei de securitate. *„O să arate bine în dosarul meu. Al naibii de bine!"*

Locotenentul Durkin apăsă din nou pe butonul soneriei de la uşă. Voia să sublinieze în raportul lui că sunase în trei rînduri înainte de a intra cu forţa în casă. Celălalt poliţist acoperea spatele casei, aşa încît nu exista nici o şansă ca hoţul să scape. Probabil că va încerca să se ascundă în casă, dar o să aibă o surpriză. Nimeni nu se putea ascunde de Melvin Durkin.

Cînd dădu să sune a treia oară, uşa se deschise brusc. Poliţistul rămase ca împietrit. În prag se găsea o tînără îmbrăcată într-o cămaşă de noapte transparentă, care lăsa foarte puţin loc imaginaţiei. Faţa îi era acoperită cu o mască de nămol, iar părul îi era prins într-o caschetă cu bigudiuri.

– Ce naiba se întîmplă? întrebă ea.

– Eu... cine sînteţi dumneavoastră? bîigui locotenentul înghiţind în sec.

– Sînt Ellen Branch. Un musafir al lui Lois Bellamy. Ea e plecată în Europa.

– Ştiu asta, mormăi locotenentul derutat. Nu ne-a spus că are un musafir.

Femeia aflată în prag dădu din cap, înţelegător.

– Asta seamănă a Lois. Scuză-mă te rog, nu pot să suport zgomotul ăsta.

Sub ochii locotenentului Durkin, prietena lui Lois Bellamy întinse mîna spre butoanele de alarmă, formă o combinaţie şi zgomotul încetă.

– Aşa mai merge, rosti. Nu pot să-ţi spun ce bucuroasă sînt că ai venit, domnule locotenent. Tocmai mă pregăteam să mă culc, cînd s-a declanşat alarma. Eram convinsă că au pătruns nişte hoţi în casă şi că va trebui să-i înfrunt singură. Servitorii au plecat la prînz.

– Aveţi ceva împotrivă dacă aruncăm o privire în casă?

– Chiar te rog s-o faci!

Locotenentului şi asistentului său le trebuiră doar cîteva minute ca să se asigure că nu se ascundea nimeni în interior.

– În ordine, spuse locotenentul Durkin. Alarmă falsă. Cine ştie ce a declanşat butonul. Nu poţi să te bizui întotdeauna pe dispozitivele astea electronice. În locul dumneavoastră, aş chema compania de securitate şi le-aş cere să verifice sistemul de alarmă.

– Aşa o să fac.

– Mă rog, cred c-ar fi cazul să plecăm, spuse locotenentul.

– Vă mulţumesc mult că aţi venit. Acum mă simt mai în siguranţă.

„Ce corp are!" se gîndi locotenentul. Se întrebă cum o fi arătînd la faţă sub masca aceea de nămol, şi fără bigudiuri.

– Rămîneţi mult pe aici, domnişoară Branch?

– Încă vreo două săptămîni, pînă se întoarce Lois.

– Dacă vă pot fi de folos cu ceva, daţi-mi de ştire.

– Mulţumesc, negreşit.

Tracy urmări maşina poliţiei dispărînd în noapte. Aproape că era gata să leşine de uşurare. Cînd maşina nu se mai văzu, urcă în grabă scările, îşi spălă de pe faţă nămolul pe care-l găsise în baie, îşi scoase cascheta cu bigudiuri şi cămaşa de noapte ale lui Lois, îşi trase pe ea salopeta neagră şi ieşi pe uşa din faţă, reinstalînd cu grijă sistemul de alarmă.

Numai cînd ajunse la jumătatea drumului spre Manhattan, îşi dădu seama de îndrăzneala isprăvii ei. Chicoti şi chicotitul se prefăcu în hohote de rîs isteric, pe care nu şi-l mai putu controla, astfel încît fu nevoită să tragă maşina la marginea drumului.

Rîse pînă îi dădură lacrimile. Era pentru prima oară cînd rîdea de un an încoace. Şi i se părea minunat.

17

Abia cînd trenul ieşi din gara Pennsylvania reuşi Tracy să se relaxeze. Din clipă în clipă aşteptase să simtă o mînă grea pe umăr şi un glas care să-i spună: *„Eşti arestată".*

Studiase cu grijă feţele celorlalţi pasageri care urcaseră în tren şi nu descoperise nimic alarmant. Totuşi îşi simţea umerii încordaţi ca nişte noduri. Îşi repeta întruna că nu era posibil ca furtul să fi fost atît de repede descoperit, şi chiar dacă fusese, nu exista nici un indiciu care să-l lege de persoana ei. Conrad Morgan avea s-o aştepte în gara St. Louis cu cei

25.000 de dolari. Douăzeci şi cinci de mii de dolari cu care putea face tot ce-i poftea inima. La bancă, ar fi trebuit să lucreze un an întreg pentru asemenea sumă! *„O să călătoresc în Europa,* îşi spuse Tracy. *La Paris. Nu, nu la Paris. Acolo ar fi trebuit ca eu şi Charles să ne petrecem luna de miere. O să plec la Londra. Acolo n-o să mă simt străină!"* Într-un anumit fel, experienţa prin care trecuse îi dădea impresia că ar fi alt om. Avea senzaţia că renăscuse.

Încuie uşa compartimentului, scoase din valiză săculeţul din piele de căprioară şi-l deschise. O cascadă de culori scînteietoare se revărsă printre degetele ei. Inele cu diamante mari, o broşă de smaralde, o brăţară de safire, trei perechi de cercei şi două coliere, unul de rubine şi celălalt de perle.

„Bijuteriile astea valorează mai mult de un milion de dolari", îşi spuse Tracy, uimită. În timp ce trenul străbătea cîmpul, Tracy se lăsă pe spetează şi reconstitui în minte întîmplările serii. Închirierea maşinii... drumul pînă la Sea Cliff... tăcerea încremenită a nopţii... deconectarea sistemului de alarmă şi pătrunderea în casă... deschiderea seifului... şocul declanşării clopotului de alarmă şi al apariţiei poliţiei. Nu le trecuse nici o secundă prin cap că femeia în cămaşa străvezie, cu masca de nămol pe faţă şi cascheta cu bigudiuri era însuşi hoţul pe care-l căutau.

Acum, aşezată în compartimentul din trenul care o ducea la St. Louis, Tracy îşi îngădui un zîmbet de satisfacţie. O amuzase să tragă poliţia pe sfoară. Şi ce senzaţie excitantă încerci cînd te afli pe muchia primejdiei! Se simţea curajoasă şi deşteaptă şi învin-

cibilă. Măreaţă.

Se auzi o bătaie în uşa compartimentului. Tracy îndesă în grabă bijuteriile în săculeţul de antilopă pe care îl vîrî la loc în valiză. Îşi pregăti biletul de tren şi deschise uşa compartimentului, convinsă că venise controlorul. În coridor se aflau doi bărbaţi îmbrăcaţi în costume cenuşii. Unul din ei părea să aibă vreo treizeci de ani, celălalt cu zece ani mai mult. Cel tînăr avea o faţă atrăgătoare şi o statură de atlet. O bărbie puternică, o mustaţă mică, îngrijit tunsă, şi ochelari cu rame de baga îndărătul cărora sticleau nişte ochi inteligenţi. Cel mai în vîrstă avea o coamă de păr negru, o statură mai greoaie, şi ochi căprui, reci.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă Tracy.

– Da, doamnă, răspunse bărbatul mai vîrstnic.

Îşi scoase portofelul şi îi întinse o legitimaţie.

Biroul Federal de Investigaţii
Departamentul de Justiţie
al Statelor Unite

– Sînt agentul special Dennis Trevor, o anunţă el, iar acesta e agentul special Thomas Bowers.

Tracy simţi brusc că i se usucă gura. Se sili să zîmbească.

– Mă... mă tem că nu înţeleg. S-a întîmplat ceva?

– Mă tem că s-a întîmplat, doamnă, spuse agentul mai tînăr. Avea un accent moale, sudic. Acum cîteva minute acest tren a intrat în New Jersey. Transportul de mărfuri furate în alt stat este un delict federal.

Tracy simţi că i se taie picioarele. O ceaţă roşie îi apăru în faţa ochilor, împăienjenindu-i vederea.

Agentul mai vîrstnic, Dennis Trevor, îi spuse:

– Vreţi să deschideţi valiza?

Nu era o întrebare ci un ordin.

Singura ei şansă era să blufeze.

– Bineînţeles că nu vreau. Cum îndrăzniţi să daţi buzna în compartimentul meu? Vorbea pe un ton indignat. Nu aveţi altceva de făcut decît să hăituiţi cetăţenii nevinovaţi? O să chem conductorul.

– Conductorul e informat, spuse Trevor.

Tracy constată că nu-i mergea.

– Aveţi... aveţi un mandat de percheziţie?

– Nu avem nevoie de un mandat de percheziţie, domnişoară Whitney, răspunse cu blîndeţe agentul mai tînăr. V-am prins în flagrant delict.

Îi ştiau pînă şi numele. Picase. Nu mai exista nici o cale de scăpare. Nici una.

Trevor puse mîna pe valiza ei şi o deschise. Ar fi fost inutil să încerce să-l oprească. Tracy îl urmări căutînd şi scoţînd săculeţul din piele de căprioară. Îl deschise, îi aruncă o privire celuilalt agent şi dădu din cap. Tracy se prăbuşi pe banchetă, prea slabă ca să mai stea în picioare.

Trevor scoase din buzunar o listă şi verifică, articol cu articol, conţinutul săculeţului, după care îl vîrî în buzunar.

– Totul corespunde, Tom.

– Cum... cum aţi aflat? întrebă Tracy, pierită.

– Nu avem permisiunea de a vă oferi informaţii, răspunse Trevor. Sînteţi arestată. Aveţi dreptul de a nu declara nimic, pînă nu veţi fi asistată de un avocat. Orice declaraţie poate fi folosită ca mărturie împotriva dumneavoastră. Înţelegeţi?

– Da, rosti Tracy în şoaptă.

– Îmi pare rău, interveni Tom Bowers. Vă cunosc trecutul şi îmi pare realmente rău de dumneavoastră...

– Pentru numele lui Dumnezeu, îi tăie vorba Trevor, doar nu facem o vizită de curtoazie.

– Ştiu, dar...

Agentul mai vîrstnic scoase o pereche de cătuşe.

– Întinde mîinile, îi spuse lui Tracy.

Aceasta simţi cum i se frînge inima. Îşi aminti de aeroportul din New Orleans unde i se puseseră cătuşe şi de feţele uimite ale pasagerilor.

– Vă rog! Trebuie... trebuie numaidecît să faceţi asta?

– Da, doamnă.

– Dennis, pot să-ţi vorbesc o clipă între patru ochi, interveni iarăşi agentul mai tînăr.

– Bine, răspunse celălalt, ridicînd din umeri.

Cei doi ieşiră pe culoar. Tracy rămase locului, zăpăcită, deznădăjduită. Putea auzi frînturi din discuţia agenţilor.

– Dennis, zău aşa, nu-i nevoie să-i pui cătuşele. Doar n-are cum să fugă...

– Cînd dracu al să încetezi cu mărinimiile tale? Cînd o să ai şi tu atîţia ani de serviciu la *Biroul Federal* cîţi am eu...

– Hai, Dennis, las-o să respire. E destul de ruşinată şi aşa...

– E în stare de orice...

Tracy nu mai auzi restul discuţiei. Nu mai voi să audă restul discuţiei.

O clipă mai tîrziu, cei doi se reîntoarseră în compartiment. Agentul mai vîrstnic arăta supărat.

– Bine, îi spuse el. Nu-ţi punem cătuşe. Vei coborî

cu noi la prima staţie. Mergem să dăm o radiogramă ca să ne aştepte în gară o maşină a *Biroului*. Nu părăseşti acest compartiment. E clar?

Tracy încuviinţă din cap, nesimţindu-se în stare să vorbească.

Agentul mai tînăr, Tom Bowers, înălţă din umeri cu o expresie compătimitoare, ca şi cum i-ar fi spus: *„Aş fi vrut să pot face mai mult pentru tine"*.

Dar nu putea face nimic. Acum nu. Era prea tîrziu. Fusese prinsă cu mîinile pătate. Poliţia o depistase, într-un fel sau altul, şi anunţase *FBI*.

Cei doi agenţi erau pe culoar şi discutau cu conductorul. Bowers arătă cu degetul spre Tracy şi spuse ceva ce ea nu putu auzi. Conductorul încuviinţă din cap. Bowers închise uşa compartimentului cu un zgomot care răsună în urechile lui Tracy ca trîntirea uşii celulei din închisoare.

Cîmpul gonea pe lîngă tren, fulgerînd priveliştii încadrate de chenarul ferestrei, dar Tracy nici nu vedea peisajul. Şedea nemişcată, paralizată de frică. Urechile îi erau asurzite de un vîjîit care nu avea legătură cu zgomotul trenului. De acum încolo nu mai avea nici o şansă de scăpare. Era o recidivistă condamnată. Or să-i dea maximum de pedeapsă, şi de astă dată nu va mai salva de la înec vreun copil de director. În faţa ei nu se înşirau decît anii de temniţă nesfîrşiţi, mortali. Şi alde Bertha Barosana. *„Cum de o prinseseră?"* Singura persoană care ştia de furt era Conrad Morgan, şi el n-ar fi avut nici un interes să o dea pe ea şi bijuteriile pe mîna FBI-ului. E posibil ca vreun funcţionar din magazinul lui să fi aflat despre plan şi să fi cîntat la poliţie. Dar acum nu mai avea

nici o importanţă cum se întîmplaseră lucrurile. Fusese prinsă. Şi la staţia următoare va începe drumul ei spre puşcărie. Va avea loc o audienţă preliminară, pe urmă procesul, pe urmă...

Tracy închise ochii strîns, refuzînd să se gîndească la ce va urma. Simţi lacrimi fierbinţi şiroindu-i pe obraji.

Trenul îşi încetini viteza. Simţea că se înăbuşă. Nu avea suficient aer. Dintr-o clipă în alta îşi vor face apariţia cei doi agenţi ai FBI. Se ivi o gară, şi cîteva clipe mai tîrziu trenul se opri cu o hîrducătură. Era timpul să se pregătească. Îşi închise valiza, îşi îmbrăcă pardesiul şi aşteptă. Privea la uşa închisă a compartimentului, aşteptînd să se deschidă. Minutele treceau. Cei doi nu se arătau. *„Ce-or fi făcînd?"* Îşi aminti de cuvintele lor: *„Vei coborî cu noi la prima staţie. Mergem să dăm o radiogramă ca să ne aştepte în gară o maşină a Biroului. Nu părăseşti acest compartiment".*

Auzi strigătul conductorului:

– În vagoane!

Tracy intră în panică. Poate că intenţionaseră să se întîlnească cu ea pe peron? Asta trebuia să fie. Dacă rămînea în tren, or s-o acuze de încercare de fugă, ceea ce va înrăutăţi lucrurile. Luă valiza, deschise uşa compartimentului şi ieşi grăbită pe culoar. Se apropie conductorul.

– Coborîţi aici, domnişoară? Atunci grăbiţi-vă. Daţi-mi

voie să vă ajut. O femeie în condiţia dumneavoastră nu trebuie să ridice greutăţi.

Tracy căscă ochii la el.

– În condiţia mea?

– Nu trebuie să vă ruşinaţi. Fraţii dumneavoastră mi-au spus că sînteţi însărcinată şi mi-au cerut să am grijă de dumneavoastră.

– Fraţii mei...?

– Ce oameni drăguţi! Păreau foarte îngrijoraţi de starea dumneavoastră.

Lumea începu să se învîrtească în jurul ei. Totul părea să se fi răsturnat cu susu-n jos. Conductorul îi purtă valiza pînă la capătul vagonului, apoi o ajută să coboare scările. Trenul se puse în mişcare.

– Ştiţi cumva unde s-au dus fraţii mei? strigă Tracy.

– Nu, domnişoară. Au sărit într-un taxi de îndată ce-a oprit trenul.

„Cu bijuteriile furate în valoare de un milion de dolari", îşi spuse ea.

Tracy se duse direct la aeroport. Era singurul loc la care se putuse gîndi. Dacă cei doi luaseră un taxi, însemnă că nu aveau mijloace de transport proprii şi, fireşte, vor dori să plece din oraş cît mai repede cu putinţă. Şedea în maşină, furioasă la culme pe cei doi escroci şi pe ea însăşi pentru că se lăsase dusă de nas cu atîta uşurinţă. Ah, ce pricepuţi fuseseră amîndoi! Adevăraţi maeştri! Fuseseră atît de convin-

gători! Roşi gîndindu-se cum căzuse în vechea cursă a poliţistului bun şi a poliţistului rău.

„Dennis, zău aşa, nu-i nevoie să-i pui cătuşe. Doar n-are cum să fugă..."

„Cînd dracu ai să încetezi cu mărinimiile tale? Cînd o să ai şi tu atîţia ani de serviciu la Biroul Federal, cîţi am eu..."

Biroul Federal? Probabil că ambii erau răufăcători. Ei bine, o să-şi recupereze ea bijuteriile. Trecuse prin prea multe pentru a se lăsa păcălită de doi histrioni. Numai să ajungă la timp la aeroport.

Se aplecă spre şofer:

– N-ai putea să goneşti mai tare?

Stăteau amîndoi la coada de îmbarcare, la poarta de ieşire spre avion şi Tracy nu-i recunoscu pe loc. Cel mai tînăr, care-şi spunea Thomas Bowers, nu mai purta ochelari, ochii nu-i mai erau albaştri ci cenuşii, şi mustăcioara îi dispăruse. Celălalt, Dennis Trevor, care avusese o coamă de păr negru, se înfăţişa acum complet chel. Şi totuşi erau de neconfundat. Nu avuseseră timp să-şi schimbe costumele. Erau chiar lîngă poartă, cînd Tracy li se adresă:

– Aţi uitat ceva, le spuse ea.

Se întoarseră şi o priviră uimiţi. Cel mai tînăr se încruntă:

– Ce cauţi aici? Trebuia să vină la gară o maşină din partea *Biroului* să te ridice.

Accentul sudic se evaporase şi el.

– Atunci de ce nu te duci s-o cauţi? îl întrebă Tracy.

– Nu putem. Sîntem pe urmele altui caz, interveni Trevor. Trebuie să prindem avionul ăsta.

– Mai întîi o să-mi daţi bijuteriile înapoi.

– Nu cred că am putea face aşa ceva, stărui Thomas Bowers. Bijuteriile constituie probe. O să-ţi trimitem o adeverinţă că le-am primit.

– Nu vreau o adeverinţă. Vreau bijuteriile.

– Regretăm, reluă Trevor. Nu le putem îndepărta.

Ajunseseră chiar la poartă. Trevor întinse controlorului talonul de îmbarcare. Tracy privi cu disperare în jur şi-l văzu pe poliţistul aeroportului. Strigă:

– Domnule poliţist! Domnule poliţist!

Cei doi se uitară unul la celălalt, şocaţi.

– Ce dracu vrei să faci? şuieră Trevor. Vrei să ne aresteze pe toţi trei?

Poliţistul se îndreptă spre ei.

– Da, domnişoară. S-a întîmplat ceva?

– Nu, răspunse Tracy veselă. Aceşti doi domni extraordinari au găsit nişte bijuterii foarte valoroase pe care le-am pierdut eu, şi tocmai vor să mi le restituie. Mă temeam că va trebui să ajung pînă la FBI pentru recuperarea lor.

Cei doi schimbară între ei o privire exasperată.

– Şi s-au gîndit că poate ar fi mai sigur să mă însoţiţi dumneavoastră pînă la un taxi.

– Sigur că da. Cu plăcere.

Tracy se întoarse spre cei doi.

– Acum e momentul cel mai sigur ca să-mi înmînaţi bijuteriile. Amabilul domn poliţist va avea grijă de mine.

– Nu, obiectă Tom Bowers, cred că ar fi mult mai bine dacă...

– Nu, nu, insist, îl presă Tracy. Știu cît e de important pentru dumneavoastră doi să prindeți avionul.

Cei doi se uitară la polițist, apoi schimbară între ei o privire neputincioasă. Nu puteau face nimic. Tom Bowers scoase în silă din buzunar săculețul de antilopă.

– Ăsta e! strigă Tracy. Îi luă săculețul din mînă, îl deschise și se uită în el.

– Slavă Domnului, nu lipsește nimic!

Tom Bowers făcu o ultimă încercare:

– De ce să nu-l păstrăm noi în siguranță pînă cînd...

– Nu-i nevoie, răspunse Tracy cu vioiciune. Își deschise poșeta, vîrî înăuntru bijuteriile și scoase două bancnote de cîte cinci dolari. Iată un mic semn de apreciere din partea mea pentru ceea ce ați făcut pentru mine.

Ceilalți pasageri ieșiseră pe poarta de îmbarcare. Controlorul de zbor anunță:

– Ultima chemare! Îmbarcați-vă, domnilor!

– Încă o dată mulțumesc, strigă Tracy radioasă, plecînd cu polițistul alături. E atît de rar în ziua de azi să dai peste niște oameni cinstiți!

18

Thomas Bowers – alias Jeff Stevens – şedea la fereastra avionului privind afară în timp ce aparatul decola. Îşi duse batista la ochi şi umerii i se scuturară.

Dennis Trevor – alias Brandon Higgins – aşezat lîngă el, îl privi surprins.

– Hei, îi spuse el, e vorba doar de nişte bani. N-ai motiv de plîns, Jeff.

Jeff Stevens se întoarse spre el cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, iar Higgins constată cu uimire că Jeff se înecă de rîs.

– Ce dracu te-a apucat? întrebă Higgins. N-ai nici

un motiv de rîs.

Dar Jeff avea. Felul în care Tracy Whitney le trăsese clapa la aeroport constituia cel mai ingenios truc la care asistase vreodată. O pungăşie salvată printr-o altă pungăşie. Conrad Morgan le spusese că femeia era o amatoare. *„Dumnezeule*, se gîndea Jeff, *ce-ar mai face dacă ar fi profesionistă?"* Tracy Whitney era, fără îndoială, cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată Jeff. Şi deşteaptă foc! Jeff se mîndrea a fi cel mai desăvîrşit şarlatan din branşă, dar fata asta îl lăsase cu coada între picioare. *„Unchiul Willie s-ar fi dat în vînt după ea"*, îşi spuse Jeff.

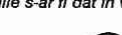

Unchiul Willie era cel care-l educase pe Jeff. Mama lui Jeff fusese moştenitoarea unei averi provenite din echipamente de firmă, dar se măritase cu un afacerist imprudent, plin de proiecte de îmbogăţire rapidă, care dădeau întruna greş. Tatăl lui Jeff fusese un tip fermecător, brunet, frumos, de o volubilitate convingătoare, şi în primii cinci ani de căsătorie reuşise să dea lama în moştenirea soţiei sale. Cele mai timpurii amintiri ale lui Jeff erau legate de mama şi de tatăl lui certîndu-se pentru bani şi de aventurile extraconjugale ale tatălui său. Era o căsătorie neizbutită şi băiatul luase o hotărîre categorică: *„N-am să mă însor niciodată. Niciodată!"*

Fratele tatălui său, unchiul Willie, era patronul unei barăci de bîlci itinerante, şi oricînd se afla în preajma oraşelului Marion din Ohio, unde locuia familia

Stevens, se ducea să-i viziteze. Era omul cel mai vesel pe care-l cunoscuse Jeff vreodată, însufleţit de un optimism robust şi plin de promisiuni trandafirii pentru ziua de mîine. Izbutea întotdeauna să-i aducă băiatului tot soiul de cadouri senzaţionale şi-l învăţase pe Jeff o sumedenie de scamatorii şi trucuri magice. Unchiul Willie îşi începuse cariera ca prestidigitator la o baracă de bîlci, şi cînd patronul acesteia dăduse faliment, o cumpărase el.

Cînd Jeff împlinise paisprezece ani, mama lui muri într-un accident de automobil. Două luni mai tîrziu, tatăl lui se recăsători cu o chelneriţă de bar în vîrstă de nouăsprezece ani. *„Nu-i firesc ca un bărbat să trăiască singur"*, se justificase el. Dar băiatul îi purta pică şi se simţea trădat de nepăsarea tatălui său.

Tatăl lui Jeff căpătase o slujbă de comis-voiajor şi trei zile pe săptămînă era plecat din oraş. Într-o noapte, cînd Jeff rămăsese singur în casă cu mama lui vitregă, fusese deşteptat de un zgomot la uşa camerei lui. Cîteva clipe mai tîrziu, simţise un trup gol, neted, lipit de trupul lui. Jeff sărise alarmat.

– Strînge-mă în braţe, Jeff, îi şoptise mama vitregă. Mi-e frică de tunete.

– Dar... dar nu tună, se bîlbîise băiatul.

– Dar s-ar putea să tune. La ziar zice că vine ploaie. Se lipise şi mai mult de el. Fă dragoste cu mine, scumpule.

Băiatul fusese cuprins de panică.

– Sigur că da, bolborosi el. Dar putem s-o facem în patul tatii?

– Bine, rîse ea. Eşti pervers, da?

– Acolo o să fie mai bine, o asigură el.

Mama vitregă se lăsase să lunece din pat şi se dusese în dormitor. În viaţa lui nu s-a îmbrăcat Jeff mai iute. Sări pe fereastră şi se duse glonţ la Cimarron, în Kansas, unde se afla atunci baraca unchiului Willie. Fără să întoarcă o privire îndărăt.

Cînd unchiul Willie îl întrebase pe Jeff de ce fugise de acasă, acesta nu răspunsese decît:

– Nu mă înţeleg cu mama vitregă.

Unchiul Willie îi telefonase tatălui lui Jeff şi, după o lungă dezbatere, se hotărîse ca băiatul să rămînă la baracă.

– Alci o să înveţe mai multe decît în orice şcoală, făgăduise unchiul Willie.

Baraca de bîlci era o lume în sine.

– Noi nu facem spectacole pentru şcolile de duminică, îi explicase unchiul Willie. Noi sîntem iluzionişti. Dar ţine minte, fiule, pe oameni nu poţi să-i înşeli decît dacă le place lor să se lase înşelaţi. W.C.Fields avea dreptate cînd spunea că nu poţi înşela un om cinstit.

Circarii deveniră prietenii lui Jeff. Existau două categorii: cei din „primul plan" care erau concesionarii barăcilor, şi cei „din culise", care prezentau spectacole, ca femeia obeză şi femeia tatuată şi organizatorii de jocuri. Bîlciurile aveau şi doza lor de fete tinere, care erau foarte atrase de băieţandru. Jeff moştenise sensibilitatea mamei lui şi frumuseţea brună a tatălui său, lar femeile rivalizau între ele care

mai de care pentru a-i răpi virginitatea. Primele lui experienţe sexuale s-au datorat unei drăguţe contorsioniste şi ani de zile după aceea femeile din viaţa lui au trebuit să lupte cu acest înalt standard.

Unchiul Willie îi aranjase lui Jeff felurite îndeletniciri legate de baracă.

– Într-o bună zi o să fie a ta, îi spusese el băiatului şi singura cale ca s-o ţii în mînă este să ştii ceva mai mult decît toţi ceilalţi.

Jeff începu cu scamatoria. *„Cele şase pisici"*, o şmecherie în care muşteriii plăteau ca să arunce cu mingi în şase pisici de pînză cu o bază de lemn, care trebuiau răsturnate într-o plasă. Organizatorul jocului demonstra cît e de uşor să le răstorni, dar cînd muşteriul încerca, un „ţintaş" ascuns după perdea ridica o vergea de lemn cu care fixa postamentele pisicilor, aşa încît acestea rămîneau în picioare. Nici măcar Sandy Konfax nu reuşise să dărîme pisicile.

– Hei, le loveşti prea jos, îi spunea organizatorul. Trebuie să loveşti uşor şi sigur, uite aşa.

„Uşor şi sigur" era parola şi în momentul în care organizatorul o rostea, ţintaşul ascuns cobora vergeaua şi organizatorul dobora pisica de pe stand. După aceea spunea: *„Ai văzut?"* şi acesta era semnalul că ţintaşul trebuia să ridice din nou vergeaua. Şi întotdeauna se găsea cîte un mocofan care voia să-i arate gagicii care se hlizea ce precizie are el în braţ.

Jeff lucra şi la *„numărătoarea cîrligelor"*, unde nişte cîrlige de haine se înşirau la rînd. Muşteriul plătea ca să arunce nişte inele de gumă în cîrlige; acestea din urmă erau numerotate şi dacă totalul se ridica la douăzeci şi nouă, clientul cîştiga o jucărie

scumpă. Dar ce nu ştia fraierul era că fiecare cîrlig avea cîte două numere diferite, unul la fiecare capăt, aşa încît cel care făcea numărătoarea putea ascunde şi schimba cifra care-l apropia pe jucător de douăzeci şi nouă şi, în felul acesta, nimeni nu cîştiga niciodată.

Într-o bună zi, unchiul Willie îi spuse lui Jeff:

– Te descurci foarte bine, băiete, şi-s mîndru de tine. Eşti copt să te transfer la *skillo*.

Cei care lucrau la *skillo* erau *crème de la crème* şi toţi ceilalţi îi invidiau. Scoteau mai mulţi bani decît oricare alt circar, locuiau la hoteluri bune şi conduceau maşini luxoase. Jocul *skillo* consta într-o roată plată, avînd în centru o săgeată bine echilibrată pe o bucată de sticlă şi cu o fâşiuţă de hîrtie în vîrf. Roata era împărţită în secţiuni numerotate şi cînd jucătorul o învîrtea şi săgeata se oprea la un număr, cifra respectivă era blocată. Jucătorul mai plătea o dată şi învîrtea iar roata, şi un nou spaţiu era blocat. Cînd toate spaţiile ajungeau să fie blocate, jucătorul cîştiga o mare sumă de bani.

Pe măsură ce clientul se apropia de umplerea tuturor spaţiilor, operatorul îi încuraja să-şi mărească pariurile. Apoi se uita în jur, cu precauţie, şi şoptea: *„Eu nu sînt proprietarul jocului ăstuia, dar aş vrea mult să cîştigaţi. Că atunci, o să-mi daţi şi mie o monedă".*

Pe urmă, operatorul îi strecura clientului o hîrtie de cinci sau zece dolari şi-i zicea:

– Pariaţi şi pentru mine, vreţi? Că acuma nu mai puteţi pierde.

Şi jucătorul avea impresia că are un tovarăş de joc. Jeff devenise expert în a-i mulge pe clienţi. Şi pe măsură ce spaţiile deschise deveneau tot mai puţine

şi, deci şansele de cîştig creşteau, se întreţea şi emoţia.

– Acum nu se poate să mai pierdeţi, exclama Jeff şi jucătorul punea şi mai mulţi bani. În cele din urmă, cînd nu mai rămînea decît un singur spaţiu îngust, tensiunea ajungea la apogeu. Clientul punea în joc toţi banii pe care-i mai avea, şi adeseori se repezea pînă acasă să mai aducă alţi bani. Dar de cîştigat nu cîştiga niciodată, pentru că operatorul sau complicele lui aveau grijă să împingă imperceptibil masa, astfel încît săgeata se oprea invariabil în alt loc decît cel necesar.

Jeff a învăţat cu rapiditate jargonul circarilor. „A face pontul" însemna a aranja jocurile în aşa fel încît clientul să nu poată cîştiga niciodată. Oamenii care stăteau în faţa barăcilor şi ademeneau clienţii erau numiţi *„lătrători"* de către public, dar cei din bîlci le spuneau *„crainici"*. Crainicul primea zece la sută din loz dacă reuşea să realizeze *„un ciubuc"*, adică să adune o mulţime numeroasă. „Mizeria" era premiul care trebuia dat. *„Poştaşul"* era poliţistul care trebuia plătit.

Jeff deveni specialist în *„trîmbiţat"*. Cînd lumea se aduna în faţa pozelor pictate afară, Jeff îşi făcea numărul:

„Domnilor şi doamnelor, tot ce vedeţi desenat, pictat sau anunţat afară pe pînză, e înăuntru viu şi natural şi poate fi văzut cu ochii dumneavoastră pentru preţul biletului de intrare. Oricum de îndată ce domnişoara care e executată pe scaunul electric îşi termină chinurile şi trupul ei străbătut de cincizeci de mii de waţi de electricitate e îndepărtat, va urma o altă

atracție-surpriză, în afara spectacolului, și care nu e anunțată afară. Înăuntrul acestor pereți veți vedea ceva așa de nemaipomenit, ceva așa de înfiorător și care-ți face părul măciucă, încît nu avem curajul să anunțăm afară, pentru ca să nu cadă sub ochii copiilor nevinovați sau ai femeilor prea sensibile".

Și după ce fraierii plăteau un dolar suplimentar, Jeff îi conducea în baracă să vadă o fată fără mijloc sau un copil cu două capete, bineînțeles totul trucat cu ajutorul oglinzilor.

Unul din jocurile cele mai profitabile de la bîlci era *„șoarecele care aleargă".* Un șoarece viu era pus în centrul unei mese și acoperit apoi cu un clopot de sticlă. Pe laturile mesei erau perforate zece găuri și șoarecele, de îndată ce se înlătura clopotul, se putea repezi în oricare din aceste găuri. Fiecare dintre privitori paria pe cîte o gaură numerotată. Și care dintre ei nimerea gaura în care alerga șoarecele, umfla premiul.

– Cum *„faci pontul"* la o chestie ca asta? îl întrebase Jeff pe unchiul Willie. Folosești un șoarece dresat?

Unchiul Willie izbucnise în hohote de rîs.

– Cine dracu are timp să dreseze un șoarece? Nu, nu. E mult mai simplu. Operatorul observă numărul pe care n-a pariat nimeni, își moaie degetul într-o picătură de oțet și atinge marginea găurii în care dorește să intre șoarecele. Și de fiecare dată șoarecele o să se îndrepte spre mirosul de oțet.

Karen, o tînără și frumoasă dansatoare din buric, l-a introdus pe Jeff în jocul „cheii".

– După ce ți-ai făcut spiul, sîmbătă seara, îi spuse

Karen, cheamă deoparte cîţiva muşterii, cîte unul pe rînd, şi vinde-le cîte o cheie la vagonul meu.

O cheie se vindea pe cinci dolari. Pe la miezul nopţii, vreo duzină de bărbaţi sau mai bine se învîrteau în faţa vagonului. La acea oră Karen se găsea la un hotel din oraş, petrecînd noaptea cu Jeff. A doua zi, cînd muşteriii fraieri veneau la bilci să-şi ia revanşa, caravana o luase din loc.

În următorii patru ani, Jeff învăţase multe despre firea omenească. Descoperise cît e de uşor să stîrneşti lăcomia oamenilor, şi cît de uşor de înşelat erau oamenii. Credeau cele mai incredibile poveşti, pentru că lăcomia îi făcea să dorească să creadă. La optsprezece ani Jeff era frumos de-ţi lua ochii. Chiar şi cea mai indiferentă dintre femei nu putea să nu-i observe şi să nu-i admire ochii cenuşii, distanţaţi, statura înaltă, şi părul brun, ondulat. Bărbaţii îl plăceau pentru că era spiritual şi întruna binedispus. Pînă şi copiii căpătau imediat încredere în el, de parcă ar fi răspuns unei laturi copilăreşti bine ascunse în Jeff. Clientele flirtau faţiş cu el şi unchiul Willie îi atrăgea atenţia:

– Ţine-te departe de orăşence, băiete. Nu ştiu cum se întîmplă dar tatăl lor e întotdeauna şeriful.

Din cauza nevestei aruncătorului de cuţite a trebuit să părăsească Jeff bîlciul. Caravana tocmai ajunsese la Milledgeville, în Georgia, şi îşi înălţase corturile. Li se adăugase un număr nou, un aruncător de cuţite sicilian, pe care-l chema Marele Zorbini şi era asistat de soţia lui, o blondă frumoasă. Într-o zi, în timp ce Marele Zorbini era la bîlci, aranjîndu-şi echipamentul, soţia lui l-a invitat pe Jeff în camera lor de hotel din oraş.

– Zorbini o să fie ocupat toată ziua, îi spusese ea lui Jeff. Hai să ne distrăm un pic.

Suna promiţător.

– Lasă-mi o oră şi pe urmă vino în cameră, îl invitase ea.

– De ce să mai aşteptăm o oră? întrebase el.

Femeia îi zîmbise şi îi răspunsese:

– Atîta îmi trebuie ca să pun totul la punct.

Jeff aşteptase, din ce în ce mai curios şi cînd, în cele din urmă, ajunsese la hotel, ea îl întîmpinase în uşa camerei, goală puşcă. Jeff întinsese braţele s-o strîngă, dar ea îi luase de mînă, spunîndu-i:

– Vino aici.

Îl dusese în sala de baie şi Jeff căscase ochii, nevenindu-i să creadă. Cada era umplută cu şase feluri de jeleuri, de diferite gusturi, amestecate cu apă caldă.

– Ce-i asta? întrebase el.

– Desertul. Dezbracă-te, puişor.

Jeff se dezbrăcase.

– Şi acum intră în cadă.

Intrase în cadă şi se lăsase în apă, încercînd cea mai extraordinară senzaţie din viaţa lui. Jeleul moale,

gelatinos, părea să fi umplut toate cutele şi adîncîturile corpului lui, îmbrăcîndu-l în întregime. Blonda intrase şi ea în cadă.

– Şi acum, să mîncăm!

Începuse cu pieptul lui, coborînd spre şolduri, lingînd pe parcurs tot jeleul.

– Mmmm, ce gust bun ai! Cel mai mult îmi place ăla de zmeură...

Între limba ei care-l lingea cu rîvnă şi gîdiliciul jeleului cald, vîscos, Jeff încercase o experienţă erotică de nedescris. Şi în mijlocul plăcerii, uşa băii se deschisese brusc şi Marele Zorbini păşise înăuntru. Sicilianul aruncase o singură privire blondei şi speriatului Jeff, şi răcnise:

– *Tu sei una puttana! Vi ammazzo tutti e due! Dove sono i miei coltelli?*[1]

Jeff nu i-a înţeles cuvintele, dar tonul îi era cunoscut. Şi cînd Marele Zorbini s-a repezit în cameră să-şi ia cuţitele, Jeff a sărit din cadă, trupul arătîndu-i ca un curcubeu, lipit cu şuviţe multicolore de jeleu, şi-a înşfăcat hainele şi s-a năpustit afară pe fereastră, golgoluţ, după care a luat-o la goană pe o alee. A auzit o împuşcătură răsunînd în spate şi a simţit un cuţit trecînd pe lîngă capul lui. Zang! Un alt cuţit, dar prea tîrziu – ieşise din raza de acces a cuţitelor. S-a îmbrăcat într-un şanţ, trăgîndu-şi cămaşa şi pantalonii peste corpul lipicios, şi s-a îndreptat spre depou, de unde a luat primul autobuz care mergea afară din oraş.

---

1. Eşti o tîrfă. Vă omor pe amîndoi. Unde îmi sînt cuţitele? (it.)

O lună mai târziu se afla în Vietnam.

Fiecare soldat luptă într-un alt fel de război, iar Jeff a ieşit din războiul lui ros de un dispreţ profund faţă de birocraţie şi faţă de orice fel de autoritate. Petrecuse doi ani din viaţă într-un război care n-ar fi putut să fie niciodată cîştigat, şi se simţea scîrbit de risipa de bani, de materiale şi de vieţi omeneşti, îngreţoşat de trădarea şi înşelătoriile generalilor şi politicienilor care-şi executau prestidigitaţiile lor verbale. *„Am fost mînaţi ca o turmă într-un război pe care nimeni nu l-a vrut,* se gîndea Jeff. *E o trişare. Cel mai trişat joc din lume".*

O săptămînă înainte de a fi fost lăsat la vatră, Jeff aflase de moartea unchiului Willie. Caravana plecase pe veci. Trecutul se încheiase. Venise pentru Jeff momentul să se bucure de viitor.

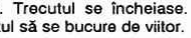

Anii care au urmat au fost plini de aventuri. Pentru Jeff, întreaga lume era o baracă de bîlci, şi oamenii, muşteriii fraieri. Îşi organiza propriile lui jocuri trişate. A dat un anunţ în ziar că oferă poze colorate ale Preşedintelui pentru un dolar. Şi cînd primea dolarul, trimitea victimei cîte un timbru poştal cu mutra Preşedintelui.

A dat anunţuri în reviste avertizînd publicul că nu

mai rămăseseră decît şaizeci de zile pentru trimiterea celor cinci dolari, şi că după aceea va fi prea tîrziu. Anunţul nu specifica pentru ce erau cei cinci dolari, dar banii curgeau.

Timp de trei luni a lucrat într-o sală de boilere, vînzînd prin telefon stocuri de ulei falsificat.

Adora vapoarele şi cînd un prieten îi oferi o slujbă pe un *schooner* cu ruta Tahiti, Jeff se angajă, dîndu-se drept navigator.

Schoonerul era o frumuseţe, un vas alb, lung de cincizeci de metri, care strălucea în soare, cu toate pînzele sus. Avea o punte din lemn de tek, o carcasă din lemn de brad, un salon principal şi o bucătărie cu cuptoare electrice. Cabinele echipajului se aflau la prora. În afară de căpitan, de steward şi de bucătar, mai erau cinci marinari. Munca lui Jeff consta în ajutorul la ridicarea pînzelor, în lustruirea hublourilor din alamă, în căţărarea pe grijele, pînă la reductorul de viteză, pentru strîngerea pînzelor. Schoonerul transporta opt pasageri.

– Pe proprietar îl cheamă Hollander, îl informase pe Jeff prietenul care-i făcuse rost de slujbă.

Hollander s-a dovedit a fi Louise Hollander, o splendoare de fată în vîrstă de douăzeci şi cinci de ani, cu un păr de aur, şi al cărei tată stăpînea jumătate din America Centrală. Ceilalţi pasageri erau prietenii ei, la care tovarăşii de echipaj ai lui Jeff se refereau batjocoritor, numindu-i „cheflii".

În prima zi în care Jeff lucrase pe punte, în plin soare, lustruind alămurile, Louise Hollander se oprise lîngă el.

– Eşti nou pe vas.

– Da, răspunse el înălţînd privirile spre fată.
– Ai vreun nume?
– Jeff Stevens.
– E un nume frumos. Jeff se abţinu de la comentarii. Ştii cine sînt eu?
– Nu.
– Louise Hollander. Proprietara acestui vas.
– Înţeleg. Deci lucrez pentru dumneavoastră.
– Aşa este, răspunsese ea cu un zîmbet lent.
– Atunci, dacă doriţi să nu vă cheltuiţi banii în vînt, ar fi mai bine să mă lăsaţi să-mi văd de treabă.
Jeff se mută la următorul baston de balustradă.

Noaptea, în cabinele lor, membrii echipajului îi bîrfeau pe pasageri şi îşi băteau joc de ei. Dar Jeff trebuia să recunoască în sinea lui că-i invidia pe tinerii aceia pentru familiile lor, cultura lor, manierele lor degajate. Se născuseră în familiile cele mai avute şi urmaseră cele mai alese şcoli. Şcoala lui fusese unchiul Willie şi caravana de bîlci.

Unul dintre circari fusese cîndva profesor de arheologie, pînă îl dăduseră afară din colegiu pentru furtul şi vînzarea de relicve preţioase. Profesorul şi Jeff avuseseră lungi şi numeroase discuţii împreună, şi profesorul reuşise să-i inoculeze tînărului un interes entuziast pentru arheologie.

– În trecut poţi citi viitorul umanităţii, obişnuia să-i spună arheologul. Gîndeşte-te, băiete. Cu mii de ani în urmă au existat oameni ca tine şi ca mine, care-şi

visau visările, îşi depănau poveştile, îşi trăiau vieţile, dădeau naştere strămbunilor noştri. Ochii profesorului căpătau o privire visătoare. Cartagina, acolo mi-ar plăcea să fac săpături. Cu mult înainte de naşterea lui Hristos, acolo era un oraş măreţ, Parisul epocii antice. Locuitorii îşi aveau jocurile lor, şi băi şi curse de care. Circus Maximus era mare cît cinci stadioane de fotbal la un loc. Profesorul sesizase expresia de interes din ochii băiatului. Ştii cum obişnuia Cato cel Bătrîn să-şi încheie discursurile din Senatul Roman? Spunea: *„Delenda est Carthago"*. Cartagina trebuie să fie distrusă. Şi pînă la urmă, dorinţa i s-a împlinit. Romanii au prefăcut locul în praf şi pulbere şi, douăzeci şi cinci de ani mai tîrziu, au construit un alt oraş mare pe cenuşa Cartaginei. Aş vrea să te iau odată şi odată cu mine acolo, să facem săpături, băiete.

Un an mai tîrziu, profesorul a murit de alcoolism, dar Jeff şi-a promis în sinea lui să plece într-o zi să facă săpături. Şi în primul rînd la Cartagina, de dragul profesorului.

În ultima noapte înainte ca schoonerul să acosteze în Tahiti, Jeff a fost convocat în cabina Louisei Hollander. Aceasta nu purta pe ea decît un capot de mătase.

– M-aţi chemat, domnişoară?

– Jeff, eşti homosexual?

– Cred că asta nu vă priveşte, domnişoară Hollander, dar răspunsul este nu. Numai că sînt foarte selectiv.

Louise Hollander îşi strînse buzele.

– Şi ce fel de femei îţi plac? Curvele, presupun.

– Uneori, răspunse Jeff, jovial. Mai doriți ceva, domnișoară Hollander?

– Da. Mîine seară dau o petrecere. Vrei să vii și tu?

Jeff o măsură lung pe tînără înainte de a răspunde:

– De ce nu?

Și așa a început.

Înainte de a fi împlinit douăzeci și unu de ani, Louise Hollander fusese măritată de două ori, și avocatul ei tocmai ajunsese la o înțelegere financiară cu cel de-al treilea soț, cînd Louise îl întîlnise pe Jeff. În seara următoare ancoraseră în portul Papeete, și cum pasagerii și echipajul coborîseră pe țărm, Jeff fu din nou invitat în cabina Louisei Hollander. O găsi înfășurată într-un drapaj polinesian de mătase colorată, despicat în părți pînă la partea de sus a pulpelor.

– Încerc să-mi scot ăsta, îi spuse ea, și am probleme cu fermoarul.

Jeff se apropie și examină costumul.

– Nu are fermoar, o asigură el.

Ea se întoarse, zîmbindu-i:

– Știu. Tocmai asta-i problema.

Făcură dragoste pe punte și dulcea atmosferă tropicală le mîngîie trupurile ca o binecuvîntare. Pe urmă rămaseră întinși, privindu-se unul pe celălalt. Jeff se propti într-un cot și se uită în jos la Louise.

– Tatăl tău nu-i șeriful din oraș, nu-i așa?

– Cum? sări ea privindu-l cu surpriză.

– Eşti prima orăşeancă cu care am făcut dragoste. Şi unchiul Willie mă avertiza că taţii orăşencelor se întîmplă întotdeauna să fie şerifi.

După aceea, petrecură împreună noapte de noapte. La început, prietenii Louisei au fost amuzaţi. *„Louise şi-a găsit o nouă jucărie"*, comentau. Dar cînd Louise îi anunţă că are de gînd să se căsătorească cu Jeff, deveniră furioşi.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Louise, e un *nimic*. A lucrat într- un bîlci. Dumnezeule mare, e ca şi cum te-ai mărita cu un grăjdar. E frumos, adevărat. Are o statură extraordinară. Dar dincolo de sex, nu aveţi nimic în comun, draga mea.

– Louise, Jeff trebuie consumat la micul dejun, nu la cină.

– Louise, tu ai o anumită poziţie socială pe care trebuie s-o menţii.

– Sincer, iubito, nu se potriveşte în decor, nu vezi?

Dar nimic din ce-i spuneau prietenii nu o putea face pe Louise să-şi strămute hotărîrea. Jeff era omul cel mai fascinant pe care-l cunoscuse vreodată. Constatase că bărbaţii peste măsură de frumoşi erau fie de o prostie monumentală, fie insuportabil de plicticoşi. Jeff era inteligent şi amuzant, or această combinaţie i se părea irezistibilă.

Cînd Louise îi pomeni lui Jeff despre căsătorie, acesta rămase la fel de surprins ca şi prietenii ei.

– Ce-ţi trebuie căsătoria? Corpul meu l-ai avut deja. Nu-ţi pot oferi nimic din ce nu ai.

– E foarte simplu, Jeff. Te iubesc. Vreau să împart cu tine restul vieţii mele.

Căsătoria fusese pentru el o idee străină, şi iată că, brusc, nu mai era. Sub faţada mondenă, sofisticată a Louisei, se ascundea o fetişcană vulnerabilă, pierdută. *„Are nevoie de mine"*, îşi spunea Jeff. Şi ideea unui cămin stabil, cu copii, deveni dintr-odată extrem de atrăgătoare. Avea senzaţia că, de cînd venise pe lume, nu făcuse decît să alerge dintr-un loc în altul. Era timpul să se oprească.

Trei zile mai tîrziu se căsătoriră la primăria din Tahiti.

Cînd se întoarseră la New York, Jeff fu convocat la biroul lui Scott Fogarty, avocatul Louisei, un omuleţ frigid, cu buze strînse şi, probabil, se gîndi Jeff, foarte constipat.

– Trebuie să semnezi o hîrtie, îl anunţă avocatul.

– Ce fel de hîrtie?

– Este o cedare de drepturi. Prevede că în cazul desfacerii căsătoriei dumitale cu Louise Hollander...

– Louise Stevens, îl corectă Jeff.

– Louise Stevens, nu vei avea pretenţia de a participa la nici una dintre...

Jeff simţi că i se încleştează muşchii fălcilor.

– Unde trebuie să semnez?

– Nu vrei să-ţi citesc actul pînă la capăt?

– Nu. Nu cred că aţi înţeles cum stau lucrurile. Eu nu m-am căsătorit cu Louise pentru afurisiţii ei de bani.

– Domnule Stevens! N-am vrut decît să...

– Doriţi să semnez sau nu?

Avocatul îi puse hîrtia în faţă. Jeff îşi mîzgăli semnătura şi ieşi din birou ca o furtună. Limuzina şi şoferul Louisei îl aşteptau la scară. Cînd Jeff urcă în automobil se zăllemisi singur: *„Ce naiba m-am şifonat aşa de rău? Toată viaţa mea am fost un şarlatan şi cînd, pentru prima oară, o iau şi eu pe calea cea dreaptă şi cineva crede că am de gînd să trişez, mă port ca un belfer de la şcoala de duminică!"*

Louise îl duse pe Jeff la cel mai bun croitor din Manhattan.

– Ai să arăţi grozav în frac, îl măguli ea.

Şi aşa a şi arătat. La mai puţin de două luni de la căsătorie, cinci dintre cele mai bune prietene ale Louisei încercaseră să-l seducă pe frumosul nou-venit atrăgîndu-l în cercul lor, dar Jeff le ignorase total. Era hotărît să facă din căsătoria lui un lucru serios.

Budge Hollander, fratele Louisei, îl recomandă pe Jeff să fie membru al exclusivistului club *Pilgrim* din New York, şi Jeff fu acceptat. Fratele era un tip rotofei, între două vîrste, care-şi cîştigase porecla „Neclintitul" plecîndu-i pe toţi din echipa de rugby de la Harvard, unde îşi făcuse reputaţia de jucător pe care adversarii nu-l pot clinti. Era patronul unei linii de nagivaţie, al unei plantaţii de banane, al unor ferme de animale, al unei societăţi de ambalare a cărnii şi al mai multor corporaţii decît putea număra Jeff. Budge Hollander nu încerca să-şi ascundă dispreţul faţă de Jeff Stevens.

– Eşti cu totul în afara clasei noastre, nu-i aşa, bătrîne? Dar atîta timp cît ai s-o amuzi pe Louise în pat, lucrurile or să meargă bine. Eu ţin foarte mult la

sora mea.

Jeff avea nevoie de întreaga lui stăpînire de sine pentru a-şi controla reacţiile. *„La dracu,* îşi spunea, *doar nu m-am însurat cu porcul ăsta, m-am însurat cu Louise".*

Ceilalţi membri ai clubului *Pilgrim* erau la fel de veninoşi. Dar îl găseau pe Jeff amuzant. Toţi luau masa de prînz la club şi-l îndemnau pe Jeff să le istorisească întîmplări din „epoca lui de bîlci", cum le plăcea s-o numească. Din perversitate, Jeff îşi condimenta istorioarele, făcîndu-le cît mai scandaloase.

Jeff şi Louise locuiau într-o casă de douăzeci de camere, plină de servitori, în Manhattanul de Est. Louise avea proprietăţi în Long Island şi în insulele Bahama, o vilă în Sardinia şi un apartament spaţios la Paris, în Avenue Foch. În afară de iaht, Louise mai poseda un automobil Maserati, un Rolls Corniche, un Lamborghini şi un Daimler.

„E fantastic!" îşi spunea Jeff.

„E grozav!" îşi spunea Jeff.

„E plictisitor!" îşi spunea Jeff. *„Şi degradant!"*

Într-o dimineaţă coborî din patul lui datînd din secolul al XVIII-lea, îşi îmbrăcă un halat oriental şi se duse s-o caute pe Louise. O găsi în camera pentru micul dejun.

– Trebuie să-mi găsesc o slujbă, o anunţă.

– De ce, iubitule? Doar n-avem nevoie de bani.

– Nu-i vorba de bani. Dar nu-mi poţi cere să merg

în patru labe şi să fiu hrănit cu linguriţa în gură. Trebuie să fac ceva.

Louise căzu o clipă pe gînduri.

– Bine, îngeraş. O să stau de vorbă cu Budge. Are o firmă de agenţi de bursă. Ţi-ar plăcea să fii agent de bursă, iubitule?

– Tot ce vreau este să-mi mişc fundul, bombăni Jeff.

Începu să lucreze pentru Budge. Pînă atunci, nu mai avusese niciodată o slujbă cu ore regulate. *„O să-mi placă"*, îşi spuse Jeff.

Dar îi displăcu total. O păstră numai pentru că voia să-i aducă acasă, soţiei lui, un cec.

– Cînd ai de gînd să faci un copil? o întrebă pe Louise după un prînz lenevos de duminică.

– În curînd, iubitule. Încerc.

– Vino în pat. Haide să mai încercăm.

Jeff era aşezat la masa de prînz rezervată pentru cumnatul lui şi alţi vreo şase aşi ai industriei, membri ai clubului *Pilgrim.*

Budge îi anunţă:

– Fraţilor, tocmai am primit raportul anual al companiei de ambalare a cărnii. Avem un profit de patruzeci la sută.

– Şi de ce n-ar fi? rise unul dintre comeseni. Doar i-ai şperţuit pe boii ăia de inspectori. Se întoarse spre ceilalţi de la masă: Budge al nostru cel deştept cumpără carne de calitate inferioară, îi pune ştampila

de calitatea întîi şi o vinde pe o avere.

Jeff fu şocat.

– Dar oamenii mănîncă această carne. Îşi hrănesc copiii cu ea. Nu-i adevărat ce a spus, nu-i aşa, Budge?

– Ia te uită cine face pe moralul! rînji Budge şi chiui.

În următoarele trei luni, Jeff începuse să-şi cunoască foarte bine tovarăşii de masă. Ed Zeller dăduse şpagă un milion de dolari ca să-şi construiască o fabrică în Libia. Mike Quincy, preşedintele unui trust, era un corsar care cumpăra companii sărăcite şi vindea ponturi pe ascuns prietenilor cînd să cumpere şi să vîndă acţiunile. Alan Thompson, cel mai bogat dintre cei din jurul mesei, se fudulea cu politica societăţii lui:

– Înainte de a fi schimbat blestemata de lege a pensiilor, obişnuiam să-i dăm afară pe boşorogi cu un an înainte de a trebui să iasă la pensie. În felul ăsta am economisit o avere.

Toţi trăgeau chiulul la impozite, făceau şmecherii cu companiile de asigurări, falsificau conturile de cheltuieli, şi îşi puneau amantele pe statele de plată ca secretare sau asistente.

„Dumnezeule, se gîndea Jeff. *Nu-s decît nişte circari îmbrăcaţi elegant. Toţi manevrează nişte tarabe de bîlci".*

Şi nevestele nu erau mai bune. Înşfăcau tot ce

puteau apuca mîinile lor lacome şi îşi înşelau bărbaţii. *„Joacă jocul cheii"*, îşi spunea Jeff uimit.

Cînd încercă să-i mărturisească Louisei ce simţea, aceasta rîse:

– Nu fi naiv, Jeff. Îţi place viaţa pe care o duci, nu-i aşa?

Adevărul este că nu-l plăcea. Se căsătorise cu Louise crezînd că aceasta are nevoie de el. Dar simţea că un copil ar fi schimbat întreaga situaţie.

– Hai să avem o fată şi un băiat. E timpul. Sîntem căsătoriţi de un an.

– Ai răbdare, îngeraşule. Am fost la doctor şi mi-a spus că totul e în regulă cu mine. Poate că ar trebui să te controlezi tu.

Jeff consultă un medic.

– Nu există nici un impediment ca să produci copii sănătoşi, îl asigură doctorul.

Şi totuşi nu se întîmpla nimic.

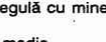

Într-o dimineaţă de luni lumea lui Jeff se prăbuşi. Totul începu cînd umblă în dulăpiorul de medicamente al Louisei, ca să caute o aspirină. Şi descoperi un raft întreg cu pilule anticonceptionale. Una dintre despărţituri era aproape goală. Alături zăcea o fiolă cu o pudră albă şi o mică linguriţă de aur. Acesta a fost doar începutul zilei.

La prînz, Jeff, cufundat într-un fotoliu adînc de la *Pilgrim Club*, îl aştepta pe Budge să apară, cînd auzi doi oameni vorbind în spatele lui.

– Se jură că ştoiul cîntăreţului italian e lung de peste douăzeci de centimetri.

– Mă rog, Louisei i-au plăcut întotdeauna alea lungi, se auzi răspunsul însoţit de un chicotit.

„Vorbesc despre o altă Louise", îşi spuse Jeff.

– Se vede că de asta s-a măritat cu circarul ăla. Dar povesteşte cele mai nostime chestii despre el. N-ai să crezi ce-a fost în stare să facă acum cîteva zile...

Jeff se ridică şi ieşi orbeşte în stradă. Era muncit de o furie cum nu mai simţise în viaţa lui. Ar fi vrut să-l ucidă pe italianul necunoscut. Ar fi vrut s-o ucidă pe Louise. Oare cu cîţi bărbaţi s-o fi culcat în ultimul an? Şi tot timpul ceilalţi îşi bătuseră joc de el. Budge şi Ed Zeller şi Mike Quincy şi Alan Thompson şi soţiile lor se distraseră de minune pe socoteala lui. Şi Louise, femeia pe care voise s-o ocrotească. Prima reacţie a lui Jeff a fost să-şi facă bagajele şi să plece. Dar asta nu-l mulţumea. N-avea de gînd să-i lase pe nemernici să rîdă la urmă.

În acea după-masă, cînd Jeff sosi acasă, nu o găsi pe Louise.

– Doamna a plecat de dimineaţă, îl informă Picken, valetul. Cred că avea mai multe angajamente.

„Te cred, se gîndi Jeff. *S-a dus să se reguleze cu ştoiul ăla italienesc de peste douăzeci de centimetri. Doamne Dumnezeule!"*

Cînd se întoarse acasă Louise, Jeff îşi redobîndise controlul de sine.

– Ai avut o zi plăcută? o întrebă.

– O, obişnuitele lucruri plicticoase, iubitule. O vizită la salonul de cosmetică, cumpărături... Ziua ta

cum a fost, îngeraşule?

– Interesantă, răspunse Jeff cu sinceritate. Am aflat o mulţime de lucruri noi.

– Budge îmi spune că te descurci foarte bine.

– Aşa şi e, o asigură Jeff. Şi foarte curînd o să mă descurc şi mai bine.

Louise îl mîngîie pe mînă.

– Soţul meu cel deştept! De ce să nu ne culcăm devreme?

– În seara asta, nu, spuse Jeff. Am o migrenă.

Petrecu următoarea săptămînă făcînd planuri. Totul începu la club, la un prînz.

– Se pricepe vreunul din voi la fraudele cu computere? întrebă Jeff.

– De ce? se interesă Ed Zeller. Ai de gînd să comiţi una?

Urmă o izbucnire de rîsete.

– Nu zău, vorbesc foarte serios, stărui Jeff. E o mare problemă. Oamenii reuşesc să se introducă în sistemele computerizate şi delapidează pe calea asta băncile şi companiile de asigurări şi alte afaceri. S-au produs pagube de miliarde de dolari. Şi e din ce în ce mai rău.

– Se pare că-i ceva în genul tău, bombăni Budge.

– Am cunoscut pe cineva care a inventat un computer la care nu se poate interveni.

– Şi vrei să-l mături din cale, glumi Mike Quincy.

– De fapt, am de gînd să fac rost de bani ca să-l

sprijin. Mă întrebam dacă vreunul din voi se pricepe la computere.

– Nu, rînji Budge, dar ne pricepem cu toţii să-i sprijinim pe inventatori. Aşa-i băieţi?

Alte hohote de rîs.

Două zile mai tîrziu, la club, Jeff trecu pe lîngă masa lor obişnuită şi-i explică lui Budge:

– Regret că nu pot lua azi masa cu voi. Am un musafir la prînz.

Cînd Jeff se mută la o altă masă, Alan Thompson se hlizi:

– Se vede c-a invitat-o la masă pe femeia cu barbă de la circ.

Un domn adus de spate, cu părul cărunt, intră în restaurant şi fu condus la masa lui Jeff.

– Isuse Hristoase! exclamă Mike Quincy. Ăsta hu-i profesorul Ackerman?

– Care profesor Ackerman?

– Ce, Budge, tu nu citeşti niciodată decît rapoarte financiare? Vernon Ackerman a apărut luna trecută pe coperta revistei *Time*. E preşedintele Comisiei Naţionale pentru Ştiinţă. E cel mai strălucit om de ştiinţă din ţară.

– Şi ce dracu face cu iubitul meu cumnat?

În tot timpul prînzului, Jeff şi profesorul fură cufundaţi într-o discuţie animată, iar Budge şi prietenii lui erau din ce în ce mai roşi de curiozitate. După plecarea profesorului, Budge îi făcu semn lui Jeff să vină la masa lor.

– Hei, Jeff, cine a fost ăsta?

Jeff îşi luă o expresie vinovată:

– O,... vorbeşti de Vernon?

– Da. Despre ce-aţi discutat?

– Noi... hm... Ceilalţi puteau aproape să urmărească procesul de gîndire al lui Jeff care încerca să ocolească întrebarea. Eu... mă rog... s-ar putea să scriu o carte despre el. E un personaj foarte interesant.

– Nu ştiam că eşti scriitor.

– Mă rog. Mai devreme sau mai tîrziu tot trebuie să încep.

Trei zile mai tîrziu, Jeff avu un alt musafir la prînz. De astă dată, Budge a fost acela care l-a recunoscut:

– Hei! Ăsta-i Seymour Jarrett, preşedintele Comitetului de Administraţie al *Companiei Internaţionale de Computere Jarrett.* Ce dracu face cu Jeff?

Din nou Jeff şi musafirul său avură o discuţie lungă, însufleţită. Şi din nou, după-masă, Budge îl descusu pe Jeff.

– Jeff, băiete, ce ai tu cu Seymour Jarrett?

– Nimic, răspunse Jeff în pripă. Am stat puţin la taclale.

Jeff dădu să plece, dar Budge îl reţinu.

– Nu te grăbi, bătrîne. Seymour Jarrett e un om extrem de ocupat. Nu stă el cu nimeni la taclale.

– Bine, răspunse Jeff cu sinceritate. Adevărul este, Budge, că Seymour Jarrett e un pasionat colecţionar de timbre, şi i-am vorbit despre un timbru de care s-ar putea să-i fac rost.

„Adevărul, pe dracu'!", se gîndi Budge.

În săptămîna următoare, Jeff prînzi la club cu Charles Bartlett, președintele companiei *Bartlett and Bartlett*, una dintre cele mai mari societăți pe acțiuni cu capital privat din lume. Ed Zeller, Alan Thompson și Mike Quincy priviră fascinați la cei doi care-și vorbeau, cu capetele apropiate.

– Cumnatul tău se arată în ultima vreme în tovărășii foarte înalte, comentă Zeller. Ce afacere pune la cale, Budge?

– Nu știu, răspunse Budge, dar să fiu al naibii dacă mă las pînă nu aflu. Dacă Jarett și Bartlett sînt interesați, înseamnă că-i vorba de mulți bani.

Îl urmăriră pe Bartlett cînd acesta se ridică de la masă entuziasmat, îi scuturâ mîna lui Jeff și plecă. Cînd Jeff trecu pe lîngă masa lor, Budge îl prinse de braț.

– Stai jos, Jeff. Vrem să discutăm cu tine.

– Trebuie să mă întorc la birou, protestă Jeff. Eu...

– Doar lucrezi pentru mine, știi? Așază-te. Jeff se așează. Cu cine ai luat masa?

Jeff șovăi.

– Cu nimeni special. Doar un vechi prieten.

– Charlie Bartlett ți-e vechi prieten?

– Într-un fel.

– Și despre ce ați discutat tu și vechiul tău prieten, Charlie, Jeff?

– O, mai mult despre mașini... Bătrînul Charlie se dă în vînt după mașini de tip vechi, și eu tocmai am aflat despre un Packard model 37, cu patru uși,

decapotabil...

– Nu mai mînca rahat! îi tăie vorba Budge. Nu colecţionezi nici timbre, nu vinzi nici maşini vechi, nu scrii nici cărţi. Ce dracu urmăreşti?

– Nimic. Eu...

– Urmăreşti să aduni bani pentru ceva, nu-i aşa, Jeff? întrebă Zeller.

– Nu! răspunse Jeff, dar cu un ton puţin prea pripit.

Budge îl înconjură pe Jeff cu un braţ hălcos.

– Hei, băiete, doar eu sînt cumnatu-tău. Facem parte din aceeaşi familie, mai ţii minte? Îl strînse într-o îmbrăţişare de urs. E vorba de computerul acela la care nu pot fi făcute fraude, aşa-i? De care ne-ai vorbit săptămîna trecută, nu?

După expresia feţei lui Jeff îşi putură da seama că le căzuse în cursă.

– Ei bine, da.

Trebuia să-i scoţi cuvintele cu arcanul.

– Şi de ce nu ne-ai spus că e amestecat şi profesorul Ackerman?

– N-am crezut că o să vă intereseze.

– Te înşeli. Cînd ai nevoie de capital, adresează-te prietenilor.

– Profesorul şi cu mine nu avem nevoie de capital, i-o întoarse Jeff. Jarrett şi Bartlett...

– Jarrett şi Bartlett sînt nişte rechini împuţiţi! Or să te înghită de viu, sări Alan Thompson.

– Jeff, cînd tratezi cu prietenii, eviţi multe necazuri, interveni Ed Zeller.

– Dar totul e deja aranjat, spuse Jeff. Charlie Bartlett...

– Ai semnat vreo hîrtie?

– Nu, dar mi-am dat cuvîntul...

– Atunci nimic nu-i aranjat. Jeff, băiete, în afaceri oamenii se răzgîndesc de la un ceas la altul.

– Nici n-ar trebui să discut cu voi despre lucrul ăsta, protestă Jeff. Numele profesorului Ackerman nici nu trebuie pomenit. Are un contract cu o agenţie guvernamentală.

– Ştim asta, răspunse Thompson pe un ton împăciuitor. Şi profesorul crede că drăcia aia o să funcţioneze.

– Ah, *ştie* că o să funcţioneze.

– Dacă-i bună pentru Ackerman, atunci e bună şi pentru noi, ce ziceţi, băieţi?

Urmă un cor de asentimente.

– Hei, eu nu sînt om de ştiinţă, spuse Jeff. Nu pot să vă garantez nimic. Din cîte ştiu eu, s-ar putea ca aparatul ăsta să fie complet lipsit de valoare.

– Da, da. Înţelegem. Dar să considerăm că are valoare. Cît ar trebui investit, Jeff?

– Budge dragă, aşa ceva poate avea o piaţă internaţională. Habar n-am cum l-aş putea evalua. E ceva ce poate fi folosit de oricine.

– Pentru început, de ce finanţare ai avea nevoie?

– De două milioane de dolari, dar pentru moment ar fi nevoie doar de două sute cincizeci de mii de dolari bani gheaţă. Bartlett a promis...

– Dă-l încolo pe Bartlett. Asta-i floare la ureche, bătrîne. Punem noi mînă de la mînă. Să fie o afacere de familie. De acord, băieţi?

– De acord!

Budge înălţă capul, pocni din degete şi un chelner

se apropie în grabă de masă.

– Dominik, adu-i domnului Stevens nişte hîrtie şi un toc.

Cele cerute fură aduse pe dată.

– Putem pune afacerea la punct acum şi aici, i se adresă Budge lui Jeff. Redactează un document, cedează-ne nouă drepturile, o să-l semnăm cu toţii şi mîine dimineaţă vei fi în posesia unui cec de două sute cincizeci de mii de dolari. Îţi convine?

Jeff rămase pe gînduri, muşcîndu-şi buza de jos.

– Budge, dar i-am promis domnului Bartlett...

– Dă-l în mă-sa pe Bartlett, sforăi Budge cu dispreţ. Eşti însurat cu sora lui Bartlett sau cu sora mea? Haide, scrie!

– Dar nu avem încă patentul şi...

– Scrie, îţi spun!

Budge vîrî condeiul în mîna lui Jeff. Acesta din urmă începu să scrie în silă:

„Prin prezenta transfer toate drepturile, titlul de proprietate şi profiturile mele legate de un computer matematic numit Sucaba, *cumpărătorilor Donald (Budge) Hollander, Ed Zeller, Alan Thompson şi Mike Quincy, în schimbul sumei de două milioane de dolari, cu plata imediată, la semnare, a unui avans de două sute cincizeci de mii de dolari.* Sucaba *este un aparat care a fost testat extensiv, necostisitor, lipsit de complicaţii şi necesită o cantitate mult mai mică de energie decît orice alt computer folosit astăzi pe piaţă.* Sucaba *nu va avea nevoie de întreţinere sau de înlocuirea pieselor pe o perioadă de cel puţin zece ani".*

Ceilalţi citeau peste umărul lui Jeff în timp ce aces-

ta scria.

– Dumnezeule! exclamă Ed Zeller. Zece ani! Nici un computer din cele existente pe piaţă nu se poate lăuda cu aşa ceva!

Jeff continuă să scrie:

„Cumpărătorii trebuie să ţină seama că nici domnul profesor Vernon Ackerman şi nici eu nu deţinem patentul aparatului Sucaba..."

– Avem noi grijă de asta, interveni Alan Thompson nerăbdător. Am eu un avocat şmecher foc în obţinerea patentelor.

Jeff continuă:

„Am explicat cumpărătorilor că s-ar putea ca Sucaba *să fie un instrument lipsit de valoare şi că nici eu nici domnul profesor Vernon Ackerman nu putem oferi alte garanţii în afara celor enumerate mai sus".*

După care semnă şi le întinse celorlalţi documentul:

– Vă satisface?

– Eşti sigur de perioada de zece ani? întrebă Budge.

– Ăsta e un lucru garantat. Acum o să fac o copie după document, îi informă Jeff.

Îl urmăriră în timp ce copia atent cele scrise.

Budge smulse hîrtiile din mîna lui Jeff şi le semnă. După care semnară Zeller, Quincy şi Thompson. Budge radia de bucurie.

– O copie pentru noi şi una pentru tine. Cred că babalîcii de Seymour Jarrett şi Charlie Bartlett or să vadă roşu înaintea ochilor, ce ziceţi, băieţi? Abia aştept să le văd mutrele cînd or s-audă că le-ai sufiat afacerea de sub nas.

A doua zi dimineaţa, Budge îi înmînă lui Jeff un cec semnat pentru două sute cincizeci de mii de dolari.

– Şi unde-i computerul? întrebă el.

– Am aranjat să vă fie livrat aici la club, azi la ora prînzului. M-am gîndit că e bine să fim cu toţii de faţă cînd va sosi.

Budge îl bătu pe umăr.

– Ştii, Jeff, eşti un tip deştept. Atunci ne vedem la prînz.

Cînd ceasornicul sună ora douăsprezece, un curier purtînd o cutie de carton se înfiinţă în sufrageria clubului *Pilgrim* şi fu condus la masa lui Budge, unde se mai găseau Zeller, Thompson şi Quincy.

– Uite-l c-a sosit! strigă Budge. Doamne, chestia e şi portabilă.

– Să-l aşteptăm pe Jeff? întrebă Thompson.

– Dă-l în mă-sa. Aparatul e acum al nostru.

Budge rupse hîrtia de ambalaj. Înăuntru dădu peste un strat de paie. Grijuliu, aproape reverenţios, scoase obiectul cuibărit în culcuşul de paie. Cei patru se zgîiau la el. Era compus dintr-un cadru pătrat de lemn, lat de vreo treizeci şi cinci de centimetri, traversat de nişte sîrme pe care se înşirau bile colorate. Urmă un lung răstimp de tăcere.

– Ce-i asta? întrebă în cele din urmă Quincy.

– Un abac, răspunse Thompson, una din chestiile alea folosite de orientali ca să numere... Brusc, faţa lui îşi schimbă expresia. Dumnezeule! *Sucaba* este abacus scris pe dos. Se întoarse spre Budge. Asta vrea să fie o glumă?

Zeller porni să vocifereze:

– Energie scăzută, lipsit de complicaţii, foloseşte mai puţină energie decît orice alt computer existent azi pe piaţă... Anulează imediat cecul ăla blestemat!

Cu toţii se repeziră la telefon.

– Cecul semnat de dumneavoastră? răspunse contabilul şef. Nu vă faceţi griji, e în regulă, domnul Stevens l-a încasat azi-dimineaţă.

Pickens, valetul, îi informă că-l pare rău, dar domnul Stevens îşi făcuse bagajele şi plecase în cursul dimineţii. Pomenise ceva despre o călătorie mai lungă.

În acea după-amiază, un Budge turbat reuşi, în sfîrşit, să-l găsească pe profesorul Vernon Ackerman.

– Da, desigur, spuse acesta, Jeff Stevens. Un om fermecător. Spuneţi că e cumnatul dumneavoastră!

– Domnule profesor, ce aţi discutat cu Jeff?

– Bănuiesc că nu-i nici un secret. Jeff ţine mult să scrie o carte despre mine. M-a convins că lumea doreşte să cunoască omul care se ascunde îndărătul savantului...

Seymour Jarret se arătă mai reticent.

– De ce doriţi să aflaţi ce am discutat cu domnul Stevens? Sînteţi şi dumneavoastră colecţionar de timbre? Sîntem rivali?

– Nu. Eu...

– Mă rog, să ştiţi că n-are rost să iscodiţi. Nu există astăzi decît un singur timbru de acest fel, şi domnul Stevens s-a declarat de acord să mi-l vîndă mie de îndată ce-l va obţine.

După care trînti telefonul.

Budge ştia prea bine ce avea să-i spună Charlie Bartlett, chiar înainte ca acesta să fi început să vorbească:

– Jeff Stevens? A, da. Eu colecţionez automobile vechi. Şi Jeff ştie unde se găseşte acel Packard 37, decapotabil, cu patru uşi, în stare perfectă...

De astă dată, Budge trînti receptorul.

– Nu vă faceţi griji, îşi consolă Budge partenerii. Ne luăm noi banii înapoi şi-l băgăm pe nemernic la zdup pe tot restul vieţii. Există legi împotriva fraudelor.

Următorul popas al grupului a fost la biroul avocatului Scott Fogarty.

– Ne-a umflat două sute cincizeci de mii de dolari, îl informă Budge pe avocat. Vreau să-l bag la răcoare

pe tot restul vieţii lui. Fă-ne rost de un mandat de...

– Ai contractul la tine, Budge?

– Uite-l.

Îi înmînă lui Fogarty hîrtia scrisă de Jeff.

Avocatul o parcurse în grabă, apoi o citi încă o dată, pe îndelete.

– V-a falsificat semnăturile voastre pe hîrtia asta?

– Nu, interveni Mike Quincy. Noi am semnat.

– Dar l-aţi citit înainte de a semna?

– Sigur că l-am citit, se oţărî Ed Zeller. Ce crezi că sîntem idioţi?

– Vă las pe dumneavoastră să apreciaţi acest lucru, domnilor. Aţi semnat un contract din care rezultă că aţi fost informaţi asupra a ceea ce cumpăraţi, şi că aţi fost de acord cu un avans de două sute cincizeci de mii, plătibil imediat. Se specifică faptul că e vorba de un obiect nepatentat şi care s-ar putea dovedi lipsit de valoare. Ca să mă exprim în termenii academici ai unui vechi profesor al meu, *„aţi fost regulaţi în fund regeşte"*.

Jeff a obţinut divorţul la Reno. În timp ce se afla acolo, a dat peste Conrad Morgan. Acesta lucrase cîndva pentru unchiul Willie.

– Jeff, n-ai vrea să-mi faci un mic serviciu? îl întrebase Morgan. O tînără doamnă va călători cu trenul de la New York la St. Louis, avînd asupra ei nişte bijuterii...

Jeff privi din nou pe hubloul avionului, gîndindu-se

la Tracy. Pe faţa lui se aşternuse un zîmbet larg.

Cînd Tracy se întoarse la New York, primul ei drum fu la *„Conrad Morgan et Co, bijutieri"*. Conrad Morgan o pofti în biroul lui şi închise uşa în urma ei.

– Începusem să fiu foarte îngrijorat, draga mea. Te-am aşeptat la St. Louis şi...

– N-aţi fost la St. Louis.

– Cum? Ce vrei să spui?

Ochii lui albaştri clipeau des.

– Vreau să spun că nu aţi fost la St. Louis. Şi nici n-aţi avut intenţia să vă întîlniţi cu mine.

– Bineînţeles că am avut-o. Doar dumneata ai bijuteriile şi eu...

– Aţi trimis doi oameni să mi le ia.

Pe faţa lui Morgan apăru o expresie de nedumerire.

– Nu înţeleg.

– La început am crezut că ne-a trădat cineva din organizaţia dumneavoastră. Dar nu s-a întîmplat aşa, nu? Dumneavoastră personal. Mi-aţi spus că aţi cumpărat personal biletul meu de tren, aşa încît aţi fost singurul care a cunoscut numărul compartimentului. Am folosit un nume fals şi eram deghizată, dar oamenii dumneavoastră au ştiut exact unde să mă găsească.

Pe faţa de heruvim a lui Morgan apăru o expresie surprinsă.

– Încerci să-mi spui că ţi s-au furat bijuteriile?

– Încerc să vă spun că nu mi s-au furat.

De astă dată surpriza lui Morgan era autentică.

– Deci ai bijuteriile?

– Da. Prietenii dumneavoastră erau atît de grăbiţi să prindă avionul, încît mi le-au lăsat.

Morgan o studie un moment.

– Scuză-mă, te rog.

Ieşi pe o uşiţă secretă, iar Tracy se aşeză pe canapea, perfect relaxată.

Conrad Morgan lipsi vreun sfert de oră, şi cînd se întoarse, faţa lui trăda panică.

– Mă tem că s-a făcut o greşeală. O mare greşeală. Eşti o tînără foarte inteligentă, domnişoară Whitney. Ţi-ai cîştigat cei douăzeci şi cinci de mii de dolari. Zîmbi admirativ. Dă-mi bijuteriile şi...

– Cincizeci de mii, spuse Tracy.

– Poftim?

– A trebuit să le fur de două ori. Asta face cincizeci de mii de dolari, domnule Morgan.

– Nu, răspunse el pe un ton categoric. Ochii nu-i mai clipeau. Nu pot să-ţi dau asemenea sumă pe ele.

Tracy se ridică în picioare.

– Foarte bine. Atunci voi găsi în Las Vegas pe cineva care să considere că merită asemenea sumă.

Se îndreptă spre uşă.

– Cincizeci de mii de dolari? repetă Morgan.

Tracy încuviinţă.

– Unde sînt bijuteriile?

– Într-o boxă pentru valize din gara *Penn*. De îndată ce îmi daţi banii – în numerar – şi mă instalaţi într-un taxi, vă dau cheia.

Conrad Morgan scoase un suspin de om înfrînt.

– Facem târgul.

– Mulţumesc, răspunse Tracy veselă, a fost o plăcere să lucrez cu dumneavoastră.

19

Daniel Cooper ştia care avea să fie subiectul întrunirii convocate în acea dimineaţă în biroul lui J.J. Reynolds, pentru că toţi inspectorii companiei de asigurări primiseră cu o zi înainte un memoriu asupra spargerii comise în urmă cu o săptămînă la locuinţa lui Lois Bellamy. Daniel Cooper avea oroare de întruniri. Era prea nervos ca să poată sta locului, ascultînd o vorbărie stupidă.

Ajunse cu o întîrziere de patruzeci şi cinci de minute în biroul lui J.J. Reynolds, găsindu-l pe acesta în mijlocul unei expuneri.

– Drăguţ din partea dumitale că te-ai gîndit să treci

pe aici, îl apostrofă Reynolds sarcastic.

Nu-i răspunse nimic. *„Pierdere de vreme"*, se gîndi Reynolds. Cooper nu înţelegea ironiile – cum nu înţelegea nimic altceva. Nu ştia decît să-i prindă pe infractori. Din punctul ăsta de vedere, trebuia să recunoască, omul era genial.

În birou se găseau trei din cei mai importanţi inspectori ai companiei de asigurări: David Swift, Robert Schiffer şi Jerry Davis.

– Aţi citit cu toţii raportul asupra furtului din casa Bellamy, reluă Reynolds, dar a mai intervenit un element nou. Lois Bellamy este verişoara comisarului de poliţie. Şi ăsta ne-a ridicat lumea în cap.

– Dar poliţia ce face? întrebă Davis.

– Se ascunde de presă. Şi nu-i condamn. Sergenţii lor s-au comportat ca nişte poliţişti imbecili din filmele mute. Pur şi simplu au stat de vorbă cu hoaţa pe care au găsit-o în casă şi au lăsăt-o să le scape.

– Atunci, probabil, ştiu exact cum arată, interveni Swift.

– Ştiu exact cum arăta cămaşa ei de noapte, răspunse Reynolds posomorît. Au fost atît de fascinaţi de corpul ei, încît li s-au topit creierii în cap. Nu-i cunosc nici măcar culoarea părului. Purta un fel de cască cu bigudiuri, şi faţa îi era acoperită de o mască de nămol. Ştiu doar că era o femeie de vreo douăzeci şi cinci de ani, cu un fund şi nişte ţîţe fantastice. Nu există nici un alt indiciu. Nu ne putem baza pe nici o informaţie. Nimic.

– Ba da, vorbi Daniel Cooper pentru prima oară.

Cu toţii întoarseră spre el feţele care reflectau diverse stadii de dezgust.

– Ce tot vorbeşti? întrebă Reynolds.
– Eu ştiu cine e.

Cînd Cooper citise raportul, cu o dimineaţă în urmă, se gîndise că primul pas logic era să arunce o privire casei Bellamy. Pentru Daniel Cooper, logica însemna ordinea înţelepciunii divine, soluţia de bază a oricărei probleme, şi pentru a proceda logic, trebuie întotdeauna să începi cu începutul. Cooper se duse cu maşina la casa Bellamy din Long Island, îi aruncă o privire şi, fără să coboare din automobil, se întoarse, luînd drumul spre Manhattan. Aflase tot ce dorise să ştie. Casa era izolată, nu existau în apropiere mijloace publice de transport, ceea ce însemna că hoaţa nu putuse veni decît cu maşina.

Îşi explică raţionamentul în faţa celor adunaţi în biroul lui Reynolds:

– Cum, probabil, nu a dorit să-şi folosească propria maşină, ale cărei urme ar fi putut să fie detectate, vehiculul cu care a venit a fost sau furat, sau închiriat. Am hotărît să investighez mai întîi agenţiile de închiriere de maşini. Am presupus că a închiriat maşina în Manhattan, unde era mai uşor pentru ea să-şi camufleze urma.

Jerry Davis nu se arătă impresionat:

– Cred că glumeşti, Cooper. În Manhattan se închiriază zilnic mii de maşini.

Cooper nu luă în seamă întreruperea.

– Toate operaţiile de închiriere de maşini sînt com-

puterizate. Şi, în general, puţine maşini sînt închiriate de către femei. Le-am controlat pe toate. Doamna cu pricina s-a adresat agenţiei de închiriat maşini *Budget*, de pe cheiul Şaizeci şi unu, strada Douăzeci şi trei, Vest, a închiriat la opt seara un Chevy Caprice, chiar în noaptea spargerii, şi l-a adus înapoi la ora două noaptea.

– De unde ştii că aceea a fost maşina folosită la spargere? întrebă Reynolds sceptic.

Cooper începuse să se plictisească de întrebări stupide.

– Am controlat kilometrajul. Pînă la proprietatea lui Lois Bellamy sînt treizeci şi doi de kilometri, şi alţi treizeci şi doi drumul de întoarcere. S-a potrivit exact cu kilometrii parcurşi de maşina Caprice. Maşina a fost închiriată pe numele Ellen Branch.

– Nume fictiv, presupuse David Swift.

– Da. Numele ei adevărat este Tracy Whitney.

Toţi cei de faţă îl priviră cu ochi mari.

– De unde dracu ştii? întrebă Schiffer.

– Şi-a dat un nume fals şi o adresă falsă, dar a trebuit să semneze un act de închiriere. L-am dus la Direcţia Generală a Poliţiei, unde s-au controlat amprentele. Corespundeau exact cu amprentele lui Tracy Whitney. A fost închisă un timp în *Penitenciarul pentru Femei* din Louisiana de Sud. Dacă vă amintiţi, am discutat cu ea acum un an în legătură cu furtul unui tablou de Renoir.

– Îmi amintesc, încuviinţă Reynolds. Mi-ai spus atunci că e nevinovată.

– Pe atunci era nevinovată. Dar acum nu mai e. Ea e autoarea spargerii de la Bellamy.

Micul ticălos reuşise din nou! Şi făcea ca totul să pară atît de simplu. Reynolds încercă să-şi ascundă resentimentul.

– Asta-i... o treabă frumoasă, Cooper. Într-adevăr frumoasă. Acum trebuie s-o înhăţăm. O să lăsăm poliţia să pună mîna pe ea şi...

– Sub ce acuzaţie? întrebă Cooper suav. Că a închiriat o maşină? Poliţiştii nu o pot identifica şi nu există nici un fel de dovadă împotriva ei.

– Şi ce trebuie să facem? întrebă Schiffer. Să o lăsăm în libertate?

– De astă dată n-avem încotro, replică Cooper. Dar acum ştim cine e. O să mai încerce ea o lovitură. Şi atunci, am s-o prind.

În sfîrşit, întrunirea luă sfîrşit. Cooper simţea o nevoie nebună să facă un duş. Scoase un carnet negru şi scrise în el, cu grijă: Tracy Whitney.

20

„E timpul să încep o nouă viaţă, se hotărî Tracy. *Dar ce fel de viaţă? Dintr-o victimă inocentă, naivă, m-am transformat în... ce? Într-o hoaţă – asta sînt".* Se gîndi la Joe Romano, la Anthony Orsatti, Perry Pope şi la judecătorul Lawrence. *„Ba nu. Sînt o răzbunătoare. Asta am devenit. Şi poate că şi o aventurieră".* Trăsese pe sfoară poliţia, doi şarlatani şi un bijutier escroc. Se gîndi la Ernestine şi la Amy şi simţi o înţepătură de remuşcare. Mînată de un impuls, se duse la un magazin, cumpără un teatru de păpuşi în care evoluau vreo şase marionete şi i-l expedie lui

Amy. Îi însoţi de o carte poştală pe care scrise:

„Ciţiva noi prieteni ai tăi. Mi-e dor de tine. Cu dragoste, Tracy".

Pe urmă se duse la un blănar de pe Madison Avenue şi cumpără o vulpe albastră pentru Ernestine, pe care i-o trimise împreună cu un cec de două sute de dolari. Cartea poştală cuprindea doar atît: *„Mulţumesc, Ernie. Tracy".*

„Acum mi-am plătit toate datoriile", îşi spuse ea. Un sentiment plăcut. Era liberă să se ducă oriunde îi poftea inima şi să facă tot ce-i trecea prin cap.

Îşi sărbători independenţa mutîndu-se într-un apartament situat la mare înălţime, în *The Helmsley Palace Hotel*. Din camera ei de zi de la etajul patruzeci şi şapte, vedea în jos catedrala St. Patrick şi, în depărtare, podul George Washington. La numai ciţiva kilometri, în altă direcţie, se afla cartierul sinistru în care locuise pînă de curînd. *„Niciodată nu mă mai întorc acolo"*, îşi făgădui Tracy.

Deschise sticla de şampanie pe care i-o oferise direcţia hotelului, şi se aşeză la fereastră, sorbind din cupă şi privind soarele care asfinţea peste zgîrie-norii din Manhattan. Cînd se ivi luna, Tracy ajunsese deja la o hotărîre. Va pleca la Londra. Era pregătită să primească toate minunăţiile pe care viaţa i le putea oferi. *„Mi-am plătit datoriile,* îşi spuse ea din nou. *Acum merit şi eu puţină fericire".*

Se întinse pe pat şi deschise televizorul la jurnalul

de noapte. Se transmitea un interviu cu doi bărbaţi. Boris Melnikov era un rus scurt şi îndesat, îmbrăcat într-un costum maron care-i cădea prost, iar Petre Negulescu arăta exact opusul lui: înalt, subţire, elegant. Tracy se întrebă ce puteau avea cei doi în comun.

– Unde va avea loc partida de şah? întrebă redactorul de la televiziune.

– La Soci, pe frumoasa Mare Neagră, răspunse Melnikov.

– Domnilor, sînteţi amîndoi campioni mondiali, şi partida aceasta a stîrnit mare vîlvă. În partidele dumneavoastră anterioare, v-aţi tot răpit unul altuia titlul de campion, iar în ultima dumneavoastră partidă v-aţi oferit o remiză. Domnule Negulescu, pentru moment domnul Melnikov deţine titlul. Credeţi că veţi reuşi să-l redobîndiţi?

– Categoric, răspunse românul.

– Nu are nici o şansă, ripostă rusul.

Tracy nu avea habar de şah, dar cei doi vorbeau cu o aroganţă care i se păru detestabilă. Apăsă pe butonul controlului de la distanţă, închise televizorul şi se culcă.

A doua zi dimineaţa, Tracy se opri la o agenţie de voiaj şi rezervă o cabină-apartament la clasa de lux a vaporului *„Queen Elizabeth II"*. Era emoţionată ca un copil care pleacă pentru prima oară în străinătate, iar următoarele trei zile şi le petrecu cumpărîndu-şi

toalete şi valize.

În dimineaţa îmbarcării, Tracy închirie o limuzină care s-o ducă în port. Cînd ajunse la cheiul 90, pe Avenue Cincizeci şi cinci Vest, colţ cu Avenue Doisprezece, unde era ancorat vaporul *„Q.E.II"*, văzu o înghesuială de fotoreporteri şi camere de televiziune şi, o clipă, rămase împietrită de spaimă. Pe urmă, însă, îşi dădu seama că toţi se întreceau să ia interviuri celor doi bărbaţi care pozau la capătul pasarelei – Melnikov şi Negulescu, marii maeştri internaţionali. Tracy trecu pe lîngă ei, îşi arătă paşaportul unui ofiţer de pe pasarelă şi urcă pe punte. Un steward îi cercetă biletul şi o conduse la cabină. Era un mic apartament încîntător, cu o terasă numai a ei. Fusese ridicol de scump, dar Tracy îşi spuse că merita.

Îşi desfăcu valizele, apoi se duse să facă o plimbare pe punte. Aproape în toate cabinele aveau loc mici petreceri de bun rămas, cu rîsete, şampanie şi vorbărie. Încercă o subită senzaţie de singurătate. Pe ea nu o condusese nimeni la vapor; nu exista nimeni căruia să-i poarte de grijă sau care să-i poarte ei de grijă. *„Nu-i adevărat,* îşi spuse Tracy. *Bertha Barosana mă doreşte".* Şi rîse cu glas tare, de una singură.

Îşi croi drum pe punte, fără să-şi dea seama de privirile admirative pe care i le aruncau bărbaţii şi de privirile invidioase cu care o străpungeau femeile.

Tracy auzi sunetul profund scos din gîtul sirenei şi strigătul *„Toţi pasagerii la bord!"* şi se simţi inundată de emoţie. Naviga către un viitor complet necunoscut. Se cutremură, odată cu nava, cînd aceasta ridică ancora, şi rămase pe punte, laolaltă cu ceilalţi pasageri,

privind cum se micşora din ce în ce Statuia Libertăţii. Apoi porni să exploreze vasul.

„Q.E.II" era o adevărată citadelă, lungă de mai bine de trei sute de metri, şi avînd o înălţime de treisprezece etaje. Avea patru restaurante, şase baruri, două săli de bal, două night-cluburi, şi *„O plajă de aur la mare"*. Mai existau numeroase magazine, patru piscine, o sală de gimnastică, un teren de golf, o alee pentru jogging. *„S-ar putea să nu mai vreau să părăsesc vaporul ăsta"*, îşi spuse Tracy.

Îşi rezervase o masă sus, în *„Princess Grill"*, un salon mai mic şi mai elegant decît sufrageria principală. Abia se aşezase la masă, cînd o voce familiară rosti:

– Hei, ia te uită cine e aici!

Înălţă ochii şi-l văzu în faţa ei pe Tom Bowers, falsul agent FBI. *„O, nu, nu merit aşa ceva!"* se gîndi Tracy.

– Ce surpriză plăcută! Te superi dacă mă aşez la masa dumitale?

– Mă supăr foarte tare.

Se lăsă pe scaunul din faţa ei şi-i dărui un zîmbet fermecător.

– Am putea fi prieteni. În fond, amîndoi ne găsim aici din aceleaşi motive, nu-i aşa?

Tracy nu avea habar despre ce vorbeşte.

– Uite ce-i, domnule Bowers...

– Stevens, o corectă el cu degajare. Jeff Stevens.

– Mi-e totuna, ripostă Tracy, dînd să se ridice.

– Aşteaptă puţin. Aş vrea să-ţi dau unele explicaţii legate de ultima noastră întîlnire.

– Nu-i nimic de explicat, îl asigură Tracy. Şi un copil idiot ar fi putut să-şi dea seama – şi şi-a dat.

– Îi datoram lui Conrad Morgan un serviciu. Zîmbi cu tristeţe. Dar mi-e teamă că nu a fost prea bucuros de felul cum l-am servit.

Avea acelaşi farmec degajat, tineresc, care o amăgise şi data trecută. *„Pentru numele lui Dumnezeu, Dennis, crezi că e nevoie de cătuşe? Doar n-are cum să fugă".*

Îi răspunse pe un ton ostil:

– Nici eu nu sînt prea bucuroasă de prezenţa dumitale. Ce cauţi pe acest vapor? N-ar trebui să te afli mai curînd pe un vas fluvial?

– Cu Maximilian Pierpont la bord, ăsta e ca şi un vas fluvial, răspunse el rîzînd.

– Cu cine?

Jeff o privi surprins.

– Haide, chiar vrei să spui că nu ştii?

– Ce să ştiu?

– Max Pierpont e unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume. Mania lui este să scoată din circulaţie alte companii rivale. Îi plac caii lenţi şi femeile iuţi şi are o sumedenie din amîndouă. E cel din urmă din marii cheltuitori consacraţi.

– Şi ai de gînd să-l uşurezi de o parte din surplusul lui de avere?

– Ba chiar de o parte masivă. O privi îngîndurat. Ştii ce ar trebui să facem dumneata şi cu mine?

– Ştiu, domnule Stevens. Să ne luăm rămas bun.

Stevens stătu locului urmărind-o pe Tracy care se ridică şi ieşi din salon.

Îşi comandă cina în cabina ei. În timp ce mînca, se întreba ce ghinion îl scosese pe Jeff Stevens din nou în calea ei. Voia să uite spaima prin care trecuse în tren, pe cînd crezuse că e arestată. *„Ei bine,* îşi spuse ea, *n-am să-l las să-mi strice plăcerea călătoriei. Am să-l ignor, pur şi simplu".*

După cină, Tracy ieşi pe punte. Era o noapte fantastică, cu un baldachin magic de stele presărate pe un cer de catifea. Stătea rezemată de balustradă, în clarul de lună, urmărind molcoma fosforescenţă a valurilor şi ascultînd susurul brizei nocturne, cînd Jeff veni lîngă ea.

– N-ai idee cît eşti de frumoasă aşa cum stai aici. Crezi în idilele de pe vapor?

– Da. Dar nu cred în dumneata.

Dădu să plece.

– Stai. Am cîteva noutăţi. Tocmai am descoperit că Max Pierpont nu e la bord. Şi-a contramandat călătoria în ultimul minut.

– O, ce păcat! Ţi-ai plătit biletul degeaba.

– Nu neapărat. O privi din nou îngîndurat. Ce-ai zice să te alegi cu o mică avere de pe urma călătoriei ăsteia?

„Omul ăsta e incredibil", îşi spuse Tracy.

– Doar dacă ai în buzunar un submarin sau un helicopter, altfel nu văd cum ai putea s-o ştergi dacă ai fura ceva de la cineva de pe vapor.

– Cine vorbeşte de un furt? Ai auzit vreodată de Boris Melnikov şi Petre Negulescu?

– Şi ce dacă?

– Melnikov şi Negulescu sînt în drum spre Rusia unde or să susţină o partidă pentru titlul de campion. Dacă pot aranja să joci cu amîndoi odată, am cîştiga o mulţime de bani, spuse Jeff cu seriozitate. E un scenariu perfect.

Tracy se uită la el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

– Dacă poţi aranja să joc eu cu amîndoi odată? Ăsta-i scenariul perfect?

– Îhm. Ce părere ai?

– Grozavă. Numai că există un mic handicap.

– Care?

– Eu nu ştiu să joc şah.

Jeff zîmbi cu îngăduinţă.

– Nici o problemă. Te învăţ eu.

– Eşti nebun. Dacă vrei un sfat, du-te la un psihiatru serios. Noapte bună.

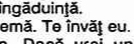

A doua zi dimineaţă, Tracy literalmente s-a izbit de Boris Melnikov. Acesta făcea jogging pe puntea special amenajată şi cînd Tracy a apărut de după un colţ, s-a ciocnit de ea, trîntind-o la pămînt.

– Uită-te pe unde calci, i-a mîrîit şahistul, continuînd să alerge.

Tracy rămase pe jos, privind după el.

– Din toţi mitocanii pe care i-am cunoscut... Apoi se ridică în picioare, scuturîndu-şi rochia de praf. Un steward se apropie de ea.

– V-aţi lovit, domnişoară? L-am văzut cînd...

– Nu, n-am nimic, mulţumesc.

Nimeni nu trebuia să-i strice plăcerea călătoriei.

Cînd se reîntoarse în cabină, constată că o aşteptau şase mesaje prin care i se cerea să-i telefoneze domnului Jeff Stevens. Nu le dădu nici o atenţie. După-masă înotă, citi şi ceru să i se facă un masaj, iar seara cînd intră în bar să ia un cocktail înainte de masă, se simţea excelent. Dar euforia ei a fost de scurtă durată. Pe un scaun de bar era cocoţat Petre Negulescu, românul. Cînd o văzu, se ridică în picioare şi i se adresă:

– Pot să vă ofer o băutură, frumoasă doamnă?

Tracy ezită, apoi îi răspunse zîmbind:

– Mă rog, da, mulţumesc.

– Ce-aţi dori să beţi?

– Vodkă cu tonic, vă rog.

Negulescu îi comandă barmanului, apoi se întoarse spre ea.

– Eu sînt Petre Negulescu.

– Ştiu.

– Fireşte. Toată lumea mă cunoaşte. Sînt cel mai mare jucător de şah din lume. În ţara mea, sînt un erou naţional. Se apropie de Tracy, îi puse o mînă pe genunchi şi-i şopti:

– Sînt foarte bun şi la pat.

Tracy avu impresia că nu a înţeles bine.

– Ce-aţi spus?

– Sînt foarte bun şi la pat.

Primul ei impuls a fost să-i arunce băutura în faţă, dar se stăpîni. Îi venise o idee mai bună.

– Scuză-mă, te rog, îi spuse. Trebuie să mă întîlnesc cu un prieten.

Se duse să-l caute pe Jeff Stevens. Îl găsi în sala *„Princess Grill"*, dar cînd Tracy dădu să se îndrepte

spre masa lui, observă că era însoţit de o blondă încîntătoare, cu un trup spectaculos, îmbrăcată într-o rochie de seară atît de colantă, încît părea să fi fost mai curînd pictată pe ea. *„Ar fi trebuit să-mi închipui"*, îşi spuse Tracy. Se întoarse şi porni pe coridor. Un moment mai tîrziu, Jeff era lîngă ea.

– Tracy... ai dorit să mă vezi?

– Nu vreau să te deranjez de la... cină.

– Aia e desertul, spuse Jeff pe un ton glumeţ. Ce pot să fac pentru tine?

– Ai vorbit serios în chestiunea Melnikov-Negulescu?

– Categoric. De ce?

– Pentru că socot că amîndoi au nevoie de o lecţie care să-i înveţe manierele faţă de o doamnă.

– Şi eu cred la fel. Şi o să scoatem o grămadă de bani din lecţia asta.

– Bine. Care ţi-e planul?

– Ai să-i învingi la şah.

– Eu vorbesc serios.

– Şi eu.

– Ţi-am mai spus, nu ştiu să joc şah. Nu deosebesc un pion de un rege, eu...

– Nu-ţi face griji, o linişti Jeff. Iei vreo două lecţii cu mine şi după aceea îi faci praf pe amîndoi.

– Pe amîndoi?

– Ce, nu ţi-am spus? Ai să joci cu amîndoi, simultan.

Jeff şedea lîngă Boris Melnikov în barul de jos, cu două piane.

– Femeia de care-ţi vorbesc e o şahistă fantastică, îi mărturisi Jeff. Călătoreşte incognito.

– Femeile habar n-au de şah, bombăni rusul. Nu pot să judece.

– Asta poate. Spune că te-ar putea bate cu uşurinţă.

– Nimeni nu mă bate pe mine, nici cu uşurinţă, nici fără, declară Boris Melnikov cu glas tare, rîzînd.

– E gata să parieze pe zece mii de dolari că poate să joace în acelaşi timp cu dumneata şi cu Petre Negulescu şi să ajungă la o remiză, cel puţin cu unul dintre voi.

Boris Melnikov se înecă cu băutura.

– Cum? Asta-i... asta-i ridicol. Să joace cu amîndoi deodată? Femeia asta... o amatoare?

– Aşa susţine. Pariază pe cîte zece mii de dolari pentru fiecare din voi.

– Aş accepta doar ca să-i dau o lecţie idioatei ăsteia.

– Dacă o baţi, banii vor fi depuşi pe numele dumitale în orice ţară doreşti.

O expresie de cupiditate adie pe faţa rusului.

– N-am auzit în viaţa mea de persoana asta. Şi încă să joace cu noi amîndoi! Doamne sfinte, se vede că-i dementă!

– Are cei douăzeci de mii de dolari bani gheaţă.

– De ce naţionalitate e?

– Americană.

– A, asta explică tot. Toţi americanii bogaţi sînt trăsniţi, mai ales femeile.

Jeff dădu să se ridice.

– Bine, spuse el, în cazul ăsta probabil că o să joace cu Petre Negulescu singur.

– Negulescu a acceptat să joace cu ea?

– Da, nu ţi-a spus? Ea voia să joace cu amîndoi, dar dacă dumitale ţi-e teamă...

– Teamă? Lui Boris Melnikov să-i fie teamă? Vocea lui căpătase o rezonanţă de tunet. Am s-o distrug. Şi cînd o să aibă loc partida asta ridicolă?

– Ea s-a gîndit că ar fi bine să jucaţi vineri seara. Adică în ultima noapte petrecută pe vapor.

Boris Melnikov se gîndea încruntat.

– Cîte partide?

– Un singur joc.

– Pentru zece mii de dolari?

– Exact.

Rusul oftă:

– N-am atîţia bani lichizi la mine.

– Nici o problemă, îl asigură Jeff. În realitate, domnişoara Whitney nu urmăreşte decît gloria de a fi jucat şah cu marele Boris Melnikov. Dacă pierzi, îi dai o fotografie a dumitale cu autograf. Dacă o baţi, pui mîna pe zece mii de dolari.

– Şi la cine se depozitează banii de pariu? întrebă Melnikov cu o notă de suspiciune în glas.

– La administratorul vaporului, răspunse Jeff.

– Foarte bine. Atunci, vineri noaptea. Începem la ora zece.

– Va fi încîntată, îi promise Jeff.

În dimineaţa următoare, Jeff discuta cu Petre Negulescu în sala de gimnastică, unde amîndoi făceau exerciţii.

– Spui că e americancă? întrebă Negulescu. Atunci e clar. Toţi americanii au gărgăuni în cap.

– E o mare jucătoare de şah.

Petre Negulescu făcu un gest de dispreţ.

– Mare nu înseamnă suficient de bun. Cel mai bun, ăsta-i singurul care contează. Şi cei mai bun eu sînt.

– Tocmai de asta ţine atît de mult să joace cu dumneata. Dacă pierzi, nu-i dai nimic decît o fotografie cu autograf. Dacă învingi, te alegi cu zece mii de dolari, bani gheaţă...

– Negulescu nu joacă cu amatori.

– ... depuşi în orice ţară doreşti.

– Nici nu se pune chestiunea.

– Bine. Atunci va trebui să joace numai cu Boris Melnikov.

– Cum? Vrei să spui că Melnikov a acceptat să joace cu femeia asta?

– Sigur că da. Dar ea speră să joace cu amîndoi, simultan.

– În viaţa mea n-am auzit de ceva atît de... atît de... Negulescu se bîlbîia nereuşind să găsească un cuvînt potrivit. Ce aroganţă! Dar cine-i ea de-şi închipuie că o să-i învingă pe cei mai buni maeştri din lume? Probabil că-i scăpată de la balamuc!

– E puţin aiurită, recunoscu Jeff, dar banii ei sînt buni. Bani peşin.

– Ziceai că iau zece mii de dolari dacă învinge?

– Exact.

– Şi Boris Melnikov la fel?

– Dacă o bate.

Petre Negulescu rînji:

– O, o s-o bată, nici o grijă. La fel şi eu.
– Fie vorba între noi, n-aş fi deloc surprins.
– Şi cine ţine pariurile?
– Administratorul vaporului.
„De ce să-i umfle numai Melnikov banii?" îşi spuse Petre Negulescu.
– Prietene, batem palma. Unde şi cînd?
– Vineri noaptea. Ora zece. *Sala Reginei.*
Petre Negulescu zîmbi pe sub mustaţă:
– Voi fi prezent.

– Vrei să spui că au fost de acord? strigă Tracy.
– Da.
– Mi-e rău!
– Îţi aduc un prosop ud.
Jeff se repezi în baia cabinei lui Tracy, muie un prosop în apă rece şi i-l aduse. Tracy se întinse pe canapea şi el îi puse prosopul pe frunte.
– Cum te simţi?
– Groaznic. Cred că am o migrenă.
– Ai mai avut vreodată migrenă?
– Nu.
– Atunci nu ai nici acum. Ascultă-mă, Tracy, e absolut firesc să te simţi nervoasă în faţa unei asemenea acţiuni.
Sări de pe canapea, aruncînd prosopul.
– O asemenea acţiune! Niciodată nu a mai existat aşa ceva! Joc cu doi maeştri internaţionali, eu care am luat doar o lecţie de şah cu tine şi...

– Două lecţii, o corectă Jeff. Şi ai un talent înnăscut pentru şah.

– Doamne Dumnezeule, de ce m-am lăsat ameţită de vorbele tale şi am acceptat...

– Pentru că ai să te alegi cu o mulţime de bani.

– Nu vreau să mă aleg cu o mulţime de bani, se tînguí Tracy. Aş vrea să se scufunde vaporul. De ce nu sîntem pe *Titanic*?

– Haide, fii calmă, o potoli Jeff. Va fi...

– Va fi un dezastru. Şi toată lumea de pe vapor o să se uite la noi.

– Tocmai ăsta-i lucrul cel mai important, exclamă Jeff radios.

Jeff făcu toate aranjamentele cu administratorul vaporului. Îi dădu acestuia banii lor de pariu – 20.000 de dolari în cecuri de călătorie – şi-i ceru să pregătească pentru vineri noaptea două mese de şah. Vestea se răspîndi pe vapor cu iuţeala fulgerului, şi pasagerii îl întrebau întruna pe Jeff dacă partida va avea într-adevăr loc.

– Categoric, îi asigura Jeff pe toţi cei care întrebau. E incredibil. Biata domnişoară Whitney susţine că va putea cîştiga. Ba chiar a şi pariat.

– Mă întreb dacă aş putea face şi eu un mic pariu? se interesă un pasager.

– Bineînţeles. Pariaţi oricît doriţi. Şansele domnişoarei Whitney sînt de unu la zece.

Unu la un milion ar fi fost mai just. Din clipa în care

a fost acceptat primul pariu, zăgazurile s-au deschis. Se părea că toți cei aflați la bord, inclusiv echipajul din sala cazanelor și ofițerii de punte doreau să facă pariuri. Sumele variau de la cinci dolari la cinci mii, și absolut toți pariaseră pe rus și pe român.

Administratorul, suspicios, îi raportă căpitanului:

– În viața mea n-am văzut așa ceva, domnule căpitan. E un adevărat iureș. Aproape toți pasagerii au făcut pariuri. Cred că am adunat pariuri în valoare de vreo două sute de mii de dolari.

Căpitanul îl măsură îngîndurat.

– Zici că domnișoara Whitney o să joace simultan cu Melnikov și cu Negulescu?

– Da, domnule căpitan.

– Ai verificat dacă cei doi sînt într-adevăr Petre Negulescu și Boris Melnikov?

– Da, bineînțeles, domnule căpitan.

– Nu există posibilitatea să se fi aranjat să o lase pe ea să cîștige?

– Nu, cînd e vorba de niște orgolii ca ale lor. Cred că mai curînd ar accepta să moară. Și exact asta o să li se întîmple în țările lor, dacă se vor lăsa cumva bătuți de femeia asta.

Căpitanul își trecu degetele prin păr și o umbră de nebunie îi traversă fața.

– Știi ceva despre domnișoara Whitney sau despre domnul Stevens?

– Absolut nimic, domnule căpitan. Din cît îmi pot da eu seama, călătoresc separat.

În cele din urmă, căpitanul luă hotărîrea:

– Miroase a șarlatanie și, în mod normal, i-aș pune capăt. Dar, întîmplător, mă pricep și eu la șah și dacă

există un lucru pentru care mi-aş pune mîna în foc, este acela că la şah nu se poate trişa în nici un fel. Lasă partida să se desfăşoare. Spunînd acestea, se îndreptă spre birou şi scoase un portmoneu de piele neagră: Pune cincizeci de lire şi pentru mine. Pe maeştri.

Vineri seara, pe la ora nouă, *„Sala Reginei"* era ticsită cu pasagerii de la clasa întîi, cu cei care se furişaseră de la clasa a doua şi a treia, ofiţerii de la bord şi membrii echipajului care nu erau de serviciu. La cererea lui Jeff Stevens, două încăperi separate fuseseră amenajate în vederea performanţei. O masă de şah fusese plasată în centrul *„Sălii Reginei"*, iar cealaltă în salonul alăturat. Cele două camere erau despărţite prin perdele.

– Pentru ca atenţia fiecăruia dintre jucători să nu fie distrasă de prezenţa celuilalt, explicase Jeff. Şi am dori ca spectatorii să rămînă pe loc în camera pe care şi-au ales-o şi să nu se foiască dintr-o parte în alta.

Fiecare dintre mese era îngrădită cu cordoane de catifea, menite să ţină mulţimea la distanţă. Spectatorii erau pregătiţi să asiste la ceva ce nu aveau să mai vadă niciodată în viaţa lor. Nu ştiau nimic despre frumoasa tînără americancă, decît că-i va fi cu neputinţă – ei sau oricui altcuiva – să joace simultan cu Negulescu şi Melnikov şi să obţină o remiză de la vreunul din ei.

Jeff o prezentă celor doi maeştri pe Tracy cu puţin

înainte de începerea partidei. Tracy arăta ca o pictură greacă, drapată într-o rochie Galanos din șifon verde, care-i lăsa un umăr dezgolit. În fața palidă, ochii aveau o strălucire stranie.

Petre Neguiescu o măsură cu atenție.

– Ați cîștigat toate turneele naționale la care ați participat pînă acum?

– Da, răspunse Tracy cu un ton sincer.

Neguiescu ridică din umeri.

– N-am auzit niciodată de dumneavoastră.

Boris Melnikov se arătă la fel de grosolan.

– Voi, americanii, nu mai știți ce să faceți cu banii. Vreau să-ți mulțumesc anticipat. Cîștigul meu o să-mi fericească familia.

Ochii lui Tracy erau verzi ca jadul.

– Încă nu ați cîștigat, domnule Melnikov.

Rîsul lui Melnikov bubui în încăpere.

– Draga mea doamnă, nu știu cine ești dumneata, dar știu cine sînt eu. Eu sînt marele Boris Melnikov.

Se făcuse ora 10. Jeff se uită de jur împrejur și constată că ambele încăperi se umpluseră de spectatori.

– E timpul să începapă partida.

Tracy se așeză în fața tablei lui Melnikov și se întrebă pentru a suta oară cum de se lăsase antrenată într-o situație atît de fantastică.

– Nu-i nici un pericol, o asigurase Jeff. Trebuie să ai încredere în mine.

Și, ca o proastă ce era, avusese încredere în el.

„Probabil că mi-am pierdut mințile", își spunea. Urma să joace cu cei mai mari maeștri de șah ai lumii, și ea habar n-avea de joc, în afară de ceea ce o

învăţase Jeff în patru ore pe care le pierduse dîndu-i lecţii.

Marele moment sosise. Tracy simţea că-i tremură picioarele. Melnikov se întoarse către mulţimea de spectatori şi rînji. Apoi îl chemă pe steward cu un şuierat.

– Adu-mi un coniac! *Napoleon.*

– Ca să nu nedreptăţim pe nimeni, i se adresă Jeff lui Melnikov, vă propun ca dumneavoastră să jucaţi cu albele, astfel încît să deschideţi primul, iar în partida cu domnul Negulescu, domnişoara Whitney va juca albele şi va avea prima mutare.

Amîndoi maeştrii se declarară de acord.

În timp ce publicul încremenise în emoţionată aşteptare, Boris Melnikov se aplecă peste tabla lui şi deschise cu gambitul damei refuzat, mutîndu-şi pionul damei peste două cîmpuri.

„Nu numai că am s-o bat pe femeia asta, îşi spuse el, *dar am s-o zdrobesc".*

Ridică privirea spre Tracy. Ea studie tabla, dădu din cap şi se ridică fără să mute vreo piesă. Un steward o ajută să-şi croiască drum prin mulţime pînă în salonul alăturat, unde Petre Negulescu o aştepta. Peste o sută de persoane umpleau încăperea cînd Tracy se aşeză în faţa lui Negulescu.

– Ei, porumbiţo, începu acesta, încă nu l-ai bătut pe Melnikov? Apoi rîse în gura mare de propria-i glumă.

– Mă străduiesc, domnule Negulescu, răspunse Tracy cu calm.

Se aplecă peste tabla de şah şi îşi mută pionul damei albe peste două cîmpuri. Negulescu se uită la

ea şi zîmbi. Aranjase să i se facă un masaj peste o oră, dar acum îşi spunea că o să isprăvească partida mult înainte. Se aplecă şi mută pionul damei negre cu două cîmpuri. Tracy studie o clipă tabla de şah, apoi se ridică. Stewardul o escortă îndărăt la Boris Melnikov.

Se aşeză în faţa mesei şi mută pionul damei negre cu două cîmpuri. Simţi în spate un aproape imperceptibil gest de aprobare al lui Jeff.

Fără să şovăie, Boris Melnikov îşi mută nebunul damei albe cu două cîmpuri.

Două minute mai tîrziu, la masa lui Negulescu, Tracy mută nebunul damei ei albe cu două cîmpuri.

Negulescu mută pionul regelui un cîmp mai în faţă.

Tracy se ridică, se reîntoarse în camera unde o aştepta Melnikov şi mută pionul regelui negru un cîmp mai în faţă.

„Aha! se gîndi Melnikov cu surpriză. *Deci nu e o simplă amatoare. Ia s-o vedem cum se descurcă acum!"* Mută calul damei albe pe cîmpul al treilea de pe coloana nebunului.

Tracy îi urmări cu atenţie mutarea, încuviinţă din cap, se întoarse la Negulescu şi repetă exact mişcarea lui Melnikov.

Negulescu mută pionul nebunului damei negre peste două cîmpuri, iar Tracy se întoarse la Melnikov şi copie întocmai mişcarea lui Negulescu.

Cu o mirare crescîndă, cei doi maeştri începură să-şi dea seama că se aflau în faţa unui adversar strălucit. Oricît de inteligente erau mişcările lor, amatoarea asta se pricepea să le contracareze.

Întrucît erau separaţi, Boris Melnikov şi Petre Negulescu nu aveau habar că, de fapt, jucau unul împotriva celuilalt. Fiecare mutare executată de Melnikov era repetată întocmai de Tracy pe tabla lui Negulescu. Şi cînd Negulescu răspundea printr-o mutare îndrăzneaţă, Tracy o folosea împotriva lui Melnikov.

Cînd partida ajunsese pe la jumătate, marii maeştri îşi pierduseră îngîmfarea. Începuseră să lupte pentru reputaţia lor. Se învîrteau de colo colo prin încăpere, meditînd la următoarele mişcări, şi îşi pufăiau nervoşi ţigările. Singura persoană calmă părea a fi Tracy.

La început, ca să sfîrşească repede partida, Melnikov încercase să-şi sacrifice calul, pentru ca nebunul lui alb să preseze asupra flancului regelui negru. Tracy executase aceeaşi mutare pe tabla lui Negulescu. Negulescu studiase cu atenţie mişcarea, apoi refuzase sacrificiul prin acoperirea flancului său expus, şi cînd Negulescu îndepărtase nebunul prin avansarea turei pe linia a şaptea a albului, Melnikov a respins-o înainte ca tura neagră să-i poată strica structura de pioni.

Nimic n-o putea opri pe Tracy. Partida se desfăşura de patru ore şi nici unul dintre spectatori nu îndrăznise să se mişte.

Fiecare maestru poartă în minte imaginile a sute de partide jucate de alţi mari maeştri. Şi pe măsură ce partida de faţă se apropia de sfîrşit, atît Melnikov cît şi Negulescu începură să recunoască, fiecare, stilul de joc al celuilalt.

„Netrebnica! se gîndi Melnikov. *E clar că a studiat cu Negulescu. El i-a dat lecţii".*

Iar Negulescu îşi spuse: *„E protejata lui Melnikov.*

Ticălosul ăsta i-a imprimat stilul lui".

Cu cît luptau mai mult împotriva lui Tracy, cu atît îşi dădeau seama că nu exista nici o cale de a o învinge. Partida părea să se îndrepte spre remiză.

În cea de a şasea oră de joc, la patru dimineaţa, cînd jucătorii se apropiaseră de final, pe fiecare dintre table nu mai rămăseseră decît cîte trei pioni, cîte o tură şi un rege. Nu exista pentru nici unul dintre maeştri vreo şansă de cîştig. Melnikov îşi studie tabla îndelung, apoi respiră adînc, tuşi şi spuse:

– Propun remiza.

Deasupra zarvei stîrnite, Tracy răspunse:

– Accept.

Mulţimea înnebunise.

Tracy se ridică şi îşi croi drum spre cealaltă încăpere. Cînd dădu să se aşeze, Negulescu îi spuse cu o voce strangulată:

– Propun remiza.

O larmă înnebunitoare se stîrni şi aici. Spectatorii nu-şi puteau crede ochilor. O femeie necunoscută, picată din senin, reuşise să le dea pat celor mai mari maeştri de şah din lume.

Jeff se ivi lîngă Tracy.

– Vino, îi spuse el rînjind cu gura pînă la urechi. Cred că amîndoi avem nevoie de o băutură.

Cînd se îndepărtară, Boris Melnikov şi Petre Negulescu continuau să şadă pe scaunele lor, ca prostiţi, privind aiuriţi la tablele de şah.

Tracy şi Jeff se aşezară la o măsuţă de două persoane din barul de pe puntea superioară.

– Ai fost grozavă! rîse Jeff. Ai observat mutra lui Melnikov? Credeam că face un atac de apoplexie.

– Credeam că eu o să fac un atac de apoplexie, răspunse Tracy. Cît am cîştigat?

– Vreo două sute de mii de dolari. O să-i iau de la administrator dimineaţă, cînd acostăm în Southampton. Ne întîlnim în sufragerie la micul dejun.

– Bine.

– Acum cred că o să mă duc la culcare. Dă-mi voie să te conduc la cabină.

– Încă nu mă simt în stare să mă culc, Jeff. Sînt prea nervoasă. Du-te tu înainte.

– Eşti o campioană! Jeff se aplecă şi o sărută uşor pe obraz. Noapte bună, Tracy.

– Noapte bună, Jeff.

Îl privi îndepărtîndu-se. Să se ducă la culcare? Nici gînd. Fusese una dintre cele mai fantastice nopţi din viaţa ei. Rusul şi românul se arătaseră atît de siguri de ei şi atît de aroganţi! Jeff îi spusese: *„Trebuie să ai încredere în mine"*. Şi avusese încredere în el. Nu-şi făcea iluzii în legătură cu personalitatea lui. Ştia bine ce e, un escroc. Dar era inteligent şi amuzant şi te făcea să te simţi bine în preajma lui. Bineînţeles, însă, că n-ar putea niciodată să o intereseze cu adevărat.

Jeff era în drum spre cabina lui cînd îl opri unul dintre ofiţerii de bord.

– Extraordinar spectacol, domnule Stevens. Vestea despre rezultatul partidei se răspîndise ca prin telegrafie fără fir. Îmi închipui că la Southampton o să vă aştepte presa... Sînteţi impresarul domnişoarei Whitney?

– Nu, nu sîntem decît nişte cunoştinţe de vapor, răspunse Jeff degajat, dar mintea lui începu să lucreze cu febrilitate.

Dacă el şi Tracy dădeau impresia unei asocieri, atunci totul ar fi părut regizat. S-ar putea chiar să aibă loc o investigaţie. Hotărî să ridice banii înainte de a se isca vreo bănuială.

Îi scrise un bilet lui Tracy.

„Ridicat banii şi te aştept la un mic dejun sărbătoresc la hotelul Savoy. *Ai fost minunată!*

Jeff".

Închise biletul într-un plic, şi-l înmînă unui steward.

– Te rog, dă plicul ăsta domnişoarei Whitney, dimineaţa, la prima oră.

– Da, domnule.

Jeff se îndreptă spre cabina administratorului.

– Îmi pare rău că vă deranjez, se scuză el, dar cum acostăm peste cîteva ore, ştiu cît de ocupat veţi fi, aşa încît mi-am spus că poate-i mai bine să-mi daţi acum banii.

– Nici un deranj. Domnişoara dumneavoastră e o adevărată vrăjitoare, nu?

– Aşa este.

– Dacă nu vă supăraţi, domnule Stevens, spuneţi-mi şi mie unde a învăţat să joace şah atît de formidabil?

Jeff se apropie de el şi-i şopti confidenţial:

– Am auzit că a studiat cu Bobby Fischer.

Administratorul scoase din seif două plicuri mari, cafenii.

– Sînt o grămadă de bani. N-aţi prefera să vă dau un cec pentru întreaga sumă, ca să nu vă căraţi cu ei?

– Nu, nu vă deranjaţi. Prefer bani lichizi, îl asigură Jeff. Aş vrea însă să vă cer o favoare. Vaporaşul de poştă vine în întîmpinarea vaporului nostru înainte de acostare; nu-i aşa?

– Da, domnule. Îl aşteptăm la ora şase.

– V-aş fi foarte îndatorat dacă mi-aţi putea înlesni să plec cu vaporaşul de poştă. Mama mea e grav bolnavă şi aş vrea să ajung la ea înainte de... vocea i se înecă... înainte de a fi prea tîrziu.

– O, îmi pare rău, domnule Stevens. Desigur că vă pot ajuta. O să aranjez cu vama.

La ora şase şi un sfert, Jeff Stevens, cu cele două plicuri mari bine îndesate în servietă, cobora scara vaporului şi se căţăra pe puntea vaporaşului de poştă. Întoarse capul ca să arunce o ultimă privire siluetei uriaşe a vaporului, care se înălţa în spate. Pasagerii acestuia dormeau încă profund. Jeff avea să coboare pe chei cu mult înainte de acostarea vaporului „*Q.E.II*".

– A fost o călătorie frumoasă, spuse Jeff adresîndu-se cuiva din echipajul vaporaşului poştal.

– Da, foarte frumoasă, îi răspunse un glas.

Jeff se întoarse cu o mişcare abruptă. Pe un colac de odgon şedea Tracy, cu părul fluturîndu-i în briza mării.

– Tracy! Ce faci aici?

– Tu ce crezi?

Jeff îi văzu expresia feţei.

– Stai puţin. Doar n-ai crezut că fug de tine şi te las cu buzele umflate?

– Cum aş putea să cred aşa ceva? răspunse ea pe un ton amar.

– Tracy, ţi-am lăsat un bilet. Urma să te aştept la hotelul *„Savoy"* şi...

– Nu mă îndoiesc, îi tăie ea vorba. Nu renunţi niciodată, nu-i aşa?

Jeff se uită la ea şi nu mai găsi nimic de spus.

În apartamentul ei de la *„Savoy"* Tracy îl urmări cu atenţie pe Jeff în timp ce număra banii.

– Partea ta este de o sută şi una mie dolari.

– Mulţumesc, răspunse Tracy pe un ton de gheaţă.

– Ştii, Tracy, greşeşti în ce mă priveşte. Aş vrea să-mi oferi ocazia de a-ţi explica. Vrei să iei astă-seară masa cu mine?

Tracy şovăi o clipă, apoi încuviinţă:

– În ordine.

– Bine. Vin să te iau la ora opt.

Cînd Jeff Stevens veni în acea seară la hotel şi întrebă de Tracy, funcţionarul de la recepţie îi spuse:

– Îmi pare rău, domnule. Domnişoara Whitney a plecat azi după-masă. Nu ne-a lăsat nici o adresă unde poate fi găsită.

21

O invitație scrisă de mînă l-a schimbat întreaga existență, a fost concluzia la care a ajuns Tracy mai tîrziu.

După ce și-a luat partea ei de bani de la Jeff Stevens, Tracy s-a mutat de la „*Savoy*" în Park Street 47, la un hotel semirezidențial cu camere plăcute și servicii impecabile.

În cea de a doua zi a șederii ei la Londra, invitația îi fu înmînată de băiatul de serviciu. Era scrisă într-o caligrafie elegantă.

„*Un prieten comun mi-a sugerat că ar fi*

în avantajul amîndurora să ne cunoaştem. Aţi binevoi să acceptaţi invitaţia de a lua împreună ceaiul la Ritz, azi la ora patru? Dacă nu vă supără banalitatea formulei, voi purta o garoafă roşie la butonieră".

Invitaţia era semnată: *Gunther Hartog.*

Tracy nu auzise vreodată de el. Primul ei impuls fusese să ignore invitaţia, dar pînă la urmă curiozitatea s-a dovedit mai puternică şi la ora patru şi un sfert se afla în uşa elegantului restaurant al hotelului „*Ritz*". Îl zări imediat. Un bărbat de vreo şaizeci de ani, cu o înfăţişare interesantă şi o faţă fină, de intelectual. Avea un ten neted şi luminos, aproape translucid. Purta un costum gri, de comandă, foarte scump, şi o garoafă roşie la butonieră.

Cînd Tracy se îndreptă spre masa lui, se ridică în picioare şi se înclină uşor în faţa ei.

– Vă mulţumesc că mi-aţi acceptat invitaţia.

O invită să se aşeze, ţinîndu-i scaunul cu o galanterie de modă veche, pe care Tracy o găsi atrăgătoare. Părea să aparţină altei lumi. Dar în ruptul capului nu-şi putea închipui ce voia de la ea.

– Am venit din curiozitate, îi mărturisi, dar sînteţi convins că nu m-aţi confundat cu o altă Tracy Whitney?

Gunther Hartog zîmbi:

– Din cîte am auzit eu, nu există decît o singură Tracy Whitney.

– Şi ce anume aţi auzit?

– Nu-i mai bine să discutăm la ceai?

La ceai li s-au servit crochete subţiri umplute cu ou cu somon, castraveţi, crevete şi pui. Pe masă mai

erau cornuri calde, cremă de smîntînă, gem şi prăjituri proaspete, însoţite de ceai Twining, preparat în maniera englezească. În timp ce mîncau, începură să discute.

– În biletul dumneavoastră aţi menţionat un prieten comun, se lansă Tracy.

– Conrad Morgan. Din cînd în cînd fac afaceri cu el.

„Şi eu am făcut odată afaceri cu el, îi răspunse Tracy în gînd. *Şi a încercat să mă tragă pe sfoară"*.

– E un mare admirator al dumneavoastră, urmă Gunther Hartog.

Tracy îl cercetă cu atenţie. Avea manierele unui aristocrat şi înfăţişarea unui bogătaş. *„Oare ce vrea ăsta de la mine?"* se întrebă din nou. Hotărî să-l lase să-i spună el singur, dar numele lui Conrad Morgan nu mai fu pomenit şi nici avantajul reciproc pe care urma să-l aducă întîlnirea dintre Gunther Hartog şi Tracy Whitney.

Tracy găsea întrevederea plăcută dar era intrigată. Gunther îi povesti trecutul lui.

– M-am născut la München. Tatăl meu era bancher. Familia mea era foarte bogată şi cred că am fost răsfăţat; am crescut printre tablouri frumoase şi piese antice de mare valoare. Mama mea era evreică şi cînd a venit Hitler la putere tata a refuzat să o părăsească, drept care a fost deposedat de întreaga lui avere. Amîndoi părinţii mei au fost omorîţi într-un bombardament. Nişte prieteni al lor m-au scos din ţară şi m-au trecut clandestin în Elveţia, dar cînd s-a încheiat războiul, am hotărît să nu mă mai reîntorc în Germania. M-am stabilit la Londra şi mi-am deschis

un mic magazin de antichităţi pe Mount Street. Sper să-l vizitaţi într-o zi.

„A, despre asta-i vorba, îşi spuse Tracy surprinsă. *Vrea să-mi vîndă ceva".*

Dar puţin mai tîrziu constată că se înşelase. În timp ce achita nota, Gunther Hartog îi spuse pe un ton întîmplător:

– Am o micuţă casă de ţară în Hampshire. În timpul week-end-ului mă vizitează cîţiva prieteni şi aş fi încîntat să veniţi şi dumneavoastră.

Tracy avu un moment de ezitare. Omul acesta îi era complet străin şi încă nu aflase ce voia de la ea. Totuşi, hotărî că nu avea nimic de pierdut.

Week-end-ul se dovedi fascinant. *„Micuţa casă de ţară"* a lui Gunther Hartog era un frumos conac din secolul al şaptesprezecelea, situat pe un teren de vreo treizeci de acri. Gunther era văduv şi, cu excepţia servitorilor, locuia singur. O luă pe Tracy cu el, să-i arate proprietatea. Avea un grajd spaţios cu vreo şase cai, şi o curte în care creştea păsări şi porci.

– E atît de bine să te asiguri că nu vei fi niciodată flămînd, îi spuse el cu gravitate. Şi acum, dă-mi voie să-ţi arăt adevărata mea pasiune.

O conduse pe Tracy la un porumbar.

– Aceştia sînt porumbei călători, o informă el plin de mîndrie. Uită-te puţin la frumuseţile astea. Vezi ce

gri e pieptul, un gri de ardezie. Asta-i Margo. Luă porumbelul în mină. Eşti o fată rea, ştii? se adresă el păsării. Îi tiranizează pe ceilalţi, dar ea e cea mai deşteaptă din toţi.

Îi mîngîie cu gingăşie penele de pe căpşor şi o lăsă jos cu mare grijă.

Culorile păsărilor erau într-adevăr spectaculoase. O întreagă gamă de negru-albăstriu, albastru-cenuşiu în diverse modele, şi argintiu.

– Dar nici unul alb, observă Tracy.

– Porumbeii călători nu sînt niciodată albi, o lămuri Gunther, pentru că penele albe se desprind cu uşurinţă, ori porumbeii mesageri, cînd călătoresc, zboară cu o viteză medie de patruzeci de kilometri pe oră.

Tracy îl urmări pe Gunther hrănind păsările cu o hrană specială, bogată în vitamine.

– Sînt o specie uluitoare, continuă el. Ştii că nimeresc drumul de la o depărtare de peste cinci sute de kilometri?

– Fascinant.

Musafirii erau la fel de fascinanţi. Un ministru cu soţia; un conte; un general cu prietena lui şi Maharani din Morvi, o tînără foarte frumoasă şi prietenoasă.

– Te rog, spune-mi V.J., i se adresă ea lui Tracy, aproape fără nici o urmă de accent străin.

Purta un *sari* roşu-închis, bătut în mărgele de aur, şi cele mai frumoase bijuterii pe care le văzuse Tracy vreodată.

– Îmi păstrez cea mai mare parte din bijuterii într-un seif, explică V.J. Auzi de atîtea jafuri în zilele noastre.

Duminică după-masă, puţin înainte de a se reîntoarce la Londra, Gunther o invită pe Tracy în biroul lui. Se aşezară de o parte şi de alta a unei măsuţe pe care era servit ceaiul. Cînd Tracy turnă ceaiul în ceştile de porţelan transparent *Belleek*, spuse:

– Gunther, nu ştiu de ce m-ai invitat aici, dar oricare ar fi motivul, m-am simţit minunat.

– Mă bucur, Tracy. Apoi, după un minut, adăugă: Te-am studiat.

– Înţeleg.

– Spune-mi, ai ceva planuri de viitor?

Tracy şovăi.

– Nu, pentru moment încă nu m-am hotărît ce să fac.

– Cred că am putea lucra bine împreună.

– Adică la prăvălia de antichităţi?

Gunther rîse.

– Nu, draga mea. Ar fi păcat să-ţi iroseşti talentele. Vezi, eu cunosc escapada ta cu Conrad Morgan. Te-ai descurcat strălucit.

– Gunther... toate astea ţin de trecutul meu.

– Şi ce ţine de viitorul tău? Ai spus că nu ai planuri de viitor. Şi trebuie să te gîndeşti la viitor. Oricîţi bani ai avea, fii convinsă că într-o bună zi tot or să se termine. Îţi propun să-mi fii parteneră. Eu mă învîrtesc în cercuri foarte opulente, internaţionale. Iau parte la baluri de binefacere, la partide de vînătoare, la partide de yachting. Cunosc toate mişcările marilor bogătaşi.

– Şi nu văd ce legătură are asta cu mine...

– Pot să te introduc în cercurile astea de aur. Într-adevăr de aur, Tracy. Îţi pot furniza informaţii în legătură cu bijuterii fabuloase, cu picturi rare, şi cu modul în care le-ai putea dobîndi fără riscuri. După aceea mă ocup eu de ele. Ai să restabileşti echilibrul balanţei pentru nişte oameni care s-au îmbogăţit prin spolierea altora. Şi totul va fi împărţit egal între noi doi. Ce spui?

– Spun nu.

Gunther o studie îngîndurat.

– Înţeleg. Dar dacă te răzgîndeşti, mă chemi?

– N-am să mă răzgîndesc, Gunther.

Tîrziu, în acea după-masă, Tracy se întoarse la Londra.

Adora Londra. Lua masa de seară la *„Le Gavroche"* sau la *„Bill Bentley"* sau la *„Coin du Feu"*, iar după serile de teatru se ducea la *Drones*, ca să mănînce hamburgeri într-adevăr americani şi *chili* iute. Se ducea la *Teatrul Naţional* şi la *Royal Opera House* şi lua parte la licitaţiile de la *Christie* şi *Sotheby*. Îşi făcea cumpărăturile la *Harrods*, la *Fortnum* şi *Mason*, şi răsfoia cărţi la *Hatchards*, la *Foyles* şi la *W.H. Smith*. Şi-a închiriat o maşină şi un şofer şi a petrecut un week-end memorabil la *„Chewton Glen Hotel"* în Hampshire, la liziera pădurii, unde priveliştea era spectaculoasă şi serviciul desăvîrşit.

Dar toate acestea erau costisitoare. *„Oricîţi bani ai avea, fii convinsă că într-o bună zi tot or să se ter-*

mine". Gunther Hartog avusese dreptate. Banii ei nu puteau ţine la infinit, şi Tracy îşi dădu seama că va trebui să-şi facă planuri de viitor.

În cîteva week-enduri a mai fost invitată la casa de ţară a lui Gunther, şi a savurat din plin fiecare vizită, simţindu-se de minune în compania gazdei.

Într-o seară de duminică, la cină, un membru din Parlament se întoarse spre Tracy spunîndu-i:

– N-am cunoscut niciodată un texan adevărat, domnişoară Whitney. Cum arată texanii?

Tracy se lansă în imitarea răutăcioasă a unei văduve parvenite din Texas, ceea ce îi făcu pe toţi să se tăvălească de rîs.

Mai tîrziu, cînd se află singură cu Gunther, acesta o întrebă:

– Tracy, nu ţi-ar place să faci o mică avere repetînd imitaţia de astă seară?

– Gunther, nu sînt actriţă.

– Te subestimezi. Există în Londra o firmă de bijuterii – *Parker and Parker* – a cărei mare plăcere este – aşa cum ar spune americanii – să-şi jupoaie clienţii. Mi-ai dat o idee cum să-i fac să plătească pentru lipsa lor de onestitate.

Şi-i expuse lui Tracy ideea care-i venise.

– Nu, răspunse ea.

Dar cu cît se gîndea mai mult, cu atît se simţea mai instigată. Îşi aminti de plăcerea pe care o resimţise cînd trăsese pe sfoară poliţia din Long Is-

land, sau pe Melnikov şi Petre Negulescu, ba chiar şi pe Jeff Stevens. Fusese o senzaţie de nedescris. Şi totuşi, acestea faceau parte din trecut.

– Nu, Gunther, îşi repetă Tracy refuzul.

Dar de astă dată pe un ton mai puţin categoric.

La Londra era o căldură exagerată pentru luna octombrie, şi englezii, ca şi turiştii, profitau cît puteau de soarele luminos. Traficul, la ora prînzului, se desfăşura greoi, cu lungi stagnări în punctele Trafalgar Square, Charing Cross şi Picadilly Circus. Un Daimler alb ieşi din Oxford Street şi coti pe Bond Street, croindu-şi drum printre convoaiele de maşini, şi trecînd apoi pe lîngă Roland Cartier, Geiglos şi Royal Bank of Scotland. Cîteva case mai încolo, se opri în faţa unui magazin de bijuterii. O firmă discretă, din metal lustruit, anunţa într-o parte a uşii: *Parker and Parker*. Un şofer în livrea coborî din maşină şi se grăbi să deschidă portiera pentru pasagerul său. O tînără blondă platinată, fardată prea strident şi purtînd o rochie italienească tricotată, foarte liptită de corp, sub un mantou de zibelină cu totul nepotrivit pentru căldura de afară, sări din maşină.

– Unde-i dugheana, băiete? întrebă ea tare, cu un accent texan care-ţi zgîria urechea.

Şoferul arătă uşa magazinului:

– Aici, doamnă.

– Bine, puişor. Stai p-aci. N-o să dureze mult.

– O să fac un tur în jurul străzii, doamnă, pentru că

n-am voie să parchez aici.

Blonda îl bătu pe umăr, strigînd:

– Faci ce trebuie să faci, frumuşelule.

Frumuşelule! Şoferul se încruntă. Era pedeapsa lui pentru că ajunsese să conducă maşini închiriate. Nu-i putea suferi pe americani, mai cu seamă pe texani. Erau nişte brute; dar brute cu bani. Ar fi rămas tare mirat dacă i s-ar fi spus că pasagera lui nu călcase în viaţa ei în Texas.

Tracy îşi inspectă ţinuta reflectată în vitrina magazinului, zîmbi radios şi păşi ţanţoşă spre uşa care-i fu deschisă de un portar în uniformă.

– Bună ziua, doamnă.

– Bună, băiete! Mai vindeţi şi altceva în afară de zdrăngănele în dugheana asta?

Chicoti la propria ei glumă.

Portarul îngheţă. Tracy intră ca o furtună în magazin, lăsînd în urmă-i o dîră puternică de parfum *Chloé.*

Arthur Chilton, un vînzător îmbrăcat într-un costum de dimineaţă, ieşi în întîmpinarea ei.

– Pot să vă servesc cu ceva, doamnă?

– Poate că poţi, poate că nu. Bătrînu' P.J. mi-a zis să-mi cumpăr un cadou de ziua mea, şi iacă-tă-mă. Ce-aveţi p-aci?

– Doamna e interesată de ceva anume?

– Hei, şefule, voi englezii sînteţi daţi dracului şi vă umblă mintea iute, aşa-i? Rîse grosolan şi-l bătu pe umăr. Vînzătorul se sili să rămînă impasibil. Poate că ceva cu smaralde. Bătrînului P.J. îi place cînd cumpăr smarlade.

– Dacă vreţi să veniţi pe aici, doamnă...

Chilton o conduse la o vitrină unde erau expuse mai multe bijuterii cu smaralde pe culcuşuri de catifea.

Blonda platinată le aruncă o privire de dispreţ:

– Ăştia-s puii. Unde-s mamele şi taţii?

– Preţurile acestora se ridică la treizeci de mii de dolari, răspunse vînzătorul înţepat.

– Zău? Ăsta-i bacşişul pe care-l dau eu la coafor, i-o trînti femeia. Bătrînul P.J. s-ar simţi jignit dacă aş veni acasă cu una din pietricelele astea.

Chilton încercă să şi-l închipuie pe bătrînul P.J. Gras şi burtos, la fel de strident şi de respingător ca şi femeia asta. Vrednici unul de celălalt. *„De ce oare banii trag întotdeauna la cei care nu-i merită?"* se întrebă bietul Chilton.

– Pînă la ce preţ e dispusă doamna să plătească?

– De ce să nu pornim de la o sută de bătrîne?

– O sută de bătrîne? întrebă Chilton nedumerit.

– Ei, drace, ziceam că voi englezii ştiţi să vorbiţi englezeşte. O sută de mii.

Chilton înghiţi în sec.

– A, în cazul ăsta ar fi mai bine să discutaţi cu directorul.

Directorul vînzărilor, Gregory Halston, insista să participe personal la tranzacţiile mai valoroase şi cum vînzătorii de la *„Parker and Parker"* nu încasau comision, le era totuna cine efectua vînzările. Şi cu o clientă atît de dezgustătoare ca cea de faţă, Chilton se simţea de-a dreptul uşurat să-l lase pe Halston să-şi bată capul cu ea. Apăsă pe un buton de sub tejghea şi, un moment mai tîrziu, pe o uşă din spatele magazinului intră un bărbat palid, slab ca o trestie. Îi

aruncă o privire blondei îmbrăcate ţopeşte şi se rugă în sinea lui să nu vină nici una dintre clientele lor obişnuite pînă nu avea să plece asta.

Chilton făcu prezentările:

– Domnul Halston, doamna... hm...! spuse întorcîndu-se spre femeie.

– Benecke, puişor, Mary Lou Benecke. Soţia bătrînului P.J. Benecke. Pui mîna-n foc c-aţi auzit cu toţii de P.J. Benecke.

– Sigur că da, răspunse Gregory Halston cu un zîmbet care de-abia dacă-i atinse buzele.

– Domnule Halston, doamna Benecke doreşte să cumpere un smarald.

Gregory Halston arătă spre suporturile de catifea cu smaralde:

– Avem aici cîteva pietre frumoase...

– Doreşte ceva în jurul sumei de o sută de mii de dolari.

De astă dată, zîmbetul de pe buzele lui Gregory Halston deveni autentic. Ce frumos început de zi!

– Ştii, e ziua mea de naştere şi bătrînul P.J. vrea să-mi cumpăr singură ceva drăguţ.

– Înţeleg, spuse Halston. Sînteţi amabilă să mă urmaţi, vă rog?

– Pezevenghiule mic, la ce-ţi stă mintea? chicoti blonda.

Halston şi Chilton schimbară între ei o privire jenată. *„Afurisiţii ăştia de americani!"*

Halston o conduse pe blondă la o uşă încuiată pe care o descuie. Intrară într-o cămăruţă puternic iluminată şi Halston încuie cu grijă uşa în urma lui.

– Aici păstrăm marfa pentru clienţii noştri speciali,

îi explică el.

În centrul cămăruței se afla o vitrină în care se etala o orbitoare expoziție de diamante, rubine și smaralde ce-și scînteiau culorile.

– Ei, așa mai merge! Bătrînu' P.J. ar înnebuni să le vază.

– A remarcat doamna ceva care să-i placă?

– Lasă-mă-ntîi să văz ce ai p-aci. Se opri lîngă cutiile cu smaralde. Ia dă-mi să mă uit la astea.

Halston scoase o altă cheiță din buzunar, descuie vitrina, scoase catifeaua cu smaralde și o așeză pe masă. Pe postamentul de catifea se înșirau zece smaralde. Halston o urmări pe femeie care-l alese pe cel mai mare, montat pe un superb ac de platină.

– Bătrînu' P.J. ar zice că ăsta are numele meu scris pe el.

– Doamna are un gust minunat. Ăsta-i un Columbian verde-iarbă, de zece carate. Nu are nici o fisură...

– Nu există smarald fără fisură.

Halston rămase o clipă mut de uimire.

– Da, desigur, doamna are dreptate. Voiam să spun doar...

Pentru prima oară observă că ochii femeii erau la fel de verzi ca și piatra pe care o răsucea între degete, studiindu-i fațetele.

– Avem și o selecție mai largă, dacă...

– Nu, bobocelule. Îl iau pe ăsta.

Vînzarea durase mai puțin de trei minute.

– Splendid, exclamă Halston. Apoi adăugă cu suavitate: În dolari se ridică la o sută de mii. Cum dorește doamna să plătească?

– Nu-ți face griji, Ralston, băiete. Am un cont în

dolari la o bancă de aici, din Londra. O să-ţi scriu un ceculeţ personal. Şi p-ormă P.J. o să-mi ramburseze banii.

– Excelent. Dau piatra la lustruit şi v-o trimit la hotel.

Piatra nu avea nevoie să fie lustruită, dar Halston nu voia s-o scoată din posesia lui pînă cînd nu se asigura asupra valabilităţii cecului, pentru că prea mulţi bijutieri se lăsaseră duşi de nas de escroci deştepţi. Halston se fudulea că pe el nu-l storsese nimeni pînă atunci, nici măcar de o liră.

– Unde doriţi să vă trimit smaraldul?

– Stau la *„Dorch"*, în apartamentul Oliver Messel.

Halston îşi notă: *„Dorchester"*.

– Eu îi spun „apartamentul Oliver Messy", rîse femeia. O mulţime de oameni nu mai vrea să locuiască la hotel pentru că-i plin de arabi, dar bătrînul P.J. face afaceri serioase cu ei. *„Petrolul la el acasă"*, aşa zice. P.J. Benecke-i un tip mintos.

– Sînt convins, răspunse Halston cu politeţe.

O urmări în timp ce rupse un cec din carnet şi începu să scrie. Observă că era un cec pentru *Banca Barclay*. În ordine. Avea un prieten acolo care o să verifice contul Benecke. Luă cecul.

– Vă trimit smaraldul mîine dimineaţă, pe numele dumneavoastră personal.

– O să-i placă la nebunie bătrînului P.J.

– Sînt sigur, răspunse Halston din nou politicos.

O conduse la uşa din faţă,

– Ralston...

Fu pe punctul de a o corecta, dar se răzgîndi. La ce bun? Doar n-o s-o mai vadă în viaţa lui, slavă

Domnului!

– Da, doamnă?

– Trebuie să vii într-o după-masă să iei ceaiul cu noi. O să-ţi placă bătrînul P.J.

– Sînt convins. Din păcate, lucrez după-amiezele.

– Mare păcat.

Îşi urmări clienta ieşind afară, pe trotuar. Un Daimler alb se apropie şi un şofer coborî şi-i deschise portiera. Blonda se întoarse şi-l adresă lui Halston semnul victorios cu degetul mare ridicat.

Cînd Halston reintră în birou, ridică imediat receptorul telefonului şi îşi chemă prietenul de la Barklay.

– Peter, dragă, am un cec de o sută de mii de dolari în contul unei doamne Mary Lou Benecke. E în regulă?

– Rămîi pe fir, bătrîne.

Halston aşteptă. Spera din toată inima ca cecul să fie bun, pentru că în ultima vreme afacerile cam lăsaseră de dorit. Bieţii fraţi Parker, proprietarii magazinului, se văitau întruna de parcă el ar fi fost vinovat de recesiune. Desigur, profiturile nu scăzuseră chiar atît de mult cît ar fi fost normal să scadă, pentru că *„Parker and Parker"* deţinea o secţie de lustruire a bijuteriilor care, cînd erau restituite clienţilor, aveau o valoare inferioară celei iniţiale. Se ridicaseră numeroase plîngeri, dar nimic nu putuse fi dovedit.

Peter se întoarse la telefon:

– Nici o problemă, Gregory. Există mult mai mulţi dolari în cont decît e nevoie ca să acopere cecul.

Halston simţi un fior de uşurare.

– Mulţumesc, Peter.

– Pentru puţin.
– Ne vedem la masă săptămîna viitoare – la mine.

Cecul fu încasat a doua zi şi smaraldul columbian fu livrat printr-un curier special doamnei P.J. Benecke, la Hotel *„Dorchester"*.

În acea după-masă, puţin înainte de ora închiderii, secretara lui Gregory Halston îl anunţă pe acesta:

– O doamnă Benecke doreşte să vă vorbească, domnule Halston.

Simţi că i se scufundă inima. Venise, desigur, să dea acul îndărăt, şi nu vedea cum ar fi putut s-o refuze. *„Fir-ar ale dracului să fie toate femeile, toate americancele şi toate texancele!"* înjură el în gînd. Halston îşi fixă un zîmbet pe buze şi ieşi s-o întîmpine.

– Bună ziua, doamnă Benecke. Presupun că soţului dumneavoastră nu i-a plăcut acul.

– Presupui greşit, bobocule, rînji blonda. Bătrînul P.J. a înnebunit cînd l-a văzut.

Inima lui Halston începu să cînte.

– Zău?

– Adevăru' e că i-a plăcut aşa mult că vrea să mai iau unu la fel şi să-mi fac cercei din ele. Aşa că fă-mi rost de geamănul smaraldului pe care mi l-ai vîndut.

O uşoară încruntare apăru pe faţa lui Halston.

– Mi-e teamă că o să avem o mică problemă, doamnă Benecke.

– Ce problemă, puişor?

– Piatra dumneavoastră e unică. Nu mai există o a

doua la fel. Dar am un set foarte frumos, în alt stil, şi aş putea...

– Nu vreau alt stil. Vreau unul exact ca ăla pe care l-am cumpărat.

– Ca să fiu absolut sincer, doamnă Benecke, nu există multe Columbiene de zece carate, fără fisură – îi văzu expresia – aproape fără fisură.

– Haide, haide, puişor. Pe undeva s-o mai fi găsind vreunul.

– Vă spun cu toată sinceritatea că eu unul am văzut foarte puţine pietre de asemenea calitate, şi a încerca să găsesc un smarald identic, de aceeaşi formă şi aceeaşi culoare, ar fi aproape imposibil.

– Noi în Texas avem o vorbă, că ce-i imposibil înseamnă doar că- ţi ia mai mult timp. Sîmbătă e ziua mea şi P.J. vrea să mă vază cu cerceii, şi cînd P.J. vrea ceva, P.J. obţine.

– Realmente nu ştiu dacă pot...

– Cît ţi-am plătit pe acul ăsta... o sută de bătrîne? Sînt sigură că bătrînul P.J. o să meargă pînă la două sute sau chiar trei pentru unul asemănător.

Mintea lui Halston calcula iute. Trebuia să existe pe undeva un duplicat al pietrei şi dacă P.J. Benecke era dispus să plătească două sute de mii de dolari în plus, asta ar însemna un profit pe cinste. *„De fapt*, se gîndi Halston, *aş putea face în aşa fel încît să însemne un profit pe cinste pentru mine".*

Cu glas tare, spuse:

– Mă voi interesa, doamnă Benecke. Sînt convins că nici un alt bijutier din Londra nu deţine un smarald identic, dar întotdeauna apar surprize la licitaţii. Am să dau nişte anunţuri şi la mica publicitate, să văd dacă

obţin vreun rezultat.

– Ai timp pînă la sfîrşitul săptămînii, spuse blonda. Şi ca să-ţi spui ceva care să rămînă numai între noi doi şi felinar, sînt sigură că bătrînul P.J. o să primească să dea şi pînă la trei sute cincizeci de mii.

Şi doamna Benecke plecă, cu poalele mantoului de zibelină filfîindu-i în spate.

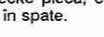

Gregory Halston se aşează la birou, visînd cu ochii deschişi. Soarta îi dăduse pe mînă un om atît de îndrăgostit de tîrfa lui blondă, încît era gata să plătească 350.000 de dolari pentru un smarald care valora doar 100.000. Ceea ce însemna un profit net de 250.000 de dolari. Gregory Halston nu vedea nici o raţiune de a-i împovăra pe fraţii Parker cu detaliile tranzacţiei. Va fi foarte simplu să înregistreze vînzarea celui de-al doilea smarald tot la suma de 100.000 dolari. Restul de 250.000 o să-i aranjeze viaţa lui, cîte zile o mai avea de trăit.

Tot ce mai avea de făcut era să găsească un geamăn la smaraldul pe care i-l vînduse doamnei Benecke.

Dar se dovedi a fi şi mai greu decît se aşteptase Halston. Nici unul dintre bijutierii cărora le telefonă nu avea în stoc nimic care să se asemene cu ceea ce căuta el. Dădu anunţuri în *Times* şi în *Financial Times*, se adresă caselor de licitaţii *Christie* şi *Sothesby*, şi la o duzină de intermediari. În următoarele cîteva zile Halston fu înundat de valuri de smaralde inferioare,

altele bune şi cîteva într-adevăr de calitate, dar nici unul dintre acestea nu se apropia de cerinţele lui.

Miercuri primi un telefon de la doamna Benecke:

– Bătrînul P.J. a început să-şi piardă răbdarea, îl avertiză ea. Ai găsit?

– Încă nu, doamnă Benecke, dar nu vă îngrijoraţi, voi găsi.

Vineri telefonă din nou:

– Mîine-i ziua mea, îi aminti ea lui Halston.

– Ştiu, doamnă Benecke. Dacă m-aţi mai păsui încă două zile, sînt sigur că aş...

– Nu face nimic, frumuşelule. Dacă nu-mi faci rost de smaraldul ăla pînă mîine dimineaţă, ţi-l dau înapoi şi pe ăla cumpărat. Bătrînul P.J. – Domnul să-l binecuvînteze – mi-a zis c-o să-mi cumpere în schimb un castel vechi la ţară. Ai auzit de-un loc care se cheamă Sussex?

Halston se simţi scăldat de sudori.

– Doamnă Benecke, gemu el cuprins de panică, n-o să vă placă să locuiţi în Sussex. O să vi se pară detestabil să locuiţi într-un conac la ţară. Majoritatea acestor reşedinţe sînt într-o stare deplorabilă. Nu au încălzire centrală şi...

– Să rămînă între dumneata şi mine, adevăru-i că şi eu aş prefera cerceii. Bătrînul P.J. a spus în treacăt că nu s-ar opune să dea şi patru sute de mii de dolari pentru geamănul smaraldului meu. N-ai idee ce încăpăţînat poate să fie P.J.

„Patru sute de mii de dolari!" Halston simţea cum i se scurge o avere printre degete.

– Credeţi-mă, fac tot ce-mi stă în puteri, plédă el. Am nevoie de ceva mai mult timp.

– Asta nu depinde de mine, puiule. Depinde de P.J.

Şi convorbirea se încheie.

Halston îşi blestemă soarta. Unde dracu să găsească un smarald identic, de zece carate? Era atît de preocupat de amărăciunea lui, încît nu auzi bîzîitul interfonului decît cînd sună a treia oară. Apăsă pe buton şi răspunse repezit:

– Ce este?

– Vă caută la telefon o contesă Marissa. Spune că răspunde la anunţul dumneavoastră în legătură cu smaraldul.

„Alta!" Primise cel puţin zece telefoane în acea dimineaţă, şi fiecare dintre ele se dovedise o pierdere de vreme. Ridică receptorul şi rosti pe un ton nepoliticos:

– Da?

O voce duioasă de femeie, cu un pronunţat accent italienesc, răspunse: .

– *Buon giorno, signore.* Am citit că v-ar interesa să cumpăraţi un smarald, *si?*

– Dacă se potriveşte condiţiilor puse de mine, da.

Nu-şi putea înfrîna iritarea din voce.

– Am un smarald care e de multă vreme în posesia familiei mele. *E peccato* – păcat – dar în prezent mă aflu într-o situaţie care mă obligă să-l vînd.

Mai auzise şi povestea asta. „Trebuie să încerc din nou la Christie, îşi spuse Halston. Sau la Sotheby. Poate că li s-a ivit ceva în ultimul moment, sau..."

– *Signore?* Căutaţi un smarald de zece carate, *si?*

– Da.

– Eu am un smarald de zece carate, verde –

Columbian.

Cînd Halston dădu să vorbească, constată că-i pierise graiul:

– Vreţi... vreţi să repetaţi ce aţi spus?

– *Si.* Am un Columbian de zece carate, verde-iarbă. Vă interesează?

– S-ar putea să mă intereseze, răspunse el cu precauţie. Aţi putea cumva să treceţi şi să mi-l arătaţi?

– Nu, *scusi*. Pentru moment sînt extrem de ocupată. Pregătim o recepţie la ambasadă în cinstea soţului meu. Poate că săptămîna viitoare aş putea...

În nici un caz! Săptămîna viitoare ar fi mult prea tîrziu. Încercă să-şi astîmpere nerăbdarea din glas:

– Aş putea trece eu pe la dumneavoastră? Aş putea veni chiar acum.

– *Ma no. Sono occupata stamani*. Aveam de gînd să fac cumpărături.

– Unde locuiţi, *Contessa?*

– La *„Savoy"*.

– Pot fi acolo în cincisprezece minute. În zece. Vocea îi era febrilă.

– *Molto bene*. Şi numele dumneavoastră este...

– Halston. Gregory Halston.

– Apartamentul *ventisei* – douăzeci şi şase.

Drumul cu taxiul părea interminabil. Halston oscila între piscurile paradisului şi adîncurile infernului. Dacă smaraldul era într-adevăr asemănător cu celălalt, însemna că va fi mai bogat decît visase vreodată. *„Va*

plăti patru sute de mii de dolari". Ceea ce însemna un cîştig net de trei sute de mii. O să-şi cumpere o casă pe Riviera. Poate că şi un iaht. Cu vila şi cu iahtul lui va putea cuceri oricîţi tinerei chipeşi va dori.

Gregory Halston era ateu, dar în timp ce străbătea coridorul hotelului *„Savoy"*, spre apartamentul 26, se pomeni închinîndu-se: *„Dă Doamne ca piatra să fie îndeajuns de asemănătoare încît să-l satisfacă pe bătrînul P.J."*

Se opri în faţa uşii *Contessei* şi respiră adînc, rar, străduindu-se să-şi redobîndească stăpînirea de sine. Bătu la uşă, dar nu primi nici un răspuns.

„Dumnezeule, îşi spuse el, *a plecat. Nu m-a aşteptat. S-a dus la cumpărături şi..."*

Uşa se deschise şi Halston se trezi în faţa unei doamne elegante, de vreo cincizeci de ani, cu ochii negri, o faţă ridată şi un păr negru brăzdat de fire argintii.

Vorbea cu o voce catifelată, marcată de familiarul melodios accent italienesc.

– *Si?*

– Eu s-sînt G-Gregory Halston. Aţi t-telefonat la biroul meu.

Se bîlbîia de nervozitate.

– A, *si,* eu sînt Contessa Marissa. Intraţi, *signore, per favore.*

– Mulţumesc.

Intră în apartament, sprijinindu-şi genunchii unul de celălalt, ca să nu-i tremure. Abia se ţinea să nu urle: *„Unde-i smaraldul?"* Dar ştia că era necesar să se controleze. Nu trebuia să apară prea nerăbdător. Dacă piatra era satisfăcătoare, el trebuia să domine

tîrguielile. În fond, era expertul. Ea era o amatoare.

– Vă rog să luaţi loc, îl pofti contesa.

Se aşeză pe un scaun.

– *Scusi. Non parlo molto bene l'inglese.* Vorbesc prost engleza.

– Nu, nu. E fermecător, fermecător.

– *Grazie.* Pot să vă ofer o cafea? Un ceai?

– Nu, vă mulţumesc, doamnă contesă.

Avea senzaţia că-i tremură şi stomacul. Oare era prea devreme ca s-o întrebe de smarald? Simţea că nu-şi mai poate prelungi aşteptarea nici cu o secundă.

– Smaraldul...

– Ah, *sí.* Smaraldul mi-a fost dăruit de bunica mea. Eu aş dori să-l dăruiesc la rîndul meu fiicei mele cînd va împlini douăzeci şi cinci de ani, dar soţul meu se lansează într-o afacere nouă la Milano şi eu...

Halston n-o urmărea. Nu-l interesa plicticoasa istorie a vieţii străinei care stătea în faţa lui. Nu mai putea suporta starea de suspensie.

– *Credo che sia importante* să-mi ajut soţul să înceapă noua afacere, zîmbi cu amărăciune. Poate că fac o greşeală.

– Nu, nu, se grăbi Halston s-o asigure. Nu greşiţi deloc, doamnă contesă. Datoria unei soţii este să-şi sprijine soţul. Unde se găseşte smaraldul acum?

– Îl am aici, răspunse contesa.

Îşi vîrî mîna în buzunar, scoase o bijuterie învelită într-o pînză şi i-o întinse lui Halston. Acesta o privi şi simţi cum i se înalţă inima. Era cel mai frumos smarald columbian de zece carate, verde ca iarba, pe care-l văzuse în viaţa lui. Era atît de asemănător ca

formă, mărime şi culoare cu cel pe care i-l vînduse doamnei Benecke, încît deosebirea aproape că nu putea fi percepută. *„Nu-i chiar identic, îşi spuse Halston, dar numai un expert ar putea sesiza vreodată diferenţa."* Mîinile începură să-i tremure. Se sili să-şi păstreze o înfăţişare calmă.

Răsuci piatra în palmă, lăsînd lumina să joace pe frumoasele feţete şi rosti pe un ton indiferent:

– E o pietricică destul de frumoasă.

– *Splendente, si.* Am ţinut foarte mult la ea în toţi anii de cînd o am. Mă doare să mă despart de ea.

– Procedaţi foarte bine, o linişti Halston. Dacă soţul dumneavoastră va reuşi în afaceri, veţi putea cumpăra oricîte pietre din astea veţi dori.

– La fel îmi spun şi eu. Sînteţi *molto simpatico.*

– Fac un serviciu unui prieten, doamnă contesă. În magazinul nostru avem pietre mult mai frumoase decît asta, dar prietenul meu caută una care să se potrivească exact cu un smarald pe care l-a cumpărat soţiei sale. Cred că va fi gata să vă ofere şi şaizeci de mii de dolari pe piatra asta.

Contesa oftă:

– Bunica mea s-ar răsuci în groapă dacă l-aş vinde pe şaizeci de mii de dolari.

Halston îşi ţuguie buzele. Desigur, îşi putea permite să urce preţul. Zîmbi.

– Uitaţi-vă ce este, cred că l-aş putea convinge pe prietenul meu să vă ofere chiar şi o sută de mii de dolari. E o grămadă de bani, dar ţine foarte mult să aibă piatra.

– Cred că suma oferită e corectă, spuse contesa.

Inima lui Gregory Halston dădu să-i sară din piept

de bucurie.

– *Bene!* spuse el. Mi-am adus carnetul de cecuri cu mine, aşa încît vă completez pe loc un cec.

– *Ma, no...* răspunse contesa cu o voce tristă. Mi-e teamă că asta nu-mi rezolvă problema mea.

Halston o privi fix.

– Problema dumneavoastră?

– *Si.* După cum v-am explicat, soţul meu intră într-o afacere nouă şi are nevoie de trei sute cincizeci de mii de dolari. Eu am o sută de mii din banii mei, pe care sînt gata să-i dau lui, dar mai am nevoie de încă două sute cincizeci de mii. Speram să-i obţin din vînzarea smaraldului ăstuia.

Halston clătină din cap.

– Scumpa mea Contessa, nici un smarald din lume nu valorează atîţia bani. Credeţi-mă, o sută de mii de dolari e mai mult decît o ofertă echitabilă.

– Sînt convinsă, domnule Halston, numai că nu-l poate ajuta pe soţul meu. Se ridică în picioare. Am să păstrez smaraldul ca să i-l dăruiesc fiicei mele. Îi întinse o mînă îngustă, delicată. *Grazie, signore.* Vă mulţumesc că aţi venit.

Halston se simţi cuprins de panică.

– Staţi puţin, o imploră el. Lăcomia lui se lupta cu raţiunea, dar ştia că smaraldul nu trebuia să-i scape. Vă rog să luaţi loc, doamnă contesă. Sînt sigur că putem ajunge la un aranjament convenabil. Dacă mi-aş convinge clientul să vă plătească o sută cincizeci de mii?

– Două sute cincizeci de mii de dolari.

– Haideţi să spunem două sute de mii?

– Două sute cincizeci de mii de dolari.

Nu exista modalitate să o clinteşti. Halston îşi făcu un calcul. Un cîştig de 150.000 de dolari tot era mai bun decît nimic. O să însemne o vilă mai mică şi un iaht mai modest, totuşi era o avere. O să le servească o lecţie bună fraţilor Parker care se purtau atît de meschin cu el. O să mai aştepte o zi sau două, şi o să-şi dea demisia. Iar luna viitoare se va lăfăi pe Coasta de Azur.

– Facem tîrgul! hotărî el.

– *Meraviglioso! Sono contenta.*

„Cred şi eu că eşti mulţumită, căţea bătrînă", îşi spuse Halston în gînd. Se mai uită o dată la smarald şi-l strecură în buzunar.

– Vă dau un cec în contul magazinului.

– *Bene, signore.*

Halston completă un cec şi i-l întinse. Va trebui să ceară doamnei P.J.Benecke cecul de 400.000 de dolari. O să-i încaseze Peter în numele lui, iar el va schimba cecul dat contesei pe un cec pentru fraţii Parker şi va băga diferenţa în buzunar. Va aranja cu Peter ca suma de 250.000 de dolari depusă în contul magazinului să nu apară în darea de seamă lunară a fraţilor Parker. Deci un cîştig de o sută cincizeci de mii de dolari.

Simţea parcă pe obraz mîngîierea soarelui Rivierei franceze.

Taxiul cu care se întoarse părea să fi făcut doar în cîteva secunde drumul pînă la magazin. Halston îşi

închipuia bucuria doamnei Benecke cînd o să afle vestea cea bună. Nu numai că-i găsise bijuteria pe care o dorise, dar o cruţase de îngroziitoarea experienţă de a locui într-un conac de ţară dărăpănat şi bătut de vînt.

Cînd Halston se avîntă entuziasmat în magazin, Chilton îi spuse:

– Domnule, avem un client care se interesează de...

Halston îi tăie vorba cu un semn vesel din mînă.

– Mai tîrziu.

Nu avea acum timp de clienţi. Nici acum şi nici altă dată. Pe viitor, alţii or să-l servească pe el. Va cumpăra numai la *„Hermes"*, la *„Gucci"* şi la *„Lanvin"*.

Intră în birou aproape dansînd, închise uşa, aşeză smaraldul pe masă, în faţa lui, şi formă un număr de telefon.

Vocea unei centraliste răspunse:

– Hotel *„Dorchester"*.

– Apartamentul Oliver Messel, vă rog.

– Cu cine doriţi să vorbiţi?

– Cu doamna P.J.Benecke.

– O clipă, vă rog.

Halston fluiera uşor în timp ce aştepta. Centralista reveni pe fir:

– Îmi pare rău, doamna Benecke s-a mutat.

– Atunci sun-o în apartamentul în care s-a mutat.

– Doamna Benecke s-a mutat din hotel.

– Imposibil. A...

– Vă fac legătura cu recepţia.

Se auzi o voce bărbătească:

– Recepţia. Ce doriţi?

– În ce apartament s-a mutat doamna Benecke?

– Doamna Benecke a părăsit definitiv hotelul nostru azi dimineaţă.

Trebuia să existe o explicaţie. Intervenise probabil ceva neaşteptat, o urgenţă.

– Îmi puteţi spune noua ei adresă? Sînt...

– Regret. Nu a lăsat nici o adresă.

– Nu se poate. Trebuie să fi lăsat o adresă.

– Chiar eu i-am lichidat contul doamnei Benecke. Nu a lăsat nici o adresă.

Halston simţi un junghi în stomac. Lăsă încet telefonul în furcă, uluit. Deci va trebui să găsească o cale de a lua contact cu ea, de a o informa că, în sfîrşit, găsise smaraldul. Pînă atunci, însă, trebuia să recupereze cecul de 250.000 de dolari de la Contessa Marissa.

Formă în grabă numărul hotelului „*Savoy*".

– Apartamentul douăzeci şi şase.

– Pe cine căutaţi, vă rog?

– Pe Contessa Marissa.

– O clipă, vă rog.

Dar chiar înainte ca centralista să fi revenit pe fir, Halston avu premoniţia oribilă a veştii dezastruoase pe care urma să o primească.

– Îmi pare rău, Contessa Marissa a plecat.

Lăsă receptorul în furcă. Degetele îi tremurau atît de puternic, încît de-abia fu în stare să formeze numărul băncii.

– Daţi-mi-l pe şeful contabil... repede. Trebuie să opresc plata unui cec.

Dar, firește, ajunsese prea tîrziu. Vînduse un smarald pe 100.000 de dolari, şi recumpărase acelaşi

smarald pe 250.000 de dolari. Gregory Halston rămase prăbuşit în fotoliu, întrebîndu-se ce avea să le spună fraţilor Parker.

22

Era începutul unei vieţi noi pentru Tracy. Îşi cumpără o frumoasă casă veche, în stil georgian, pe Eaton Square 45, o clădire luminoasă, veselă, perfectă pentru a primi musafiri. Avea o „Regina Anne" – ceea ce în argoul englezesc înseamnă grădina din faţă, şi o „Mary Anne" – adică o grădină în spate, iar vara florile erau superbe. Gunther o ajută să mobileze locuinţa şi chiar înainte de a fi fost finisată, casa ei ajunsese una dintre atracţiile elitei londoneze.

Gunther o prezentase pe Tracy unei tinere văduve bogate, al cărei soţ îşi făcuse averea din afaceri de

import şi export. Tracy cucerise pe dată succesul: frumoasă, inteligentă, fermecătoare, se pomenise foarte curînd inundată de invitaţii.

Din cînd în cînd, făcea scurte călătorii în Franţa, Elveţia, Belgia şi Italia şi, de fiecare dată, ea şi Gunther se alegeau cu cîştiguri substanţiale.

Sub îndrumarea lui Gunther, Tracy studie *Almanahul De Gotha* şi *Debrett's Peerage and Baronetage*, volumele cele mai autorizate care prezentau listele şi amănuntele biografice ale tuturor membrilor familiilor regale şi aristocratice din Europa. Tracy deveni un adevărat cameleon, o expertă în machiaje, deghizări şi accente străine. Avea la dispoziţie vreo şase paşapoarte false. În diferitele ţări, era cînd o ducesă englezoaică, o stewardesă de pe liniile aeriene franceze sau o moştenitoare din America de Sud. Într-un an de zile, acumulase mai mulţi bani decît ar fi putut avea vreodată nevoie. Îşi constitui un fond din care făcea generoase donaţii anonime organizaţiilor de ajutorare a fostelor deţinute şi făcu aranjamente să i se trimită lui Otto Schmidt o frumoasă pensie lunară. Nu mai nutrea intenţia de a renunţa la meserie. Îi plăcea permanenta provocare de a înşela nişte oameni pricepuţi şi plini de succes. Emoţia fiecărei escapade îndrăzneţe acţiona asupra ei ca un drog, şi descoperi că avea o constantă nevoie de noi senzaţii tari şi de provocări din ce în ce mai incitante. Avea însă un singur crez: să nu-i păgubească niciodată pe cei nevinovaţi. Oamenii care se prindeau în escrocheriile ei erau fie lacomi, fie imorali, sau ambele. *„Nimeni nu se va sinucide vreodată din cauza pagubelor pe care i le-am pricinuit eu"*, îşi făgăduise

Tracy.

Ziarele începuseră să publice relatări despre cutezătoarele escrocherii care aveau loc în diferite părţi din Europa, dar întrucît Tracy folosea felurite deghizări, poliţia era convinsă că valul de înşelăciuni şi furturi ingenioase era opera unei bande de femei. Începu să se intereseze şi Interpolul.

La sediul *Asociaţiei de Asigurări Internaţionale* din Manhattan, J.J.Reynolds îl chemă pe Daniel Cooper.

– Avem o problemă, îl informă J.J.Reynolds. Un număr mare din clienţii noştri din Europa au căzut victimă, pare-se, unei bande de femei. Toată lumea ţipă. Cer arestarea bandei. Interpolul a fost de acord să coopereze cu noi. E misiunea ta, Dan. Mîine dimineaţă pleci la Paris.

Tracy lua cina cu Gunther, la *„Scott's"* pe Mount Street.

– Tracy, ai auzit vreodată de Maximilian Pierpoint?

Numele i se păru cunoscut. Unde oare îl auzise? Îşi aduse aminte. Jeff Stevens, pe bordul vaporului *Q.E.II* îi spusese: *„Amîndoi ne aflăm aici pentru acelaşi motiv. Maximilian Pierpoint"*.

– Un mare bogătaş, nu-i aşa?

– Şi lipsit de orice menajamente. S-a specializat în

cumpărarea companiilor mai mici şi spolierea lor.

„Cînd Joe Romano a preluat fabrica, a concediat toţi angajaţii şi şi-a adus oamenii lui. Pe urmă a început să spolieze fabrica... Au luat totul – fabrica, locuinţa pînă şi maşina mamei tale...", îi spusese Otto Schmidt.

Gunther îi aruncă o privire curioasă.

– Tracy, ce ai, nu te simţi bine?

– Nu, Gunther, n-am nimic. *„Uneori viaţa poate fi nedreaptă,* îşi spuse ea, *şi depinde de noi ca să restabilim echilibrul lucrurilor".* Spune-mi mai multe despre Maximilian Pierpoint.

– Cea de a treia soţie a lui tocmai l-a părăsit, aşa că acum e singur. Cred că ar fi bine să faci cunoştinţă cu acest domn. A reţinut un loc pentru vineri în Orient-Expres, pe ruta Londra – Istanbul.

– N-am călătorit niciodată cu Orient-Expresul, zîmbi Tracy. Cred că o să-mi placă.

Gunther îi întoarse zîmbetul.

– Bine. Maximilian Pierpoint deţine singura colecţie importantă de ouă Fabergé, în afara celei aflate la muzeul *Ermitage* din Leningrad. E evaluată la vreo douăzeci de milioane de dolari.

– Şi dacă reuşesc să-i sustrag nişte ouă, ce-ai să faci cu ele, Gunther? întrebă Tracy curioasă. Sînt prea cunoscute ca să le poţi vinde.

– Le cumpără colecţionarii particulari, Tracy. Tu adu-mi ouşoarele, că le găsesc eu un cuib.

– O să văd ce pot face.

– Maximilian Pierpoint nu e un om uşor accesibil. Oricum, în Orient-Expresul de vineri se vor mai găsi doi porumbei, care pleacă la festivalul de film din

Veneţia. Doi porumbei gata să se lase jumuliţi. Ai auzit de Silvana Luadi?

– Vedeta de cinema italiană? Sigur c-am auzit.

– E măritată cu Alberto Fornati, producătorul superproducţiilor ălora cinematografice îngrozitoare. Fornati şi-a creat faima proastă că angajează actori şi regizori pe bani foarte puţini, promiţîndu-le procentaje mari din cîştig şi reţinîndu-şi, pînă la urmă, întregul profit pentru el. Reuşeşte să realizeze cîştiguri îndeajuns de mari pentru a-şi îmbrăca soţia în bijuterii scumpe. Cu cît o înşeală mai mult, cu atît îi dăruieşte mai multe bijuterii. Cred că în momentul de faţă Silvana ar putea să-şi deschidă propriul ei magazin de bijuterii. Sînt convins că ai să găseşti interesantă compania acestora doi.

– Aştept cu nerăbdare să-i cunosc, răspunse Tracy.

Simplonul Orient-Expres spre Veneţia pleaca în fiecare vineri dimineaţă la ora 11:40 din gara *Victoria* din Londra, făcînd legătura între Londra şi Istanbul, cu opriri la Boulogne, Paris, Lausanne, Milano şi Veneţia. Cu o jumătate de oră înainte de plecare, la intrarea peronului respectiv din gară se instalează un ghişeu portabil de control al biletelor, şi două namile în uniforme speciale aşterneau un covor roşu de la ghişeu pînă la tren, îmbrîncindu-i la o parte pe pasagerii veniţi mai devreme.

Noii proprietari ai Orient-Expresului au încercat să

reconstituie epoca de aur a călătoriilor cu trenul de la sfîrşitul secolului al nouăsprezecelea, şi au construit o copie a Orient-Expresului original, cu un vagon Pullman englezesc, vagoane restaurant, vagoane de dormit şi un vagon salon-bar.

Un hamal într-o uniformă albastră tip 1920, cu galoane de aur, transportă cele două valize ale lui Tracy şi trusa ei de toaletă în cuşeta care o dezamăgi prin dimensiunile ei mici. Nu avea decît o singură canapea, capitonată cu un mohair înflorat. Covorul ca şi scărîţa folosită pentru a ajunge la culcuşul de sus erau acoperite cu acelaşi pluş verde. Te simţeai ca într-o cutie de bomboane.

Tracy citi cartea de vizită care însoţea o sticlă mică de şampanie, într-o frapieră de argint:

„Oliver Aubert, administratorul trenului".

„Am s-o păstrez pînă se va ivi ocazia de a sărbători ceva, îşi spuse Tracy. *Şi anume, pe Maximilian Pierpoint".* Jeff Stevens dăduse greş cu el. Ar fi grozav să-l întreacă ea pe Jeff Stevens. Tracy zîmbi la acest gînd.

Îşi despachetă valizele în spaţiul îngust şi îşi atîrnă pe umeraşe rochiile de care urma să aibă nevoie. Prefera să călătorească într-un avion *Pan American* decît în tren, dar de astă dată voiajul promitea să fie plin de senzaţii.

Urmărindu-şi programul la secundă, Orient-Expresul se puse în mişcare. Tracy se aşeză pe canapea şi contemplă suburbiile Londrei defilîndu-i prin faţa ochilor.

La 1:15 trenul sosi în portul Folkestone, unde pasagerii urmau să se transfere pe ferryboatul *Sealink,*

cu care traversau canalul pînă la Boulogne, de unde aveau să se îmbarce într-un alt Orient-Expres, cu direcţia sud.

Tracy se adresă unuia dintre conductori:

– Am auzit că şi domnul Maximilian Pierpoint se găseşte în trenul ăsta. Vrei să mi-l arăţi?

Conductorul clătină din cap.

– Aş fi vrut să vi-l pot arăta, doamnă. A reţinut o cuşetă şi a plătit-o, dar nu s-a ivit. E un domn foarte imprevizibil, aşa mi s-a spus.

Drept care îi rămîneau doar Silvana Luadi şi soţul ei, producătorul superproducţiilor discutabile.

La Boulogne, pasagerii fură escortaţi în Orient-Expresul continental. Din nefericire, cuşeta lui Tracy din cel de-al doilea tren era exact ca şi cealaltă, iar patul aspru făcea călătoria şi mai neconfortabilă. Rămase întreaga zi în compartiment, schiţîndu-şi planurile de atac, şi la opt seara începu să se îmbrace.

Codul de îmbrăcăminte din Orient-Expres recomanda rochii de seară, şi Tracy alese o superbă toaletă din mătase de culoarea guşei de porumbel, cu ciorapi gri şi pantofi gri din satin. Unica bijuterie era un şirag de perle de aceeaşi culoare cu rochia. Se controlă în oglindă înainte de a ieşi din compartiment, si îşi studie îndelung imaginea reflectată. Ochii ei verzi aveau un aer de inocenţă, iar chipul îi arăta candid şi vulnerabil.

„Oglinda e înşelătoare, se gîndi Tracy. *Eu am*

încetat să mai fiu femeia asta. Trăiesc o mascaradă. Dar una incitantă."

La ieşirea din compartiment, poşeta îi lunecă din mînă, şi cînd se aplecă s-o ridice, examină în grabă broasca exterioară a cuşetei. Erau două: o broască Yale şi una universală. *„Nici o problemă!"* Tracy se ridică şi se îndreptă spre vagoanele restaurant.

Existau trei vagoane. Scaunele erau tapisate cu pluş, pereţii din lemn lăcuit, iar lumina difuză venea din aplice de alamă, cu abajururi *Lalique*. Tracy intră în primul restaurant şi observă cîteva locuri goale. Maître d' hôtel îi ieşi în întîmpinare.

– O masă de o persoană, domnişoară?

Tracy aruncă o privire de jur împrejur.

– Nu, mulţumesc, iau masa cu nişte prieteni.

Intră în vagonul următor. Era mai aglomerat, totuşi mai existau cîteva mese neocupate.

– Bună seara, o salută Maître d' hôtel. Luaţi masa singură?

– Nu, mă întîlnesc cu cineva. Mulţumesc.

Intră în al treilea vagon. Aici, toate mesele erau ocupate.

Maître d'hôtel o opri la uşă.

– Mă tem că va trebui să aşteptaţi pentru o masă, doamnă. Dar în celelalte vagoane există locuri libere.

Tracy se uită iar de jur împrejur şi la o masă din capătul vagonului văzu ceea ce căuta.

– Nu face nimic, spuse ea şefului de sală, văd nişte prieteni de-ai mei.

Trecu pe lîngă el şi se duse la masa din capăt.

– Scuzaţi-mă, se adresă pe un ton jenat celor doi ocupanţi. Toate mesele sînt ocupate. Îmi permiteţi să

mă aşez la masa dumneavoastră?

Bărbatul se ridică repede de pe scaun, o măsură pe Tracy din cap pînă în picioare, şi exclamă:

– *Prego! Con piacere!* Eu sînt Alberto Fornati şi aceasta e soţia mea, Silvana Luadi.

– Tracy Whitney.

De astă dată, îşi folosea propriul paşaport.

– Ah! *È americana!* Eu vorbesc o engleză excelentă.

Alberto Fornati era scurt, gras şi chel. De ce se măritase Silvana Luadi cu el fusese întrebarea cea mai circulată în cercurile cinematografice din Roma, în toţi cei doisprezece ani de cînd erau căsătoriţi. Silvana Luadi avea o frumuseţe clasică, un corp extraordinar şi un talent natural, covîrşitor. Cîştigase un premiu *Oscar* şi premiul *Silver Palm* şi era întotdeauna foarte solicitată. Tracy îi recunoscu toaleta ca fiind o creaţie *Valentino*, care costa cinci mii de dolari, iar bijuteriile pe care le purta trebuie să fi valorat aproape un milion. Îşi aminti de spusele lui Gunther Hartog: *„Cu cît o înşeală mai mult cu atît îi dăruieşte mai multe bijuterii. În momentul de faţă Silvana ar putea să-şi deschidă propriul ei magazin de bijuterii".*

– Călătoriţi pentru prima dată în Orient-Expres, *signorina?* începu Fornati conversaţia după ce Tracy se aşeză.

– Da, e prima dată.

– Ah, e un tren foarte romantic, învăluit de legende. Ochii îi erau umezi. Există multe poveşti interesante în legătură cu el. De exemplu, Sir Basil Zaharoff, magnatul armamentelor, obişnuia să călătorească mereu în vechiul Orient Expres, întotdeauna

în compartimentul numărul şapte. Într-o noapte aude un strigăt şi o bătaie în uşa compartimentului: O *bellissima* tînără ducesă spaniolă i se aruncă în braţe. Fornati făcu o pauză ca să-şi ungă un corn cu unt şi să muşte o bucăţică din el. Îi spuse că soţul ei încerca să o ucidă. Părinţii îi aranjaseră căsătoria şi biata fată de-abia acum îşi dăduse seama că soţul ei era nebun. Zaharoff l-a împiedicat pe soţ şi a liniştit-o pe isterica tînără ducesă, şi în felul acesta a început o idilă care a ţinut patruzeci de ani.

– Ce excitant! exclamă Tracy.

Ochii îi erau dilataţi de interes.

– *Si*. Şi în fiecare an după aceea, cei doi se întîlneau în Orient-Expres, el în compartimentul şapte, ea în compartimentul opt. Şi cînd soţul a murit, doamna şi Zaharoff s-au cununat, şi ca un semn al dragostei lui, i-a cumpărat ca dar de nuntă *Cazinoul* din Monte Carlo.

– Ce poveste frumoasă, domnule Fornati!

Silvana Luadi păstra o tăcere de gheaţă.

– *Mangia*, o îndemnă Fornati pe Tracy. Mîncaţi.

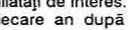

Meniul consta din şase feluri şi Tracy observă că Alberto Fornati le mîncase pe toate, ba chiar şi ce lăsase soţia lui în farfurie. Între îmbucături, vorbea întruna:

– Sînteţi cumva actriţă? o întrebă.

– O, nu! Sînt o simplă turistă, răspunse Tracy rîzînd.

Fornati o sorbea din ochi.

– *Bellissima.* Sînteţi îndeajuns de frumoasă ca să fiţi actriţă.

– A spus că nu e actriţă, îl repezi Silvana cu asprime.

Alberto Fornati nu-i dădu atenţie.

– Eu sînt producător de filme, urmă el. Desigur că aţi auzit de ele: *Sălbaticii, Titanii* şi *Superfemeia...*

– Eu nu prea merg la cinema, se scuză Tracy.

Îi simţea piciorul grăsun apăsînd pe picioarele ei pe sub masă.

– Aş putea aranja să vă arăt cîteva din filmele mele.

Silvana se albi de furie.

– Mergeţi vreodată la Roma, scumpă domnişoară? Piciorul lui freca de zor piciorul lui Tracy.

– De fapt, după Veneţia intenţionez să plec la Roma.

– Splendid! *Benissimo!* O să ieşim cu toţii împreună la o cină. Nu-i aşa, *cara*?

Îi aruncă o privire iute Silvanei, după care continuă:

– Avem o vilă frumoasă pe Via Appia. La zece kilometri de...

Făcu o mişcare largă cu mîna şi răsturnă castronaşul cu sos în poala soţiei lui. Tracy nu-şi putea da seama dacă o făcuse deliberat sau nu.

Silvana Luadi se ridică în picioare şi se uită la pata care i se lăţea pe rochie.

– *Sei un mascalzone!* ţipă ea. *Tieni la tua puttana lontano da me!*

Ieşi ca o furtună din restaurant, urmărită de pri-

virile tuturor.

– Ce păcat! murmură Tracy. O rochie atît de frumoasă!

Îi venea să-l pălmuiască pe Fornati pentru felul cum se purtase cu soţia lui. *„Meritã fiecare carat din bijuteriile pe care le are,* se gîndi Tracy. *Ba chiar mai mult"*. El scoase un oftat:

– Fornati o să-i cumpere o altă rochie. Nu da atenţie lipsei ei de maniere. E foarte geloasă pe Fornati.

– Sînt convinsă că are şi de ce.

Tracy îşi acoperi ironia cu un zîmbet.

Fornati se împieptoşă:

– Adevărat. Femeile îl găsesc pe Fornati foarte atrăgător.

Tracy se ţinea cu dinţii să nu izbucnească în rîs în faţa făloşeniei omuleţului.

– Le pot înţelege foarte bine.

Fornati se aplecă peste masă şi-i luă mîna.

– Îi placi foarte mult lui Fornati. Cu ce te ocupi?

– Sînt secretara unui avocat. Mi-am adunat toate economiile ca să pot realiza călătoria asta. Sper ca în Europa să-mi pot face o situaţie.

Ochii lui bulbucaţi îi mîncau corpul din priviri.

– N-o să ai nici o problemă, aşa îţi promite Fornati. El ştie să fie foarte drăguţ cu oamenii care sînt drăguţi cu el.

– Ce frumos din partea dumneavoastră, răspunse Tracy cu timiditate.

– Ce-ar fi să discutăm toate astea mai tîrziu în compartimentul tău? îi spuse el cu voce scăzută.

– Ar putea fi stînjenitor.

– *Perchè?* De ce?

– Sînteţi atît de cunoscut. Probabil că toată lumea din tren ştie cine sînteţi.

– Natural.

– Şi dacă or să vă vadă intrînd în compartimentul meu... mă rog, ştiţi, unii ar putea să interpreteze greşit. Desigur, dacă compartimentul dumneavoastră ar fi vecin cu al meu... Ce număr aveţi?

– *Settanta* – şaptezeci. O privi plin de speranţă.

Tracy oftă.

– Eu sînt în alt vagon. De ce să nu ne întîlnim mai bine la Veneţia?

– *Bene.* Soţia mea stă mai tot timpul în cameră. Nu suportă ca soarele să-i atingă faţa. Ai mai fost vreodată la Veneţia?

– Nu.

– Ah! O să mergem împreună la Torcello, o insulă frumoasă cu un restaurant minunat, *„Locanda Cipriani"*. E şi un mic hotel acolo. Ochii îi străluciră. *Molto privato.*

Tracy îi dărui un surîs lent, plin de tîlc.

– Pare foarte atrăgător.

Îşi aplecă ochii, parcă prea copleşită pentru a spune mai mult. Fornati se înclină peste masă, îi strînse mîna cu putere, şi-i şopti cu un glas năclăit:

– Nici nu ştii cît e de atrăgător, *cara.*

O jumătate de oră mai tîrziu, Tracy se găsea din nou în compartimentul ei.

Orient-Expresul gonea în noaptea tăcută, trecînd prin Paris, Dijon şi Vallarbe, în timp ce pasagerii erau

cufundaţi în somn. Îşi predaseră de cu seară paşapoartele, iar formalităţile de graniţă aveau să fie efectuate de conductori.

La ora trei şi jumătate din noapte, Tracy se strecură afară din compartiment. Sincronizarea era importantă. Trenul urma să treacă graniţa elveţiană şi să ajungă la Lausanne la 5:21 dimineaţa, apoi trebuia să ajungă în Italia, la Milano, la ora 9:15.

Îmbrăcată în pijama şi capot, şi ţinînd în mînă o pungă de burete, străbătu culoarul, încordată pînă la ultima fibră; emoţia, deşi familiară, îi accelera pulsul. Compartimentele nu aveau toalete, acestea găsindu-se la capetele fiecărui vagon. Dacă cineva ar fi văzut-o, ar fi pretextat că se duce la toaletă, dar din fericire nu întîlni pe nimeni. Conductorii şi hamalii profitau de primele ore ale dimineţii ca să-şi mai recupereze din somn.

Ajunse la compartimentul E 70 fără nici un incident. Încercă clanţa. Uşa era încuiată. Tracy deschise punga de burete şi scoase un obiect de metal, o sticluţă şi o siringă şi se puse pe treabă.

Zece minute mai tîrziu se afla din nou în cuşeta ei şi după o jumătate de oră dormea dusă, cu o urmă de zîmbet pe faţa proaspăt spălată de machiaj.

La ora şapte dimineaţa, cu două ceasuri înainte de sosirea la Milano, izbucniră o serie de ţipete ascuţite. Veneau din cuşeta E 70 şi deşteptară întregul vagon. Pasagerii îşi scoteau capetele pe uşă, să vadă ce s-a întîmplat. Un conductor străbătu în fugă vagonul şi intră în E 70.

Silvana Luadi era cuprinsă de o criză de isterie.

– *Ajutor!* Ajutor! striga cît o ţinea gura. Mi-au dis-

părut toate bijuteriile! Trenul ăsta mizerabil e plin de *ladri* – de hoţi!

– Doamnă, vă rog calmaţi-vă, o implora conductorul. Ceilalţi...

– Să mă calmez! Glasul i se mai înălţă cu o octavă. Cum îndrăzneşti să-mi spui să mă calmez, *stupido miale!* Cineva mi-a furat bijuteriile în valoare de peste un milion de dolari!

– Cum s-a putut întîmpla aşa ceva? întrebă Alberto Fornati. Uşa era încuiată. Şi Fornati are un somn foarte uşor. Dacă cineva ar fi intrat pe uşă, s-ar fi trezit imediat.

Conductorul oftă. Ştia el foarte bine cum se putuse întîmpla, pentru că se mai întîmplase şi altădată. În timpul nopţii, cineva se furişase pe coridor şi injectase prin broasca uşii o seringă cu eter. Pe urmă, deschiderea broaştei era o joacă de copil pentru un hoţ experimentat. După aceea, hoţul trăsese uşa în urma lui, jefuise compartimentul şi, după ce pusese mîna pe ce dorise, se strecurase îndărăt la cuşeta lui, în timp ce victimele zăceau încă inconştiente. Dar exista o singură deosebire între jaful ăsta şi toate celelalte. În trecut, furturile nu fuseseră descoperite decît după ce trenul sosise la destinaţie, aşa încît tîlharii avuseseră posibilitatea să fugă. Acum situaţia era diferită. Din momentul jafului,nimeni nu coborîse din tren, ceea ce însemna că bijuteriile se aflau încă asupra hoţului.

– Nu vă îngrijoraţi, îi linişti conductorul pe soţii Fornati. Veţi recăpăta bijuteriile. Hoţul se găseşte încă în tren.

Şi se duse repede să telefoneze poliţiei din Milano.

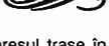

Cînd Orient-Expresul trase în gara Milano, douăzeci de poliţişti în uniformă şi agenţi în haine civile erau aliniaţi pe peron, avînd dispoziţia de a nu lăsa nici o persoană şi nici un bagaj să coboare din tren.

Luigi Ricci, inspectorul însărcinat cu soluţionarea acestui caz, fu condus direct în compartimentul familiei Fornati.

Isteria Silvanei Luadi se intensificase, dacă mai era posibil aşa ceva.

– Absolut toate bijuteriile mele erau în caseta asta, ţipa ea. Şi nici una dintre ele nu era asigurată.

Inspectorul examină caseta goală.

– Sînteţi sigură că aseară v-aţi pus bijuteriile aici, *signora*?

– Bineînţeles că sînt sigură. Aici le pun în fiecare seară.

Ochii ei luminoşi, care fermecaseră milioane de admiratori entuziaşti, erau acum scăldaţi în lacrimi şi inspectorul Ricci ar fi fost în stare să se lupte cu balaurii pentru ea.

Ieşi pe uşa compartimentului, se aplecă şi mirosi broasca. Putea simţi încă izul de eter. Avusese loc un jaf şi avea de gînd să-l prindă pe bandit.

Îşi îndreptă spinarea şi declară:

– Nu vă necăjiţi, *signora*. Nu există nici o posibilitate ca bijuteriile să fie scoase din acest tren. O să prindem hoţul şi nestematele dumneavoastră vă vor fi restituite.

Inspectorul Ricci avea toate motivele să fie încre-

zător. Capcana era pecetluită şi pentru vinovat nu exista nici o şansă de scăpare.

Detectivii escortară, unul cîte unul, pe toţi pasagerii din tren într-o sală de aşteptare îngrădită cu funii, unde li se făcea, fiecăruia dintre ei, o atentă percheziţie corporală. Pasagerii, mulţi dintre ei personalităţi proeminente, erau scandalizaţi de acest procedeu degradant.

– Scuzaţi-mă, le spunea inspectorul Ricci, dar un furt de un milion de dolari e o treabă foarte serioasă.

Pe măsură ce fiecare pasager era coborît din tren, detectivii îi scotoceau compartimentul, răsturnîndu-l cu susu-n jos... Fiecare palmă de loc era examinată cu grijă. Aceasta era o şansă unică pentru inspectorul Ricci, care intenţiona să profite de ea. Recuperarea bijuteriilor furate va duce la o promovare în grad şi la o mărire de salariu. Imaginaţia lui prinsese aripi. Silvana Luadi îi va fi atît de recunoscătoare încît probabil că îl va invita să... Dădu noi ordine, cu o vigoare sporită.

Tracy auzi o bătaie în uşă, după care se ivi un detectiv.

– Scuzaţi-mă, *signorina*. S-a comis un furt. E necesar ca toţi pasagerii să fie percheziţionaţi. Vă rog să veniţi cu mine.

– Un furt? În trenul ăsta? Vocea îi suna şocată.

– Da, *signorina*.

Cînd Tracy ieşi din cuşetă, doi detectivi intrară, îi desfăcură valizele şi începură să scotocească cu grijă prin conţinutul lor.

La capătul a patru ore, percheziţia scosese la iveală cîteva pachete de marijuana, o sută cincizeci

de grame de cocaină, un cuțit și un pistol fără permis. Dar nici urmă de bijuterii.

Inspectorului Ricci nu-i venea a crede.

– Ați percheziționat tot trenul? îl întrebă pe adjunctul său.

– Domnule inspector, am căutat centimetru cu centimetru. Am cercetat locomotiva, restaurantele, barul, toaletele, compartimentele. Am percheziționat pasagerii și echipajul, și fiecare valiză în parte. Pot să vă jur că bijuteriile nu se găsesc în tren. Poate că doamna și-a închipuit numai că a fost prădată.

Dar inspectorul Ricci știa ce știa. Îi interogase pe chelneri care îi confirmaseră că Silvana Luadi etalase cu o seară înainte, la cină, o uimitoare colecție de bijuterii.

Un reprezentant al companiei Orient Expres venise cu avionul la Milano.

– Nu mai puteți reține trenul, insistă el. Și așa avea o mare întîrziere.

Inspectorul Ricci se dădu bătut. Nu mai avea nici o justificare să rețină trenul. Nu mai era nimic de făcut. Singura explicație pe care și-o putea da era aceea că, într-un fel, pe parcursul nopții, hoțul aruncase din tren bijuteriile unui complice care aștepta într-un loc convenit. Dar era oare cu putință să se fi întîmplat astfel?

Sincronizarea minutelor nu era posibilă. Hoțul nu avea cum să știe dinainte dacă n-o să întîlnească pe cineva pe culoar, dacă n-o să-i iasă în cale vreun pasager sau vreun conductor, și la ce oră exactă va fi trenul într-un anumit loc dat. Era vorba de un mister care depășea puterea de soluționare a inspectorului.

– Lăsaţi trenul să piece, ordonă el.

Rămase locului pe peron, privind neputincios Orient Expresul care ieşea încet din gară. Şi odată cu trenul, dispărea şi promovarea lui, şi mărirea de salariu, şi beatitudinea unei orgii cu Silvana Luadi.

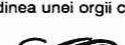

Unicul subiect de conversaţie din tren îl constituia jaful.

– E cel mai senzaţional lucru din tot ce mi s-a întîmplat în viaţă, mărturisi o tînără profesoară de la o şcoală de fete. Îşi trecea degetele peste un lănţişor de aur cu o fărîmă de diamant, pe care-l purta la gît. Ce noroc că nu mi l-au furat pe ăsta!

– Mare noroc! încuviinţă Tracy cu o voce gravă.

Cînd Alberto Fornati intră în vagonul restaurant, o zări pe Tracy şi se grăbi să se ducă la masa ei.

– Ştii, desigur, ce s-a întîmplat. Dar ştii că persoana prădată a fost soţia lui Fornati?

– Nu mai spune!

– Da. Viaţa mea a fost în mare pericol. O bandă de hoţi s-a furişat în compartimentul meu şi m-a adormit cu cloroform. Fornati ar fi putut să fie ucis în somn.

– Îngrozitor!

– *E una bella fregatura!* Acum va trebui să înlocuiesc toate bijuteriile Silvanei. O să mă coste o avere.

– Poliţia nu a găsit bijuteriile?

– Nu, dar Fornati ştie cum s-au descotorosit hoţii de ele.

– Zău? Cum?

Fornati se uită în jur apoi spuse cu glas scăzut:

– Un complice aştepta într-una din gările prin care am trecut noaptea. *I ladri* au aruncat bijuteriile din tren şi – *ecco* – treaba s-a făcut.

– Ce perspicace eşti! exclamă Tracy pe un ton admirativ.

– *Si.* Îşi înălţă sprîncenele cu tîlc. N-ai să uiţi de mica noastră întîlnire la Veneţia?

– Cum aş putea uita! zîmbi Tracy.

Fornati îi strînse braţul cu putere.

– Să ştii că Fornati te aşteaptă cu nerăbdare. Acum trebuie să mă duc s-o consolez pe Silvana. E isterică.

Cînd Orient Expresul sosi în gara Santa Lucia din Veneţia, Tracy se găsi printre primii pasageri care coborîră. Bagajele ei fură transferate imediat la aeroport şi îmbarcate în primul avion pentru Londra. În ele se găseau bijuteriile Silvanei Luadi.

Gunther Hartog avea să fie mulţumit.

23

Clădirea cu şapte etaje a *Interpolului,* adică a *Organizaţiei Poliţiei Criminalistice Internaţionale,* se află pe Rue Armengaud 26, pe dealul St. Cloud, la vreo şase mile spre vest de Paris, ascunsă discret în spatele unui gard înalt verde şi a unor ziduri de piatră albă. Poarta de la intrarea din stradă e încuiată douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, iar vizitatorii sînt admişi numai după ce sînt studiaţi prin sistemul de televiziune cu circuit închis. În interiorul clădirii, pe palierele fiecărui etaj, sînt porţi din gratii albe care se încuie noaptea şi fiecare dintre etaje este

echipat cu un sistem separat de alarmă şi de televiziune cu circuit închis.

Acest extraordinar sistem de securitate e obligatoriu, întrucît în imobilul respectiv sînt păstrate cele mai elaborate dosare din lume, conţinînd fişele a două milioane şi jumătate de delincvenţi. Interpolul este un fel de birou de informaţii pentru 126 de forţe poliţieneşti din 78 de ţări, şi coordonează activităţile forţelor de poliţie din lumea întreagă cu privire la prinderea falsificatorilor, escrocilor, traficanţilor de droguri, hoţilor. Difuzează informaţii la zi pe calea unui buletin pus la punct cu cele mai noi întîmplări, numit *circulation* şi care este transmis prin radio, fototelegrafie şi satelit. Cartierul general din Paris al *Interpolului* foloseşte foşti detectivi din *Siguranţa Naţională* sau de la *Prefectura de Poliţie*.

Într-o dimineaţă de la începutul lunii mai, avea loc o conferinţă în biroul inspectorului André Trignant, de la *Cartierul General Interpol*. Un birou confortabil, mobilat cu simplitate şi avînd o vedere care-ţi tăia respiraţia. În depărtare, spre est, se nălucea Turnul Eiffel, iar în direcţia opusă se desluşea clar domul bisericii Sacré Coeur din Montmartre. Inspectorul avea vreo patruzeci şi cinci de ani, o înfăţişare plăcută, autoritară, şi o faţă inteligentă, cu un păr negru şi ochi căprui, vicleni, care sticleau îndărătul ochelarilor cu rame de baga. În jurul lui se aflau detectivi din Anglia, Belgia, Franţa şi Italia.

– Domnilor, spunea inspectorul Trignant, am primit solicitări urgente din fiecare dintre ţările dumneavoastră în legătură cu un val de delicte care s-a răspîndit de scurt timp în întreaga Europă. Şase ţări au fost lovite de o epidemie de escrocherii şi furturi ingenioase, care prezintă unele similitudini. Toate victimele au o reputaţie îndoielnică, nu au loc nici un fel de violenţe şi făptaşul este întotdeauna o femeie. Am ajuns la concluzia că avem de-a face cu o bandă internaţională de femei. Deţinem portrete robot bazate pe descrierile făcute de victime şi de nişte martori întîmplători. După cum veţi vedea, nici una dintre femei nu seamănă cu cealaltă. Unele sînt blonde, altele brunete. Din ce ni s-a raportat, rezultă că ar fi englezoaice, franţuzoaice, spaniole, italience, americane... sau texane.

Inspectorul Trignant apăsă pe un buton şi o serie de portrete robot începură să apară pe un ecran de pe perete.

– Aici vedeţi portretul robot al unei brunete cu păr scurt... Apăsă din nou pe buton. Aici e vorba de o blondă cu păr ţepos... aici e o altă blondă cu permanent... o brunetă cu paj... Aici aveţi o femeie mai în vîrstă, cu alură de franţuzoaică... o tînără cu laţe blonde... o bătrînică cu o expresie aprigă. Stinse proiectorul. Nu ştiu cine este conducătorul bandei sau unde îşi are sediul general. Nu lasă niciodată vreun indiciu în urma lor şi se evaporă întotdeauna ca fumul de ţigară. Mai devreme sau mai tîrziu o să o prindem noi pe una dintre femeile astea, şi atunci vom pune mîna pe toată banda. Dar pentru moment, domnilor, mă tem că ne aflăm într-un impas, doar

dacă vreunul dintre dumneavoastră ne-ar putea furniza unele date mai concrete.

Cînd avionul lui Daniel Cooper ateriză pe aeroportul *Roissy – Charles de Gaulle* din Paris, detectivul fu întîmpinat de unul dintre asistenţii inspectorului Trignant, şi condus la hotelul *Prince de Galles*, vecin cu fratele său mai ilustru, hotelul *George V*.

– Mîine dimineaţă vă veţi întîlni cu domnul inspector Trignant, îl informă pe Cooper escorta sa. Vin să vă iau la opt şi un sfert.

Daniel Cooper nu se prea bucurase de această călătorie în Europa. Avea de gînd să-şi încheie misiunea cît mai repede cu putinţă şi să se întoarcă acasă. Aflase despre ispitele Parisului şi nu avea intenţia să se lase furat de vreuna dintre ele.

Cînd intră în cameră, se duse direct în sala de baie. Şi, spre surpriza lui, cada era satisfăcătoare. De fapt, trebui el să recunoască, era mult mai spaţioasă decît cea de acasă. Dădu drumul la robinet şi se duse în cameră să-şi desfacă bagajele. În fundul valizei, între costumul lui de rezervă şi lenjeria de corp, se afla o micuţă casetă încuiată. O scoase afară şi o ţinu în mînă, privind-o. Părea să aibă o viaţă a ei proprie. O duse în baie şi o aşeză pe chiuvetă. Desprinse o

cheiţă de pe lanţul lui de chei, descuie caseta şi o deschise. Din tăieturile de ziar îngălbenite, cuvintele păreau să ţipe în gura mare:

„Un băieţaş martor la un proces de crimă

Micuţul Daniel Cooper, în vîrstă de doisprezece ani, a depus astăzi mărturie în procesul lui Fred Zimmer, acuzat de violarea şi uciderea mamei copilului. Conform depoziţiei sale, băiatul s-a întors de la şcoală şi l-a văzut pe Zimmer, vecinul lor, ieşind din casa Cooper şi avînd faţa şi mîinile mînjite de sînge. Cînd băiatul a intrat în casă, a descoperit în cadă cadavrul mamei sale. Fusese înjunghiată. Zimmer a recunoscut că era amantul doamnei Cooper, dar a negat că ar fi ucis-o.

Băieţaşul a fost dat în îngrijire unei mătuşi".

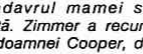

Cu mîini care-i tremurau ca varga, Daniel Cooper aşează la loc în casetă tăieturile de ziar şi o închise la loc. Aruncă în jur o privire sălbatică. Tavanul şi pereţii sălii de baie din hotel erau stropiţi cu sînge. Văzu trupul gol al mamei sale plutind în apa înroşită. Se simţi cuprins de ameţeală şi încleştă chiuveta cu mîinile. Ţipetele care izbucniseră înlăuntrul lui se prefăcură în gemete gîlgîite. Îşi smulse hainele şi se

cufundă în apa din cadă, caldă ca sîngele.

– Trebuie să te informez, domnule Cooper, începu inspectorul Trignant, că prezenţa dumitale aici este neobişnuită. Nu eşti membru al unei forţe de poliţie, aşa încît ai o calitate neoficială. Totuşi, departamentele de poliţie din cîteva ţări ne-au cerut să ne extindem cooperarea.

Daniel Cooper păstră tăcerea.

– După cîte înţeleg, urmă inspectorul, eşti investigator în slujba *Asociaţiei de Asigurări Internaţionale*, un consorţiu de companii de asigurare.

– Cîţiva dintre clienţii noştri europeni au suferit pierderi grele în ultima vreme. Mi s-a spus că nu există indicii.

Inspectorul Trignant oftă:

– Mi-e teamă că aşa stau lucrurile. Ştim doar că avem de-a face cu o bandă de femei foarte deştepte, dar în afară de acest lucru...

– Nu aţi primit informaţii de la informatorii dumneavoastră?

– Nu. Nimic.

– Şi acest lucru nu vi se pare curios?

– Ce vreţi să spuneţi, *monsieur*?

Lui Cooper lucrurile i se păreau atît de evidente, încît nu-şi putu înfrîna iritarea din glas.

– Cînd este vorba de o bandă, există întotdeauna cineva pe care-l ia gura pe dinainte şi vorbeşte prea mult, bea prea mult, cheltuieşte prea mult. E cu

neputinţă ca un grup mai mare de persoane să păstreze un secret. Aveţi ceva împotrivă să-mi arătaţi fişele dumneavoastră referitoare la această bandă?

Inspectorul dădu să-l refuze. Îşi spunea că Daniel Cooper era unul dintre oamenii cei mai respingători din punct de vedere fizic din cîţi văzuse vreodată. Şi, cu siguranţă, unul dintre cei mai aroganţi. Avea să fie un junghi în coastă; dar i se ceruse să coopereze din plin cu el. Îi răspunse în silă:

– O să cer să vi se facă copii după ele.

Vorbi într-un interfon şi dădu nişte dispoziţii. Ca să menţină conversaţia, Inspectorul Trignant continuă:

– Tocmai mi s-a înaintat un raport interesant. Nişte bijuterii de mare valoare au fost furate din Orient Express în timp ce...

– Am citit, îl întrerupse Cooper. Hoţul şi-a bătut joc de poliţia italiană...

– Nimeni nu şi-a putut da seama cum s-a săvîrşit jaful.

– Dar e limpede ca lumina zilei, răspunse Daniel Cooper cu bădărănie. E o simplă chestiune de logică.

Inspectorul Trignant îl privi surprins peste ramele ochelarilor. *„Mon Dieu, se poartă ca un porc"*. Continuă cu răceală:

– În cazul acesta, logica nu este de nici un ajutor. S-a cercetat şi s-a percheziţionat întreg trenul, feroviarii, pasagerii şi toate bagajele.

– Nu, îl contrazise Daniel Cooper.

„Omul ăsta-i nebun", îşi spuse inspectorul Trignant.

– Adică cum, nu? întrebă el cu glas tare.

– Nu au căutat în toate bagajele.

– Şi eu îţi spun că au căutat, stărui inspectorul. Am citit raportul poliţiei.

– Femeia de la care s-au furat bijuteriile... Silvana Luadi.

– Ce-i cu ea?

– Şi-a pus peste noapte bijuteriile într-o casetă, din care au fost furate.

– Exact.

– A percheziţionat poliţia şi valizele doamnei Luadi?

– Numai caseta de bijuterii. Doar ea era victima. De ce să-i percheziţioneze valizele?

– Pentru că, din punct de vedere logic, ăsta era singurul loc în care hoţul putea ascunde bijuteriile – în fundul uneia dintre valize. Hoţul avea probabil o valiză identică, şi cînd toate bagajele au fost coborîte din tren pe peronul gării din Veneţia, n-a avut decît să schimbe valizele şi s-o întindă. Daniel Cooper se ridică de pe scaun. Dacă s-au făcut copiile alea, aş vrea să mă uit peste ele.

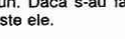

O jumătate de oră mai tîrziu, inspectorul Trignant vorbea la telefon cu Alberto Fornati, aflat la Veneţia.

– *Monsieur*, v-am chemat să vă întreb dacă au mai fost şi alte probleme cu bagajele soţiei dumneavoastră cînd aţi ajuns la Veneţia.

– *Sì, sì,* se plînse Fornati. Un hamal idiot i-a schimbat o valiză a ei cu una a altcuiva. Cînd soţia mea a deschis valiza la hotel, a constatat că înăuntru erau

numai reviste vechi. Am raportat incidentul la biroul Orient Expres. Au reuşit să găsească valiza soţiei mele? întrebă el cu speranţă în glas.

– Nu, *monsieur*, răspunse inspectorul.

Şi adăugă în gînd: *„Şi în locul dumitale nu m-aş aştepta s-o găsească".*

Cînd închise telefonul, se lăsă pe speteaza scaunului şi îşi spuse: *„Daniel Cooper ăsta e très formidable. Într-adevăr, formidabil".*

24

Casa lui Tracy din Eaton Square era un adevărat liman. Se afla într-una din cele mai frumoase zone din Londra, în care abundau casele georgiene şi parcurile pline de copaci. Dădace în uniforme ţeapăn scrobite plimbau bebeluşii în cărucioare împinse pe alei cu prundiş, iar copiii zburdau şi se jucau. *„Mi-e dor de Amy"*, se gîndea Tracy.

Se plimba pe străzile cu prăvălii vechi şi îşi făcea cumpărăturile la băcănia şi la farmacia de pe strada Elizabeth; se minuna întruna de varietatea florilor multicolore care se vindeau pe stradă, în faţa prăvă-

lioarelor.

Gunther Hartog avea grijă ca Tracy să contribuie la cele mai potrivite acţiuni filantropice şi să cunoască persoanele cele mai potrivite. Era în relaţii cu duci bogaţi, cu conţi sărăciţi şi primea numeroase cereri în căsătorie. Era tînără, frumoasă, bogată şi părea atît de vulnerabilă!

– Fiecare dintre ei te consideră o ţintă rîvnită. Te-ai descurcat de minune, Tracy. Acum deţii o situaţie foarte bună. Ai tot ce ţi-ai putea dori vreodată.

Era adevărat. Avea bani depuşi în seifurile sigure ale unor bănci din întreaga Europă, avea casa din Londra şi un châlet la St. Moritz. Tot ce şi-ar fi putut dori vreodată. Cu excepţia cuiva cu care să împartă acestea toate. Tracy se gîndea la viaţa în care fusese pe cale să intre, cu un soţ şi un copil. Oare îi va mai fi vreodată hărăzit aşa ceva? Nu va putea niciodată dezvălui unui bărbat cine era ea cu adevărat, şi nici n-ar fi putut trăi într-o permanentă minciună, ascunzîndu-şi trecutul. Era nevoită să joace atîtea roluri, încît nici ea singură nu mai ştia cu certitudine cine este; dar ştia un singur lucru, că nu s-ar mai fi putut reîntoarce vreodată la viaţa pe care o dusese cîndva. *„Foarte bine*, îşi spunea Tracy. *O sumedenie de persoane trăiesc singure, Gunther are dreptate. Am totul".*

În seara următoare urma să ofere un cocktail, primul de acest fel de la reîntoarcerea din Veneţia.

– Aştept cu nerăbdare, îi spuse Gunther. Recep-

ţiile tale sînt cele mai reuşite din Londra.

– Pentru că am un asemenea îndrumător, răspunse Tracy cu afecţiune.

– Cine vine?

– Toată lumea.

Toată lumea se dovedi a fi un oaspete în plus faţă de ceea ce anticipase Tracy. O invitase pe baroana Howarth, o tînără şi frumoasă moştenitoare, şi cînd Tracy o văzu intrînd, îi ieşi în întîmpinare ca s-o salute. Dar salutul îi muri pe buze. Baronesa venise însoţită de Jeff Stevens.

– Tracy, iubito, nu cred că-l cunoşti pe domnul Stevens. Jeff, ţi-o prezint pe doamna Tracy Whitney, gazda noastră.

Tracy rosti înţepată:

– Bună ziua, domnule Stevens.

Jeff îi luă mîna, ţinîndu-i-o o fracţiune de secundă mai mult decît era necesar.

– Doamna Tracy Whitney, spuse el. Desigur! Am fost un prieten al soţului dumneavoastră. Am fost împreună în India.

– Ce coincidenţă! exclamă baronesa Howarth.

– Ciudat, răspunse Tracy cu răceală, soţul meu nu mi-a vorbit niciodată despre dumneata.

– Nu? Mă surprinde. Era un tip interesant. Păcat că a murit aşa cum a murit.

– O, dar ce s-a întîmplat? întrebă baroana.

Tracy îl fulgeră pe Jeff din priviri.

– Nimic, răspunse ea.

– Nimic? reluă Jeff pe un ton de reproş. Din cîte îmi amintesc eu, a fost spînzurat în India.

– În Pakistan, îl corectă Tracy cu indiferenţă. Şi

acum îmi amintesc că soţul meu mi-a vorbit de dumneata. Ce-ţi mai face soţia?

Baroana Howarth se uită la Jeff:

– Nu mi-ai spus că eşti căsătorit.

– Am divorţat de Cecily, declară Jeff.

– Eu mă refeream la Rose, adăugă Tracy, cu un zîmbet suav.

– A, acea soţie.

Baronesa era uimită:

– Jeff, ai fost căsătorit de două ori?

– O singură dată, răspunse el degajat. Căsătoria cu Rose a fost anulată. Eram amîndoi foarte tineri pe vremea aceea.

Dădu să se îndepărteze.

– Dar nu aveaţi doi gemeni? întrebă Tracy.

– Gemeni? exclamă baroana Howarth.

– Locuiesc cu mama lor, o linişti Jeff. Apoi, uitîndu-se la Tracy: Mi-a făcut o imensă plăcere, doamnă Whitney, să stau de vorbă cu dumneavoastră, dar nu vreau să vă monopolizăm.

Luă mîna baroanei şi se îndepărtă cu ea.

A doua zi dimineaţa, Tracy dădu peste Jeff într-un lift de la magazinul *Harrods*. Liftul era înţesat de cumpărători. Tracy coborî la etajul doi. Înainte de a ieşi din lift, se întoarse spre Jeff şi-l întrebă cu glas tare:

– Apropo, cum ai reuşit să scapi de învinuirea aceea de imoralitate?

Uşa se închise şi Jeff rămase captiv într-un lift plin de străini indignaţi.

În acea noapte, Tracy zăcu trează în pat, gîndindu-se la Jeff. Îi venea să rîdă. Era, într-adevăr, un tip

fermecător. O lichea, dar o lichea seducătoare. Se întrebă ce fel de relaţii o fi având cu baroana Howarth, dar de fapt cunoştea foarte bine răspunsul. *„Eu şi Jeff sîntem croiţi din aceeaşi stofă*, se gîndi ea. *Nici unul dintre noi nu o să se statornicească vreodată într-o viaţă aşezată. Viaţa noastră e prea excitantă, stimulantă şi plină de satisfacţii"*.

Îşi mută gîndurile spre următoarea ei misiune. Avea să aibă loc în sudul Franţei şi era o adevărată provocare. Gunther îi spusese că poliţia căuta o bandă de femei. Adormi cu un zîmbet pe buze.

În camera lui de hotel de la Paris, Daniel Cooper citea rapoartele pe care i le dăduse inspectorul Trignant. Era ora 4 dimineaţa şi Cooper sortase ore întregi hîrtiile, analizînd imaginativul amestec de jafuri şi escrocherii. Unele dintre trucuri îi erau familiare, dar altele erau cu totul noi. Aşa cum îi atrăsese atenţia inspectorul Trignant, toate victimele aveau o reputaţie îndoielnică. *„Banda asta îşi închipuie, probabil, că e Robin Hood"*, reflectă Cooper.

Aproape că terminase de studiat dosarele. Nu mai avea decît trei rapoarte. Unul dintre ele purta titulatura Bruxelles. Cooper îl citi. Bijuterii în valoare de două milioane de dolari fuseseră furate din seiful zidit în perete al unui domn, Van Ruysen, un agent de bursă belgian, care fusese implicat în nişte chestiuni financiare dubioase.

Proprietarii fuseseră plecaţi într-o vacanţă şi casa

rămăsese goală şi – Cooper văzu ceva pe pagină care îi făcu inima să-şi accelereze bătăile. Se întoarse la prima frază şi începu să recitească raportul, concentrîndu-se asupra fiecărui cuvînt. Isprava aceasta se deosebea de celelalte într-o singură privinţă, foarte semnificativă: hoţul declanşase din greşeală un sistem de alarmă şi cînd sosiseră poliţiştii, fuseseră întîmpinaţi la uşă de o femeie îmbrăcată într-un neglijée foarte transparent. Părul îi era ascuns de o caschetă cu bigudiuri şi faţa îi era unsă în întregime cu o cremă albă. A pretins că e un musafir al familiei Van Ruysen. Poliţiştii i-au înghiţit povestea şi cînd au reuşit să verifice şi să ia contact cu proprietarii absenţi, şi femeia şi bijuteriile se evaporaseră.

Cooper lăsă dosarul din mînă. Logic, logic.

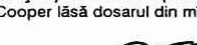

Inspectorul Trignant începuse să-şi piardă răbdarea.

– N-ai dreptate. Îţi spun eu că e cu neputinţă pentru o singură femeie să fie răspunzătoare de toate delictele astea.

– Există o cale de a verifica, stărui Daniel Cooper.

– Ce cale?

– Aş vrea să văd pe un computer toate datele şi localizările ultimelor jafuri şi escrocherii care intră în această categorie.

– Asta-i simplu, dar...

– Pe urmă aş vrea să obţin un raport al birourilor de vizitatori străini în legătură cu fiecare femeie ame-

ricană care s-a găsit în respectivele orașe în momentul cînd au fost săvîrșite delictele. E posibil ca uneori să folosească pașapoarte false, dar e foarte posibil că folosește și adevărata ei identitate.

Inspectorul Trignant rămase pe gînduri.

– Îți înțeleg raționamentul, *monsieur*.

Îl studie pe omulețul din fața lui și se pomeni sperînd pe jumătate că Cooper se înșela. Prea era sigur de sine.

– Foarte bine. Am să pun mecanismul în mișcare.

Primul jaf din serie fusese comis la Stockholm. Raportul de la Interpol *Sektionen Rikspolis Styreesen,* ramura *Interpol* din Suedia, înregistrase turiștii americani din acea săptămînă, și numele lor fuseseră depozitate în computer. Al doilea oraș controlat a fost Milano. Cînd numele turistelor americane aflate la Milano în momentul delictului au fost confruntate cu numele americanelor prezente la Stockholm în ziua jafului, au rămas pe listă cincizeci și cinci. Această listă a fost la rîndul ei confruntată cu cea a americancelor aflate în Irlanda în perioada unei escrocherii, și numele care erau comune s-au redus la cincisprezece. Inspectorul Trignant îi întinse lui Cooper hîrtia.

– Acum voi confrunta aceste nume cu cele prezente cînd a avut loc afacerea de la Berlin, spuse inspectorul Trignant, și...

– Nu vă mai osteniți, replică Daniel Cooper.

Primul nume de pe listă era Tracy Whitney.

– Trimitem prin telefax note verzi, îi spuse inspectorul Trignant lui Cooper.

– Note verzi?

– Folosim şi un cod al culorilor. O *circulation* roşie înseamnă maximă prioritate, albastru înseamnă solicitări de informaţii în legătură cu un suspect, o notă verde transmite departamentelor de poliţie avertismentul că un anumit individ e suspect şi trebuie ţinut sub observaţie, negru implică o anchetă în legătură cu cadavre neidentificate.- XD semnalizează că un mesaj este extrem de urgent, în timp ce D indică doar urgent. Indiferent în ce ţară va pleca acum domnişoara Whitney, din momentul în care trece pe la vamă va fi pusă sub observaţie.

A doua zi, telecopii ale fotografiilor lui Tracy Whitney existente la *Penitenciarul pentru Femei* din Louisiana de Sud intrară în mîinile Interpolului.

Daniel Cooper îi dădu un telefon lui J.J.Reynolds acasă. Telefonul sună de vreo douăsprezece ori înainte de a veni un răspuns:

– Alo...

– Am nevoie de nişte informaţii.

– Cooper, tu eşti? Pentru numele lui Dumnezeu, aici e patru dimineaţa. Dormeam buştean.

– Vreau să-mi trimiteţi tot ce puteţi găsi în legătură cu Tracy Whitney. Tăieturi din ziare, benzi video... totul.

– Dar ce se întîmplă?

Cooper agăţă receptorul în furcă.

„Într-o zi am să-l strîng de gît pe porcul ăsta", îşi jură Reynolds în sinea lui.

Înainte, Daniel Cooper fusese interesat întîmplător de Tracy Whitney. Acum, însă, devenise misiunea lui. Își lipi fotografiile ei pe pereții camerei din micul hotel parizian și citi toate dările de seamă din ziare privitoare la persoana ei. Închirie un videocasetofon și urmări în repetate rînduri imaginile din jurnalul de televiziune legate de condamnarea ei și de eliberarea din închisoare. Cooper rămase ore întregi în camera întunecată, privind filmul, și licărul lui de bănuială deveni certitudine. *„Tu ești banda de femei, domnișoară Tracy Whitney"*, spuse Daniel Cooper cu glas tare. Apoi apăsă pe butonul videocasetofonului și își puse încă o dată filmul.

25

În fiecare an, în prima sîmbătă din iunie, contele de Matigny sponsoriza un bal filantropic în beneficiul Spitalului de Copii din Paris. Biletele pentru această seară de gală costau o mie de dolari bucata, şi elita societăţii din lumea întreagă se întrecea să participe la bal.

Castelul de Matigny de la Cap d'Antibes era unul dintre locurile cele mai selecte din Franţa. Terenurile bine cosmetizate erau superbe, iar castelul data din secolul al cincisprezecelea. În seara de gală, salonul mare de bal al castelului şi saloanele mai mici erau

înţesate de oaspeţi eleganţi şi de lachei în livrele care serveau necontenit cupe cu şampanie.

Uriaşele mese-bufet ofereau o ameţitoare etalare de *hors d'oeuvres* pe platouri georgiene de argint.

Tracy, răpitoare într-o rochie de dantelă albă şi cu părul ridicat, prins într-o diademă de diamante, dansa cu gazda, contele de Matigny, un văduv în pragul a şaptezeci de ani, scund şi cochet, cu trăsături palide, delicate.

Gunther Hartog îi spusese:

– Balul filantropic pe care-l dă contele în fiecare an în beneficiul Spitalului de Copil e o cacealma. Zece la sută din încasări merg la copii şi nouăzeci la sută intră în buzunarul lui.

– Doamnă ducesă, sînteţi o dansatoare minunată.

– Datorită partenerului meu, răspunse Tracy zîmbind.

– Cum se face că nu v-am întîlnit pînă acum?

– Am locuit în America de Sud, îl lămuri Tracy. În junglă.

– Cum aşa?

– Soţul meu este proprietarul unor mine în Brazilia.

– Aha! Şi soţul dumneavoastră e aici în seara asta?

– Nu. Din nefericire, a trebuit să rămînă în Brazilia, reţinut de afaceri.

– Din nefericire pentru el, din fericire pentru mine. Braţul lui îi strînse mai ferm mijlocul. Sper să ajungem foarte buni prieteni.

– Şi eu sper, murmură Tracy.

Peste umărul contelui, îl zări deodată pe Jeff Stevens, foarte bronzat şi ridicol de potrivit cu am-

blanța. Dansa cu o brunetă frumoasă, mlădioasă, îmbrăcată în tafta roşie, care se crampona de el foarte posesiv. În acelaşi moment o zări şi Jeff pe Tracy şi îi zîmbi.

„Ticălosul, are toate motivele să zîmbească", îşi spuse ea posomorîtă. În ultimele două săptămîni, Tracy plănuise cu meticulozitate două spargeri. Pătrunsese în prima casă, deschisese seiful şi-l găsise gol. Jeff Stevens trecuse pe acolo înaintea ei. În cea de a doua escapadă, cînd Tracy se furişase prin grădină către casa care era ţinta ei, auzise brusca accelerare a motorului unei maşini şi reuşise să-l zărească pe Jeff Stevens, care trecu în goană pe lîngă ea. I-o luase din nou înainte. Era exasperant. *„Şi acum se găseşte aici, în casa pe care am de gînd s-o jefuiesc eu"*, se gîndi Tracy.

Jeff şi partenera lui dansau acum lîngă ea. Jeff zîmbi şi spuse:

– Bună seara, domnule conte.

Contele de Matigny îi răspunse cu un zîmbet:

– Ah, Jeffrey, bună seara. Mă bucur mult că ai putut veni.

– Pentru nimic în lume n-aş fi lipsit în seara asta. Jeff arătă spre femeia voluptoasă din braţele lui:

– Ţi-o prezint pe domnişoara Wallace. Contele de Matigny.

– *Enchanté*. Contele făcu un semn spre Tracy:

– Doamnă ducesă, îmi daţi voie să vi-i prezint pe domnişoara Wallace şi pe domnul Jeffrey Stevens?

Jeff înălţă sprîncenele întrebător:

– Scuzaţi-mă, nu am înţeles numele.

– De Larosa, răspunse Tracy calm.

– De Larosa... De Larosa. Jeff o studia pe Tracy. Numele îmi sună familiar. Da, desigur! Îl cunosc pe soţul dumneavoastră. Se găseşte şi el aici?

– E în Brazilia.

Tracy se pomeni scrîşnind din dinţi. Jeff zîmbi.

– Ah, păcat. Obişnuiam să vînăm împreună. Bineînţeles, înainte de a i se fi întîmplat accidentul.

– Accidentul? întrebă contele.

– Da, răspunse Jeff pe un ton întristat. I s-a descărcat din greşeală puşca de vînătoare şi l-a rănit în părţile cele mai sensibile. Un accident stupid. Apoi, întorcîndu-se spre Tracy, o întrebă: Există vreo speranţă să redevină normal?

– Sînt sigură că într-o bună zi va fi la fel de normal ca şi dumneavoastră, domnule Stevens, spuse Tracy cu un glas lipsit de orice intonaţie.

– A, bine. Vă rog, doamnă ducesă, să-i transmiteţi salutările mele, cînd îl vedeţi.

Muzica se opri. Contele de Matigny se scuză faţă de Tracy:

– Dacă nu te superi, draga mea, am de îndeplinit cîteva îndatoriri de gazdă. Îi strînse mîna. Nu uita că vei fi aşezată la masa mea.

Cînd se îndepărtă contele, Jeff îi spuse partenerei sale:

– Îngeraşule, parcă ai luat în poşetă nişte tablete de aspirină? Am o durere de cap cumplită.

– Sărăcuţul de tine, răspunse femeia cu adoraţie în priviri. Mă întorc numaidecît, iubitule.

Tracy o urmări îndepărtîndu-se.

– Nu ţi-e teamă c-ai să faci un diabet de atîta dulcegărie? întrebă ea.

– E dulce, nu-i aşa? Şi dumneavoastră ce-aţi mai făcut în ultima vreme, doamnă ducesă?

Tracy zîmbi luminos, pentru ochii celor din jur.

– Asta nu te priveşte.

– Ba mă priveşte. De fapt, mă priveşte îndeajuns încît să-ţi dau un sfat prietenesc. Nu încerca să prazi castelul ăsta.

– De ce? Pentru că intenţionezi să-l prădezi tu?

Jeff o luă pe Tracy de braţ şi o conduse spre un colţ mai retras, lîngă pian, unde un tînăr cu ochi negri masacra patetic muzică de film americană.

Numai Tracy putea desluşi glasul lui Jeff deasupra muzicii.

– Adevărul este că şi eu plănuiam ceva, dar e prea periculos.

– Zău?

Lui Tracy începea să-i placă discuţia. Era o relaxare să poată fi ea însăşi, să nu mai joace teatru. Grecii aveau cuvîntul potrivit pentru asta: *ipocrit*, care provine din grecescul *hypokrites*, adică actor.

– Ascultă-mă, Tracy, i se adresă Jeff cu un ton serios. Nu încerca lovitura asta. În primul rînd, n-ai să poţi scăpa vie din grădină. Au un ciine de pază asasin, pe care-l lasă liber noaptea.

Brusc, Tracy începu să-l asculte cu atenţie. Însemna că Jeff plănuia într-adevăr să prade casa.

– Fiecare uşă şi fereastră are un sistem de alarmă, urmă el. Şi alarma e conectată direct cu postul de poliţie. Chiar dacă ai reuşi să pătrunzi în interiorul casei, toate camerele sînt traversate de o încrucişare de raze infraroşii, invizibile.

– Ştiu toate astea, răspunse Tracy cu îngîmfare.

– Atunci știi probabil că razele infraroșii nu declanșează alarma cînd intri în cîmpul lor, ci în clipa cînd ieși din ele. Sînt sensibile la diferența de căldură. Nu există nici o cale de a trece prin ele fără să se declanșeze semnalul de alarmă.

Tracy nu știa toate acestea. *„Oare cum de le aflase Jeff?"*

– Și de ce îmi spui lucrurile astea?

Jeff surîse și Tracy gîndi că parcă niciodată nu fusese mai atrăgător ca acum.

– Pentru că, realmente, nu vreau să fii prinsă, doamnă ducesă. Îmi place să te întîlnesc mereu în cale. Știi, Tracy, tu și cu mine am putea deveni foarte buni prieteni.

– Te înșeli, îl asigură Tracy. O văzu pe prietena lui Jeff îndreptîndu-se în grabă spre ei. Uite că vine doamna Diabet. Distracție plăcută.

Cînd Tracy se îndepărtă, o auzi pe partenera lui Jeff spunîndu-i:

– Ți-am adus și niște șampanie, scumpule, ca să-ți lunece aspirina pe gît.

Dineul a fost somptuos. Fiecare fel de mîncare era însoțit de vinul potrivit, impecabil servit de feciori cu mănuși albe. Primul fel a fost un sparanghel special cu sos alb de trufe, urmat de un *consommé* cu ciuperci fine. După care a venit spată de miel cu un asortiment de legume proaspete din grădinile contelui. O salată de andive crocante. Ca desert, înghețată în cupe și fursecuri în fructiere înalte de argint, pline vîrf. Urmate de cafea și coniac. Bărbaților li s-au oferit țigări de foi, iar doamnelor parfumuri *Joy* în flacoane de cristal *Baccarat*.

După cină, contele de Matigny se întoarse spre Tracy:

– Spuneaţi că vă interesează să vedeţi cîteva dintre picturile mele. Doriţi să veniţi acum să aruncaţi o privire?

– Mi-ar plăcea la nebunie, răspunse Tracy.

Galeria de pictură era un adevărat muzeu particular ce conţinea maeştri italieni, impresionişti francezi şi tablouri de Picasso. Holul lung scînteia de formele şi culorile magice pictate de nemuritori. Erau prezenţi Monet şi Renoir, Canaletto şi Guardi şi Tintoretto. Exista un superb Tiepolo şi un Guercino şi un Tizian, precum şi un perete întreg de Cézanne. Valoarea colecţiei era inestimabilă.

Tracy se uită îndelung la tablouri, savurîndu-le frumuseţea.

– Sper că sînt bine păzite, spuse ea în cele din urmă.

Contele zîmbi:

– În trei rînduri a încercat cîte un hoţ să ajungă la comorile mele. Unul din ei a fost omorît de cîinele meu, al doilea a fost mutilat, şi al treilea face închisoare pe viaţă. Castelul ăsta e o fortăreaţă inexpugnabilă, doamnă ducesă.

– E o uşurare pentru mine să aud lucrul ăsta, domnule conte.

De afară răzbi o cascadă de lumini.

– Încep focurile de artificii, o lămuri contele. Sper că or să vă amuze. Luă mîna catifelată a lui Tracy în mîna lui uscată, ca de pergament, şi o conduse afară din galerie. Mîine dimineaţă plec la Deauville, o informă el, am acolo o vilă la malul mării. Am invitat

cîţiva prieteni pentru week-end-ul următor. V-ar plăcea să veniţi?

– Sigur că da, răspunse Tracy cu regret, dar mă tem că soţul meu începe să-şi piardă răbdarea. Insistă să mă întorc.

Focurile de artificii durară aproape o oră, şi Tracy profită de neatenţia celorlalţi pentru a face o mică recunoaştere a locului. Ce-i spusese Jeff era adevărat: măsurile împotriva unei spargeri erau formidabile, dar tocmai acest lucru constituia o provocare irezistibilă pentru Tracy. Ştia că la etaj, în dormitorul contelui, se aflau bijuterii în valoare de două milioane de dolari şi vreo şase capodopere, printre care şi un Leonardo. *„Castelul e o peşteră cu comori,* îi spusese Gunther Hartog, *şi e păzit ca atare. Nu face nici o mişcare pînă nu-ţi ticluieşti un plan infailibil".*

„Ei bine, se gîndi Tracy, *mi-am făcut un plan. Dacă e infailibil sau nu, vom vedea mîine".*

Noaptea următoare era răcoroasă şi noroasă, iar zidurile care împrejmuiau castelul apăreau severe şi inaccesibile, aşa cum le privea Tracy din umbră. Purta o salopetă neagră, pantofi cu talpă de cauciuc, mănuşi negre, suple, din piele de căprioară şi o geantă pe umăr. Un moment, cînd gîndurile i-o luară razna, Tracy revăzu în memorie zidurile penitenciarului, şi se lăsă străbătută de un fior.

Parcase camioneta închiriată lîngă zidul de piatră

din spatele domeniului. Dinspre partea cealaltă a zidului răzbea un mîrîit gros, sălbatic, care se transformă într-un lătrat frenetic cînd cîinele sări în aer, gata să atace. Tracy văzu în imaginaţie trupul masiv, puternic al cîinelui doberman, şi colţii lui mortali.

Strigă uşurel cuiva din camionetă:

– Acum!

Un bărbat pirpiriu, de vîrstă mijlocie, îmbrăcat tot în negru, cu un rucsac în spinare, ieşi din maşină, ţinînd de lesă o căţea doberman. Căţeaua era în călduri, şi lătratul sălbatic de dincolo de zid se schimbă imediat într-un scîncet excitat.

Tracy îl ajută pe bărbat să ridice căţeaua şi s-o aşeze pe acoperişul camionetei, care era aproape la înălţimea zidului.

– Unu, doi, trei, şopti ea.

Şi cînd spuse „trei", cei doi aruncară căţeaua peste zid, în grădina castelului. Se auziră două lătrături ascuţite, urmate de nişte sforăituri, şi apoi zgomotul unor cîini care se fugăresc. După care se lăsă tăcerea.

Tracy se întoarse către partenerul ei:

– Să mergem!

Bărbatul, Jean-Louis, încuviinţă din cap. Îl găsise în Antibes. Era un hoţ care-şi petrecuse cea mai mare parte din viaţă în închisoare. Jean Louis nu avea o minte inteligentă, dar era un geniu în materie de lacăte şi dispozitive de alarmă; adică perfect pentru munca de faţă.

Tracy păşi pe acoperişul camionetei pe marginea zidului. Despături o scară de sfoară şi o agăţă de muchia parapetului. Apoi, amîndoi săriră în iarba

de dedesubt. Parcul arăta complet diferit de felul în care îi apăruse cu o seară înainte, cînd fusese puternic iluminat şi ticsit de musafiri veseli. Acum, totul era întunecat şi pustiu.

Jean-Louis venea tiptil în urma lui Tracy, pîndind cu groază să nu apară dobermanul.

Castelul era îmbrăcat într-o iederă seculară, care se căţăra pe pereţi pînă la acoperiş. Cu o seară înainte, Tracy încercase în treacăt iedera. Acum, cînd îşi lăsă greutatea pe o ramură, aceasta nu cedă. Începu să se caţăre, scrutînd întruna terenul de sub ea. Nici urmă de cîini. *„Sper să petreacă împreună cît mai mult timp"*, se rugă ea.

Cînd ajunse pe acoperiş, Tracy îi făcu semn lui Jean-Louis şi aşteptă pînă cînd se urcă şi acesta lîngă ea. În fascicula de lumină a lanternei lui Tracy, văzură un luminator de sticlă, bine zăvorît pe dinăuntru. În timp ce Tracy îl urmărea, Jean-Louis scotoci în rucsac şi scoase un mic diamant pentru tăiat sticla. Îi trebui mai puţin de un minut ca să detaşeze un careu de sticlă. Tracy privi în jos şi văzu că drumul le era blocat de o reţea de fire de alarmă.

– Poţi să faci ceva cu astea, Jean? şopti ea.

– *Je peux faire ça.* Nici o problemă. Vîrî din nou mîna în rucsac şi scoase o sîrmă lungă de vreo treizeci de centimetri, cu cîte o clamă aligator la fiecare capăt. Mişcîndu-se cu grijă, detectă capătul firelor de alarmă, îl smulse şi conectă clama aligator. După care scoase un cleşte şi tăie cu grijă firele. Tracy îl privea încordată, aşteptîndu-se să audă sunetul de alarmă, dar nimic nu ştirbi tăcerea. Jean-Louis privi în sus la ea şi murmură:

– *Voilà. Fini.*

„Te înşeli, se gîndi Tracy. *Ăsta e de-abia începutul".*

Folosiră o a doua scară de sfoară ca să coboare prin luminator. Pînă aici totul a mers bine. Aterizaseră în siguranţă în pod. Dar cînd Tracy se gîndi la ce-i aştepta de acum înainte, îşi simţi inima bătîndu-i cu putere.

Scoase două perechi de ochelari mari cu lentile roşii şi-i întinse una lui Jean-Louis.

– Pune-ţi-i pe ăştia.

Găsise un mijloc eficient pentru a distrage atenţia dobermanului, dar razele de alarmă infraroşii erau o problemă mult mai dificil de soluţionat. Jeff avusese dreptate: casa era străbătută de raze invizibile. Tracy inhală adînc cîteva înghiţituri de aer. *„Concentrează-ţi energia. Relaxează-te".* Se forţă să imprime gîndirii o claritate de cristal. *„Cînd cineva intră într-o rază, nu se întîmplă nimic, dar în clipa în care persoana iese din cîmpul razei, senzorii detectează diferenţa de temperatură şi atunci se declanşează alarma. Sistemul a fost aranjat astfel încît alarma să se declanşeze înainte ca hoţul să poată deschide seiful, nelăsîndu-i-se timp să acţioneze pînă la sosirea poliţiei".*

În aceasta, se gîndi Tracy, *consta şi slăbiciunea sistemului.* Trebuise deci să inventeze un mijloc de a ţine alarma nedeclanşată pînă după deschiderea seifului. La 6.30 dimineaţa găsise soluţia. Spargerea era posibilă şi, la acest gînd, Tracy încercase acea familiară senzaţie de excitare care începea să se intensifice în ea.

Acum, îşi puse ochelarii de raze infraroşii şi, pe dată, întreaga cameră căpătă o strălucire roşie,

spectrală. În fața ușii podului, Tracy văzu o rază de lumină, care ar fi fost invizibilă fără de ochelari.

– Treci pe sub ea, îl avertiză pe Jean Louis. Cu grijă.

Se tîrîră amîndoi pe sub rază și intrară într-un coridor întunecat, care ducea la dormitorul contelui de Matigny. Tracy aprinse lanterna și porni înaintea lui Jean-Louis. Prin lentilele ochelarilor, văzu o altă rază de lumină, de astă dată foarte joasă, trecînd peste pragul ușii dormitorului. Sări ușor peste ea. Jean Louis venea în urmă și-i imită mișcarea. Tracy plimbă lumina lanternei pe pereți, și iată picturile, impresionante, covîrșitoare.

„Promite-mi că mi-l aduci pe Leonardo, îi spusese Gunther. *Și, desigur, bijuteriile".*

Tracy desprinse tabloul de pe perete, îl întoarse și-l așeză pe podea. Îl scoase cu grijă din ramă, făcu pînza sul și o vîrî în sacul de pe umăr. Acum nu mai avea decît să ajungă la seif, care se găsea într-o nișă acoperită cu o perdea, în capătul dormitorului.

Tracy dădu într-o parte perdeaua. Patru raze infraroșii traversau nișa, de la podea pînă în tavan, încrucișîndu-se între ele. Era cu neputință să ajungi la seif fără să străbați o rază.

Jean-Louis se uită cu disperare la încrucișarea de raze.

– *Bon Dieu de merde*! exclamă el. Prin astea nu putem trece. Sînt prea joase ca să te poți tîrî pe sub ele și prea înalte ca să poți sări peste ele.

– Fă exact ce-ți spun, îi comandă Tracy.

Trecu în spatele lui și îi cuprinse strîns mijlocul cu brațele.

– Acum păşeşte odată cu mine. Întîi cu piciorul stîng.

Înlănţuiţi, făcură un pas în direcţia razei, apoi un al doilea.

– *Alors!* Intrăm în ele! gîfîi Jean-Louis.

– Exact.

Intrară direct în centrul razelor, în punctul în care poestea se întîlneau, şi Tracy se opri.

– Acum ascultă-mă cu atenţie, spuse ea. Vreau să te duci la seif.

– Dar razele...

– N-avea grijă. O să iasă bine.

Spera din toată inima că aşa o să fie.

Şovăind, Jean-Louis ieşi din razele infraroşii. Tăcere deplină. Întoarse capul spre Tracy şi o privi cu ochi mari, speriaţi. Ea stătea în centrul razelor, căldura trupului ei împiedicînd senzorii să declanşeze alarma. Jean-Louis se îndreptă grăbit spre seif. Tracy rămase nemişcată, respirînd încet şi adînc. Timpul se oprise în loc. I se părea că Jean-Louis n-o să mai termine niciodată. Gamba piciorului drept începu s-o înţepe, apoi se încordă într-un cîrcel. Tracy îşi încleştă dinţii. Nu îndrăznea să facă cea mai mică mişcare.

– Cît mai durează? şopti la un moment dat.

– Zece, cincisprezece minute.

Lui Tracy i se părea că stă acolo de o viaţă. Şi muşchii piciorului stîng începuseră să o doară. Îi venea să ţipe de durere. Stătea ţintuită între raze, încremenită. Auzi un clic. Seiful se deschisese.

– *Magnifique! C'est la banque!* Vreţi să scot totul?

– Hîrtiile nu. Numai bijuteriile. Toţi banii sînt ai dumitale.

– *Merçi.*

Tracy îl auzi pe Jean-Louis scotocind prin seif şi, cîteva momente mai tîrziu, îl văzu îndreptîndu-se spre ea.

– *Formidable!* exclamă el. Dar acum în cel fel ieşim fără să deranjăm razele?

– O să le deranjăm, îl informă Tracy.

Omul căscă ochii.

– Ceee?

– Treci în faţa mea.

– Dar...

– Fă ce-ţi spun.

Cuprins de panică, Jean-Louis intră în cîmpul razei. Tracy îşi ţinu răsuflarea. Nu se întîmplă nimic.

– Foarte bine. Acum, foarte încet, ieşim din cameră d-a- ndăratelea.

– Şi pe urmă? întrebă Jean-Louis privind-o cu ochi cît cepele îndărătul ochelarilor.

– Pe urmă, prietene, o luăm la fugă cît ne ţin picioarele.

Centimetru cu centimetru, ieşiră de-a-ndăratelea din cîmpul infraroşu, spre perdea, acolo de unde începeau razele. Cînd le atinseră, Tracy respiră adînc.

– Bine. Cînd spun *„Acum!"*, ieşim aşa cum am intrat.

Jean-Louis înghiţi un nod şi dădu din cap. Tracy îi simţea tremurul trupului.

– Acum!

Tracy se răsuci pe călcîie şi o luă la goană spre uşă, cu Jean-Louis după ea. În secunda în care ieşiră din cîmpul razelor, se declanşă alarma. Zgomotul era asurzitor, cutremurător.

Tracy alergă în pod de unde se căţără pe scara de sfoară, cu Jean-Louis pe urmele ei. Străbătură în fugă acoperişul, coborîră în grabă mare pe ramurile de iederă, şi o luară la goană prin parc, pînă la zidul unde îi aştepta cea de a doua scară de sfoară. Cîteva clipe mai tîrziu erau din nou pe acoperişul camionetei. Tracy sări pe locul de la volan, şi Jean-Louis pe cel de alături.

În timp ce camioneta străbătea în viteză drumul lăturalnic, Tracy văzu un Sedan negru parcat într-un desiş. O frîntură de secundă, farurile camionetei luminară interiorul automobilului. La volan se afla Jeff Stevens. Alături de el, o căţea mare doberman. Tracy izbucni în hohote de rîs şi-i trimise lui Jeff o sărutare din vîrful degetelor.

Din depărtare, se auzea ţipătul sirenei unei maşini de poliţie care se apropia.

26

Biarritz, situat pe coasta de sud-vest a Franţei, şi-a pierdut mult din strălucirea de la început de secol. *Cazinoul Bellevue*, atît de faimos cîndva, e închis pentru reparaţii mai mult decît necesare, iar *Cazinoul Municipal*, de pe Rue Mazagran, a devenit acum o clădire jigărită care adăposteşte la parter o serie de prăvălioare şi o şcoală de dans. Vechile vile de pe coline au căpătat o înfăţişare de nobleţe scăpătată.

Totuşi, în plin sezon, din iulie pînă în septembrie, bogătaşii şi aristocraţii din Europa continuă să vină puhoi la Biarritz, pentru a se desfăta cu jocurile de

noroc, cu soarele şi cu amintirile. Cei care nu au propriile lor vile, locuiesc la luxosul *„Hôtel du Palais"*, pe Avenue Impératrice 1. Hotelul, o fostă reşedinţă a lui Napoleon al III-lea, este amplasat pe un promontoriu, deasupra Oceanului Atlantic, într-unul dintre cele mai spectaculare decoruri naturale; într-o parte un far, flancat de uriaşe stînci colţuroase care par să se înalţe din valurile cenuşii asemenea unui monstru preistoric, iar de cealaltă parte, faleza.

Într-o după-masă de sfîrşit de august, baroana franţuzoaică Marguerite de Chantilly îşi făcu apariţia în holul hotelului *„du Palais"*. Baroana era o tînără elegantă, cu un păr blond-cenuşiu, neted. Purta o toaletă *Givenchy*, verde cu alb, ce-i punea în valoare un corp care le făcea pe femei să se întoarcă după ea cu priviri pline de invidie, iar pe bărbaţi să-şi ţină răsuflarea.

Baroana se îndreptă spre biroul de recepţie:

– *Ma clef, s'il vous plaît*, spuse ea cu un fermecător accent franţuzesc.

– Imediat, doamnă baroană.

Recepţionerul îi întinse cheia şi cîteva mesaje telefonice.

Cînd Tracy se îndreptă spre lift, un bărbat cu ochelari şi o înfăţişare ponosită se întoarse brusc dinspre vitrina cu cravate Hermes şi se ciocni de ea, făcînd-o să scape geanta din mînă.

– Vai, vă rog să mă scuzaţi, spuse el ridicîndu-i geanta şi dîndu-i-o. Îmi pare foarte rău, iertaţi-mă.

Vorbea cu un accent din Europa Centrală.

Baronesa Marguerite de Chantilly încuviinţă sobru din cap şi porni mai departe.

Liftierul o pofti în ascensor şi o lăsă la etajul trei. Tracy alesese apartamentul 312, ştiind că, adeseori, alegerea apartamentului era la fel de importantă ca şi hotelul în sine. La Capri, locuia întotdeauna în bungalowul 522 în Louisiana. În Majorca, lua apartamentul regal Son Vida, cu vedere spre munţi şi spre golful îndepărtat. În New York stătea întotdeauna în apartamentul de sus 4717 de la *„The Helmsley Palace Hotel"*, iar la Amsterdam, în camera 325 de la *„Amstel"*, unde clipocitul apelor canalului îţi legăna somnul.

Apartamentul 312 de la *„Hôtel du Palais"* avea o privelişte panoramică asupra oceanului şi a oraşului. De la fiecare dintre ferestre, Tracy putea privi valurile înspumate care se spărgeau de stîncile atemporale, proiectate din mare ca nişte siluete gata să se înece. Chiar sub fereastra ei strălucea o piscină imensă, cu un contur ca de rinichi, ale cărei ape albastre, scînteietoare, se izbeau de valurile cenuşii ale oceanului. Alături se întindea o terasă vastă, cu umbrele menite să ferească pielea de arşiţa soarelui de vară. Pereţii apartamentului erau tapetaţi în damasc de mătase albastru cu alb, cu borduri de marmură, iar covoarele şi perdelele aveau culoarea trandafirilor fanaţi. Lemnul uşilor şi al obloanelor purta o uşoară patină a timpului.

Cînd Tracy încuie uşa apartamentului în urma ei, îşi scoase peruca blondă, strîns lipită, şi îşi masă ţeasta.

Rolul baroanei era una dintre performanţele ei cele mai reuşite. Avusese de ales dintre sute de titluri nobiliare înşirate în *Debrett's Peerage and Baronetage* şi în *Almanahul de Gotha*. Existau lady şi ducese şi

prinţese şi baronese şi contese cu duiumul, din două duzini de ţări, iar volumele erau de nepreţuit pentru Tracy, întrucît îi furnizau istoria familiilor respective pe cîteva secole în urmă, menţionînd numele taţilor şi mamelor şi copiilor, şi ale şcolilor urmate şi ale caselor locuite, şi adresele reşedinţelor actuale. Era simplu să aleagă o familie proeminentă şi să devină o verişoară de departe – mai ales o verişoară de departe foarte bogată. Oamenii se lăsau atît de impresionaţi de titluri nobiliare şi de bani.

Tracy se gîndi la străinul care se izbise de ea în holul hotelului şi zîmbi. Aşadar, începuse!

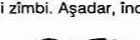

În aceeaşi seară, la ora 8, baroana Marguerite de Chantilly se găsea la barul hotelului, cînd bărbatul cu care se ciocnise se apropie de măsuţa la care şedea.

– Scuzaţi-mă, începu el cu timiditate, dar vreau să-mi cer din nou scuze pentru stîngăcia mea de neiertat de azi după-masă.

Tracy îi dărui un zîmbet graţios:

– Nu face nimic. A fost un accident.

– Sînteţi foarte amabilă. Ezită. M-aş simţi mult mai bine dacă mi-aţi îngădui să vă ofer o băutură.

– *Oui*, dacă ţineţi.

Se aşeză pe un scaun lîngă ea.

– Daţi-mi voie să mă prezint. Sînt profesorul Adolf Zuckerman.

– Marguerite de Chantilly.

Zuckerman făcu semn şefului de sală.

– Ce doriţi să beţi? o întrebă el.

– Şampanie. Dar poate că...

Profesorul ridică o mînă, împiedicînd-o să continue.

– Pot să-mi permit. De fapt, mă aflu în preajma unui eveniment care o să-mi prilejuiască să-mi permit orice pe lume.

– Zău? Tracy zîmbi vag. Ce bine de dumneavoastră!

– Da.

Zuckerman comandă o sticlă de Bollinger, apoi se întoarse spre Tracy:

– Mi s-a întîmplat unul din lucrurile cele mai extraordinare. De fapt, nu ar trebui să-l discut cu o persoană străină, dar e prea senzaţional ca să ţin totul în mine. Se aplecă spre ea şi continuă cu un glas scăzut: Vă voi spune adevărul, eu sînt un simplu profesor de şcoală – sau cel puţin asta am fost pînă de curînd. Predau istoria. E un lucru foarte plăcut, înţelegeţi, dar nu prea incitant.

Tracy îl asculta cu un aer de interes politicos.

– Adică pînă acum cîteva luni nu era deloc incitant.

– Şi pot să vă întreb ce s-a întîmplat acum cîteva luni, domnule profesor Zuckerman?

– Mă documentam asupra Armadei spaniole, căutînd să descopăr amănunte şi istorioare care să facă subiectul mai atrăgător pentru elevii mei, şi în arhivele muzeului local am dat peste un document vechi care nu ştiu cum se rătăcise printre celelalte hîrtii. Conţinea detalii în legătură cu o expediţie secretă organizată de Prinţul Filip în 1588. Una dintre

corăbii, încărcată cu lingouri de aur, se presupunea că s-ar fi scufundat din cauza unei furtuni şi nu i se mai găsise urma.

– *Se presupunea* că s-ar fi scufundat? întrebă Tracy privindu-l îngîndurată.

– Exact. Dar, potrivit acestui document, căpitanul şi echipajul scufundaseră deliberat corabia într-un golfuleţ părăsit, cu gîndul de a reveni mai tîrziu şi a recupera comoara, numai că înainte de a se putea întoarce acolo, au fost atacaţi şi omoriţi de piraţi. Documentul a supravieţuit numai pentru că unul dintre piraţii de pe vas ştia să citească şi să scrie. Dar piraţii nu înţelegeau semnificaţia documentului pe care puseseră mîna. Vocea lui Zuckerman începu să tremure de emoţie. Acum, continuă el cu un glas şi mai scăzut şi privind în jur ca să se asigure că nu erau spionaţi – eu deţin acest document cu instrucţiuni detaliate asupra felului în care se poate ajunge la comoară.

– Ce descoperire norocoasă, domnule profesor!

Glasul lui Tracy avea o undă de admiraţie.

– Lingourile de aur valorează azi, probabil, cincizeci de milioane de dolari, urmă Zuckerman. Şi n-am de făcut altceva decît să le scot la suprafaţă.

– Şi ce vă opreşte?

Profesorul ridică din umeri, jenat.

– Banii. Ar trebui să echipez un vapor care să extragă comoara la suprafaţă.

– Înţeleg. Şi cît ar costa aşa ceva?

– O sută de mii de dolari. Trebuie să vă mărturisesc că am săvîrşit o nebunie. Am luat douăzeci de mii de dolari – economiile mele de o viaţă – şi am

venit la Biarritz să-i joc la cazinou, sperînd să cîştig îndeajuns cît să... vocea i se frînse.

– Şi i-aţi pierdut.

Profesorul încuviinţă. Tracy zări o licărire de lacrimi îndărătul ochelarilor.

Şampania sosi, şeful de sală făcu să-i sară dopul şi turnă lichidul auriu în pahare.

– *Bonne chance*, îi ură Tracy.

– Vă mulţumesc.

Îşi sorbiră băutura într-o tăcere contemplativă.

– Vă rog să mă iertaţi că vă plictisesc cu toată povestea asta, spuse după un timp Zuckerman. N-ar trebui să-mi vărs necazul în faţa unei doamne frumoase.

– Dar povestea dumitale mi se pare fascinantă, îl asigură Tracy. Eşti sigur că aurul se găseşte acolo, *oui*?

– Fără nici o urmă de îndoială. Deţin planul original de navigaţie şi o hartă desenată de însuşi căpitanul corăbiei. Cunosc localizarea exactă a comorii.

Tracy îl studia cu o expresie îngîndurată pe faţă.

– Dar ai nevoie de o sută de mii de dolari?

Zuckerman chicoti cu amărăciune.

– Da. Pentru recuperarea unei comori care valorează cincizeci de milioane.

Mai sorbi o înghiţitură de şampanie.

– *C'est possible*... Îşi curmă vorba.

– Ce?

– Te-ai gîndit să te asociezi cu cineva?

Zuckerman o privi surprins:

– Să mă asociez cu cineva? Nu. Plănuiam să fac totul de unul singur. Dar, desigur, acum că mi-am

pierdut banii... Vocea i se frînse din nou.

– Domnule profesor Zuckerman, şi dacă ţi-aş da eu suta de mii de dolari?

Clătină din cap.

– Categoric nu, doamnă baroană. N-aş putea îngădui una ca asta. S-ar putea să vă pierdeţi banii.

– Dar din moment ce eşti sigur că lingourile de aur se găsesc acolo...?

– O, de lucrul ăsta sînt absolut sigur. Dar s-ar putea ca o serie întreagă de lucuri să rateze. Nu există garanţii.

– În viaţă, în general, există prea puţine garanţii. Problema dumitale este *très intéressante*. Poate că dacă te ajut s-o rezolvi, se va dovedi lucrativă pentru amîndoi.

– Nu, nu mi-aş ierta niciodată dacă prin cea mai improbabilă împrejurare v-aţi pierde banii.

– Pot să-mi permit, îl asigură ea. Şi aş putea realiza un mare profit din investiţia mea, nu-i aşa?

– Desigur, există şi această latură a problemei, recunoscu Zuckerman.

Şedea în faţa ei cîntărind argumentele, vizibil sfîşiat de îndoieli. În cele din urmă, spuse:

– Dacă asta doriţi, veţi fi partenera mea la jumătate din cîştig.

Tracy zîmbi, mulţumită.

– *D'accord*. Accept.

Profesorul adăugă repede:

– După ce se vor scădea cheltuielile, desigur.

– *Naturellement*. Şi cînd îi putem da drumul?

– Imediat. Profesorul părea să radieze de o nouă vitalitate. Eu am şi găsit vaporul pe care aş vrea să-l

folosesc. Are un echipament modern de dragaj, şi un echipaj alcătuit din patru oameni. Fireşte, va trebui să le dăm şi lor un mic procent din ceea ce vom găsi.

– *Biensûr.*

– Ar trebui să pornim acţiunea cît mai curînd cu putinţă, ca să nu pierdem vaporul.

– Eu pot procura banii pînă în cinci zile.

– Minunat! exclamă Zuckerman. Asta ne dă timp să facem toate preparativele. Ah, a fost o întîlnire fericită pentru noi amîndoi, nu- i aşa?

– *Oui. Sans doute.*

– Pentru expediţia noastră!

Profesorul îşi înălţă paharul. Tracy şi-l ridică pe al ei şi toastă:

– Să fie atît de profitabilă pe cît prevăd eu că va fi.

Ciocniră paharele. Tracy privi de jur împrejurul sălii şi îngheţă. La o masă din celălalt capăt, şedea Jeff Stevens privind-o cu un zîmbet amuzat pe faţă. Alături de el se afla o femeie frumoasă, încărcată de bijuterii.

Jeff îi făcu lui Tracy un semn din cap şi ea îi zîmbi, aducîndu-şi aminte de mutra lui cînd îl văzuse ultima oară lîngă domeniul De Matigny, cu cîinele acela stupid alături. *„A fost unu la zero pentru mine"*, îşi spuse Tracy bucuroasă.

– Acum, dacă o să binevoiţi să mă scuzaţi, i se adresă Zuckerman, am o mulţime de treburi de făcut. Rămîn în legătură cu dumneavoastră.

Tracy îi întinse mîna cu un gest graţios; profesorul i-o sărută şi plecă.

– Văd că prietenul tău te-a părăsit şi nu pot înţelege de ce. Arăţi extraordinar în chip de blondă.

Tracy ridică ochii. Jeff era lîngă masa ei. Se aşeză pe scaunul de pe care se ridicase Adolf Zuckerman cu cîteva minute înainte.

– Felicitări, îi spuse Jeff. Lovitura De Matigny a fost într- adevăr ingenioasă. Foarte bine pusă la punct.

– Venind de la tine, Jeff, consider că e un mare compliment.

– Mă faci să pierd o mulţime de bani, Tracy.

– O să te obişnuieşti.

Începu să se joace cu paharul din faţa lui.

– Ce vrea de la tine profesorul Zuckerman?

– A, îl cunoşti?

– Aşa s-ar spune.

– El... mă rog... a vrut să bem un pahar împreună.

– Şi să-ţi povestească despre comoara scufundată?

Tracy deveni brusc precaută.

– De unde ştii şi asta?

Jeff o privi cu surpriză:

– Să nu-mi spui că te-ai prins? E cel mai vechi şiretlic din lume.

– Nu şi de data asta.

– Vrei să spui că l-ai crezut?

Tracy răspunse înţepată.

– Nu am căderea să vorbesc despre acest lucru, dar, întîmplător, profesorul deţine nişte informaţii secrete.

Jeff scuturâ din cap cu neîncredere.

– Tracy, încearcă să te ducă. Cît ţi-a cerut să investeşti în comoara scufundată?

– Nu are importanţă, răspunse Tracy cu afectare. Sînt banii mei şi treaba mea.

Jeff ridică din umeri.

– Bine. Dar să nu spui că bătrînul Jeff nu a încercat să te prevină.

– Nu cumva eşti şi tu interesat de aur, pe contul tău?

Jeff ridică mîinile în aer, mimînd disperare:

– De ce eşti întotdeauna atît de bănuitoare în relaţiile cu mine?

– E simplu. Nu am încredere în tine. Cine era femeia care te însoţea?

Pe loc, Tracy ar fi vrut să-şi retragă întrebarea.

– Suzanne? o prietenă.

– Bogată, de bună seamă.

Jeff îi oferi un zîmbet lenevos.

– De fapt, cred că are ceva bani. Dacă vrei să iei masa cu noi mîine la prînz, bucătarul de pe iahtul ei de optzeci de metri prepară o...

– Mulţumesc. Nici prin cap nu-mi trece să-ţi deranjez dejunul. Şi ce-i vinzi?

– Asta mă priveşte.

– Sînt convinsă.

Cuvintele sunară mai aspru decît ar fi vrut.

Tracy îl studie peste marginea paharului. Era într-adevăr al naibii de atrăgător. Avea trăsături regulate, bine conturate, ochi cenuşii cu gene lungi, şi o inimă de şarpe. Un şarpe foarte inteligent.

– Te-ai gîndit vreodată să intri într-o afacere corectă, legală? îl întrebă Tracy. Probabil că ai avea mare succes.

Jeff o privi şocat.

– Cum? Şi să renunţ la tot? Cred că glumeşti.

– Toată viaţa ta ai fost un şarlatan?

– Un şarlatan? Eu sînt un *entrepreneur*, îi răspunse cu un ton de reproş.

– Şi cum ai devenit un... *entrepreneur*?

– Am fugit de acasă la paisprezece ani şi am început să lucrez într-un bîlci.

– La paisprezece ani?

Era prima dată cînd Tracy întrezărea ce se ascundea dincolo de acea faţadă sofisticată, fermecătoare.

– Şi mi-a prins bine – am învăţat să mă lupt. Şi cînd a izbucnit acel minunat război din Vietnam, m-am înrolat, şi acolo mi-am format o educaţie foarte avansată. Cred că lucrul cel mai important pe care l-am învăţat a fost că acel război era opera celor mai mari şarlatani dintre toţi. Comparaţi cu ei, tu şi cu mine sîntem simpli amatori. Apoi schimbă subiectul: Îţi place pelota?

– Dacă o vinzi tu, nu, mulţumesc.

– E un joc, un fel de *jai alai*. Am două bilete pentru astă seară la o partidă de pelotă şi Suzanne nu poate veni. Vrei să mergem împreună?

Tracy se trezi spunînd „da".

Luară cina la un mic restaurant în piaţa centrală a oraşului, unde băură un vin local şi mîncară *confit de canard à l'ail* – friptură de raţă în suc propriu cu cartofi prăjiţi şi usturoi. Un deliciu.

– Specialitatea casei, o informă Jeff pe Tracy.

Discutară politică şi literatură şi despre călătorii şi Tracy constată că Jeff cunoştea surprinzător de multe lucruri.

– Cînd trăieşti pe picioarele tale de la paisprezece ani, o lămuri el, prinzi totul cu mare repeziciune. Întîi înveţi ce te justifică pe tine, şi pe urmă, ce-i justifică pe ceilalţi. O escrocherie seamănă cu *jiu-jitsu*. În *jiu-jitsu* te foloseşti de tăria adversarului ca să cîştigi. Într-o escrocherie te foloseşti de lăcomia lui. Tu faci prima mişcare, şi el execută restul trebii.

Tracy zîmbi, întrebîndu-se dacă Jeff îşi dădea oare seama cît de asemănători erau. Îi plăcea să se afle în compania lui, dar era sigură că, dacă s-ar ivi prilejul, Jeff n-ar ezita nici o clipă să „o joace". Era un bărbat de care trebuia să te fereşti, şi asta intenţiona ea să facă.

Terenul pe care se juca pelota era o arenă mare, de dimensiunile unui stadion de fotbal, undeva între colinele Biarritzului. La fiecare capăt, se găsea cîte un perete înalt de beton, mărginind spaţiul de joc din centru, şi de o parte şi de alta se înşirau cîte patru rînduri de bănci de piatră. Cînd se întunecă, se aprinseră reflectoarele. Tracy şi Jeff găsiră băncile aproape pline la sosirea lor; erau înţesate de fani, pentru că cele două echipe intraseră deja în acţiune.

Membrii fiecărei echipe izbeau mingea în pereţii de beton, trebuind să o prindă apoi în *cestas*, coşurile lungi, înguste, legate cu curele de braţele lor. Pelota

era un joc iute, periculos.

Cînd unul dintre jucători rata mingea, publicul zbiera.

– Iau totul foarte în serios, comentă Tracy.

– Pentru că au băgat o mulţime de bani în pariuri. Poporul basc e pasionat de jocuri.

Pe măsură ce mai soseau spectatori, băncile erau tot mai înţesate şi Tracy se pomeni strîns lipită de Jeff. Dacă ea se simţea foarte conştientă de atingerea trupului lui Jeff, el, în schimb, părea să nu-şi dea seama.

Pe măsură ce se scurgeau minutele, ritmul şi ferocitatea jocului păreau să se intensifice, iar strigătele fanilor se reverberau în noapte.

– E un joc chiar atît de periculos pe cît pare? îl întrebă ea.

– Doamnă baroană, mingea asta zboară prin aer cu o sută de mile pe oră. Şi dacă te loveşte în cap, te omoară. Dar rareori un jucător o ratează.

Îi mîngîie mîna cu un aer absent, ţinîndu-şi ochii aţintiţi asupra jucătorilor.

Jucătorii erau experţi, se mişcau cu graţie, păstrîndu-şi un control desăvîrşit. Dar în mijlocul jocului, pe neaşteptate, un jucător trimise mingea în perete într-un unghi greşit, şi balonul ucigaş se întoarse drept spre banca pe care şedeau Tracy şi Jeff. Spectatorii se feriră în grabă. Jeff o trase pe Tracy şi o trînti la pămînt, acoperind-o cu trupul lui. Auziră vîjîitul mingii care zbură peste capetele lor şi se izbi de partea laterală a zidului. Tracy zăcea pe jos, simţind greutatea corpului lui Jeff deasupra ei. Faţa lui era aproape lipită de a ei.

O ţinu astfel o clipă, apoi se ridică în picioare şi o

ajută şi pe ea să se ridice. Brusc se creă între ei o senzaţie de stînjeneală.

– Cred... cred că am avut destule senzaţii tari pentru o singură seară, spuse ea. Aş vrea să mă întorc la hotel.

În hol, îşi spuseră noapte bună.

– Mi-a plăcut seara asta, îi mărturisi Tracy.

Şi nu minţea deloc.

– Tracy, sper că n-ai de gînd să te lansezi în povestea nebună cu comoara scufundată a lui Zuckerman.

– Ba da. Am de gînd.

Jeff o cercetă lung.

– Crezi într-adevăr că urmăresc să pun eu mîna pe aurul ăla?

Îl privi în ochi:

– Şi nu-i adevărat?

Expresia lui Jeff se înăspri.

– Îţi doresc noroc.

– Noapte bună, Jeff.

Tracy îl urmări ieşind din holul hotelului. Presupunea că se duce la Suzanne. Biata femeie!

Recepţionerul îi spuse:

– A, bună seara, doamna baroană. Vi s-a lăsat un mesaj.

Era de la profesorul Zuckerman.

Adolf Zuckerman avea o problemă. O problemă foarte serioasă. Şedea în biroul lui Armand Grangier şi era atît de îngrozit de ceea ce se întîmpla, încît îşi

simţea pantalonii uzi. Grangier era proprietarul unui cazinou particular, clandestin, ascuns într-o vilă elegantă de pe Rue de Frias 123. Lui Grangier îi era totuna dacă se închidea sau se deschidea *Cazinoul Municipal*, întrucît clubul lui de pe Rue Frias era întotdeauna plin de bogătaşi. Spre deosebire de cazinourile supravegheate de guvern, la el pariurile nu aveau nici o limită; aici veneau marii granguri să joace ruletă, *chemin de fer* şi *bingo*. Clientela lui Grangier număra prinţi arabi, aristocraţi englezi, oameni de afaceri din Orient, şefi de state africane. Tinere sumar îmbrăcate se învîrteau prin camere preluînd comenzi pentru suplimente de şampanie şi whisky, fiindcă Armand Grangier învăţase de multă vreme că bogătaşii, mai mult decît orice altă categorie socială, adoră să capete ceva în schimbul a nimic. Şi Grangier îşi putea permite să le ofere băuturi gratuite. Roţile ruletelor lui şi cărţile de joc erau măsluite.

Clubul era populat de obicei de femei tinere, frumoase, escortate de domni în vîrstă, plini de bani, şi, mai devreme sau mai tîrziu, femeile ajungeau la Grangier. Acesta era un bărbat cu o statură miniaturală, trăsături perfecte, nişte ochi căprui catifelaţi, şi o gură moale, senzuală. Avea un metru cincizeci şi doi şi combinaţia dintre frumuseţea feţei lui şi statura de copil atrăgea femeile ca un magnet. Grangier le trata pe fiecare dintre ele cu o admiraţie prefăcută:

– Te găsesc irezistibilă, *chérie*, dar din păcate pentru amîndoi, sînt îndrăgostit nebuneşte de cineva.

Şi era adevărat. Desigur, acel cineva se schimba de la săptămînă la săptămînă, pentru că în Biarritz era o nesfîrşită ofertă de bărbaţi tineri şi frumoşi, iar Gran-

gier dăruia fiecăruia dintre ei, pe rînd, un mic loc la soare.

Legăturile lui Grangier cu lumea interlopă şi cu poliţia erau destul de puternice încît să-i înlesnească menţinerea cazinoului. Îşi croise drumul începînd prin a fi un mic contrabandist de droguri, şi terminînd prin a-şi conduce propriul lui fief în Biarritz; şi cei care i se puneau cu cale aflau întotdeauna prea tîrziu cît de fatal putea fi omuleţul acela.

Acum, Adolf Zuckerman era interogat de Armand Grangier.

– Spune-mi mai multe despre baroana asta pe care ai convins-o cu trucul comorii scufundate.

Din tonul furios al lui Grangier, Zuckerman înţelegea că pe undeva greşise, greşise tare.

Îşi înghiţi saliva şi zise:

– Mă rog, e o văduvă căreia soţul i-a lăsat o mulţime de bani, şi s-a oferit să investească o sută de mii de dolari. Sunetul propriei lui voci îi dădu curaj să meargă mai departe. Şi, desigur, de îndată ce punem mîna pe bani, îi spunem că vaporul de dragaj a suferit un accident, şi că mai avem nevoie de cincizeci de mii. pe urmă o să-i mai stoarcem încă o sută de mii şi – ştii doar – ca de obicei.

Văzu expresia de dispreţ de pe faţa lui Armand Grangier.

– Care-i... care-i problema, şefule?

– Problema, răspunse Grangier cu o voce de gheaţă, e că tocmai am primit un telefon de la unul din băieţii mei din Paris. El a confecţionat paşaportul fals pentru baroneasa ta. Numele ei e Tracy Whitney şi e americancă.

Zuckerman îşi simţi brusc gura uscată. Îşi linse buzele.

– Părea... părea realmente interesată, şefule.

– *Balle! Conneau!* E o escroacă. Ai încercat să escrochezi o escroacă!

– A-atunci d-de ce a spus da? De ce nu m-a refuzat?

Vocea lui Armand Grangier deveni şi mai tăioasă.

– Nu ştiu, profesore, dar am de gînd să aflu. Şi cînd o să aflu, o s-o trimit pe doamnă să facă o baie în golf. Nimeni n-o să-şi bată vreodată joc de Armand Grangier. Acuma, pune mîna pe telefon. Comunică-i că un prieten de-al tău s-a oferit să dea jumătate din bani, şi că mă aflu în drum spre ea, ca s-o cunosc. Crezi că poţi s-o scoţi la capăt cu asta?

– Sigur, şefule, nu-ţi face griji, îl asigură Zuckerman febril.

– Ba îmi fac griji, răspunse Armand Grangier vorbind foarte rar. Îmi fac o mulţime de griji legate de tine, profesore.

Lui Armand Grangier nu-i plăceau misterele. Trucul cu comoara scufundată funcţiona de secole, dar victimele trebuiau să fie fraieri creduli. Nu exista posibilitatea ca o escroacă să înghită asemenea găluşcă. Ăsta era misterul care-l irita pe Armand Grangier, şi avea de gînd să-l soluţioneze. Şi cînd o să afle răspunsul, o s-o dea pe femeie pe mîna lui Bruno Vicente. Lui Vicente îi plăcea să se joace cu victimele înainte de a le lichida.

Armand Grangier coborî din limuzina care oprise în faţă la *„Hôtel du Palais"*, intră în hol şi-l chemă pe Jules Bergerac, bascul cu păr alb care lucra la hotel de la vîrsta de treisprezece ani.

– Care-i numărul camerei baroanei Marguerite de Chantilly?

Exista o dispoziţie strictă ca funcţionarii să nu divulge nimănui numărul camerelor clienţilor, dar dispoziţiile nu se aplicau şi în cazul lui Armand Grangier.

– Apartamentul trei sute doisprezece, domnule Grangier.

– *Merçi*.

– Şi camera trei sute unsprezece.

– Cum? întrebă Grangier oprindu-se locului.

– Contesa a închiriat şi camera vecină cu apartamentul.

– Da? Şi cine o ocupă?

– Nimeni.

– Nimeni? Eşti sigur?

– *Oui, monsieur*. O ţine încuiată. Şi femeile de serviciu au ordin să nu intre acolo.

O încruntare de nedumerire apăru pe faţa lui Grangier.

– Ai un şperaclu?

– Sigur că da.

Fără nici o clipă de şovăială, recepţionerul vîrî mîna sub birou, scoase un şperaclu şi i-l dădu lui Armand Grangier. Jules îl urmări din priviri pe Armand Grangier care se îndreptă spre lift. Cu un om ca Grangier nu te puteai pune de-a curmezişul.

Cînd Armand Grangier ajunse la uşa apartamentului baroanei, o găsi întredeschisă. O împinse şi

intră. Camera de zi era pustie.

– Alo! E cineva pe aici?

Un glas femeiesc, muzical, răspunse din altă încăpere:

– Sînt în baie. Vin într-o clipă. Vă rog să vă turnaţi o băuturică.

Grangier se învîrti prin cameră. Mobilierul îi era familiar pentru că, de-a lungul anilor, aranjase pentru mulţi dintre prietenii săi să locuiască la hotel. Intră în dormitor. Bijuterii preţioase erau împrăştiate neglijent pe măsuţa de toaletă.

– Vin îndată, strigă vocea din baie.

– Nici o grabă, doamnă baroană.

„Baroană, mon cul! îşi spuse Grangier furios. *Dar orice fel de joc ai juca, chérie, o să facă fîs"*. Se duse la uşa care lega apartamentul de camera alăturată. Era încuiată. Grangier scoase şperaclul şi descuie uşa. Camera în care intră avea un miros umed, neobişnuit. Recepţionerul îi spusese că nu e locuită de nimeni. Atunci ce nevoie avea... Privirea lui Grangier fu atrasă de ceva ciudat, care nu-şi avea locul acolo. Un fir negru, gros, de electricitate, conectat la o priză în perete, şerpuia pe toată lungimea podelei şi dispărea într-un dulap. Uşa acestuia era întredeschisă doar atît cît cablul să poată intra. Grangier, curios, se apropie de uşa dulapului şi o deschise. De-a lungul peretelui atîrna un şirag lung de bancnote de o sută de dolari, umede, prinse cu cîrlige de firul negru, şi puse la uscat. Pe o măsuţă se găsea un obiect acoperit cu o husă. Grangier ridică un colţ al husei. Descoperi o mică presă, cu o hîrtie udă de o sută de dolari în ea. Lîngă presă se afla un teanc de hîrtii albe,

tăiate exact la dimensiunea bancnotelor americane, iar pe jos zăcea un cuţit de tăiat hîrtie.

O voce mînioasă strigă în spatele lui Grangier:

– Ce cauţi aici?

Grangier se întoarse. Tracy Whitney, cu părul ud strîns într-un prosop, intrase în cameră.

Armand Grangier îi spuse încet:

– Falsificare de bani! Aveai de gînd să ne plăteşti cu bani falşi.

Urmări expresiile care se fugăreau pe faţa ei: dezmînţire, indignare şi, în cele din urmă, sfidare.

– Foarte bine, recunoscu Tracy. Dar n-ar fi avut importanţă. Nimeni nu-i poate deosebi pe ăştia de cei adevăraţi.

„Cor!" O să fie o adevărată plăcere s-o distrugă pe femeia asta!

– Bancnotele astea sînt la fel de preţioase ca aurul.

– Zău?

În vocea lui Grangier se simţea un dispreţ profund. Trase una din bancnotele umede de pe fir şi o scrută. Se uită întîi pe o parte, pe urmă pe cealaltă, apoi o examină mai de-aproape.

– Cine a făcut zincurile?

– Ce importanţă are? Uite, pînă vineri pot avea gata suta de mii de dolari.

Grangier se uită la ea, nedumerit. Şi cînd îşi dădu seama la ce se referea, izbucni în rîs.

– Doamne! Dar proastă mai eşti! Nu există nici o comoară.

Tracy îl privi înmărmurită.

– Ce vrei să spui? Profesorul Zuckerman susţine...

– Şi l-ai crezut? Ce ruşine, doamnă baroană! Studie iar bancnota din mînă. Pe asta o iau cu mine.

Tracy ridică din umeri.

– Ia cîte pofteşti. Nu-s decît simplă hîrtie.

Grangier luă un pumn de bancnote ude de cîte o sută de dolari.

– De unde ştii că vreo femeie de serviciu n-o să intre aici?

– Le plătesc să nu intre. Şi cînd ies în oraş încui dulapul.

„Are tărie, se gîndi Armand Grangier. *Dar asta nu o să-i prelungească viaţa"*.

– Nu părăsi hotelul! îi porunci el. Am un prieten pe care vreau să-l cunoşti.

Armand Grangier avusese de gînd să o dea imediat pe femeie pe mîna lui Vicente, dar un anume instinct îl reţinu. Examină din nou una dintre bancnote. Manipulase el destui bani falşi, dar nici o bancnotă nu fusese nici pe departe atît de reuşită ca asta. Cel care făcuse zincurile fusese un tip genial. Hîrtia părea absolut autentică şi liniile erau precise şi curate. Culorile vii şi fixe, chiar pe bancnota udă, iar poza lui Benjamin Franklin era perfectă. Căţeaua avusese dreptate. Era într-adevăr foarte greu să sesizezi deosebirea dintre ceea ce ţinea el acum în mînă şi bancnotele autentice. Grangier se întrebă dacă ar fi posibil să le strecoare ca bani veritabili. Ideea îl tenta.

Hotărî să mai amîne un timp intervenţia lui Bruno Vicente.

A doua zi de dimineaţă, Armand Grangier îl chemă la el pe Zuckerman şi-i dădu o hîrtie de o sută de dolari.

– Du-te la bancă şi schimb-o în franci francezi.

– Imediat, şefule.

Grangier îl urmări cum ieşea grăbit din birou. Asta era pedeapsa lui Zuckerman pentru idioţenia lui. Dacă va fi arestat, n-o să spună niciodată cine îi dăduse banii falşi; dacă ţinea la viaţă, n-o să sufle o vorbă. Dar dacă reuşea să strecoare bancnota fără greutăţi... „O să văd", îşi spuse Armand Grangier.

Un sfert de oră mai tîrziu, Zuckerman reveni în birou. Îi numără echivalentul a o sută de dolari în franci francezi.

– Mai doreşti ceva, şefule?

Grangier se holbă la bani.

– Ai avut vreo greutate la schimb?

– Greutate? Nu. De ce?

– Vreau să te duci înapoi la aceeaşi bancă, îi ordonă Grangier. Şi să le spui următoarele...

Adolf Zuckerman intră la *Banque de France* şi se îndreptă spre biroul unde lucra directorul băncii. De astă dată Zuckerman era conştient de pericolul la care se expunea, dar îl prefera pe acesta decît să înfrunte mînia lui Grangier.

– Pot să vă ajut cu ceva? întrebă directorul.

– Da. Zuckerman încercă să-şi ascundă nervozitatea. Ştiţi, aseară m-am lansat într-o partidă de poker cu nişte americani pe care i-am cunoscut într-un bar.

Se opri.

Directorul băncii dădu din cap cu înţelegere.

– V-aţi pierdut toţi banii şi aţi dori să faceţi un împrumut?

– Nu. Adevărul este că am cîştigat. Numai că indivizii mi se păreau cam suspecţi. Scoase din buzunar două bancnote de cîte o sută de dolari. Mi-au plătit cu astea şi mă tem... că s-ar putea să fie false.

Zuckerman îşi ţinu răsuflarea cît timp directorul băncii se aplecă în faţă şi luă hîrtiile în mîinile lui durdulii. Le examină cu grijă, întîi pe o parte, pe urmă pe cealaltă şi după aceea le privi în lumină. Se uită la Zuckerman şi îi zîmbi:

– Aţi avut noroc, *monsieur*. Bancnotele sînt veritabile.

Zuckerman îşi îngădui să respire. *„Slavă Domnului! Totul avea să iasă bine".*

– Nici o problemă, şefule. Directorul a spus că-s autentice.

Era aproape prea frumos ca să fie adevărat. Armand Grangier căzu pe gînduri; în mintea lui se schiţase un plan.

– Du-te şi adu-o pe baroană.

Tracy şedea în biroul lui Armand Grangier, în faţa mesei imperiale a acestuia.

– Dumneata şi cu mine o să fim parteneri, o informă Grangier.

Tracy dădu să se ridice.

– Nu am nevoie de un partener şi...

– Stai jos!

Se uită la ochii lui Grangier şi se aşeză pe dată.

– Biarritz e oraşul meu. Dacă încerci să strecori una singură din bancnotele astea ai să fii arestată atît de repede, încît nici n-ai să ştii pe ce lume te afli. *Comprenez-vous?* Şi în închisorile noastre, femeilor drăguţe li se întîmplă tot felul de lucruri rele. Nu poţi să faci o mişcare în oraşul ăsta fără aprobarea mea.

Tracy îl măsură.

– Şi deci trebuie să cumpăr de la dumneata protecţia.

– Greşeşti. De la mine îţi cumperi viaţa.

Tracy îl crezu pe cuvînt.

– Şi acum, spune-mi de unde ai făcut rost de presa de tipărit?

Tracy şovăi şi Grangier gustă stingherealа ei. O urmărea cum capitulează. În cele din urmă, îi răspunse în silă:

– Am cumpărat-o de la un american care trăieşte în Elveţia. A lucrat timp de douăzeci şi cinci de ani ca gravor la Monetăria Naţională a Statelor Unite. Cînd a ieşit la pensie, s-au ivit nu ştiu ce probleme birocratice şi nu i s-a fixat o pensie. S-a simţit frustrat şi a hotărît să-şi ia revanşa, drept care a subtilizat nişte zincuri de bancnote de o sută de dolari, despre care se credea că fuseseră distruse. Şi-a folosit apoi rela-

ţiile ca să procure hîrtia pe care *Ministerul de Finanţe* îşi tipăreşte bancnotele.

„Aşa se explică, îşi spuse Grangier triumfător. *De asta bancnotele arată cum arată"*. Emoţiile i se intensificară.

– Şi cîte bancnote poate tipări presa asta zilnic? întrebă el.

– Doar o bancnotă pe oră. Fiecare parte a hîrtiei trebuie procesată şi...

– Şi nu există o presă mai mare? o întrerupse el.

– Ba da, el deţine o presă care poate scoate cincizeci de bancnote în opt ore – cinci mii de dolari pe zi – dar cere jumătate de milion pe ea.

– Cumpăr-o! îi ordonă Grangier.

– Nu am cinci sute de mii de dolari.

– Eu am. Cît de curînd ai putea-o obţine?

– Mă rog, cred, dar nu ştiu... începu ea în silă.

Grangier ridică receptorul şi începu să vorbească:

– Louis, vreau cinci sute de mii de dolari în franci francezi. Ia ce avem în seif şi restul scoate-i de la bancă. Adu-mi-i la birou. *Vite!*

Tracy se ridică, nervoasă.

– Cred că ar fi mai bine să plec şi...

– Nu pleci nicăieri.

– Dar trebuie...

– Stai jos şi taci. Gîndesc.

Grangier avea asociaţi care s-ar fi aşteptat să participe la asemenea afacere, dar, îşi spuse el, „un lucru pe care nu-l cunosc n-are cum să-i afecteze". O să cumpere presa mare pentru el însuşi, şi o să înlocuiască suma luată din contul cazinoului, cu bani tipăriţi de el. După asta, o să-i ceară lui Bruno Vicente

să se ocupe de femeie. Ea îi spusese că nu-i place să aibă parteneri. Ei bine, nici lui Armand Grangier nu-i plăcea.

Două ore mai târziu, banii sosiră într-un sac. Grangier îi spuse lui Tracy:

– Te muți de la *„Hôtel du Palais"*. Am eu o casă pe colină, care-i foarte discretă. Ai să locuiești acolo, până terminăm operația. Îi împinse telefonul: Acuma cheamă-ți prietenul din Elveția și spune-i că-i cumperi presa mare.

– Nu am la mine numărul lui de telefon; e la hotel. O să-l chem de acolo. Dă-mi adresa casei dumitale și o să-i cer să expedieze presa acolo, și...

– *Non!* strigă Grangier. Nu vreau să las nici o urmă. O să ridic presa chiar de la aeroport. Vom discuta chestiunea asta diseară la masă. Ne întîlnim la ora opt.

Convorbirea se încheiase. Tracy se ridică. Grangier arătă cu capul spre sac:

– Fii atentă cu banii. N-aș vrea să li se întîmple ceva – banilor sau dumitale.

– N-o să se întîmple nimic, îl asigură Tracy.

Grangier zîmbi lent:

– Știu. Profesorul Zuckerman o să te însoțească la hotel.

Amîndoi porniră cu limuzina în tăcere, ținînd sacul de bani la mijloc, fiecare urmărindu-și propriile gînduri. Zuckerman nu știa prea bine ce se întîmplă,

dar presimţea că va fi ceva bun pentru el. Femeia asta era cheia. Grangier îi poruncise să n-o scape din ochi şi Zuckerman aşa avea de gînd să facă.

În acea seară, Armand Grangier era într-o dispoziţie euforică. La ora asta probabil că se şi aranjase cumpărarea presei. Femeia asta, Whitney, spusese că presa tipăreşte 5000 de dolari în opt ore. Grangier avea un plan mai bun. Intenţiona să folosească presa în trei schimburi, cîte douăzeci şi patru de ore. Asta va aduce 15.000 de dolari pe zi, mai mult de 100.000 de dolari pe săptămînă, şi un milion la fiecare zece săptămîni. Şi ăsta era numai începutul. În seara asta va afla cine este gravorul şi va încheia cu el un tîrg să-i livreze mai multe prese. Averea pe care putea s-o realizeze nu avea limite.

La ora opt precis, limuzina lui Grangier opri la curba aleii de maşini din faţa hotelului, şi Grangier însuşi coborî din maşină. Cînd intră în hol, observă cu satisfacţie că Zuckerman era aşezat lîngă intrare, supraveghind cu vigilenţă uşile.

Grangier se duse direct la recepţie:

– Jules, spune-i baroanei de Chantilly că sînt aici. Cere-i să coboare în hol.

Recepţionerul ridică privirea şi bîigui:

– Dar baroana s-a mutat din hotel, *Monsieur* Grangier.

– Te înşeli. Cheam-o.

Jules Bergerac se simţea distrus. Nu era sănătos să-l contrazici pe Armand Grangier.

– Chiar eu i-am făcut contul.

– *Impossible.* Cînd?

– La scurt timp după ce a revenit la hotel. Mi-a cerut să-i aduc nota în apartament, ca s-o plătească cu bani lichizi.

Mintea lui Armand Grangier lucra cu repeziciune.

– Cu bani lichizi? Franci francezi?

– Chiar aşa, *Monsieur.*

– Şi-a scos ceva din apartament? Bagaje mai mari sau cutii? întrebă Grangier înnebunit.

– Nu. A spus că va trimite mai tîrziu după bagaje.

Deci îi umflase banii şi plecase în Elveţia să cumpere presa mai mare pe cont propriu.

– Du-mă în apartamentul ei. Repede!

– *Oui, Monsieur* Grangier.

Jules Bergerac smulse o cheie de pe o etajeră şi porni cu Armand Grangier spre lift. Cînd trecu pe lîngă Zuckerman, Grangier îi şuieră:

– Ce tot păzeşti aici, idiotule? A plecat.

Zuckerman se uită la el pe rînd că nu înţelege bine.

– Nu se poate. Nu a coborît în hol. Am pîndit-o tot timpul.

– Ai pîndit-o, îl îngînă Grangier. Ai pîndit şi vreo dădacă – vreo bătrînă cu păr alb – vreo servitoare care a ieşit pe uşa de serviciu?

Zuckerman era uluit.

– De ce-aş fi pîndit aşa ceva?

– Du-te la cazinou, îl repezi Grangier. Mă răfuiesc eu cu tine mai tîrziu.

Apartamentul arăta întocmai ca atunci cînd îl văzuse Grangier. Uşa de legătură cu camera alăturată era deschisă. Grangier intră în cameră, se duse

repede la dulap şi deschise uşa. Presa de tipărit era încă acolo, slavă Domnului. Femeia Whitney părăsise hotelul în prea mare grabă ca s-o poată lua cu ea. Asta fusese greşeala ei. *„Şi nu singura ei greşeală"*, se gîndi Grangier. Îl escrocase de 500.000 de dolari, şi avea să-i plătească această faptă cu vîrf şi îndesat. O să ceară poliţiei să-i ajute s-o prindă şi s-o vîre la zdup, unde oamenii lui or să-i vină de hac. Or s-o facă să spună unde se găseşte gravorul, şi pe urmă or să-i închidă gura pe veci.

Armand Grangier făcu numărul Comandamentului de poliţie şi ceru să vorbească cu inspectorul Dumont. Timp de trei minute pledă cu mare sinceritate la telefon, apoi spuse:

– Bine, te aştept aici.

Cincisprezece minute mai tîrziu, prietenul lui, inspectorul de poliţie, sosi, însoţit de un om cu un corp de hermafrodit şi cu una dintre cele mai respingătoare feţe pe care le văzuse Grangier vreodată. Fruntea părea gata să sară afară din faţă, şi ochii căprui, aproape ascunşi de lentilele groase ale ochelarilor, aveau o privire pătrunzătoare de nebun.

– Vi-l prezint pe Monsieur Daniel Cooper, spuse inspectorul Dumont. Monsieur Grangier. Şi domnul Cooper e interesat de activitatea femeii despre care mi-aţi telefonat.

Cooper vorbi:

– I-aţi spus domnului inspector Dumont că ar fi implicată într-o operaţie de falsificare de bani?

– *Vraiment.* În clipa de faţă e în drum spre Elveţia. O puteţi prinde la graniţă. Am aici toate dovezile de care aveţi nevoie.

Îi conduse la dulap, iar Daniel Cooper şi inspectorul Dumont priviră înăuntru.

– Asta-i presa pe care tipărea bancnotele.

Daniel Cooper se apropie de maşină şi o examină îndeaproape.

– Tipărea bani cu presa asta?

– V-am spus doar, îl repezi Grangier. Scoase o bancnotă din buzunar. Priviţi asta. E una dintre bancnotele de o sută de dolari false pe care mi-a dat-o ea.

Cooper se duse la fereastră şi ţinu bancnota în lumină.

– Asta-i o bancnotă veritabilă.

– Pare veritabilă. Pentru că a utilizat zincuri furate, cumpărate de la un gravor care a lucrat pe vremuri la *Monetăria din Philadelphia*. Astea-s bancnotele pe care le tipărea pe presa asta.

– Eşti un prost. Asta-i o presă absolut obişnuită. Singurul lucru pe care-l poţi tipări pe ea sînt antete de scrisori.

– Antete de scrisori?

Camera începea să se învîrtească cu Grangier.

– Chiar ai crezut în povestea unei maşini care preface hîrtia în bancnote adevărate de o sută de dolari?

– Vă spun că am văzut cu ochii mei...

Grangier îşi curmă vorba. Ce văzuse? Nişte hîrtii ude de cîte o sută de dolari atîrnate la uscat, nişte hîrtii albe şi un cuţit de tăiat hîrtia. Enormitatea înşelătoriei începu să i se arate în adevăratele ei dimensiuni. Nu existase nici o falsificare de bani, nici un gravor în Elveţia. Şi Tracy Whitney nu crezuse nici

un moment în povestea comorii scufundate. Ticăloasa folosise propriul lui truc drept o momeală ca să-l escrocheze de jumătate de milion de dolari. Şi dacă s-ar fi aflat...

Cei doi detectivi îl urmăreau.

– Armand, îl întrebă inspectorul, doreşti să depui plîngere?

Cum ar fi putut? Ce putea spune? Că a fost escrocat în timp ce încerca să finanţeze o operaţie de falsificare de bani? Şi cum ar să reacţioneze asociaţii lui cînd vor afla că furase jumătate de milion din banii lor şi-i irosise în vînt? Grangier fu cuprins de o subită spaimă.

– Nu. N-nu d-doresc să depun nici o plîngere.

În vocea lui vibra panica.

„Africa!", îşi spuse Grangier. *„În Africa n-or să mă găsească niciodată".*

Daniel Cooper gîndea: *„Data viitoare. Data viitoare o prind cu siguranţă!"*

27

Tracy a fost aceea care i-a sugerat lui Gunther Hartog să se întîlnească în Majorca. Îi plăcea mult insula. Era unul dintre locurile cele mai pitoreşti din lume.

– Şi pe lîngă asta, îi spusese ea lui Gunther, a fost pe vremuri un refugiu de piraţi. Aşa încît aici ne simţim acasă.

– Poate c-ar fi mai bine să nu fim văzuţi împreună.

– Aranjez eu.

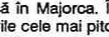

Totul începuse cu un telefon al lui Gunther la Londra.

– Tracy, am pentru tine ceva cu totul ieşit din

comun. Cred că o să fie o adevărată provocare.

A doua zi dimineaţă, Tracy luă avionul spre Palma, capitala insulei Majorca. Datorită acelei *circulation*, devenită roşie, a *Interpolului*, plecarea lui Tracy din Biarritz şi sosirea ei la Majorca fură raportate autorităţilor. Cînd Tracy se instală în apartamentul regal de la *„Son Vida Hotel"*, o echipă de supraveghere de douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru îşi preluă misiunea.

Comandantul de poliţie Ernesto Marze din Palma avusese o discuţie cu inspectorul Trignant de la Interpol.

– Sînt convins, spusese Trignant, că întregul val de delicte a fost săvîrşit de o singură femeie, Tracy Whitney.

– Cu atît mai rău pentru ea. Dacă săvîrşeşte vreun delict în Majorca, va constata că poliţia noastră e foarte iute.

– *Monsieur*, reluase inspectorul Trignant, mai e un lucru pe care aş dori să-l menţionez.

– *Si*?

– Veţi avea un vizitator american. Numele lui e Daniel Cooper.

Detectivii care o urmăreau pe Tracy aveau impresia că aceasta nu era interesată decît de peisaje. O filară în timp ce făcea turul insulei, sau vizita mănăstirea San Francisco, coloratul castel Bellever sau plaja de la Illetas. Asistă la o luptă de

tauri la Palma, şi apoi mîncă *sobrasados* şi *camalot* în Plaza de la Reine; şi tot timpul era singură.

Făcu excursii la Formentor şi la Valldemosa şi la La Granja, şi vizită fabricile de prelucrare a perlelor din Monacor.

– *Nada*, îi raportau detectivii comandantului Ernesto Marze. A venit aici ca turistă, domnule comandant.

Secretara comandantului intră în birou.

– Un american doreşte să vă vadă, *Señor* Daniel Cooper.

Comandantul Marze avea mulţi prieteni americani. Îi plăceau americanii şi, în ciuda celor ce-i spusese inspectorul, era sigur că şi Cooper o să-i placă.

Dar se înşela.

– Sînteţi nişte idioţi! Cu toţii! i-o trînti Cooper. Bineînţeles că nu a venit aici în calitate de turistă. Pune ceva la cale.

Comandantul Marze reuşi cu greu să-şi păstreze controlul de sine.

– *Señor*, chiar dumneavoastră aţi afirmat că obiectivele domnişoarei Whitney sînt întotdeauna spectaculoase şi că-i place să facă imposibilul. Am urmărit-o cu grijă, Señor Cooper. Şi apoi, în Majorca nu există nimic demn de talentele Señoritei Whitney.

– S-a întîlnit cu cineva aici? A vorbit cu cineva?

„Ah, ce ton insolent!" se gîndi comandantul.

– Nu. Cu nimeni.

– Atunci se va întîlni, conchise Cooper.

„În sfîrşit, ştiu şi eu, îşi spuse comandantul Marze, *ce se înţelege prin Americanul Urît".*

În Majorca sînt vreo două sute de peşteri cunoscute, dar cele mai senzaţionale sînt *Cuevas del Drach, „Grotele Dragonului"*, aflate în apropiere de Porto Cristo, la o oră de drum de Palma. Grotele antice se afundă adînc în pămînt; caverne cu bolţi uriaşe, sculptate în stalagmite şi stalactite, cufundate într-o tăcere de mormînt, ştirbită doar de şopotul unor pîraie subterane, şerpuite, cu ape de culoare verde sau albastră sau albă, după cît de adîncă e albia.

Peşterile sînt ca un tărîm de basm, într-o arhitectură de culoarea fildeşului; un şirag de labirinturi nesfîrşite, luminate difuz de torţe plasate strategic.

Accesul în peşteri nu este permis decît în tovărăşia unui ghid, dar dimineaţa, din momentul în care grotele se deschid pentru public, turiştii abundă.

Tracy alese dimineaţa de sîmbătă ca să viziteze peşterile, adică ziua cînd e o aglomeraţie de vîrf, alcătuită din turişti veniţi din toate colţurile lumii. Îşi cumpără un bilet la un mic ghişeu şi dispăru în mulţime. Daniel Cooper şi doi dintre oamenii comandantului Marze erau în spatele ei. Un ghid îi conducea pe excursionişti de-a lungul cărărilor de piatră, strîmte, alunecoase din pricina stropilor care picurau din stalactitele de deasupra, îndreptate în jos ca nişte degete acuzatoare ale unor schelete.

Existau nişe şi alcovuri în care vizitatorii se puteau retrage pentru a admira ciudatele formaţiuni de calciu asemănătoare cu păsări uriaşe, cu animale stranii, cu copaci fabuloşi. De-a lungul potecilor difuz luminate

se iveau ici-colo insule de beznă şi într-unul din acestea se făcu Tracy nevăzută.

Daniel Cooper înaintă în viteză, dar nu o putu vedea nicăieri. Presiunea mulţimii care venea din spate, coborînd treptele, făcea cu neputinţă s-o caute. Nu-şi putea da seama dacă era în faţa lui sau dacă rămăsese în urmă. *„Pune ceva la cale aici,* îşi spunea Cooper. *Dar cum? Unde? Ce?"*

Într-o grotă de mărimea unei arene, la cel mai de jos nivel al peşterilor, în faţa Marelui Lac, s-a organizat un teatru roman. Au fost construite cîteva rînduri de bănci de piatră pentru publicul care vine să urmărească spectacolele ce se repetă din oră în oră, iar spectatorii îşi iau locurile în întuneric, aşteptînd începerea performanţei.

Tracy îşi croi drum pe întuneric, numărînd pînă la al zecelea rînd de bănci, şi apoi pînă la locul douăzeci. Bărbatul aşezat pe locul douăzeci şi unu se întoarse spre ea:

– E vreo problemă?

– Nici una, Gunther.

Se aplecă şi-l sărută pe obraz.

Gunther spuse ceva şi Tracy trebui să se aplece şi mai tare pentru a-i desluşi cuvintele peste larma de voci care-i înconjura.

– M-am gîndit că-i mai bine să nu fim văzuţi împreună, în caz că eşti urmărită.

Tracy privi în jur la grota uriaşă, învăluită într-un

întuneric compact.

– Aici sîntem în siguranţă. Se întoarse spre el, curioasă. Trebuie să fie ceva foarte important.

– Este. Să apropie şi mai mult de ea. Un client foarte bogat ţine mult să achiziţioneze un anumit tablou. E un Goya, intitulat *Puerto*. E gata să plătească jumătate de milion de dolari, în bani gheaţă, oricui ar obţine acest tablou pentru el. În afară de comisionul meu.

Tracy căzu pe gînduri.

– Mai încearcă şi alţii?

– Ca să fiu sincer, da. După părerea mea, şansele de succes sînt limitate.

– Unde se găseşte tabloul?

– În muzeul *Prado*, la Madrid.

„Prado". Cuvîntul care săgetă prin mintea lui Tracy era *„Imposibil"*.

Gunther era foarte aproape de ea şi îi vorbea la ureche, neluînd în seamă sporovăiala din jur, pe măsură ce arena se umplea.

– Va fi nevoie de o doză sporită de ingeniozitate. De asta m-am gîndit la tine, draga mea Tracy.

– Sînt flatată. O jumătate de milion?

– Scutiţi de impozit.

Spectacolul începu şi deodată se lăsă tăcerea. Treptat, lumini invizibile începură să se aprindă şi acordurile muzicale umplură uriaşa peşteră. În centrul scenei, în faţa publicului, era un loc mare şi, dindărătul unei stalactite apăru o gondolă, iluminată de reflectoare ascunse. În gondolă era un acordeonist care umplea văzduhul cu sunetele melodioase ale unei serenade ce reverbera peste apă.

Spectatorii urmăreau vrăjiţi luminile care schimbau culorile curcubeului, aurind întunericul, în timp ce gondola străbătea încet lacul şi apoi dispărea pe măsură ce muzica se stingea.

– Fantastic, murmură Gunther. Merita să vin pînă aici numai ca să văd asta.

– Mie îmi place mult să călătoresc, răspunse Tracy. Şi ştii ce mi-am dorit dintotdeauna să vizitez, Gunther? Madridul.

Aşteptînd la ieşirea din peşteri, Daniel Cooper o văzu apărînd pe Tracy Whitney. Era singură.

28

Hotelul *„Ritz"* din Plaza de la Lealtad din Madrid este considerat a fi cel mai bun hotel din Spania şi, de mai bine de un secol, a găzduit şi a hrănit monarhi din douăsprezece ţări europene. În el au dormit preşedinţi, dictatori şi miliardari. Tracy auzise atît de multe despre *„Ritz"*, încît realitatea o dezamăgi. Holul era fanat şi uşor jerpelit.

Directorul adjunct al hotelului o conduse în apartamentul pe care-l rezervase, 411-412, în aripa de sud a hotelului, dînd spre Calle Felipe V.

– Sper că o să vă placă, domnişoară Whitney.

Tracy se duse la fereastră şi privi afară. Chiar dedesubt, peste drum, era muzeul *Prado*.

– Da, e în ordine, mulţumesc.

Apartamentul era gălăgios, răzbăteau în el toate zgomotele traficului intens din stradă, dar oferea ceea ce dorise ea: o vedere generală asupra muzeului *Prado*.

Tracy comandă o cină uşoară în apartament şi se culcă devreme. Cînd intră în pat, îşi spuse că a încerca să doarmă în aşa ceva ar însemna o formă modernă de tortură medievală.

La miezul nopţii, detectivul postat în hol fu înlocuit de un coleg.

– Nu a ieşit din cameră, îşi informă el schimbul. Cred că s-a culcat.

La Madrid, cartierul general al poliţiei, *Direccion General de Seguridad*, e situat pe Puerta del Sol şi ocupă un bloc întreg. E o clădire din cărămizi roşii, devenite cenuşii, şi se sumeţeşte într-un turn cu un ceas în vîrf. Deasupra intrării principale fîlfîie steagul spaniol, roşu cu galben, iar uşa e străjuită întotdeauna de un poliţist într-o uniformă bej, cu o beretă cafenie, şi echipat cu o puşcă mitralieră, un baston de cauciuc, un pistol şi cătuşe. La acest cartier general se menţine legătura cu *Interpolul*.

Cu o zi înainte, Santiago Ramiro, comandantul poliţei din Madrid primise o radiogramă care-l informase de sosirea lui Tracy Whitney. Comandantul

citise ultima frază de două ori, apoi îi telefonase inspectorului Trignant de la *Cartierul General al Interpolului* de la Paris.

– Nu înţeleg mesajul dumneavoastră, îi spusese Ramiro. Îmi cereţi ca toate forţele departamentului meu să coopereze cu un american care nu e nici măcar poliţist? Care e raţiunea?

– Domnule comandant, cred că îl veţi găsi pe domnul Cooper cît se poate de util. O înţelege pe domnişoara Whitney.

– Dar ce-i de înţeles? replicase Ramiro. E o infractoare. Poate că foarte ingenioasă, dar închisorile din Spania sînt pline de escroci ingenioşi. Şi nici asta nu o să lunece prin plasa noastră.

– *Bon*. Dar îl veţi consulta pe domnul Cooper?

Comandantul răspunsese bombănind:

– Dacă spuneţi că poate fi util, nu am nici o obiecţie.

– *Merçi, monsieur.*

– *De nada, señor.*

Comandantul Ramiro, ca şi omologul său de la Paris, nu se dădea în vînt după americani. Îi socotea grosolani, materialişti şi naivi. *„Ăsta de acum s-ar putea să fie altfel,* se gîndi el, *şi probabil că o să-mi placă".*

Dar din clipa în care-l văzu pe Daniel Cooper îl şi detestă.

– A păcălit jumătate din forţele de poliţie din

Europa, îl avertiză Daniel Cooper de îndată ce intră în biroul comandantului. Şi, probabil, la fel o să păţiţi şi dumneavoastră.

Comandantul încercă cu greu să nu-şi iasă din fire.

– *Señor*, noi nu avem nevoie să ne înveţe cineva ce trebuie să facem. Señorita Whitney a fost pusă sub supraveghere din momentul în care a sosit azi dimineaţă pe aeroportul *Baragas*. Vă asigur că dacă cineva scapă un ac pe stradă şi domnişoara Whitney a dumneavoastră îl culege şi-l bagă în buzunar, va fi trimisă la închisoare. Nu a avut pînă acum de-a face cu poliţia spaniolă – o să vadă ea cine sîntem.

– Nu a venit aici ca să culeagă ace de pe stradă.

– Şi de ce anume credeţi că a venit?

– Nu sînt sigur. Pot numai să vă spun că va fi ceva de mare anvergură.

Comandantul Ramiro răspunse cu îngîmfare:

– Cu cît mai mare, cu atît mai bine. Îi vom supraveghea fiecare mişcare.

Cînd Tracy se trezi dimineaţa, ameţită de somnul unei nopţi chinuite, petrecute în patul proiectat de Torquenada, comandă în cameră un mic dejun uşor şi cafea neagră, fierbinte, şi se duse la fereastra care dădea spre *Prado*. Muzeul era o fortăreaţă impunătoare, clădită din aceeaşi piatră şi aceleaşi cărămizi roşii din solul natal, şi înconjurată de iarbă şi copaci. Faţada era străjuită de două coloane dorice

şi, de o parte şi de alta, două scări gemene duceau la intrarea principală. La nivelul străzii se găseau două intrări laterale. Elevi şi turişti din toate ţările stăteau aliniaţi în coadă în faţa muzeului şi, fix la ora 10, cele două uşi din faţă fură deschise de gardieni, şi vizitatorii începură să intre pe uşa rulantă din centru şi pe cele două intrări laterale de la parter.

Telefonul sună, făcînd-o pe Tracy să tresară. Nimeni în afară de Gunther nu ştia că se găseşte în Madrid. Ridică receptorul:

– Alo?

– *Buenas dias, señorita*. Era o voce familiară. Vă sun din partea *Camerei de Comerţ* din Madrid care mi-a dat instrucţiuni să fac tot ce pot pentru a vă asigura o vizită plăcută în oraşul nostru.

– De unde ai ştiut că sînt la Madrid, Jeff?

– *Señorita, Camera de Comerţ* ştie tot. E prima dumneavoastră vizită aici?

– Da.

– *Bueno*. Atunci pot să vă conduc prin cîteva locuri. Cît timp ai de gînd să rămîi aici, Tracy?

Era o întrebare cu tîlc.

– Nu ştiu sigur. Atîta cît îmi trebuie ca să fac cîteva cumpărături şi să admir oraşul. Tu ce faci la Madrid?

– Acelaşi lucru. Îngînă tonul ei: fac cumpărături şi admir oraşul.

Tracy nu credea în coincidenţe. Jeff Stevens venise cu acelaşi scop ca şi ea: să fure *Puerto*.

– Eşti liberă la prînz? o întrebă el.

Era o cutezanţă.

– Da.

– Bine. Rezerv o masă la *„Jockey"*.

În mod cert, Tracy nu-şi făcea nici o iluzie despre Jeff, dar cînd ieşi din lift în holul hotelului şi-l văzu aşteptînd-o, simţi o bucurie iraţională. Jeff îi luă mîna:

– *Fantastico, querida.* Arăţi minunat.

Se îmbrăcase cu grijă. Purta un taior *Valentino* albastru închis, cu o blană de samur rusesc aruncată în jurul gîtului, pantofi *Maud Frizon*, şi o poşetă albastră cu blazonul *H* al lui *Hermes*.

Daniel Cooper, aşezat la o măsuţă rotundă dintr-un colţ al holului, cu un pahar de Perrier în faţa lui, o urmări pe Tracy salutîndu-şi partenerul şi se simţi străbătut de un extraordinar sentiment de putere. *„Dreptatea e cu mine, spuse Domnul, şi eu sînt sabia lui şi unealta lui de răzbunare. Viaţa mea e o ispăşire şi tu mă vei ajuta să mă răscumpăr. Am de gînd să te pedepsesc".*

Cooper ştia că nici o poliţie din lume nu era destul de vicleană ca s-o prindă pe Tracy Whitney. *„Dar eu sînt,* îşi spuse el. *Îmi aparţine mie".*

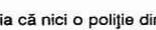

Tracy devenise mai mult decît o misiune pentru Daniel Cooper. Ajunsese o obsesie. Purta cu el fotografiile ei oriunde se ducea, şi noaptea, înainte de a adormi, le privea cu tandreţe. Ajunsese la Biarritz prea tîrziu ca s-o poată prinde, iar în Majorca îi scăpase, dar acum, că *Interpolul* îi detectase din nou

urma, Cooper era hotărît să nu o mai piardă.

O visa noaptea pe Tracy. Era închisă într-o cuşcă urîaşă, goală puşcă, implorîndu-l pe el să o elibereze. *„Te iubesc,* îi spunea el, *dar n-am să te eliberez niciodată".*

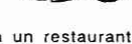

„Jockey" era un restaurant mic, elegant pe Amador de Los Rios.

– Mîncarea e grozavă, îi promise Jeff.

Tracy găsi că Jeff arăta deosebit de atrăgător. Era însufleţit de un soi de febrilitate lăuntrică perfect asemănătoare cu aceea a lui Tracy, şi ea îi cunoştea cauza. Competiţionau unul cu celălalt, punîndu-şi la întrecere inteligenţele într-un joc cu miză foarte mare. *„Dar eu am să cîştig,* se gîndea Tracy. *Am să găsesc eu o cale de a fura tabloul din Prado înainte de a-l fura el".*

– Circulă un zvon ciudat, îi spuse Jeff.

Tracy îşi concentră atenţia asupra lui.

– Ce zvon?

– Ai auzit vreodată de Daniel Cooper? E un detectiv de asigurări, foarte deştept.

– N-am auzit. Şi ce-i cu el?

– Fii prudentă. E periculos. N-aş vrea să ţi se întîmple ceva.

– Nu-ţi face griji.

– Ba îmi fac, Tracy.

– Îţi faci griji în legătură cu mine? De ce? întrebă ea rîzînd.

Jeff îşi lăsă mîna peste a ei şi-i spuse degajat:

– Tu eşti un om foarte special, Tracy. Şi viaţa-i mult mai interesantă cînd omul poate să te vadă, scumpa mea. *„Vorbeşte atît de convingător,* îşi spuse Tracy. *Dacă nu l-aş cunoaşte, l-aş crede".*

– Haide să comandăm, îi ceru Tracy. Sînt leşinată de foame.

În zilele următoare, Jeff şi Tracy explorară Madridul. Dar nu erau niciodată singuri. Doi dintre oamenii comandantului Ramiro îi urmăreau pretutindeni, însoţiţi de bizarul american. Ramiro acceptase ca Daniel Cooper să facă parte din echipa de supraveghere numai ca să nu-l mai vadă el. Americanul era nestrămutat convins că femeia Whitney va fura o importantă comoară chiar de sub nasul poliţiştilor. *Qué ridiculo!*

Tracy şi Jeff cinau la restaurantele clasice din Madrid, *„Horcher", „Principe de Viena"* şi *„Casa Botin"* – dar Jeff cunoştea şi locurile nedescoperite de turişti: *„Casa Paco"* şi *„La Chuletta"* şi *„El Lacón",* unde el şi Tracy mîncau delicioasele tocane locale ca *cocido madrileño* şi *olla podrida,* după care se duceau într-un mic bar unde sorbeau delicioasul *tapas.*

Oriunde se duceau, Daniel Cooper şi cei doi

detectivi erau pe urmele lor.

Supraveghindu-i de la o distanţă precaută, Daniel Cooper se întreba care o fi rolul lui Jeff în drama ce urma să se desfăşoare. Cine să fi fost tînărul? Viitoarea victimă a lui Tracy? Sau poate că puneau împreună ceva la cale? Cooper îl întrebă pe comandantul Ramiro:

– Ce informaţii deţineţi asupra lui Jeff Stevens?

– *Nada.* Nu are cazier şi e înregistrat ca turist. Cred că pur şi simplu domnişoara şi-a agăţat un companion.

Dar instinctele lui Cooper îi spuneau altminteri. Însă nu de Jeff Stevens îi păsa lui. *„Tracy,* se gîndea el. *Pe tine te vreau, Tracy!"*

Cînd se întoarseră la *„Ritz"*, într-o noapte, Jeff o conduse pe Tracy la uşă.

– Ce-ai zice să intru să luăm împreună o băutură nocturnă? sugeră el.

Tracy se simţi ispitită să spună da. Dar se înclină în faţă şi-l sărută uşor pe obraz:

– Jeff, trebuie să te gîndeşti la mine ca la o soră.

– Şi care e poziţia ta faţă de incest?

Dar Tracy trăsese uşa după ea.

Cîteva minute mai tîrziu îi telefonă din camera lui:

– Ai vrea să plecăm mîine la Segovia? E un oraşel vechi, fascinant, la cîteva ore de Madrid.

– Sună grozav. Îţi mulţumesc pentru încîntătoarea seară de azi. Noapte bună, Jeff.

Rămase trează multă vreme, prin minte perindîndu-i-se tot felul de gînduri pe care nu avea dreptul să le gîndească. Trecuse atîta vreme de cînd nu se mai simţise atrasă afectiv de un bărbat. Charles o rănise

foarte profund şi nu voia să fie din nou rănită. Jeff Stevens era un companion foarte amuzant, dar Tracy ştia că nu trebuia să-i îngăduie vreodată să devină mai mult de-atît. I-ar fi venit atît de uşor să se îndrăgostească de el. Dar ar fi fost o nebunie.

Falimentară!

Amuzantă!

Tracy adormi cu greu.

Călătoria la Segovia a fost perfectă. Jeff închiriase o maşină micuţă cu care au ieşit din oraş, pălruzînd într-o fermecătoare regiune de vii. Îndărătul lor venea un Seat fără număr, care-i urmări întreaga zi; dar nu era un automobil obişnuit.

Seat este singurul automobil care se fabrică în Spania şi, totodată, marca oficială a automobilelor folosite de poliţia spaniolă. Modelul obişnuit are doar 100 cai putere, dar maşinile vîndute la *Policia Nacional* şi *Guardia Civil* au o sută cincizeci de cai putere, astfel încît nu exista nici un pericol ca Tracy Whitney şi Jeff Stevens să le scape lui Daniel Cooper şi celor doi detectivi.

Tracy şi Jeff ajunseră la Segovia la ora prînzului şi luară masa la un restaurant încîntător din piaţa centrală, la umbra unui apeduct vechi de două mii de ani, construit de romani. După masă hoinăriră prin oraşelul medieval, vizitară vechea catedrală Santa Maria şi primăria cu o arhitectură renascentistă, apoi se îndreptară spre Alcazar, vechea fortăreaţă romană

cocoţată pe un pinten de stîncă, de unde domina oraşul. Priveliştea era uluitoare.

– Pun rămăşag că dacă mai rămînem mult aici, o să-i vedem pe Don Quijote şi pe Sancho Panza călărind pe plaiurile de jos, spuse Jeff.

Tracy îl privi lung.

– Îţi place să te lupţi cu morile de vînt, nu-i aşa?

– Depinde de silueta morii de vînt, răspunse el insinuant, şi se apropie mai mult de ea.

Tracy se îndepărtă de muchia stîncii.

– Mai povesteşte-mi despre Segovia, îi ceru.

Vraja fusese ruptă.

Jeff se dorea un ghid entuziast, cu multe cunoştinţe de istorie şi arheologie şi arhitectură, iar Tracy trebuia din cînd în cînd să se forţeze să-şi aducă aminte că era şi un şarlatan. A fost cea mai plăcută zi din cîte îşi amintea Tracy.

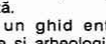

Unul dintre detectivii spanioli, José Pereira, îi bombăni lui Cooper:

– Singurul lucru pe care-l fură e timpul nostru. Sînt pur şi simplu doi îndrăgostiţi, nu-ţi dai seama? Eşti sigur că plănuieşte o lovitură?

– Sînt sigur, se stropşi Cooper.

Era mirat de propriile lui reacţii. Tot ce voia era s-o prindă pe Tracy Whitney şi s-o pedepsească aşa cum merita. Nu era decît o infractoare în plus, misiunea lui. Şi totuşi, de cîte ori îl vedea pe partenerul lui Tracy luînd-o de braţ, Cooper se simţea invadat de furie.

Cînd se întoarseră la Madrid, Jeff îi spuse lui Tracy:

– Dacă nu eşti prea obosită, ştiu un locşor grozav pentru cină.

– Foarte bine.

Tracy n-ar fi vrut ca ziua aceea minunată să se termine. *„Mi-aş da şi sufletul ca astăzi, măcar astăzi, să fiu o femeie ca toate celelalte femei".*

Locuitorii Madridului cinează tîrziu şi puţine restaurante se deschid seara înainte de ora nouă. Jeff rezervă o masă pentru ora zece la *Zalacaín*, un restaurant elegant unde mîncarea era colosală şi perfect servită. Tracy nu comandă nici un desert, dar chelnerul îi aduse un fel de spumă, care era cel mai gustos dulce pe care-l mîncase Tracy vreodată. Se lăsă pe spateaza scaunului, sătulă şi fericită.

– A fost o masă excepţională. Îţi mulţumesc.

– Îmi pare bine că ţi-a plăcut. Ăsta-i un loc unde aduci oamenii pe care vrei să-i impresionezi.

– Şi tu încerci să mă impresionezi, Jeff?

– Te cred, răspunse el zîmbind. Aşteaptă să vezi ce urmează.

Ce-a urmat a fost o searbădă *bodega*, adică un fel de cafenea plină de fum, în care beau muncitori spanioli în haine de piele, cocoţaţi pe scaunele de la bar, sau aşezaţi la măsuţele din jurul unei estrade.

– Ştii ceva despre *flamenco*? o întrebă Jeff.

Era nevoit să-şi ridice glasul peste hărmălaia din

bar.

– Doar că e un dans spaniol.

– Ţigănesc, la origine. Te poţi duce în nightcluburi elegante din Madrid şi să vezi doar imitaţii de *flamenco*, dar în seara asta vei vedea dansul autentic.

Tracy zîmbi în faţa entuziasmului care virbra în glasul lui Jeff.

– Ai să vezi în seara asta un clasic *cuadro flamenco*. Adică un grup de cîntăreţi, dansatori şi ghitarişti. La început se produc toţi laolaltă, pe urmă fiecare în parte.

Daniel Cooper, aşezat la o masă din colţul de lîngă bucătărie, îi urmărea pe Tracy şi pe Jeff şi se întreba ce anume discutau atît de intens.

– Dansul e foarte subtil, continuă Jeff, pentru că toate componentele trebuie să participe sincronic: mişcarea, muzica, costumele, creşterea ritmului...

– De unde ştii toate astea? întrebă Tracy.

– Am cunoscut o dansatoare *flamenco*.

„Bineînţeles", îşi spuse ea.

Luminile din *bodega* se estompară şi mica scenă fu scăldată de razele reflectoarelor. Şi pe urmă se dezlănţui magia. Începutul a fost lent. Un grup de artişti urcară detaşaţi pe estradă. Femeile purtau fuste învolburate şi bluze colorate, iar în coafurile înalte, andaluze, erau înfipţi piepteni înfloraţi. Bărbaţii erau îmbrăcaţi în tradiţionalii pantaloni strîmţi şi veste şi purtau cizme scurte din piele de Cordoba, strălucitoare. Ghitariştii ciupeau corzile, într-o melodie nostalgică, în timp ce una dintre cîntăreţele aşezate începu să intoneze:

Yo queria dejar

A mi amante,
Pero antes de que pudiera,
Hacerlo ella me abandonó
Y destrozó mi corazó.

– Înţelegi ce cîntă? întrebă Tracy în şoaptă.

– Da: *„Am vrut să-mi părăsesc amantul, dar înainte de a putea, m-a părăsit el pe mine şi mi-a zdrobit inima“.*

O dansatoare veni în centrul scenei. Începu cu un simplu *zapateado*, un fel de step, din ce în ce mai repede sub pulsaţiile tot mai grăbite ale ghitarei. Ritmul se însufleţi şi dansul se prefăcu într-o violenţă senzuală, o varietate de paşi şi de mişcări primitive care se născuseră în peşterile ţiganilor cu sute de ani în urmă. Şi pe măsură ce muzica devenea mai intensă şi mai excitantă, lunecînd de la o mişcare la alta a dansului clasic, de la *alegria* la *fandanguillo*, la *zambra* şi la *seguiriya*, şi pe măsură ce ritmul frenetic devenea tot mai tumultuos, izbucneau strigăte de încurajare de la artiştii aflaţi pe marginea scenei.

Strigăte de *„Olé tu madre“* şi *„Olé tus santos“* şi *„Anda, anda“*, tradiţionalele *paleos* şi *piropos*, sau strigăte de încurajare care-i impulsionau pe dansatori să se lase prinşi de ritmuri tot mai sălbatice, mai impetuoase.

Cînd muzica şi dansul sfîrşiră abrupt, asupra barului se lăsă o clipă de tăcere vibrantă, după care izbucniră ropote de aplauze.

– E colosală! exclamă Tracy.

– Aşteaptă să vezi, o îndemnă Jeff.

O a doua femeie păşi în centrul scenei. Avea o frumuseţe sumbră, castiliană şi părea extrem de dis-

tantă, total detaşată de prezenţa publicului. Ghitarele porniră să suspine un *bolero* melancolic, într-o tonalitate minoră, un *canto* cu rezonanţe de melopee orientală. Un bărbat se alătură dansatoarei şi castanietele începură să păcăne într- un ritm susţinut, înnebunitor.

Dansatorii aşezaţi pe margini îi se alăturară cu un *jaleo* şi cu bătăile din palme care însoţesc dansul *flamenco*, iar plesnetele palmelor însufleţeau muzica şi mişcările dansului, înfierbîntîndu-le, exaltîndu-le, pînă ce întreaga încăpere păru să se învirtejească în ecourile acelui *zapateado*, bătaia hipnotică a degetelor picioarelor, apoi a călcîielor şi a întregii tălpi, care ţăcăne iscînd o nesfîrşită variaţie de tonuri şi senzaţii ritmice.

Trupurile dansatoarelor păreau să se respingă şi să se reîmpreuneze într-o crescîndă frenezie de dorinţă, pînă ce ajungeau să se contopească într-o împlinire nebună, violentă, animalică, fără ca măcar să se fi atins, ajungînd la un punct paroxistic, sălbatic, pătimaş, care stîrnea ţipetele spectatorilor. Cît luminile se stingeau şi se reaprindeau, mulţimea urla, şi Tracy se pomeni strigînd laolaltă cu ceilalţi. Spre stînjeneala ei, se simţea excitată sexual. Se temea să întîlnească privirea lui Jeff. Aerul dintre ei trepida de tensiune. Tracy îşi coborî privirile asupra mesei şi-i văzu mîinile virile, bronzate, aproape că le simţi dezmierdîndu-i trupul, încet, încet, mai repede, mînate de urgenţa dorinţei... Îşi lăsă mîinile ei în poală, ca să le ascundă tremurul.

În drumul de înapoiere la hotel, îşi vorbiră foarte puţin. Ajunsă la uşa camerei ei, Tracy se întoarse şi

începu să spună:

– A fost o...

Dar buzele lui Jeff se lipiră de ale ei şi braţele ei îl încolăciră şi îl ţinură strîns lipite de ea.

– Tracy...?

Cuvîntul de pe buzele ei era da, şi îi trebui întreaga voinţă şi tărie ca să spună:

– Jeff, a fost o zi foarte obositoare. Mi-e somn.

– A!

– Cred că mîine voi rămîne toată ziua în cameră, să mă odihnesc.

Îi răspunse cu o voce stăpînită:

– Foarte bine. Probabil că şi eu voi face la fel.

Dar nici unul dintre ei nu-l credea pe celălalt.

29

A doua zi dimineaţa la ora 10, Tracy stătea la coada lungă de la intrarea în muzeul *Prado*. Cînd uşile se deschiseră, un gardian în uniformă începu să manevreze o mică barieră rotitoare, care nu permitea intrarea decît a unui singur vizitator o dată.

Tracy cumpără un bilet şi se amestecă în mulţimea care umplea marea rotondă. Daniel Cooper şi detectivul Pereira se aflau în spatele ei, iar Cooper începu să fie cuprins de o mare febrilitate. Era convins că Tracy Whitney nu se afla acolo în calitate de simplă vizitatoare. Oricare ar fi fost planul ei,

începuse.

Tracy colindă din sală în sală, înaintînd lent prin saloanele pline cu picturi de Rubens, Tizian, Tintoretto, Bosch, şi de Domenikos Theotokopoulos, care a devenit ilustru sub porecla El Greco. Goya era expus într-o galerie specială jos, la parter.

Tracy observă că la intrarea fiecărei săli se găsea cîte un gardian în uniformă, postat lîngă un buton roşu de alarmă. Ştia bine că în clipa cînd suna alarma, toate intrările şi ieşirile din muzeu se blocau şi nu mai exista nici o şansă de scăpare

Se aşeză pe bancheta din centrul sălii Muzeelor, care expunea maeştri flamanzi din secolul al optsprezecelea şi îşi lăsă privirile în jos, examinînd podeaua. În dreptul fiecărei uşi, se vedea cîte un dispozitiv rotund, roşu. Probabil că de aici se declanşau noaptea razele infraroşii. În alte muzee pe care le vizitase Tracy, gardienii arătau de obicei plictisiţi şi somnoroşi, şi acordau prea puţină atenţie puhoiului de turişti vorbăreţi, dar aici, gardienii păreau alerţi şi vigilenţi. În toate muzeele din lume, capodoperele de artă fuseseră deteriorate şi degradate de către fanatici, dar muzeul *Prado* îşi lua toate măsurile ca aici să nu se poată întîmpla aşa ceva.

În zeci de săli, feluriţi artişti se instalaseră pe scăunaşe, cu şevaletul în faţă, ca să copieze operele marilor maeştri. Muzeul permitea acest lucru, dar Tracy observă că gardienii îi supravegheau pînă şi pe copiatori.

Cînd termină de vizitat sălile de la etaj, Tracy coborî la parter, la galeria *Francisco de Goya*.

Detectivul Pereira îi şopti lui Cooper:

– Vezi, nu face decît să se uite. E...

– Te înşeli, răspunse Cooper şi începu să coboare scara.

Tracy avu impresia că expoziţia *Goya* era şi mai straşnic păzită decît celelalte, şi, într-adevăr, merita. Perete după perete ofereau o incredibilă desfăşurare de frumuseţe eternă şi Tracy se mişca de la o pînză la alta de-a dreptul vrăjită de geniul artistului. *Autoportretul* lui Goya, în care se reprezentase ca un Pan între două vîrste... superb coloratul portret înfăţişînd *Familia lui Carol al IV-lea... Maja îmbrăcată* şi faimoasa *Maja nudă*.

Şi iată, lîngă *Sabatul vrăjitoarelor*, îţi lua ochii *Puerto*. Tracy se opri şi-l privi lung, inima ei îşi accelerase bătăile. În primul plan al tabloului se vedea un grup de vreo doisprezece bărbaţi şi femei, în ţinute elegante, stînd în faţa unui zid de piatră, în timp ce în fundal, desluşindu-se printr-o ceaţă luminoasă, se decupau siluetele unor bărci pescăreşti, într-un golf, şi a unui far îndepărtat. În colţul de jos din stînga tabloului, se descifra semnătura lui Goya.

Tabloul acesta era obiectivul ei. O jumătate de milion de dolari.

Tracy privi în jur. La intrarea în sală era postat un gardian. În spatele lui, pe coridorul lung care ducea la celelalte săli, se înşirau alţi gardieni. Rămase locului mult timp, studiind *Puerto*. Cînd dădu să plece, un grup nou de turişti tocmai cobora scara. În mijlocul acestora îl zări pe Jeff Stevens. Tracy întoarse capul şi se grăbi să iasă pe uşa laterală, înainte ca Jeff să o fi putut observa.

„Va fi o cursă pasionantă, domnule Stevens, şi am

de gînd să o cîştig eu", îi spuse Tracy în sinea ei.

– Plănuieşte să fure un tablou din *Prado*.

Comandantul Ramiro se uită la Daniel Cooper ca la un nebun.

– *Cagajon!* exclamă el. Nimeni nu poate fura un tablou din *Prado*.

– A stat acolo întreaga dimineaţă, stărui Cooper cu îndărătnicie.

– La *Prado* nu a existat niciodată vreun furt şi nici nu va exista vreodată. Şi ştii de ce? Pentru că e imposibil.

– N-o să încerce ea una dintre căile obişnuite. Trebuie protejate gurile de aerisire ale muzeului, pentru eventualitatea unui atac cu gaze. Dacă gardienii beau cafea în timpul orelor de serviciu, trebuie văzut de unde o iau şi dacă nu cumva e drogată. Controlaţi apa de băut...

Limitele răbdării comandantului Ramiro fuseseră depăşite. Era destul de neplăcut că întreaga săptămînă trecută trebuise să aibă de-a face cu americanul ăsta mitocan şi respingător şi că irosise timpul valoros al oamenilor lui punîndu-i s-o urmărească permanent pe Tracy Whitney, cînd şi aşa bugetul alocat pentru *Policia Nacional* era destul de redus; şi acum, să se mai confrunte cu acest *pito* care-l învăţa pe el cum să-şi conducă departamentul lui de poliţie; nu mai putea suporta.

– *Señor*, te rog să nu mă mai înveţi ce trebuie să

fac. Și acum, dacă nu mai ai altceva să-mi spui, eu sînt un om extrem de ocupat.

Cooper rămase locului, puternic frustrat.

– Atunci, o să continui supravegherea de unul singur.

Comandantul zîmbi:

– Ca să aperi muzeul *Prado* de teribila amenințare a unei femei? N-ai decît, *señor* Cooper. În felul ăsta o să pot dormi liniștit noaptea.

30

„Şansele de reuşită sînt extrem de limitate, îi spusese Gunther Hartog. *Va fi necesară o doză sporită de ingeniozitate".*

„Ăsta-i eufemismul secolului", se gîndi Tracy.

Privea pe fereastra apartamentului ei direct spre luminatorul muzeului, recapitulînd în minte tot ce ştia despre *Prado*. Era deschis de la 10 dimineaţa la 6 seara şi în tot acest timp sistemele de alarmă erau deconectate, dar gardienii stăteau postaţi la fiecare uşă şi în fiecare sală.

„Chiar dacă cineva ar reuşi să desprindă un tablou

de pe perete, se gîndi Tracy, *n-are cum să-l scoată afară".* La ieşire toate genţile şi bagajele erau controlate.

Studie acoperişul muzeului şi se gîndi la posibilitatea unei incursiuni nocturne. Dar existau mai multe handicapuri. Primul dintre ele consta în marea vizibilitate. Tracy studiase reflectoarele care se aprindeau noaptea, inundînd acoperişul în lumină, făcîndu-l vizibil de la kilometri depărtare. Şi chiar dacă ai fi reuşit să te strecori în clădire neobservat, se ridica problema razelor infraroşii din interior şi a gardienilor de noapte.

Prado părea inexpugnabil.

Oare Jeff ce-o fi maşinînd? Tracy era convinsă că şi el îşi va încerca şansele cu Goya. *„Aş da orice să ştiu ce coace în mintea lui şireată",* îşi spunea ea. Dar de un lucru era sigură: n-o să-l lase să i-o ia înainte. Trebuia să găsească ea o cale.

A doua zi dimineaţa se reîntoarse la *Prado.* Nimic nu se schimbase decît chipurile vizitatorilor. Tracy îl căută cu atenţie pe Jeff printre ei, dar nu-l mai văzu. *„Probabil că şi-o fi făcut deja un plan cum să-l fure, îşi spuse ea. Nemernicul! Şi-a folosit toate farmecele faţă de mine numai ca să-mi distragă atenţia şi să mă împiedice să ajung înaintea lui la tablou".*

Îşi înfrînă mînia şi o înlocui cu o gîndire logică, limpede şi rece.

Se duse din nou să contemple tabloul *Puerto* şi privirile i se plimbară pe pînzele din jur, pe gardienii vigilenţi, pe pictorii amatori aşezaţi pe scăunaşe în faţa şevaletelor, pe mulţimea de turişti care intrau şi ieşeau din săli, şi în timp ce privea toate acestea cu

atenţie, inima începu să-i bată furtunos.

„Ştiu cum am s-o fac!"

Dădu un telefon dintr-o cabină publică de pe Gran Via şi Daniel Cooper, care o urmărea din uşa unei cafenele de peste drum, şi-ar fi dat salariul pe un an să ştie pe cine chemase Tracy. Era convins că dădea telefon în altă ţară, cu taxă inversă, astfel încît să nu poată fi înregistrat. Cooper era acut conştient de rochia ei de pînză de culoarea florilor de tei, pe care nu i-o văzuse încă, şi de faptul că picioarele îi erau goale în sandale. *„Ca bărbaţii să se poată uita la ele,* se gîndi Cooper. *Curva!"*

Clocotea de furie.

Convorbirea lui Tracy din cabina telefonică era pe terminate.

– Asigură-te că e iute de mînă, Gunther. Va avea la dispoziţie doar zece minute. Totul depinde de viteză.

Către: J.J.Reynolds
De la: Daniel Cooper
Subiect: Tracy Whitney
Dosar N Y-72-830-412
Strict confidenţial
„Convingerea mea este că subiectul se

găseşte la Madrid pentru a duce la îndeplinire o faptă infracţională majoră. Obiectivul este probabil Muzeul Prado. *Poliţia spaniolă refuză să coopereze, dar eu personal voi ţine subiectul sub observaţie şi îl voi prinde la momentul potrivit".*

Două zile mai tîrziu, la orele 9 dimineaţa, Tracy şedea pe o bancă în grădinile *Retiro*, frumosul parc din centrul Madridului, şi hrănea porumbeii. *Retiro*, cu lacul său, cu copacii graţioşi, cu iarba frumos tunsă şi scenele miniaturale pe care au loc spectacole pentru copii, constituie un magnet pentru madrileni.

Cesar Porretta, un bărbat în vîrstă, cu păr argintiu, adus de spate, se apropie pe alee şi, cînd ajunse la bancă, se aşeză lîngă Tracy, deschise o pungă de hîrtie şi începu să arunce firimituri păsărilor.

– *Buenos dias, señorita.*

– *Buenos dias.* Vezi vreo problemă?

– Nici una, *señorita*. Am nevoie doar de data şi ora exactă.

– Încă nu le ştiu, răspunse Tracy. Curînd.

Bătrînelul zîmbi, un zîmbet nuanţat.

– Poliţia o să înnebunească. Nimeni nu a mai încercat aşa ceva pînă acum.

– Tocmai de asta o să funcţioneze, pentru că nimeni nu se aşteaptă. O să primeşti veşti de la mine în curînd.

Aruncă porumbeilor o ultimă bucăţică de pîine şi se ridică. Se îndepărtă, rochia de mătase unduindu-i-se provocator în jurul genunchilor.

În timp ce Tracy discuta în parc cu Cesar Porretta, Daniel Cooper îi percheziţiona camera de la hotel. Pîndise din hol plecarea ei din hotel şi intrarea în parc. Cum Tracy nu-şi comandase micul dejun în cameră, Cooper presupuse că se ducea să-i ia în oraş. Îşi acordă treizeci de minute. Pătrunderea în apartamentul ei fusese o treabă simplă; doar să evite femeile de serviciu şi să folosească un şperaclu. Ştia ce venise să caute: copia unui tablou. Nu avea idee cum ar fi putut Tracy să substituie copia în locul originalului, dar avea convingerea că ăsta era planul ei.

Cercetă apartamentul cu o eficienţă rapidă şi silenţioasă, fără să-i scape nimic şi lăsînd dormitorul la urmă. Se uită prin garderob, îi examină rochiile, apoi biroul. Deschise toate sertarele din cameră, unul cîte unul. Erau pline cu chiloţaşi şi sutiene şi ciorapi colanţi. Scoase o pereche de chiloţi roz şi şi-i frecă de faţă, imaginîndu-şi carnea parfumată care îi umplea. Brusc, întreaga încăpere părea impregnată de mireasma ei. Puse chiloţii la loc şi se uită prin celelalte sertare. Nici urmă de tablou.

Cooper intră în sala de baie. Cada era încă perlată de stropi de apă. Trupul ei zăcuse acolo, acoperit de apă caldă ca pîntecele matern. Cooper o putea vedea

pe Tracy în cadă, goală, apa mingîindu-i sînii, în timp ce şoldurile i se ondulau în sus şi în jos. Simţi un început de erecţie. Luă prosopul umed de pe cadă şi şi-l duse la buze. Mireasma trupului ei îl învălui, ameţindu-l, în timp ce-şi trăgea în jos, în grabă, fermoarul de la pantaloni. Frecă o bucată de săpun ud în prosop şi începu să se mîngîie cu el, în faţa oglinzii, privindu-se în ochii febrili.

Cîteva minute mai tîrziu ieşi din apartament, la fel de discret cum intrase, şi se duse direct în cea mai apropiată biserică.

A doua zi dimineaţa, cînd Tracy ieşi din hotelul *„Ritz"*, Daniel Cooper veni după ea. Se stabilise acum între ei o intimitate care nu existase înainte. Îi cunoştea mirosul; o văzuse în cadă, îi urmărise trupul gol unduindu-se în apa caldă. Îi aparţinea lui; era a lui ca să o distrugă. O urmări în timp ce se plimba pe Gran Via, examinînd mărfurile din prăvălii; o urmă într-un supermarket mare, avînd grijă să rămînă neobservat. O văzu vorbind cu o funcţionară, apoi îndreptîndu-se la toaleta pentru doamne. Cooper rămase lîngă uşă, frustrat. Era singurul loc unde nu o putea urma.

Dacă Cooper ar fi putut intra, ar fi văzut-o pe Tracy stînd de vorbă cu o femeie grasă, grosolană, de vîrstă mijlocie.

– *Mañona*, spuse Tracy în timp ce-şi aplica un strat de ruj proaspăt pe buze. Mîine dimineaţă, la unsprezece.

Femeia clătină din cap:

– Nu, *señorita*. N-o să vrea. Nici c-aţi fi putut nimeri o zi mai nepotrivită. Mîine soseşte prinţul de Luxembourg într-o vizită oficială şi ziarele anunţă că va petrece o oră la muzeul *Prado*. Întreg muzeul o să roiască de securitate şi de gărzi poliţieneşti.

– Cu atît mai bine. Rămîne pe mîine.

Tracy se îndreptă spre uşă şi femeia privi în urma ei, mormăind:

– *La cucha es loca...*

Suita regală era programată să apară la *Muzeul Prado* la orele 11 fix, iar străzile din jur fuseseră împrejmuite de *Guardia Civil*. Din pricina unei întîrzieri la ceremonia de primire de la palatul prezidenţial, anturajul nu a sosit decît în preajma prînzului. În cele din urmă, se auzirâ vuietele sirenelor şi poliţiştii pe motocicletele apărură, escortînd o procesiune de vreo şase limuzine negre, pînă în faţa scărilor muzeului.

La intrare, directorul muzeului, Christian Machada, aştepta cu nervozitate sosirea Alteţei Sale.

Machada făcuse o inspecţie matinală pentru a se asigura că totul e în ordine, iar gardienii primiseră dispoziţia de a fi cît se poate de vigilenţi. Directorul era mîndru de muzeu, şi voia să-i producă principelui o impresie deosebit de bună.

„Nu strică niciodată să ai prieteni sus-puşi, se gîndise Machada. *Quien sabe? S-ar putea chiar să fiu invitat în seara asta la dineul oferit în cinstea Alteţei*

Sale la palatul prezidenţial".

Singurul regret al lui Christian Machada era că nu exista nici o cale de a stăvili hoardele de turişi care invadau muzeul. Dar gărzile de corp ale prinţului şi gărzile de securitate ale muzeului vor veghea la protecţia oaspetelui. Totul fusese pregătit.

Turul regal începu sus, la etaj. Directorul îl întîmpină cu efuziune pe Alteţea Sa şi îl conduse, însoţit de gărzi înarmate, prin rotondă şi în sălile unde erau expuse operele pictorilor spanioli din secolul al şaisprezecelea: Juan de Juanes, Pedro Machuca, Fernando Yañez.

Prinţul înainta încet, admirînd splendorile care i se înfăţişau. Era un patron al artelor şi adora pictorii care reuşeau să reînvie trecutul şi să-i confere eternitate. Cum el însuşi nu avea nici un dram de talent, prinţul îi privea cu oarecare invidie pe pictorii aşezaţi în faţa şevaletelor, încercînd să smulgă o scînteie de geniu de la marii lor înaintaşi.

După ce suita oficială termină vizitarea saloanelor de la etaj, Christian Machada spuse cu mîndrie:

– Şi acum, cu îngăduinţa Alteţei Voastre, vă voi conduce la parter unde avem *Colecţia Goya.*

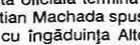

Tracy petrecuse o dimineaţă care o călcase pe nervi. Cînd prinţul nu sosi la *Prado* la ora 11, aşa cum fusese programat, Tracy intrase în panică. Toate aranjamentele ei fuseseră sincronizate la secundă, dar pentru a intra în funcţiune era nevoie de prezenţa

prințului.

Se învîrtea dintr-o sală în alta, amestecîndu-se prin mulțime, pentru a evita să atragă atenția. *„Nu vine,* își spuse Tracy în cele din urmă. *Va trebui să amîn totul".* Și chiar în acel moment auzi din stradă sunetul sirenelor.

Supraveghind-o pe Tracy dintr-un unghi avantajos din sala vecină, și Daniel Cooper auzi sirenele. Rațiunea îi spunea că era cu neputință să fure cineva un tablou din muzeu dar, în același timp, instinctul îi spunea că Tracy Whitney avea de gînd s-o facă și Daniel Cooper avea încredere în instinctul lui. Veni mai aproape de ea, ascuns de mulțime. Intenționa să nu o scape nici o clipă din ochi.

Tracy se afla în sala vecină cu cea în care era expus *Puerto.* Prin ușa deschisă, îl putea vedea pe gîrbovitul Cesar Porretta așezat în fața unui șevalet și copiind *Maja îmbrăcată* de Goya, care atîrna lîngă *Puerto.* La un metru depărtare se afla un gardian. În sala în care se găsea Tracy, o pictoriță așezată în fața unui șevalet copia cu rîvnă *Lăptăreasa din Bordeaux,* încercînd să capteze cafeniurile și verdele strălucitor din pînza lui Goya.

Un grup de turiști japonezi năvăliră în salon, sporovăind ca un stol de păsări exotice. *„Acum!"* își spuse Tracy. Acesta era momentul pe care-l așteptase și inima începu să-i bată cu atîta putere, încît se temu că ar putea s-o audă și gardianul. Se feri din drumul grupului japonez, mergînd de-a-ndăratelea în direcția pictoriței. Cînd un japonez trecu razant prin fața ei, Tracy căzu pe spate, ca și cum ar fi fost împinsă și o lovi pe pictoriță, proiectînd-o pe podea

cu şevalet, cu pînză, şi cu vopsele cu tot.

– Oh! Sînt dezolată, exclamă Tracy. Daţi-mi voie să vă ajut.

Cînd dădu s-o ridice pe pictoriţa prăbuşită, tocurile pantofilor lui Tracy călcară în vopselele împrăştiate, mînjind podeaua cu dîre colorate. Daniel Cooper, care văzuse totul, veni repede lîngă ea, cu toate simţurile încordate. Era convins că Tracy Whitney făcuse prima mişcare a planului ei.

Gardianul se repezi la locul accidentului, strigînd:

– *Qué pasa? Qué pasa?*

Întîmplarea atrăsese atenţia turiştilor, care se îngrămădiră în jurul femeii căzute, întinzînd peste tot vopseaua din tuburile călcate în picioare, schiţînd fără voie imagini groteşti pe podeaua de lemn. Se crease o dezordine îngrozitoare şi printul trebuia să apară dintr-un moment în altul. Gardianul intrase în panică. Răcni:

– *Sergio! Ven aca! Pronto!*

Tracy îl văzu pe gardianul din sala alăturată venind în fugă să dea o mînă de ajutor. Cezar Porretta rămăsese singur în salon cu *Puerto*.

Tracy se afla în mijlocul zăpăcelii generale. Cei doi gardieni încercau în zadar să împingă turiştii în afara zonei mînjite cu vopsea.

– Chemaţi-l pe director! strigă Sergio. *En segnida.*

Celălalt gardian se repezi spre scări.

– *Que birria!* Ce mizerie! striga întruna.

Două minute mai tîrziu, Chiristian Machada apăru pe scena dezastrului. Directorul aruncă o privire îngrozită şi zbieră:

– Chemaţi imediat nişte femei de serviciu! Repe-

de! Cu cîrpe şi cu terebentină. *Pronto!*

Un asistent tînăr fugi să cheme femeile. Machada se întoarse spre Sergio:

– Întoarce-te imediat la post! îi comandă cu severitate.

– Da, domnule.

Tracy îl urmări pe gardian croindu-şi drum prin mulţime spre sala unde lucra Cesar Porretta.

Cooper nu-şi luase nici o clipă ochii de la ea. Aşteptase mişcarea următoare. Dar aceasta nu venise. Tracy nu se apropiase de nici unul dintre tablouri şi nu luase legătura cu nici un complice. Nu făcuse decît să răstoarne un şevalet şi să împrăştie nişte vopsea pe jos. Dar Cooper era sigur că o făcuse deliberat. Cu ce scop, însă? Într-un fel, se simţea convins că ceea ce plănuise ea se şi întîmplase. Se uită de jur împrejur la pereţii sălii. Nu lipsea nici un tablou.

Se duse repede în sala alăturată. Acolo nu era nimeni decît gardianul şi un bătrînel cocoşat aşezat în faţa unui şevalet şi copiind *Maja îmbrăcată*. Toate tablourile erau la locul lor. Şi totuşi, ceva nu era în regulă, iar Cooper o ştia.

Se duse repede la directorul înnebunit, pe care îl cunoscuse cu cîtva timp înainte.

– Am motive să cred, izbucni Cooper, că în ultimele cîteva minute s-a furat un tablou de aici.

Christian Machada se holbă la americanul cu ochi aprigi.

– Ce tot vorbeşti? Dacă s-ar fi întîmplat aşa ceva, gardienii ar fi dat alarma.

– Cred că, într-un anumit fel, un fals a fost substituit în locul unui tablou original.

Directorul îi adresă un zîmbet îngăduitor.

– Teoria dumitale are o hibă, *señor*. Publicul nu ştie, dar în spatele fiecărui tablou sînt ascunşi sensori. Şi dacă cineva ar încerca să desprindă un tablou de pe perete – ori dacă a avut loc o substituţie, originalul trebuia dat jos – s-ar fi declanşat imediat alarma.

Daniel Cooper tot nu era satisfăcut:

– S-ar putea ca sistemul de alarmă să fie deconectat?

– Nu. Dacă cineva ar tăia cablul, acest lucru ar declanşa pe loc alarma. *Señor*, e imposibil să fure cineva un tablou din acest muzeu. Securitatea noastră e impermeabilă la nebuni.

Cooper rămase locului, tremurînd de frustrare. Tot ce-i spusese directorul era convingător. Furtul părea într-adevăr imposibil. Dar de ce Tracy Whitney răsturnase deliberat vopselele acelea? Cooper nu se dădea bătut.

– Fă-mi o favoare. Vrei să ceri personalului dumitale să cerceteze în întregul muzeu dacă nu lipseşte ceva? Pe mine mă găseşti la hotel.

Daniel Cooper nu mai putea face nimic altceva.

În acea seară, la ora 7, Christian Machada îi telefonă lui Cooper.

– *Señor*, eu însumi am făcut verificarea. Fiecare pînză e la locul ei. Din muzeu nu lipseşte nimic.

Deci aşa stăteau lucrurile. După toate aparenţele, fusese într-adevăr un accident. Dar Daniel Cooper, cu instinctul lui de hăituitor, simţea că Tracy îi scăpase din nou.

Jeff o invitase pe Tracy să ia masa de seară cu el în sufrageria mare a hotelului *„Ritz"*.

– În seara asta arăţi deosebit de radioasă, o complimentă Jeff.

– Mulţumesc. Într-adevăr mă simt minunat.

– Datorită companiei mele. Tracy, vino cu mine săptămîna viitoare la Barcelona. E un oraş fascinant. O să-ţi placă.

– Îmi pare rău, Jeff. Nu pot. Plec din Spania.

– Zău? În vocea lui se simţea regretul. Cînd?

– Peste cîteva zile.

– Ah! Sînt dezamăgit.

„În curînd ai să fii şi mai dezamăgit, îi spuse Tracy în gînd, *şi anume cînd ai să afli că am furat Puerto".* Se întreba cum o fi avut el de gînd să subtilizeze tabloul. Dar nu mai avea importanţă. *„L-am păcălit pe Jeff Stevens cel deştept",* se gîndi Tracy. Şi totuşi, dintr-un motiv inexplicabil, Tracy simţea o uşoară părere de rău.

Christian Machada şedea la biroul lui, gustîndu-şi cafeaua neagră, tare, pe care o lua în fiecare dimineaţă şi felicitîndu-se pentru succesul constituit de vizita prinţului. Cu excepţia regretabilului incident al vopselelor împrăştiate, totul decursese conform programului. Îi părea bine că prinţul şi suita lui putuseră fi reţinuţi pînă se isprăvise curăţatul vopselelor. Directorul zîmbi gîndindu-se la idiotul de american care încercase să-l convingă că cineva furase un

tablou din *Prado*. *„Aşa ceva nu s-a întîmplat nici în trecut, şi nu se va întîmpla nici acum şi nici în viitor"*, gîndi el cu îngîmfare.

Secretara intră în birou:

– Scuzaţi-mă, domnule. A venit un domn care doreşte să vă vadă. Mi-a cerut să vă dau asta.

Îi întinse o scrisoare. Purta antetul *Kunsthaus Museum* din Zürich.

„Stimate coleg,

Prin această scrisoare vreau să vi-l recomand pe Monsieur Henri Rendell, expertul nostru principal în probleme de artă. Monsieur Rendell face un tur al muzeelor din lumea întreagă, şi ţine mult să vadă incomparabilele dumneavoastră colecţii. Aş aprecia profund orice amabilitate aţi avea faţă de el".

Scrisoarea era semnată de custodele muzeului din Zürich.

„Mai devreme sau mai tîrziu, se gîndi bucuros directorul, *toată lumea vine la mine".*

– Poftească-l înăuntru.

Henri Rendell era un bărbat înalt, distins, cu un început de chelie şi un puternic accent elveţian. Cînd îşi strînserâ mîinile, Machada observă că vizitatorului său îi lipsea arătătorul mîinii drepte. Henri Rendell i se adresă:

– Vă sînt recunoscător pentru amabilitate. E prima oară cînd vizitez Madridul şi aştept cu nerăbdare să admir renumitele dumneavoastră capodopere.

Christian Machada îi răspunse cu modestie:

– Nu cred că veţi fi deziluzionat, *Monsieur* Rendell.

Vă rog veniţi cu mine. Vă voi însoţi eu însumi.

Înaintau încet prin rotonda cu maeştrii flamanzi, cu Rubens şi discipolii săi; intrară apoi în galeria centrală, plină de maeştrii spanioli, şi Henri Rendell studia fiecare pictură cu mare atenţie. Cei doi îşi vorbeau ca de la expert la expert, evaluînd stilurile diferiţilor artişti, perspectiva şi simţul coloristic.

– Şi acum, spuse directorul, pentru mîndria Spaniei!

Îl conduse pe oaspetele său jos, în *galeria Goya.*

– E o desfătare pentru ochi! exclamă Henri Rendell, copleşit. Vă rog! Daţi-mi voie să stau pur şi simplu şi să admir.

Christian Machado îl aşteptă, bucurîndu-se de veneraţia oaspetelui.

– În viaţa mea nu am văzut ceva atît de magnific! declară Rendell. Se plimbă încet prin salon, studiind fiecare tablou în parte. *Sabatul vrăjitoarelor!* exclamă el. Strălucit!

Mai făcură cîţiva paşi.

– *Autoportretul* lui Goya – fantastic!

Christian Machada exulta.

Rendell se opri în faţa tabloului *Puerto.*

– Un fals foarte reuşit, spuse el şi dădu să treacă mai departe.

Directorul îl prinse de braţ.

– Ce? Ce-aţi spus, *señor?*

– Am spus că e un fals foarte reuşit.

– Vă înşelaţi amarnic, spuse Machada indignat.

– N-aş crede.

– E cert că vă înşelaţi, răspunse Machada înţepat. Vă asigur că e autentic. Ştiu de unde provine.

Henri Rendell se apropie de tablou şi îl examină mai de-aproape.

– Atunci şi proveniența lui a fost falsificată. Tabloul ăsta a fost pictat de discipolul lui Goya, Eugenio Lucas y Padilla. Ştiţi, probabil, că Lucas a pictat sute de falsuri Goya.

– Bineînţeles că ştiu, i-o trînti Machada. Dar acesta nu este unul dintre falsuri.

Rendell înălţă din umeri:

– Mă înclin în faţa judecăţii dumneavoastră.

Şi dădu să treacă înainte.

– Eu însumi am achiziţionat tabloul ăsta. A trecut prin testul spectografic, prin testul de pigment...

– Nu mă îndoiesc. Lucas a pictat în aceeaşi perioadă ca şi Goya şi a folosit aceleaşi materiale. Henri Rendell se aplecă să studieze semnătura din colţul tabloului. Puteţi să vă asiguraţi în modul cel mai simplu, dacă doriţi. Duceţi tabloul în sala dumneavoastră de restaurare şi examinaţi semnătura. Chicoti amuzat. Orgoliul lui Lucas îl făcea să-şi semneze propriile picturi, iar punga îl obliga să falsifice numele lui Goya, scriindu-l peste numele lui, ceea ce ducea la o creştere enormă a preţului tabloului. Rendell îşi consultă ceasul. Vă rog să mă scuzaţi. Mi-e teamă că am întîrziat la o altă întîlnire. Vă mulţumesc mult că mi-aţi împărtăşit din comorile dumneavoastră.

– Pentru puţin, răspunse directorul cu răceală.

„Omul ăsta e, fără îndoială, un imbecil", se gîndi Machada.

– Dacă vă pot fi cu ceva de ajutor, mă găsiţi la Villa Magna. Şi vă mulţumesc încă o dată, *señor*.

Henri Rendell plecă. Christian Machada se uită

după el. Cum îndrăznea elveţianul ăsta idiot să insinueze că acest preţios Goya ar fi un fals?

Se întoarse şi se uită din nou la tablou. Era frumos, o capodoperă. Se aplecă să studieze semnătura lui Goya. Perfect normală. Şi totuşi, ar fi fost posibil? Sămînţa de îndoială fusese sădită. Toată lumea ştia că Eugenio Lucas y Padilla, contemporanul lui Goya, pictase sute de Goya false, făcîndu-şi o carieră din semnătura falsă a maestrului. Machada plătise trei milioane şi cinci sute de mii de dolari pentru *Puerto*. Dacă fusese cumva înşelat, aceasta ar însemna o notă foarte proastă pentru el, ceva la care n-ar suporta măcar să se gîndească.

Henri Rendell spusese un lucru just. Exista, într-adevăr, un mijloc foarte simplu de a-i verifica autenticitatea. O să facă testul semnăturii şi pe urmă o să-i telefoneze lui Rendell şi o să-i sugereze, în mod politicos, să-şi schimbe profesia.

Directorul îşi chemă asistentul şi-i dădu dispoziţia ca *Puerto* să fie dus în sala de restaurări.

Supunerea unei capodopere la test este o operaţie foarte delicată. Dacă e făcută fără grijă, poate distruge ceva care e şi de nepreţuit şi de neînlocuit. Restauratorii de la *Prado* erau mari specialişti. Majoritatea dintre ei proveneau din rîndurile pictorilor lipsiţi de succes, care hotărîseră să se rezume la munca de restaurare, pentru a putea rămîne măcar în vecinătatea artei lor atît de dragi. De obicei, începeau ca

ucenici, studiind cu maeştri ai restaurării, şi le trebuiau ani întregi de muncă pînă să devină asistenţi restauratori şi pînă să li se dea pe mînă capodopere, la care lucrau întotdeauna sub supravegherea unor maeştri mai vîrstnici.

Juan Delgado, omul care răspundea de restaurări la *Muzeul Prado*, aşeză tabloul *Puerto* pe un dispozitiv special de lemn, urmărit de privirile lui Christian Machada.

– Vreau să testezi semnătura, îi ceru directorul.

Delgado se feri să-şi arate surprinderea.

– *Si, Señor* Director.

Turnă alcool isopropil pe un ghemotoc de vată, pe care-l aşeză pe masă, lîngă tablou. Pe un alt tampon turnă petrol distilat, agentul neutralizator.

– Sînt gata, *señor*.

– Atunci începe. Dar cu mare atenţie.

Machada constată că, subit, i se tăiase respiraţia. Îl urmări pe Delgado care luă primul ghemotoc de vată şi atinse uşor litera G din semnătura lui Goya. Instantaneu, Delgado luă şi al doilea ghemotoc şi neutralizâ zona, astfel încît alcoolul să nu poată pătrunde prea adînc. Cei doi bărbaţi examinară pînza.

Delgado se încruntă.

– Îmi pare rău, dar încă nu pot să vă spun nimic. Trebuie să folosesc un solvent mai puternic.

– Fă-o! ordonă directorul.

Delgado deschise o altă sticlă. Turnă cu grijă dimenthyl pe un alt tampon de vată şi atinse din nou prima literă a semnăturii, aplicînd instantaneu şi cel de al doilea tampon. Camera se umplu de un miros pătrunzător, înţepător, de chimicale. Christian Machada stătea nemişcat, cu privirile aţintite pe

tablou, neputînd să creadă ceea ce vedea. Litera G din numele lui Goya dispărea şi în locul ei apărea, foarte vizibil, litera L.

Delgado întoarse spre el o faţă albă ca varul:

– Să... să continui?

– Da, răspunse Machado cu o voce răguşită. Continuă!

Încet, literă cu literă, semnătura lui Goya se dizolvă sub atingerea solventului, şi semnătura lui Lucas se materializă. Fiecare literă era ca un pumn în stomacul lui Machada. El, directorul unuia dintre cele mai importante muzee din lume, se lăsase înşelat! Va afla şi comitetul de conducere; va afla şi regele Spaniei; lumea întreagă va afla. Era ruinat.

Se întoarse, împleticindu-se, în biroul lui şi-i telefonă lui Henri Rendelll.

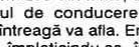

Cei doi stăteau faţă în faţă în biroul lui Machada.

– Ai avut dreptate, îi spuse directorul cu o voce strangulată. E un Lucas. Dacă se ava afla, toată omenirea va rîde de mine.

– Lucas a înşelat mulţi experţi, îl consolă Rendell. Şi, întîmplător, eu am mania colecţionării falsurilor lui.

– Am plătit trei milioane şi jumătate de dolari pe tabloul ăsta.

Rendell înălţă din umeri.

– Există vreo posibilitate să-ţi recuperezi banii?

Directorul clătină din cap cu disperare.

– L-am cumpărat direct de la o văduvă care pretin-

dea că tabloul era de trei generaţii în posesia familiei soţului ei. Dacă o dau în judecată, înseamnă să fiu tîrît prin tribunale, ceea ce va stîrni o foarte proastă publicitate pentru mine. Toate exponatele din acest muzeu vor deveni suspecte.

Henri Rendell părea să gîndească adînc.

– Nu văd nici un motiv de a face publicitate. De ce să nu le explici superiorilor dumitale ce s-a întîmplat, şi apoi să te descotoroseşti pe tăcute de Lucas? Ai să trimiţi tabloul la *Sotheby* sau la *Christie*, şi ai să-i laşi să-l scoată la licitaţie.

Machada clătină iar din cap.

– Nu. În felul ăsta toată lumea va afla povestea.

Faţa lui Rendell se ilumină.

– S-ar putea să ai noroc, spuse el. S-ar putea să-ţi găsesc eu un client dornic să-ţi cumpere acest Lucas. Le colecţionează. Şi e un om extrem de discret.

– Aş fi bucuros să scap de el. Nici nu vreau să-l vai văd în faţa ochilor. Un fals printre minunatele mele comori! Sînt de acord să-l dăruiesc, adăugă Machala cu amărăciune.

– Nu-i nevoie să-l dăruieşti. Clientul meu îţi va plăti probabil pentru el – să zicem cincizeci de mii de dolari. Să-i dau un telefon?

– Ar fi foarte amabil din partea dumitale, *señor* Rendell.

La o întrunire grăbită a comitetului de conducere al muzeului, s-a ajuns la concluzia că trebuie evitată

cu orice preţ dezvăluirea că unul dintre tablourile de frunte din *Prado* este un fals. S-a căzut de acord că lucrul cel mai prudent ar fi înlăturarea cît mai discretă şi cît mai grabnică a acelui tablou. Membrii comitetului, îmbrăcaţi în costume de culoare închisă, stăteau tăcuţi şi gravi. Nici unul dintre ei nu i-a adresat vreun cuvînt lui Machada, care asista la ţeşdinţă, fierbînd în suc propriu de atîta necaz.

În aceeaşi după-amiază s-a încheiat tranzacţia. Henri Rendell s-a dus la *Banca Spaniei* şi s-a întors cu un cec certificat de 50.000 de dolari, iar tabloul de Eugenio Lucas y Padilla i-a fost înmînat, învelit într-un ambalaj ordinar, menit să atragă cît mai puţin atenţia.

– Comitetul de conducere ar fi extrem de afectat dacă acest incident ar deveni public, îi spuse Machada cu delicateţe, dar eu sînt convins că clientul dumitale e un om discret.

– Te poţi bizui pe discreţia lui, îi făgădui Rendell.

Henri Rendell părăsi muzeul, luă un taxi care-l duse într-o zonă rezidenţială din nordul Madridului, urcă, ţinînd tabloul sub braţ, urcă treptele pînă la un apartament de la etajul trei şi bătu la uşă. Îi deschise Tracy. În spatele ei apăru Cesar Porretta. Tracy îi aruncă lui Rendell o privire întrebătoare şi el îi răspunse printr-un rînjet.

– Nu ştiau cum să se debaraseze de el mai repede, spuse Henri Rendell împăunîndu-se.

– Vino înăuntru, îl pofti Tracy.

Porretta luă tabloul şi îl aşeză pe o masă.

– Şi acum, spuse bătrînelul gîrbovit, veţi fi martorii unui miracol – Goya va fi readus la viaţă.

Lua o sticlă cu alcool mentolat şi o deschise.

Mirosul înţepător umplu pe dată încăperea. În timp ce Tracy şi Rendell îl urmăreau încordaţi, Porretta turnă puţin alcool pe o bucată de vată şi atinse cu ea semnătura lui Lucas, literă cu literă. Treptat, iscălitura lui Lucas începu să dispară. Dedesubt, apăru semnătura autentică a lui Goya.

Rendell privea ca siderat:

– Extraordinar! exclamă el.

– A fost ideea domnişoarei Whitney, recunoscu cocoşatul. Ea m-a întrebat dacă ar fi posibil să acopere semnătura originală cu una falsă, şi apoi aceasta să fie la rîndul ei acoperită cu numele original.

– Şi domnul Porretta şi-a dat seama cum poate fi totul realizat, adăugă Tracy zîmbind.

– A fost ridicol de simplu, adăugă Porretta cu modestie. Mi-a luat mai puţin de două minute. Toată problema consta în vopselele care trebuiau folosite. Întîi am acoperit semnătura lui Goya cu un strat de lac alb franţuzesc suprarafinat, ca s-o protejez. Pe urmă, peste lac am pictat numele lui Lucas cu o vopsea pe bază acrilică, vopsea care se usucă foarte repede. Şi pe deasupra, am imitat semnătura lui Goya cu o vopsea uleioasă, amestecată cu puţin lac. Cînd semnătura de pe deasupra a fost ştearsă, a apărut fireşte numele lui Lucas. Dacă ar fi mers mai departe, ar fi descoperit că sub numele lui Lucas se ascundea semnătura originală a lui Goya. Dar, desigur, nu le-a dat prin cap s-o facă.

Tracy le înmînă fiecăruia dintre ei cîte un plic gros şi le spuse:

– Vreau să vă mulţumesc la amîndoi.

– Oricînd mai aveţi nevoie de un expert de artă, vă

stau la dispoziţie, îi spuse Henri Rendell, făcînd un semn cu ochiul.

– Şi cum vă gîndiţi să scoateţi pictura din ţară? o întrebă Porretta.

– Va veni un mesager special să-l ia. Îl aştept.

Tracy le strînse mîinile la amîndoi şi plecă.

În drum spre hotelul *„Ritz"*, simţea că pluteşte de bucurie. *„Totul e o chestiune de psihologie"* îşi spuse ea. De la bun început, îşi dăduse seama că a fura un tablou din *Prado* ar fi fost o imposibilitate, aşa încît nu-i rămînea decît să-i inducă în eroare, să le creeze o stare de spirit care să-i determine să vrea să scape de tablou. Tracy îşi imaginâ mutra lui Jeff Stevens cînd avea să afle cum fusese tras pe sfoară şi izbucni în rîs.

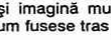

Aşteptă în apartamentul ei mesagerul şi, cînd acesta sosi, Tracy îi telefonă lui Porretta:

– Mesagerul e acum aici. Îl trimit să ia pînza. Fii atent să...

– Cum? Despre ce vorbeşti? răcni Porretta. Mesagerul dumitale a luat pictura acum o jumătate de oră.

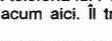

31

Paris
Miercuri, 9 iunie, ora prînzului.

În biroul lui din Rue Matignon, Gunther Hartog o consola pe Tracy:

– Înţeleg ce simţi în legătură cu întîmplarea de la Madrid, draga mea, dar Jeff Stevens a ajuns acolo înaintea ta.

– Ba nu, îl corectă Tracy cu amărăciune. Eu am ajuns prima. El a venit după mine.

– Dar Jeff a livrat tabloul. *Puerto* e acum în drum spre clientul meu.

După tot cît plănuise şi ticluise ea, Jeff Stevens i-o luase înainte. Stătuse liniştit, o lăsase pe ea să facă tot greul şi să-şi ia toate riscurile, şi în ultimul moment

apăruse calm cu prada. Ce trebuie să mai fi rîs tot timpul de ea. *„Eşti o persoană foarte specială, Tracy!"* Nu putea răbda valul de umilinţă care o copleşea cînd îşi aducea aminte de noaptea cu dansurile *flamenco*. *„Doamne Dumnezeule, cum m-am mai făcut de rîs!"*

– N-am crezut niciodată că aş fi în stare să omor pe cineva, îi spuse Tracy lui Gunther, dar pe Jeff Stevens l-aş sfîşia cu mare plăcere.

– Vai, draga mea. Te rog să n-o faci în camera asta, replică Gunther cu blîndeţe. Pentru că va sosi îndată.

– Ce facee? strigă Tracy sărind în picioare.

– Ţi-am spus că vreau să-ţi fac o nouă propunere. Şi la noua acţiune vei avea nevoie de un partener. După părerea mea, Jeff e singurul care...

– Mai curînd mr de foame! strigă Tracy. Jeff Stevens e omul cel mai josnic...

– Ah, am impresia că mi-am auzit numele! Stătea în uşă, radios. Tracy, iubito, arăţi şi mai superbă ca de obicei. Gunther, prietene, ce mai faci?

Cei doi bărbaţi îşi dădură mîna. Tracy rămase locului, împietrită de o furie rece. Jeff se uită la ea şi suspină:

– Eşti probabil supărată pe mine.

– Supărată! Eu... nu-şi putea găsi cuvintele.

– Tracy, dacă-mi dai voie să-ţi spun, am găsit că planul tău era strălucit. Vorbesc serios. Realmente strălucit. Ai făcut o singură greşeală. Să nu te mai

încrezi niciodată într-un elveţian căruia-i lipseşte degetul arătător.

Tracy respira adînc, încercînd să-şi redobîndească stăpînirea de sine. Se întoarse spre Gunther.

– O să vorbim mai tîrziu, Gunther.

– Tracy...

– Nu. Despre orice ar fi vorba, nu ţin să iau parte. Nu, atîta timp cît e amestecat şi el.

– Vrei măcar să asculţi ce am de spus? stărui Gunther.

– Nu are nici un rost. Eu...

– Peste trei zile, De Beers expediază un pachet de diamante în valoare de patru milioane de dolari, de la Paris la Amsterdam, cu un avion cargo *Air France*. Am un client foarte doritor să achiziţioneze acele pietre.

– De ce nu le deturnezi în drum spre aeroport? Prietenul tău aci de faţă e un expert în deturnări.

Nu-şi putuse reţine amărăciunea din glas.

„Pe Dumnezeul meu, e încîntătoare cînd e furioasă!" se gîndi Jeff.

– Diamantele sînt prea bine păzite. Le vom deturna în timpul zborului.

Tracy îl privi miratã:

– În timpul zborului? Într-un avion cargo?

– Avem nevoie de o persoană destul de mică încît să poată fi ascunsă într-una dintre lăzi. Cînd avionul îşi ia zborul, tot ce va avea de făcut această persoană este să iasă afară din ladă, să deschidă containerul De Beers, să scoată pachetul cu diamante, să pună în locul lui un duplicat care va fi pregătit din timp, şi să se reîntoarcă în ladă.

– Şi eu sînt destul de mică încît să încap într-o

ladă.

– *Eşti mai mult de atît*, Tracy, sublinie Gunther. Avem nevoie de o persoană inteligentă şi cu sînge rece.

Tracy păru să mediteze asupra propunerii.

– Îmi place planul, Gunther. Dar ce facem dacă nu-mi place ideea de a lucra cu el? Omul acesta e un escroc.

Jeff rîse:

– Şi ce altceva sîntem cu toţii, inimioara mea? Gunther ne oferă un milion de dolari dacă scoatem treaba asta la capăt.

– Un milion de dolari? întrebă Tracy uitîndu-se fix la Gunther.

Acesta încuviinţă din cap:

– Cîte o jumătate de milion pentru fiecare dintre noi.

– Şi raţiunea pentru care planul poate să funcţioneze este că eu am o legătură la rampa de încărcări a aeroportului. Ne va ajuta să organizăm totul. E un om de încredere.

– Spre deosebire de tine, ripostă Tracy. La revedere, Gunther.

Pluti afară din cameră. Gunther privi în urma ei.

– E într-adevăr furioasă pe tine, Jeff, din cauza chestiei de la Madrid. Mi-e teamă că n-o să accepte acţiunea nouă.

– Te înşeli, răspunse Jeff cu voioşie. O cunosc pe Tracy. Nu va fi în stare să reziste.

– Baloturile sînt sigilate înainte de a fi încărcate în avion, le explică Ramon Vauban. Acesta era un tînăr francez, cu o faţă bătrînicioasă care nu avea nimic comun cu vîrsta, şi cu ochi negri, morţi. Era încărcător la *Air France Cargo*, şi constituia cheia succesului planului lor.

Vauban, Tracy, Jeff şi Gunther erau aşezaţi la o masă de lîngă parapetul unui *Bateau Mouche*, vaporaşul turistic care face plimbări pe Sena, înconjurînd Parisul.

– Dacă balotul e sigilat, întrebă Tracy cu o voce nervoasă, cum pot să intru în el?

– Pentru încărcăturile care sosesc în ultimul moment, compania foloseşte aşa-zisele baloturi moi, lăzi mari de lemn, căptuşite cu pînză pe una din laturi şi legate doar cu funii. Din motive de securitate, încărcăturile preţioase, cum ar fi diamantele, sosesc întotdeauna în ultimul moment, aşa încît să fie încărcate ultimele şi descărcate primele.

– Deci diamantele vor fi într-un balot moale? întrebă Tracy.

– Aşa este, *mademoiselle*. Şi la fel veţi fi şi dumneavoastră. Voi aranja ca lada în care vă veţi găsi dumneavoastră să fie aşezată lîngă lada cu diamante. Tot ce veţi avea de făcut cînd avionul va fi în zbor este să tăiaţi funiile, să deschideţi balotul care conţine diamantele, să înlocuiţi cutia cu una identică, şi să intraţi din nou în lada dumneavoastră, închizînd-o la loc.

Gunther adăugă:

– Cînd avionul va ateriza la Amsterdam, gardienii vor lua cutia care a fost substituită celei cu diamante

şi o vor preda tăietorilor de diamante. În momentul cînd vor descoperi substituirea, tu vei fi într-un avion în afara graniţelor ţării. Crede-mă, nimic nu poate să dea greş.

Inima lui Tracy îngheţă la auzul acestei fraze.

– Şi n-o să mor de frig acolo? întrebă ea.

Vauban zîmbi:

– *Mademoiselle*, în zilele noastre avioanele cargo sînt încălzite. Pentru că transportă de multe ori păsări vii şi animale de apartament. Nu, o să vă simţiţi foarte bine. Puţin înghesuită, poate, dar în rest foarte bine.

Tracy acceptase în cele din urmă să asculte ideea lui Gunther. O jumătate de milion de dolari pentru cîteva ore incomode. Studiase planul din toate unghiurile. *„Poate să funcţioneze*, se gîndise Tracy. *Numai dacă n-ar fi implicat şi Jeff Stevens"*.

Sentimentele ei legate de Jeff erau atît de amestecate şi de învălmăşite, încît se simţea confuză şi furioasă pe ea însăşi. Făcuse ce făcuse la Madrid doar din plăcerea de a o păcăli pe ea şi de a-i sufla banii de sub nas. O trădase, o înşelase şi acum rîdea de ea în sinea lui.

Cei trei bărbaţi o priveau, aşteptîndu-i răspunsul. Vaporaşul trecea pe sub Pont Neuf, cel mai vechi pod din Paris, pe care francezii se încăpăţînează să-l numească *„Podul nou"*. Pe malul rîului, doi îndrăgostiţi se sărutau şi Tracy putu vedea expresia fericită zugrăvită pe faţa fetei. *„E o proastă!"* se gîndi ea. Şi luă hotărîrea. Se uită drept în ochii lui Jeff şi spuse:

– Bine. Am s-o fac!

Cînd rosti aceste cuvinte, simţi cum se risipea tensiunea celor din jurul mesei.

– Nu avem mult timp la dispoziţie, spuse Vauban. Ochii lui morţi se întoarseră spre Tracy. Fratele meu lucrează la o agenţie de expedieri şi ne dă voie să încărcăm balotul moale în care veţi fi dumneavoastră la magazia lui. Sper, *mademoiselle*, că nu suferiţi de claustrofobie?

– Nu vă faceţi griji pentru mine... Cît va dura călătoria?

– Veţi petrece cîteva minute la rampa de încărcare şi o oră de zbor pînă la Amsterdam.

– Cît de mare e lada?

– Destul de mare ca să puteţi sta în poziţie aşezată. Vor mai fi şi unele obiecte în ladă, ca să vă camuflieze – pentru orice eventualitate.

„Nimic nu poate să dea greş, îi promisese. *Dar, pentru orice eventualitate..."*

– Am o listă a lucrurilor de care o să ai nevoie, îi spuse Jeff. Le-am şi comandat.

„Netrebnicul îngîmfat!" se gîndi Tracy. A fost sigur că o să accept.

– Vauban va avea grijă ca paşaportul tău să poarte ştampilele de ieşire şi intrare în ţară, astfel încît să poţi părăsi Olanda fără nici o problemă.

Vaporaşul începu să se îndrepte spre debarcader.

– Amănuntele finale le vom discuta mîine dimineaţă, spuse Ramon Vauban. Acum trebuie să mă întorc la treabă. *Au revoir.*

– De ce să nu luăm toţi trei masa împreună, să sărbătorim evenimentul? întrebă Jeff.

– Îmi pare rău, se scuză Gunther, dar am o altă invitaţie.

Jeff se întoarse spre Tracy:

– Ai vrea...

– Nu, mulţumesc, sînt obosită, răspunse ea cu repeziciune.

Era un pretext pentru a evita să fie singură cu Jeff, dar cînd îl rosti, Tracy se simţi într-adevăr epuizată. Era probabil o consecinţă a emoţiilor stresante prin care trecea de atîta vreme. Se simţea ameţită. *„Cînd o să se termine şi cu asta,* îşi făgădui ea, *mă întorc la Londra şi îmi iau o lungă vacanţă".* Capul începu să-i vîjîie. *„Trebuie numaidecît să mă odihnesc,* se gîndi Tracy.

– Ţi-am adus un mic dar, îi spuse Jeff.

Îi înmînă o cutie învelită într-o hîrtie viu colorată. Era o superbă eşarfă de mătase, cu iniţialele T.W. brodate într-un colţ.

– Îţi mulţumesc.

„Cred şi eu că îşi poate permite, se gîndi Tracy, îmbufnată. *A cumpărat-o cu jumătatea mea de milion de dolari".*

– Eşti sigură că nu te răzgîndeşti în legătură cu o masă în doi, astă seară?

– Sînt sigură.

La Paris, Tracy locuia la clasicul *„Athénée Palace",* într-un plăcut apartament vechi care dădea spre restaurantul grădină. Exista şi în interiorul hotelului un restaurant elegant, cu un pianist discret, dar în seara asta Tracy se simţea prea obosită ca să se schimbe într-o toaletă mai protocolară. Intră în *Relais,* micuţa

cafenea a hotelului, şi comandă o farfurie de supă. Dar lăsă farfuria pe jumătate plină şi se întoarse în apartamentul ei.

Daniel Cooper, aşezat la celălalt capăt al cafenelei, îşi notă ora.

Daniel Cooper avea o problemă. La întoarcerea sa la Paris, ceruse o întrevedere cu inspectorul Trignant. Şeful *Interpolului* s-a arătat foarte puţin cordial. Tocmai pierduse o oră întreagă la telefon ascultînd plîngerile comandantului Ramiro în legătură cu americanul.

– E loco! izbucnise comandantul. Am pierdut timp şi bani şi forţe poliţieneşti urmărind-o pe acea Tracy Whitney, despre care spunea el că o să comită un furt la *Prado*, şi cînd colo s-a dovedit a fi o turistă inofensivă, exact cum am spus eu de la început.

Conversaţia aceasta îl determinase pe inspectorul Trignant să-şi spună că s-ar putea ca Daniel Cooper să se fi înşelat asupra lui Tracy din capul locului. Nu exista nici o urmă de dovadă împotriva acestei femei. Faptul că se găsise în diferite oraşe în zilele cînd se săvîrşiseră acolo unele delicte, nu constituia o probă concretă.

Daniel Cooper veni să-l vadă, spunîndu-i:

– Tracy Whitney e la Paris. Aş vrea să fie supusă unei supravegheri permanente...

Şi inspectorul îi răspunse:

– Pînă nu-mi aduci o dovadă certă că femeia plănuieşte comiterea unui anumit delict, nu pot face

nimic.

Cooper îl fulgeră cu ochii lui căprui scăpărători şi îi răspunse:

– Sînteţi un prost!

Drept care se trezi dat pe uşă afară într-un chip neceremonios.

Din acest moment Cooper îşi începu supravegherea de unul singur. O fila pe Tracy pretutindeni: la prăvălii şi restaurante, pe străzile Parisului. Nu-şi îngăduia să doarmă şi de multe ori nici să mănînce. Daniel Cooper nu-i putea permite lui Tracy Whitney să-l înfrîngă. Misiunea lui nu avea să se încheie pînă nu o s-o vadă pe Tracy la închisoare.

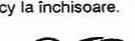

Tracy zăcu toată noaptea în pat, recapitulînd planul zilei următoare. Ar fi vrut să-i treacă durerea de cap. Luase o aspirină, dar tîmplele continuau să-i bubuie. Transpira şi cămaşa părea insuportabil de fierbinte. *„Mîine o să mă simt bine. Elveţiai Acolo o să plec. În munţii răcoroşi ai Elveţiei. La castel".*

Îşi puse deşteptătorul să o trezească la ora 5 şi, cînd auzi soneria, avu impresia că se găseşte în celula ei de la închisoare şi că izmene de Fier zbiera: *„Îmbrăcarea! Mişcaţi-vă!"*, iar coridorul răsuna de ecourile clopotului. Tracy se trezi. Simţea o apăsare pe piept şi ochii o dureau din cauza luminii. Se sili să intre în camera de baie. Se uită în oglindă şi îşi văzu faţa pătată şi descongestionată. *„Nu se poate să mă îmbolnăvesc,* îşi zise Tracy. *În nici un caz astăzi. Am*

prea multe de făcut".

Se îmbrăcă foarte încet, încercînd să uite de bubuiala din tîmple. Îşi puse salopeta neagră cu buzunare adînci, pantofi cu tălpi de cauciuc şi un basc pe cap. Inima îi bătea cu furie, dar nu-şi dădea seama dacă din pricina emoţiei sau a stării ei proaste. Se simţea ameţită şi slăbită. Gîtul o durea şi o ustura. Văzu pe masă eşarfa pe care i-o dăruise Jeff. O luă şi şi-o înfăşură în jurul gîtului.

Intrarea principală a hotelului *„Athénée Palace"* e situată pe Avenue Montagne, dar intrarea de serviciu răspunde în Rue de Boccador, dincolo de colţ. O firmuliţă discretă anunţă *Entrée de service* şi gangul porneşte dintr-un vestibul dosnic al holului, de-a lungul unui coridor pe care sînt aliniate pubelele. Daniel Cooper, care-şi fixase postul de observaţie lîngă intrarea principală, nu o văzu pe Tracy ieşind pe uşa de serviciu dar, în mod inexplicabil, simţi că plecase din hotel. O porni în grabă pe stradă şi privi în sus şi în jos. Nu era de văzut.

Automobilul Renault, cenuşiu, care o luase pe Tracy de la intrarea de serviciu, se îndreptă spre Etoile. *„Aş vrea să nu circule cu asemenea viteză"*, se gîndi Tracy. Mişcarea rapidă a maşinii îi dădea greţuri.

O jumătate de oră mai tîrziu, maşina se opri abrupt în faţa unui depozit. Pe uşă era scris *„Brucère et Cie"*. Tracy îşi aduse aminte că aici lucra fratele lui Ramon Vauban.

Şoferul deschise portiera maşinii şi îi murmură:

– *Vite!* Repede!

Un bărbat între două vîrste, cu o înfăţişare vicleană şi priviri furişe, apăru de îndată ce Tracy coborî din maşină.

– Urmaţi-mă! îi spuse. Repede!

Tracy îl urmă, împleticindu-se, în spatele depozitului, unde se găseau vreo jumătate de duzină de containere, multe dintre ele umplute şi sigilate, gata să fie transportate la aeroport. Într-un colţ, se găsea un container „moale", cu o latură căptuşită cu pînză, plin pe jumătate cu mobilă.

– Intraţi înăuntru! Fuga! N-avem timp!

Tracy simţea că-i vine să leşine. Privi lada şi se gîndi: *„Nu pot intra aici! Am să mor!"*

Omul îi aruncă o privire ciudată:

– *Avez-vous mal?* Vă e rău? o întrebă.

Acum era momentul să dea înapoi, să oprească totul.

– Mi-e foarte bine, bîigui Tracy.

Curînd avea să se termine totul. În cîteva ore va fi în drum spre Elveţia.

– *Bon.* Luaţi astea!

Îi dădu un cuţit cu două tăişuri, un colac de funie, o lanternă şi o casetă de bijuterii albastră, legată cu o panglică roşie.

– Acesta este duplicatul casetei cu diamante pe care urmează s-o extrageţi şi s-o înlocuiţi.

Tracy inspiră adînc, intră în container şi aşeză. Cîteva momente mai tîrziu, o bucată de pînză fu aşezată pe deschiderea lăzii. Auzi cum erau legate funiile deasupra balotului interior, pentru a fi fixat.

Auzea prin pînză vocea înăbuşită a omului care lega balotul.

– Din clipa asta, nu vorbiţi, nu vă mişcaţi, nu fumaţi.

– Nu sînt fumătoare, încercă să spună Tracy, dar nu găsi energia necesară pentru a rosti cuvintele.

– *Bonne chance!* îi ură omul. Am făcut cîteva găuri într-un perete al lăzii ca să puteţi respira. Nu uitaţi să respiraţi!

Rîse de propria lui glumă, apoi Tracy îi auzi paşii îndepărtîndu-se. Era singură în beznă.

Lada era strîmtă şi înghesuită; cea mai mare parte din spaţiu era ocupată de un set de scaune de sufragerie. Tracy avea senzaţia că trupul ei luase foc. Pielea îi era fierbinte la atingere şi respiraţia foarte anevoioasă. *„Se vede că am luat un virus,* îşi spuse ea, *dar va trebui să mai aştepte. Eu am treburi de rezolvat. Să încerc să mă gîndesc la altceva!"* Îşi aminti de spusele lui Gunther: *„N-ai de ce să te temi, Tracy. Cînd vor descărca încărcătura la Amsterdam, balotul tău va fi transportat într-un garaj particular, de lîngă aeroport. Acolo se va găsi Jeff. Îi dai diamantele şi te întorci la aeroport. La ghişeul* Swissair *te va aştepta un bilet pe numele tău pînă la Geneva. Pleacă din Amsterdam cît de repede poţi. Pentru că de îndată ce se va afla de furt, poliţia va bloca toate căile de ieşire din oraş. Nimic nu o să dea greş dar, pentru orice eventualitate, ai aici adresa şi cheia unei case sigure din Amsterdam. E neocupată şi te poţi adăposti în ea".*

Probabil că aţipise, pentru că se trezi cu o tresărire cînd containerul fu hurducat la ridicare. Tracy

simţi că se balansează în spaţiu şi se sprijini cu mîinile de pereţii laterali ai lăzii. Pe urmă, containerul fu lăsat în jos pe ceva solid. Se auzi bufnitura puternică a unei portiere, un motor care porni să sforăie şi, un minut mai tîrziu, camionul se puse în mişcare.

Erau în drum spre aeroport.

Planul fusese schiţat la secundă. Containerul care o conţinea pe Tracy trebuia descărcat la cîteva minute după sosirea balotului De Beers. Şoferul camionului în care se găsea lada lui Tracy primise instrucţiuni precise: *„Mergi cu o viteză egală, de cincizeci de mile pe oră".*

Traficul pe drumul spre aeroport părea mai dificil în acea dimineaţă. Totuşi balotul va ajunge la timp în avion şi el va pune mîna pe 50.000 de franci, destul cît să le ofere o vacanţă soţiei şi celor doi copii ai lui. *„America!* îşi spuse şoferul. *Vom merge în lumea lui Disney".*

Se uită la ceasul de la bord şi rînji în sinea lui. Nici o problemă. Aeroportul se găsea doar la trei mile depărtare şi mai avea zece minute în faţă.

Întocmai după plan, ajunse la rampa *Air France Cargo,* la firma *Fertnord,* şi trecu de clădirea joasă, cenuşie a aeroportului *Roissy-Charles de Gaulle,* dincolo de intrarea pasagerilor, în locul unde îngrădituri de sîrmă ghimpată separau şoseaua de rampele de încărcare. În timp ce se îndrepta spre îngrăditura îndărătul căreia se înălţa un depozit uriaş, ce ocupa trei blocuri, şi era plin cu lăzi şi pachete şi containere stivuite pe cărucioare de transport, se auzi deodată un zgomot asurzitor, volanul i se cutremură în mîini şi camionul începu să vibreze. *„Foutre!* îşi spuse şoferul.

O blestemată de explozie de cauciuc".

Giganticul avion *Air France Cargo 747* era în plin proces de încărcare. Botul stătea ridicat şi dedesubt roiau şiruri de camioane. Containerele erau aşezate pe o platformă, toate cu deschiderea în partea de sus, gata să alunece pe şinele unei pasarele drept în burta avionului. Erau treizeci şi opt de lăzi, douăzeci şi opt dintre ele urmînd a fi încărcate în cabina principală, şi zece în calele laterale. O ţeavă de încălzire, neacoperită, străbătea tavanul de la un capăt la celălalt al uriaşei cabine, iar sîrmele şi cablurile care controlau transportul erau de asemenea vizibile pe tavan. Nu existau nici un fel de zorzoane inutile în acest avion.

Încărcarea fusese aproape efectuată. Ramon Vauban se uită la ceas şi înjură. Camionul întîrzia. Pachetul De Beers fusese deja încărcat în balotul său, cu pînza bine legată printr-o încrucişare de funii. Vauban marcase muchiile balotului cu vopsea roşie, pentru ca femeia să-l poată identifica uşor. Se uită cum balotul aluneca pe şine în interiorul avionului, fiind apoi fixat la locul lui. Lîngă el nu mai era spaţiu decît pentru un singur balot, înainte de decolarea avionului. Pe rampă mai zăceau trei containere aşteptînd să fie încărcate. *„Unde naiba e femeia aceea?"*

Încărcătorul şef strigă din interiorul avionului:

– Ramon, haide s-o întindem! Ce mai aşteptăm?

– Un minut, răspunse Vauban. Dădu o fugă pînă la intrarea rampei de încărcare. Nici urmă de camion.

– Vauban! Care-i problema? Întoarse capul. Supraveghetorul şef se apropie de el. Termină odată cu încărcatul ca să poată decola avionul.

– Da, domnule. Aşteptam numai...

În clipa aceea, camionul de la *„Brucère et Cie"* intră în viteză şi se opri scrîşnind drept în faţa lui Vauban.

– A sosit ultima încărcătură, anunţă Vauban.

– Bine, trimite-o sus! strigă supraveghetorul.

Vauban urmări descărcarea balotului din camion şi-l lansă apoi pe pasarela cu şine, în avion. Făcu semn încărcătorului şef:

– La dispoziţia dumitale!

Cîteva minute mai tîrziu, întregul cargo era la bord, şi botul avionului coborîse la loc. Vauban urmări punerea în funcţiune a motoarelor cu reacţie şi alunecarea avionului pe pistă şi îşi spuse: *„Acum, totul nu mai depinde decît de femeie"*.

Se stîrnise o furtună îngrozitoare. Un val uriaş plesni vaporul care începu să se scufunde. *„Mă înec,* îşi spuse Tracy. *Trebuie să mă salvez de aici"*.

Întinse un braţ şi dădu de ceva tare. Era marginea unei bărci de salvare, care se legăna şi se rotea. Încercă să se ridice în picioare şi se izbi cu capul de piciorul unei mese. Într-un moment de luciditate, îşi aduse aminte unde se află. Broboane de transpiraţie îi

şiroiau pe faţă şi prin păr. Se simţea ameţită şi tot trupul îi ardea. Oare cît timp zăcuse în inconştienţă? Întregul zbor dura doar o oră. Să fi fost avionul gata să aterizeze? *„Nu,* îşi spuse. *Totul e în deplină ordine. Am avut un coşmar. Mă aflu în patul meu, la Londra, şi dorm. O să chem un doctor".* Nu putea respira. Se zvîrcoli ca să ridice receptorul telefonului de pe noptieră, apoi se scufundă din nou, cu trupul ca de plumb. Avionul intră într-unul din pereţii lăzii. Zăcu acolo, buimacă, încercînd cu disperare să se concentreze. *„Cît timp mai am?"* Pendula între un vis înnebunitor şi realitatea dureroasă. *„Diamantele!"* Trebuia, într-un fel, să ajungă la diamante. Dar mai întîi... mai întîi trebuia să iasă afară din balot.

Atinse cuţitul din buzunarul salopetei şi constată că era nevoie de un efort uriaş ca să-l ridice. *„Nu am destul aer,* se gîndi Tracy. *Am nevoie de aer!"* Pipăi cu mîna marginea pînzei, bîbîi după una din funiile exterioare, o găsi şi o tăie. Avea impresie că durase o eternitate. Pînza se deschise mai larg. Tăie o a doua funie; acum avea spaţiu suficient ca să iasă din containeri în pîntecele avionului cargo. Aerul, afară din container, era rece. Simţi că îngheaţă. Începu să tremure din toate mădularele, iar continua zdruncinare a avionului îi sporea greaţa. *„Trebuie să rezist",* îşi spuse Tracy. Se forţă să se concentreze. *„Ce caut eu aici? Ceva important... Diamante..."*

Vederea îi era înceţoşată şi toate i se învîrteau în faţa ochilor. *„N-am să reuşesc".*

Avionul se lăsă vertiginos în jos şi Tracy se rostogoli pe podea, zgîriindu-şi mîinile de muchiile ascuţite de metal ale unor lăzi. Se ţinu de lăzi cît

avionul continuă să se clatine şi, cînd zborul redeveni lin, se opinti cu greu din nou în picioare. Vijiitul motoarelor cu reacţie se îmbina cu vijiitul din capul ei. *„Diamantele! Trebuie să găsesc diamantele!"*

Se împletici printre containere, uitîndu-se atent la fiecare, căutîndu-l pe cel marcat cu vopsea roşie. Slavă Domnului! Iată-l, pe rîndul al treilea. Tracy stătea locului, încercînd să-şi aducă aminte ce mai avea de făcut. Îi venea extrem de greu să se concentreze. *„Vai, dac-aş putea să mă întind şi să dorm cîteva minute, m-aş simţi mai bine. Nu am nevoie decît de puţin somn"*, îşi spuse ea. Dar nu avea timp. S-ar putea ca dintr-un minut în altul avionul să aterizeze la Amsterdam. Luă cuţitul şi tăie funiile balotului. *„O singură tăieturăzdravănă e de ajuns"*, îi spuseseră.

Abia de avea putere să ţină cuţitul în mînă. *„Nu am voie să dau greş"*, se încurajă singură. Începu din nou să tremure şi frisoanele o zgîlţîiau atît de puternic, încît scăpă cuţitul din mînă. *„Dacă nu reuşesc, or să mă prindă şi or să mă vîre iar la închisoare"*, îşi spuse ea cu disperare.

Şoval nehotărîtă, încleştîndu-se de funie, dorind cu toată făptura ei să se poată tîrî înapoi la lada ei, unde avea să doarmă în siguranţă pînă ce totul se va termina. Ar fi atît de uşor! Şi totuşi, cu gesturi lente, mişcîndu-se cu grijă în pofida bubuielilor din cap, Tracy întinse mîna după cuţit şi îl ridică de jos. Începu să taie funia groasă. În cele din urmă, funia cedă. Tracy ridică pînza şi privi în interiorul întunecos al containerului. Nu putea desluşi nimic. Aprinse lanterna şi, în clipa aceea, simţi în urechi diferenţa de presiune.

Avionul se pregătea de aterizare.

„Trebuie să mă grăbesc!" îşi porunci Tracy. Dar trupul ei refuza să răspundă comenzii. Rămase nemişcată, aiurită. *„Mişcă-te!"* îi porunceau mintea.

Aprinse lanterna şi inspectă conţinutul containerului. Era ticsit cu pachete, plicuri şi cutii, iar în vîrful unui coş erau două casete albastre, legate cu panglică roşie. *„Două! Trebuia să fie una singură...".* Tracy clipi şi cele două casete se contopiră în una singură. Toate obiectele păreau înconjurate de un halo strălucitor, care le tulbura contururile.

Întinse mîna după casetă şi scoase duplicatul din buzunar. În timp ce le ţinea pe amîndouă în mînă, o năpădi un val cumplit de greaţă, care-i inundă tot trupul. Închise strîns ochii, căznindu-se să i se împotrivească. Apoi dădu să pună caseta-replică în coş şi deodată nu mai ştia care era caseta bună şi care cea falsă. Se holbă la cele două casete identice. Să fi fost cea din mîna stîngă sau cea din mîna dreaptă?

Avionul se angajase într-un unghi abrupt de coborîre. Trebuia să ia o hotărîre imediată. Puse îndărăt în ladă una dintre casete, se rugă în gînd să fi nimerit bine şi se îndepărtă de container. Scoase din buzunarul salopetei colacul de funie nouă. *„Trebuie să fac ceva cu sfoara asta"*, îşi spuse. Vuietul din capul ei o împiedica să mai poată gîndi. *„După ce tai funia, o bagi în buzunar şi o înlocuieşti cu funia nouă. Nu lăsa în jur nimic care să poată trezi bănuieli".*

Cît de uşoare i se păruseră toate acestea cînd le auzise, în timp ce se legăna pe *Bateau Mouche* sub soarele călduţ! Şi acum i se păreau imposibile. Nu

mai avea nici un strop de vlagă. Gardienii vor găsi funia tăiată şi întreaga încărcătură va fi cercetată, iar ea va fi prinsă. O voce din adîncul ei striga: *„Nu! Nu! Nu!"*

Cu un efort herculean, Tracy începu să înfăşoare funia nouă în jurul balotului. Simţi o hurducătură sub tălpi cînd avionul atinse solul, apoi o alta, şi se răsturnă pe spate cînd motoarele cu reacţie se opriră. Se izbi cu capul de podea şi leşină.

Avionul 747 rula pe pistă, îndreptîndu-se spre terminal. Tracy zăcea ghemuită pe podeaua avionului, cu părul fluturînd în jurul feţei albe ca varul. Încetarea zgomotului motoarelor fu aceea care o readuse în simţiri. Avionul se oprise. Se propti într-un cot şi, încetul cu încetul, se opinti în genunchi. Se înălţă, clătinîndu-se, ţinîndu-se de marginile containerului ca să nu se prăbuşească. Funia nouă era la locul ei. Strînse caseta cu bijuterii la piept şi se îndreptă, poticnindu-se spre lada ei. Se strecură prin deschizătura pînzei şi se lăsă să cadă în ladă, gîfîind, leoarcă de transpiraţie. *„Am făcut-o!"* Dar mai era ceva ce trebuia să facă. Ceva important. *„Ce anume? Lipeşte funia pe balotul tău".*

Vîrî mîna în buzunarul salopetei, după ghemul de funie care urma să camufleze deschiderea lăzii. Nu-l mai găsi. Respira cu horcăieli scurte şi sunetul propriei ei răsuflări o asurzea. I se păru că aude glasuri şi se forţă să nu mai horcăie şi să asculte. Da. Veniseră. Cineva rîdea. Dintr-o clipă în alta se va deschide uşa calei şi oamenii vor începe descărcarea. Vor vedea funia tăiată, se vor uita în balot şi o vor descoperi. Trebuia să găsească un mijloc de a uni

capetele funiei. Se ridică în genunchi şi în clipa aceea simţi sub ea ghemul de funie-mască, ce-i căzuse din buzunar în timpul peripeţiilor zborului zbuciumat. Ridică pînza şi dibui cu mîna după capetele funiei tăiate; le ţinu împreunate în timp ce înfăşura cu stîngăcie în jurul lor banda de lipit, mască.

Nu putea vedea ceea ce face. Transpiraţia care îi curgea în ochi o orbea. Îşi scoase eşarfa de la gît şi îşi şterse transpiraţia cu ea. Acum era ceva mai bine. Isprăvi de lipit funia şi lăsă pînza să cadă din nou peste ea. Gata, nu mai avea nimic altceva de făcut decît să aştepte. Îşi pipăi din nou fruntea şi simţi că ardea ca focul. *„Trebuie să ies din soare, să mă trag la umbră,* se gîndi Tracy. *Soarele tropical poate fi periculos".*

Se afla undeva în vacanţă la Marea Caraibilor. Venise acolo şi Jeff, ca să-i aducă nişte diamante, dar căzuse în mare şi dispăruse. Ea întinsese mîna să-l prindă, dar el îi lunecase printre degete. Apa îi acoperea capul. Se sufoca, se îneca.

Auzi tropăielile lucrătorilor care intrau în avion.

— Ajutor! strigă Tracy. Vă rog, ajutaţi-mă! Dar strigătul ei era doar un murmur şi nimeni nu-l auzi.

Containerele uriaşe începură să fie descărcate.

Cînd containerul în care se afla ea fu încărcat în camionul companiei *„Brucère et Cie"*, Tracy era complet inconştientă. În urma ei, pe podeaua cabinei avionului cargo, rămăsese eşarfa pe care i-o dăruise Jeff.

Tracy fu deşteptată de năvala de lumină care inundă containerul, cînd cineva ridică pînza. Încet, deschise ochii. Camionul se găsea într-un depozit de mărfuri.

Jeff era acolo şi o privea zîmbind cu gura pînă la urechi:

– Ai făcut-o şi pe asta! spuse el. Eşti un miracol! Dă-mi caseta.

Îl privi nemişcată, cînd luă caseta aflată lîngă ea.

– Ne vedem la Lisabona. Dădu să plece, dar se opri şi se uită din nou în jos la ea. Tracy, arăţi îngrozitor. Nu ţi-e bine?

Aproape că nici nu putea să vorbească.

– Jeff, eu...

Dar Jeff plecase.

Tracy nu-şi putea aminti decît foarte vag ce se întîmplase după aceea. Îşi schimbase îmbrăcămintea într-un colţ din fundul depozitului, şi o femeie îi spusese:

– Sînteţi bolnavă, *mademoiselle*. Vreţi să chem un doctor?

– Nu vreau doctor, răspunsese Tracy.

„La ghişeul Swissair *te va aştepta un bilet pe numele tău pînă la Geneva. Pleacă din Amsterdam cît de repede poţi. Pentru că îndată ce se va afla de furt, poliţia va bloca toate căile de ieşire din oraş. Nimic nu o să dea greş dar, pentru orice eventualitate, ai aici adresa şi cheia unei case sigure din Amsterdam. E neocupată".*

Aeroportul! Trebuia să ajungă la aeroport.

– Taxi! murmură ea. Taxi!

Femeia şovăi o clipă, apoi ridică din umeri.

– Bine, vă chem un taxi. Aşteptaţi aici.

Acum, plutea în văzduh, din ce în ce mai sus, din ce în ce mai aproape de soare.

– A sosit taxiul, rosti o voce bărbătească.

Ar fi dorit ca oamenii din jur să-i dea pace, să n-o mai hărţuiască.

Nu voia decît să fie lăsată să doarmă.

Şoferul o întrebă:

– Unde doriţi să mergeţi, *mademoiselle*?

„La ghişeul Swissair *te va aştepta un bilet pe numele tău pînă la Geneva".*

Era prea bolnavă ca să se urce într-un avion. Or s-o oprească, or să cheme un doctor. I se vor pune întrebări. Tot ce avea ea nevoie era să doarmă cîteva minute. Pe urmă o să se simtă iar bine.

Glasul şoferului deveni iritat:

– Unde vreţi să mergeţi?

Nu avea unde să se ducă. Dădu şoferului adresa casei sigure.

Poliţia o interoga în legătură cu diamantele şi cînd refuză să răspundă, poliţiştii se înfuriară, o vîrîră într-o celulă şi dădură drumul la căldură, pînă cînd celula se încinse ca un cuptor. Cînd temperatura deveni de neîndurat, poliţiştii o închiseră şi acum pe pereţi atîrnau ţurţuri de gheaţă.

Tracy îşi croi drum prin ger şi deschise ochii. Se găsea pe un pat şi dîrdîia, zgîlţîită de frisoane. Sub ea era o pătură, dar nu avea puterea să o tragă şi să se învelească. Rochia îi era muiată de transpiraţie, iar faţa şi gîtul îi erau ude.

„Am să mor aici. Dar unde era aici?"

„Casa sigură. Mă aflu în casa sigură". Fraza i se păru atît de ridicolă încît începu să rîdă şi rîsul i se prefăcu într-un paroxism de tuse. Totul mersèse pe dos. Pînă la urmă, nu reuşise. Probabil că acum poliţia scotocea tot Amsterdamul ca s-o găsească. *„Mademoiselle Whitney a avut un bilet pe* Swissair *şi nu l-a folosit? Înseamnă că se găseşte încă la Amsterdam"*.

Se întrebă oare de cîtă vreme zăcea pe patul acela. Încercă să se uite la ceasul de mînă, dar nu putu desluşi cifrele. Toate obiectele îi apăreau duble. Erau două paturi în cămăruţă, şi două noptiere, şi patru scaune. Tremurul i se opri şi acum o cuprinseră iar fierbinţelile. Simţea nevoia să deschidă o fereastră, dar nu se putea mişca. Iată însă că încăperea începea iar să îngheţe.

Era din nou în avion, încuiată în ladă, ţipînd după ajutor.

„Ai făcut-o şi pe asta! Eşti un miracol. Dă-mi caseta!"

Jeff îi luase diamantele şi acum era probabil în drum spre Brazilia, şi cu partea ei de bani. Precis că petrecea cu una din femeile lui, rîzînd de ea. O înfrînsese din nou. Îl ura. Ba nu! Nu-l ura. Ba da, îl ura. Îl dispreţuia.

Intra şi ieşea din delir. Mingea de pelotă se îndrepta prin aer, direct spre ea, şi Jeff o prindea în braţe şi o trîntea la pămînt, iar buzele lui erau foarte aproape de ale ei. Acum luau împreună masa la *Zalacaín*... *„Tracy, ştii ce femeie deosebită eşti?"*

„Ofer remiza", spunea Boris Melnikov.

Trupul îi era din nou zgîlţîit de frisoane şi ea se găsea în trenul expres, care străbătea un tunel întunecat şi la capătul tunelului ştia că o aşteaptă moartea. Toţi ceilalţi pasageri coborîră, în afară de Alberto Fornati. Era furios, o scutura şi striga la ea:

– Pentru numele lui Dumnezeu, ţipa. Deschide ochii! Uită-te la mine!

Cu un efort supraomenesc, Tracy deschise ochii: Jeff stătea aplecat deasupra ei. Faţa îi era albă şi glasul furios. Desigur, şi asta făcea parte din vis.

– De cînd eşti în starea asta?

– Tu eşti în Brazilia, bîigui Tracy.

După asta, nu-şi mai aduse aminte de nimic.

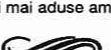

Cînd inspectorul Trignant primi eşarfa cu iniţialele T.W. brodate pe ea, care fusese găsită pe podeaua avionului cargo *Air France*, o privi îndelung. Pe urmă spuse:

– Chemaţi-l pe Daniel Cooper.

32

Satul pitoresc Alkmaar de pe coasta de nord-vest a Olandei, pe malul Mării Nordului, constituie o atracţie turistică populară, dar în partea răsăriteană a satului se găseşte o zonă pe care turiştii o vizitează foarte rar. Jeff Stevens petrecuse cîteva vacanţe acolo, cu o stewardesă de la KLM care îl învăţase şi limba. Îşi amintea foarte bine zona aceasta, în care locuitorii îşi vedeau de treburile lor, fără să manifeste curiozitate faţă de vizitatori. Era o ascunzătoare perfectă.

Primul impuls al lui Jeff fusese să o transporte pe

Tracy la un spital, dar ar fi fost prea periculos. Era riscant pentru ea şi să rămînă un minut în plus la Amsterdam. Aşadar, o înfăşură în pătură şi o virî în maşină, unde Tracy rămase într-o stare de inconştienţă tot drumul pînă la Alkmaar. Pulsul îi era dezordonat şi respiraţia slabă.

La Alkmaar Jeff trase la un mic han. Hangiul îl privi curios cînd îl văzu cărînd-o pe Tracy sus, în cameră.

– Sîntem în luna de miere, îl lămuri Jeff. Soţia mea s-a îmbolnăvit – o uşoară tulburare respiratorie. Are nevoie de odihnă.

– Doriţi să chem un medic?

Jeff nu ştia sigur ce să răspundă.

– O să vedem mai tîrziu.

Primul lucru care se impunea era să facă ceva ca să-i scadă temperatura. Jeff o culcă în patul mare, dublu, din cameră şi începu s-o dezbrace de hainele muiate de transpiraţie. O ţinu aşezată în capul oaselor şi-i trase rochia peste cap. Pe urmă îi scoase pantofii şi apoi ciorapii colanţi. Trupul îi frigea. Jeff udă un prosop cu apă rece şi o frictionă uşor, din cap pînă în picioare. Pe urmă o acoperi cu o pătură şi se aşeză la căpătîiul ei, ascultîndu-i respiraţia neregulată.

„Dacă pînă mîine dimineaţă nu i se îmbunătăţeşte starea, hotărî el, va trebui să chem un doctor".

Dimineaţa aşternutul era din nou muiat. Tracy continua să fie inconştientă, dar Jeff avea impresia că respira ceva mai uşor. Îi era teamă să lase femeia de

serviciu s-o vadă; aşa ceva ar fi dus la prea multe întrebări. Ceru hangiţei un schimb de aşternut şi-l duse el singur în cameră. Îi spălă din nou trupul cu un prosop umed, schimbă cearceafurile de sub ea aşa cum văzuse că procedează infirmierele la spital, fără să deranjeze pacientul, şi o acoperi din nou.

Puse pe uşă cartonaşul cu *Rugăm nu deranjaţi* şi se duse să caute cea mai apropiată farmacie. Cumpără aspirină, un termometru, un burete şi alcool de fricţionat. Cînd se întoarse în cameră, Tracy încă nu se trezise. Îi luă temperatura: patruzeci de grade. O fricţionă cu alcool şi febra îi mai scăzu.

O oră mai tîrziu, se ridică din nou. Va trebui să cheme un doctor. Marea problemă era că medicul va insista să o interneze în spital. Şi acolo i se vor pune întrebări. Jeff nu avea habar dacă poliţia îi căuta, dar dacă da, amîndoi vor fi puşi sub stare de arest. Trebuia să facă ceva. Pisă patru aspirine, puse pudra între buzele lui Tracy şi începu să-i toarne cu linguriţa apă în gură, pînă ce, în cele din urmă, le înghiţi. Apoi o fricţionă din nou cu alcool. După ce o uscă, avu impresia că pielea nu-i mai frigea atît de tare. Îi luă din nou pulsul. Părea mai regulat. Îi puse mîna pe piept şi ascultă. Oare într-adevăr respiraţia îi era mai puţin congestionată? Nu era sigur. Doar de un singur lucru era sigur, şi îl repeta mereu, pînă ce deveni un fel de litanie:

– Ai să te faci bine.

O sărută uşor pe frunte.

Timp de patruzeci şi opt de ore somnul nu se stinse de Jeff şi era complet epuizat; ochii i se înfundaseră în orbite. *„O să dorm mai tîrziu,* îşi făgădui

el. *Acum o să aţipesc doar un moment".*
Şi adormi.

Cînd Tracy deschise ochii şi reuşi, încetul cu încetul, să desluşească clar tavanul, nu ştiu unde se află. Îi trebuiră minute lungi pentru ca luciditatea să pătrundă în conştiinţa ei. Trupul îi era vlăguit şi o durea şi avea senzaţia că se întorsese dintr-o lungă călătorie istovitoare. Buimăcită, se uită de jur împrejurul camerei străine şi deodată simţi că-i sare inima din piept. În fotoliul de lîngă fereastră, zăcea ghemuit Jeff, adormit. Ultima dată cînd îl văzuse, luase diamantele şi plecase. Ce făcea aici? Şi deodată, cu o bruscă senzaţie de prăbuşire, Tracy ştiu: îi dăduse caseta greşită – caseta cu diamantele false – şi Jeff crezuse că l-a înşelat deliberat. Probabil că o ridicase din casa sigură şi o adusese în locul ăsta, ce-o mai fi fiind.

Cînd se ridică în pat, Jeff se mişcă şi deschise ochii. Şi cînd o văzu privindu-l, un zîmbet fericit i se lăţi pe faţă.

– Bine ai venit înapoi! îi spuse el.

În glasul lui se simţea atîta uşurare, încît Tracy rămase nedumerită.

– Îmi pare rău, spuse cu o voce răguşită, murmurată. Ţi-am dat cealaltă casetă.

– Ce?

– Am confundat casetele.

Se apropie de pat şi îi spuse cu blîndeţe:

– Nu, Tracy. Mi-ai dat diamantele veritabile. Sînt în drum spre Gunther.

Se uită la el cu mirare.

– Atunci... de ce... de ce eşti aici?

Jeff se aşeză pe marginea patului.

– Cînd mi-ai dat caseta cu diamante, arătai îngrozitor. Mi-am spus că ar fi bine să aştept la aeroport să mă asigur că ai luat avionul. Nu te-ai arătat la aeroport, aşa că am ştiut că s-a întîmplat ceva. M-am dus la casa sigură şi te-am găsit. Nu puteam să te las să mori acolo, spuse el detaşat. Ar fi fost un indiciu pentru poliţie.

Tracy îl privea, fistîcită.

– Spune-mi motivul adevărat pentru care ai venit după mine.

– E timpul să-ţi iau temperatura, îi tăie el vorba. Nu-i rău, o anunţă după cîteva minute. Puţin peste treizeci şi şapte de grade. Eşti o pacientă minunată.

– Jeff...

– Ai încredere în mine, îi răspunse. Ţi-e foame?

Tracy se simţi brusc o foame de lup.

– Sînt lihnită.

– Bine. Aduc îndată ceva de mîncare.

Se întoarse cu o pungă plină cu suc de portocale, lapte, fructe proaspete şi olandezele *brooges*, cornuri umplute cu diferite brînzeturi, carne şi peşte.

– Asta pare să fie versiunea olandeză pentru supa de vacă, spuse el, dar cred că merg. Mănînca încet.

O ajută să se ridice în pat şi o hrăni. Era atent şi tandru, iar Tracy îşi spuse amărîtă: *„Pune ceva la cale".*

În timp ce mîncau, Jeff îi spuse:

– Acum că am ieşit în oraş, i-am telefonat lui Gunther. A primit diamantele. Ţi-a depus partea ta de bani în contul tău de la banca elveţiană.

Tracy nu se putu reţine să nu întrebe:

– De ce n-ai păstrat tu totul?

Jeff îi răspunse pe un ton cît se poate de serios:

– Pentru că e timpul să încetăm de a ne mai juca farse unul celuilalt, Tracy. O.K.?

Desigur, era încă o şmecherie de-a lui, dar se simţea prea secătuită de puteri ca să-şi mai facă griji.

– O.K.

– Dacă-mi spui care sînt măsurile tale, continuă Jeff, mă duc în oraş să-ţi cumpăr îmbrăcăminte. Olandezii or fi avînd ei vederi liberale, dar mă tem că dacă ai să ieşi în stradă aşa cum eşti acum, or să fie totuşi şocaţi.

Tracy îşi trase şi mai strîns pătura în jurul trupului, brusc conştientă de goliciunea ei. Avea o vagă impresie că Jeff o dezbrăcase şi o spălase. Îşi riscase propria libertate ca s-o îngrijească pe ea. De ce? Crezuse că îl cunoaşte. *„Văd că nu-l cunosc deloc*, îşi spuse Tracy. *Absolut deloc".*

Adormi.

După-masă, Jeff îi aduse două valize pline cu

rochii, cămăşi de noapte, lenjerie de corp, capoate şi pantofi, o trusă de farduri, un pieptene şi o perie de cap, un foehn, periuţe şi pastă de dinţi. Mai cumpărase şi cîteva costume şi schimburi pentru el şi adusese şi ziarul *„International Herald Tribune"*. Pe prima pagină apăruse un articol despre furtul diamantelor; poliţia înţelesese cum fusese săvîrşit dar, conform afirmaţiilor ziarului, hoţii nu lăsaseră nici un indiciu.

– Sîntem liberi! exclamă Jeff bucuros. Acum tot ce ne interesează este să te faci cît mai repede bine.

Daniel Cooper era cel care sugerase să nu i se dezvăluie presei existenţa eşarfei cu iniţiale T.W.

– Noi ştim cui aparţine, îi spusese el inspectorului Trignant, dar nu e o dovadă suficientă pentru o condamnare. Avocaţii ei vor face o listă a tuturor femeilor din Europa care au aceleaşi iniţiale şi or să ne facă de ris.

După părerea lui Cooper, poliţia se şi făcuse de ris. *„Dumnezeu o să mi-o dea mie"*, îşi spunea el.

Şedea în penumbra unei mici biserici, pe o bancă tare de lemn şi se ruga:

„O, Părinte din ceruri, fă să fie a mea. Dă-mi-o mie s-o pedepsesc aşa încît să mă pot spăla de toate păcatele mele. Duhurile rele din spiritul ei trebuie exorcizate şi trupul ei gol trebuie flagelat..." Şi cînd se gîndi la trupul gol al lui Tracy căzut în puterea lui, simţi o erecţie. Se grăbi să iasă din biserică, speriat

ca nu cumva Dumnezeu să vadă ce i s-a întîmplat şi să-l pedepsească şi mai rău.

Cînd Tracy se trezi, se lăsase întunericul. Se ridică în pat şi aprinse lampa de pe noptieră. Era singură. Plecase. Se simţi potopită de un val de panică. Îşi îngăduise să devină dependentă de Jeff şi asta fusese o greşeală prosteacă. *„Aşa-mi trebuie!"* se gîndi Tracy cu amărăciune. *„Ai încredere în mine"*, îi spusese şi ea se încrezuse în el. O îngrijise doar ca să se protejeze pe el, din nici un alt motiv. Şi ea care ajunsese să creadă că înseamnă ceva pentru el. Dorise să aibă încredere, dorise să creadă că înseamnă ceva pentru el. Îşi lăsă capul pe pernă şi închise ochii, chibzuind. *„O să-mi lipsească. Doamne, ai milă de mine! O să-mi lipsească".*

Dumnezeu îi jucase o farsă cosmică. De ce trebuise să se îndrăgostească tocmai de el? se întrebă, dar raţiunea nu-i dădu nici un răspuns. Va trebui să-şi facă planuri cum să plece de aici cît mai repede şi să găsească un loc unde să se întremeze şi unde să se simtă în siguranţă. *„Oh, idioato!* se mustră singură. *Eşti o..".* Se auzi uşa deschizîndu-se şi vocea lui Jeff strigînd de afară:

– Tracy, te-ai trezit? Ţi-am adus nişte cărţi şi reviste. Mi-am zis că poate vrei... Se opri din vorbă cînd îi văzu expresia feţei. Hei! E ceva în neregulă?

– Acum nu mai e, şopti Tracy. Acum nu mai e.

A doua zi dimineaţa, lui Tracy îi trecuse complet

febra.

– Aş vrea să ies puţin la aer. Crezi c-am putea merge să facem o plimbare, Jeff?

În holul hanului, Tracy făcu senzaţie. Hangiul şi soţia lui fură încîntaţi de însănătoşirea ei.

– Soţul dumneavoastră a fost extraordinar. A stăruit să facă totul el singur. Era atît de îngrijorat de starea dumneavoastră. Fericită femeia care are un soţ atît de iubitor!

Tracy se uită la Jeff şi putu să jure că roşise.

Afară, îi spuse:

– Sînt nişte oameni foarte drăguţi.

– Sentimentali, ripostă Jeff.

Jeff aranjase să doarmă pe o banchetă lîngă patul lui Tracy. Culcată comod în pat, în acea noapte, Tracy îşi aminti încă o dată cum o îngrijise Jeff, cum nu se dăduse în lături de la nimic, cum o curăţase, cum îi frictionase trupul gol. Era extrem de sensibilă la prezenţa lui. O făcea să se simtă ocrotită.

Şi o făcea să se simtă nervoasă.

Pe măsură ce Tracy se întrema, ea şi Jeff îşi petreceau tot mai mult timp explorînd ciudatul oraşel. Se duceau la Alkmaar der Meer şi se plimbau pe străduţele strîmte, spiralate, pietruite, datînd din Evul

Mediu, ori petreceau ore întregi în cîmpurile de lalele din împrejurimile orajului. Vizitară piaţa de brînzeturi şi vechea hală şi muzeul municipal. Spre surpriza lui Tracy, Jeff le vorbea localnicilor în olandeză.

– Unde ai învăţat limba? îl întrebă.

– Am cunoscut cîndva o olandeză.

Tracy regretă că-i pusese întrebarea.

Pe măsură ce treceau zilele, corpul tînăr şi sănătos al lui Tracy îşi recăpăta puterile. Cînd simţi că redevenise îndeajuns de rezistentă, Jeff închirie două biciclete şi vizitară morile de vînt care împestriţau cîmpiile din jur. Fiecare zi era o sărbătoare şi Tracy ar fi dorit să nu se mai termine niciodată.

Jeff era o permanentă surpriză pentru ea. O trata cu o mare atenţie şi o tandreţe care-i neutralizaseră toate armele de apărare împotriva lui şi totuşi nu-i făcea nici un fel de avans sexual. Era de-a dreptul o enigmă pentru Tracy. Se gîndea la toate femeile frumoase în tovărăşia cărora îl văzuse şi ştia bine că ar fi putut-o avea pe oricare dintre ele. Şi totuşi de ce stătea alături de ea în această mică baltă stătută a universului?

Tracy se pomeni povestindu-i lucruri despre care n-ar fi crezut vreodată că le va discuta cu cineva. Îi povesti despre Joe Romano şi Tony Orsatti, despre Ernestine Littlechap şi Bertha Barosana şi micuţa Amy Brannigan. Şi Jeff o asculta pe rînd cu indignare, cu mîhnire sau cu compătimire. Iar Jeff îi povesti despre mama lui vitregă şi despre unchiul Willie, despre zilele lui de la bîlci şi despre căsătoria cu Louise. În viaţa ei, Tracy nu se mai simţise atît de apropiată de cineva.

Dar curînd sosi şi timpul de plecare. Într-o

dimineaţă Jeff îi spuse:

– Tracy, poliţia nu ne caută. Cred că ar trebui să ne mişcăm de aici.

Tracy simţi un junghi de dezamăgire.

– Bine. Cînd?

– Mîine.

Încuviinţă din cap.

– Mîine dimineaţă o să fac bagajele.

În acea noapte, Tracy rămase trează, neputînd să închidă un ochi. Prezenţa lui Jeff părea să impregneze camera mai mult ca oricînd. Fusese o perioadă de neuitat în viaţa ei şi se sfîrşise. Se uită spre bancheta pe care era culcat Jeff.

– Dormi? şopti Tracy.

– Nu.

– La ce te gîndeşti?

– La mîine. La plecarea din locul ăsta. O să-mi lipsească.

– Mie ai să-mi lipseşti tu, Jeff.

Cuvintele îi scăpaseră de pe buze înainte de a le fi putut opri.

Jeff se ridică încet şi se uită la ea.

– Cît de mult am să-ţi lipsesc? o întrebă cu blîndeţe.

– Foarte mult.

Într-o clipă fu lîngă patul ei.

– Tracy...

– Sssst! Nu vorbi. Ia-mă în braţe. Strînge-mă!

Începu lent, o atingere catifelată, o dezmierdare, o căutare, o mîngîioasă şi delicată explorare cu toate simţurile. Porni să se acumuleze, să se amplifice, să crească într-un ritm frenetic, paroxistic, pînă ajunse o bacanală, o orgie de plăcere sălbatică, pătimaşă. Penisul lui învîrtoşat o mîngîia, o pătrundea, o umplea, pînă cînd îi venea să ţipe de atîta plăcere. Se afla în centrul unui curcubeu. Se simţea purtată de un flux care o înălţa sus, tot mai sus, şi apoi se petrecea în ea o explozie, o dizolvare, şi întregul trup i se cutremura. Treptat, furtuna începu să se domolească. Închise ochii. Simţi buzele lui Jeff plimbîndu-se pe trupul ei, în jos, tot mai jos, spre centrul făpturii ei, şi se lăsă inundată de un nou val de senzaţii sălbatice şi de beatitudine.

Îl trase pe Jeff lipindu-l de ea, simţindu-i inima peste inima ei. Se vîri în el şi totuşi i se păru că încă nu-i îndeajuns de aproape. Se lăsă să lunece pînă la piciorul patului şi începu să-i ciugulească trupul cu sărutări moi, tandre, urcînd încet, pînă cînd îi simţi bărbăţia dură în mîna ei. I-o mîngîie uşor, apoi o lăsă să-i lunece în gură, ascultînd gemetele lui de plăcere. Pe urmă Jeff se rostogoli peste ea şi o pătrunse, şi totul reîncepu, mai excitant decît prima oară, un izvor care izbucnea împroşcînd plăcere, iar Tracy îşi spuse: *„Acum ştiu. Pentru prima dată, ştiu. Dar trebuie să ţin minte că va dura doar cît durează noaptea asta, un minunat dar de rămas bun".*

Întreaga noapte au făcut dragoste şi au pălăvrăgit despre tot şi despre nimic, şi s-ar fi zis că nişte zăgazuri de mult ferecate se deschiseseră pentru amîndoi. În zori, cînd canalele începură să sclipească

în lumina începutului de zi, Jeff îi spuse:

– Tracy, mărită-te cu mine.

Era sigură că nu auzise bine, dar cuvintele veniră din nou, şi Tracy ştia că era o nebunie şi o imposibilitate, că nu va putea să funcţioneze şi că era un delir minunat şi că desigur o să funcţioneze.

Şopti:

– Da. O, da!

Începu să plîngă, cuibărită în ocrotirea braţelor lui. *„N-o să mai fiu niciodată singură!* se gîndi Tracy. *Ne aparţinem unul celuilalt. Jeff face parte din toate zilele mele de mîine".*

Mîine sosise.

Mult mai tîrziu, Tracy îl întrebă:

– Cînd ţi-ai dat seama, Jeff?

– Cînd te-am văzut în casa aceea şi am crezut că eşti pe moarte. Aproape că mi-am pierdut minţile.

– Eu credeam că ai fugit cu diamantele, mărturisi Tracy.

O luă din nou în braţe.

– Tracy, figura pe care ţi-am făcut-o la Madrid nu a pornit din poftă de bani. Am făcut-o de dragul jocului – al provocării. De asta sîntem amîndoi vîriţi în treburile astea, nu-i aşa? Te confruntă cu o dilemă care ţi se pare de nerezolvat, şi apoi începi să te întrebi dacă nu există totuşi o cale de a o soluţiona.

– Ştiu, încuviinţă Tracy. La început am făcut-o pentru că aveam nevoie de bani. Şi pe urmă a devenit

altceva; din banii pe care i-am cîştigat, am donat o mulţime. Dar îmi place să-mi măsor inteligenţa cu oameni de succes, strălucitori şi lipsiţi de scrupule. Îmi place să trăiesc pe muchie de cuţit.

După o lungă tăcere, Jeff spuse:

– Tracy... ce-ai spune să renunţăm?

– Să renunţăm, de ce? întrebă ea privindu-l cu nedumerire.

– Înainte lucram fiecare pe cont propriu. Acum totul s-a schimbat. Nu aş putea suporta dacă ţi s-ar întîmpla ceva. De ce să mai riscăm? Avem bani să ne ajungă pe toată viaţa. Ce-ar fi să considerăm că ne-am retras din afaceri?

– Şi ce-o să facem, Jeff?

– O să găsim noi ceva de făcut, răspunse el zîmbind.

– Nu, zău, iubitule, vorbesc serios. Cum o să ne petrecem viaţa?

– Făcînd tot ce ne pofteşte inima, dragostea mea. O să călătorim, o să ne permitem tot felul de mici manii. De pildă, eu am fost întotdeauna fascinat de arheologie. Mi-ar plăcea să fac săpături în Tunisia. Cîndva, i-am făcut o promisiune unui bătrîn prieten. Am putea să ne finanţăm propriile noastre săpături. Vom călători în jurul lumii.

– Pare excitant.

– Deci, ce părere ai?

Îl privi lung:

– Dacă asta-i ce doreşti tu... spuse Tracy cu glas moale.

Jeff o strînse în braţe şi începu să rîdă:

– Mă întreb dacă n-ar trebui să trimitem o înştiin-

ţare oficială poliţiei.

Tracy izbucni la rîndul ei în rîs.

Bisericile erau mai vechi decît toate pe care le cunoscuse Cooper. Unele fuseseră chiar transformate din temple păgîne şi uneori Cooper nu mai ştia dacă se închină lui Dumnezeu sau diavolului. Stătea cu capul plecat în antica biserică *Genuine Court* sau în *St. Bavokerk* ori în *Pieterskerk* sau în *Nieuwekerk* din Delft şi rugăciunea lui era mereu aceeaşi: *„Ajută-mi, Doamne, să o fac să sufere, să o fac să sufere!"*

Telefonul lui Gunther Hartog sosi a doua zi, în timp ce Jeff era în oraş.

– Cum te simţi? o întrebă Gunther.

– Minunat, îl asigură Tracy.

Gunther îi telefonase în fiecare zi după ce auzise ce i s-a întîmplat. Tracy hotărîse să nu-i anunţe încă vestea despre ea şi Jeff; nu încă. Dorea să o păstreze un timp la sînul ei, să o scoată cînd avea chef şi s-o întoarcă pe toate părţile, să o cocoloşească.

– Şi te înţelegi bine cu Jeff?

– Ne înţelegem de minune, îi răspunse Tracy zîmbind.

– Ai vrea să mai lucraţi împreună?

Sosise momentul să-l informeze:

– Gunther... noi... ne retragem.

Urmă un răstimp de tăcere.

– Nu înţeleg, spuse Gunther în cele din urmă.

– Jeff şi cu mine avem de gînd... aşa cum se spune în filmele vechi cu James Cagney... să apucăm pe calea cea dreaptă.

– Cum? Dar... de ce?

– A fost ideea lui Jeff şi eu m-am declarat de acord. Ca să terminăm cu riscurile.

– Şi dacă ţi-aş spune că treaba la care mă gîndesc acum poate să vă aducă două milioane de dolari şi nu presupune nici un risc?

– M-aş prăpădi de rîs, Gunther.

– Vorbesc serios, draga mea. Va trebui să pleci la Amsterdam, care-i numai la o oră de locul unde te găseşti acum, şi...

– Va trebui să găseşti pe altcineva.

– Mă tem că nu există altcineva care să poată scoate la capăt treaba asta, oftă Gunther. Accepţi să discuţi măcar posibilitatea cu Jeff?

– Bine, dar e inutil.

– Te chem din nou diseară.

Cînd se întoarse Jeff, Tracy îi reproduse conversaţia pe care o avusese cu Gunther.

– Nu i-ai spus că am devenit cetăţeni care respectă legea?

– Sigur că i-am spus, iubitule. I-am cerut să găsească pe altcineva.

– Şi n-a vrut? ghici Jeff.

– A stăruit că are nevoie de noi. A subliniat că nu există nici un risc şi c-am putea pune mîna pe două milioane de dolari, în schimbul unui mic efort.

– Ceea ce înseamnă că lucrul la care se gîndeşte el este păzit ca Fortul Knosc.

– Sau ca *Muzeul Prado*, adăugă Tracy răutăcioasă.

– La *Prado*, planul tău a fost într-adevăr strălucit, iubito. Ştii, cred că atunci am început să mă îndrăgostesc de tine.

– Şi eu cred că am început să te urăsc atunci cînd mi l-ai suflat pe Goya.

– Fii sinceră, o dojeni Jeff. Ai început să mă urăşti mult înainte.

– Adevărat. Şi ce-i spunem lui Gunther?

– I-am şi spus. Ne-am retras din genul ăsta de afaceri.

– N-ar trebui măcar să aflăm ce are în cap?

– Tracy, parcă ne-am pus de acord că...

– Noi oricum plecăm la Amsterdam, nu-i aşa?

– Da, dar...

– Ei bine, dacă tot vom fi acolo, iubitule, de ce să nu auzim măcar ce are de spus?

Jeff se uită la ea bănuitor:

– Tracy, tu ştii s-o facem, nu-i aşa?

– Nici gînd. Dar ce strică să aflăm ce are de spus...?

A doua zi plecară la Amsterdam şi traseră la hotelul *„Amstel"*. Gunther Hartog veni de la Londra cu avionul ca să discute cu ei.

Se întîlniră, ca nişte turişti, pe o şalupă care făcea

plimbări pe rîul Amstel.

– Sînt încîntat că vă căsătoriţi, le declară Gunther. Cele mai călduroase felicitări.

– Mulţumesc, Gunther.

Tracy ştia că era sincer.

– Vă respect dorinţa de a vă retrage, dar am dat peste o chestie atît de unică, încît mi-au spus că trebuie să o supun şi atenţiei voastre. S-ar putea să fie pentru voi un cîntec de lebădă foarte profitabil.

– Te ascultăm, îi spuse Tracy.

Gunther se înclină spre ei şi începu să vorbească cu voce foarte joasă. Cînd termină, adăugă:

– Două milioane de dolari dacă o scoateţi la capăt.

– Imposibil, declară Jeff categoric. Tracy...

Dar Tracy nu-l asculta. Se gîndea cu febrilitate cum ar putea fi soluţionată treaba.

Comandamentul general al poliţiei din Amsterdam, aflat la colţul dintre Marnix Straat şi Elandsgracht, este o clădire graţioasă cu cinci etaje, din cărămidă cafenie, cu un coridor lung, alb, la parter şi o scară de marmură care duce la etajele de sus. Într-o sală de şedinţe de la etaj, *Gemeentepolitie* se găsea într-o conferinţă. Luau parte şase detectivi olandezi şi un singur străin, Daniel Cooper.

Inspectorul Joop van Duren era o matahală de om, mai mare decît mărimea naturală, cu o faţă fălcoasă împodobită de o mustaţă flocoasă şi o voce

tunătoare de bas. I se adresa lui Toon Willems, îngrijitul, fercheşul, eficientul comisar-şef, capul poliţiei din Amsterdam.

– Tracy Whitney a sosit azi dimineaţă la Amsterdam, domnule comisar-şef. *Interpolul* e convins că ea este făptaşa furtului De Beers. Domnul Cooper, aici de faţă, crede că infractoarea a venit în Olanda pentru a săvîrşi o nouă fărădelege.

Comisarul-şef Willems se întoarse spre Cooper:

– Convingerea dumneavoastră se întemeiază pe vreo dovadă, domnule Cooper?

Daniel Cooper nu avea nevoie de dovezi. O cunoştea pe Tracy Whitney, trup şi suflet. Bineînţeles că venise aici ca să comită un delict, ceva formidabil, ceva ce depăşea imaginaţia lor subţiratică. Se sili să rămînă calm.

– Nu am nici un fel de dovadă. De asta trebuie s-o prindem asupra faptului.

– Şi cum vă propuneţi să ajungem la acest lucru?

– Prin a nu o lăsa să *ne* scape vreun moment de sub ochi.

Folosirea pronumelui *ne* îl jenă pe comisarul-şef. Discutase despre Cooper cu inspectorul Trignant din Paris. *„E un tip oribil, dar ştie ce face. Dacă-l ascultam, am fi prins-o pe Whitney asupra faptului"*. Erau întocmai cuvintele folosite de Cooper.

Toon Willems luă o hotărîre bazată, în parte, pe atît de trîmbiţata neputinţă a poliţiei franceze de a prinde hoţii diamantelor De Beers. Poliţia olandeză va reuşi acolo unde poliţia franceză a dat greş.

– Foarte bine, spuse el, dacă doamna a venit în Olanda ca să pună la încercare eficienţa poliţiei noas-

tre, îi stăm la dispoziţie şi o vom servi. Se întoarse spre inspectorul van Duren: Luaţi orice măsuri credeţi de cuviinţă.

Oraşul Amsterdam este divizat în şase sectoare de poliţie, fiecare sector răspunzînd de teritoriul său. În urma dispoziţiei date de inspectorul Joop van Duren, graniţele dintre sectoare au fost ignorate şi toţi detectivii, indiferent de sector, au fost chemaţi să conlucreze în echipele de supraveghere.

– Cer să fie supravegheată douăzeci şi patru de ore pe zi. Nu o scăpaţi din ochi.

Inspectorul van Duren se întoarse spre Daniel Cooper:

– Ei bine, domnule Cooper, eşti satisfăcut?

– Nu, pînă cînd nu punem mîna pe ea.

– O s-o prindem, îl asigură inspectorul. Ştii, domnule Cooper, noi ne mîndrim că avem cea mai bună poliţie din lume.

Amsterdam-ul este un paradis pentru turişti, un oraş cu mort de vînt şi diguri şi şiruri de clădiri înguste cu frontoane ascuţite, care se reazemă lenevos unele de altele de-a lungul unei reţele de canale mărginite de copaci şi pline de ambarcaţiuni-locuinţe, împodobite cu lădiţe de muşcate şi alte plante şi rufe care

fluturã în vînt. Olandezii erau oamenii cei mai prietenoşi pe care-i cunoscuse Tracy vreodată.

– Toţi par atît de fericiţi, comentă ea.

– Adu-ţi aminte că sînt poporul florilor. Lalele.

Tracy rîse şi-l luă de braţ. Se simţea atît de bine cînd era cu el. *„E un om minunat!"* se gîndea ea. Iar Jeff se uita la ea şi îşi spunea: *„Sînt omul cel mai norocos din lume".*

Tracy şi Jeff colindau prin toate locurile destinate turiştilor. Hoinăreau pe Albert Cuyp Straat, piaţa în aer liber care se întinde pe kilometri întregi, expunînd pe tejghele antichităţi, fructe şi legume, flori şi îmbrăcăminte; vagabondau prin Dam unde se adunau tinerii să-i asculte pe cîntăreţii itineranţi şi grupurile de *punk*. Vizitară Volendam, vechiul şi pitorescul sat pescăresc de pe Znider Zee, şi Madurodam, Olanda în miniatură. Cînd trecură cu maşina pe lîngă aeroportul *Schiphol*, Jeff îi spuse:

– Nu cu mult timp în urmă, tot terenul ăsta pe care se găseşte aeroportul era Marea Nordului. Schiphol înseamnă cimitirul vapoarelor.

Tracy se lipi şi mai mult de el.

– Sînt impresionată. E plăcut să fii îndrăgostită de un bărbat atît de deştept.

– Încă nu ştii nimic. Douăzeci şi cinci la sută din Ţările de Jos este pămînt smuls mării. Întreaga ţară se află la cinci metri sub nivelul mării.

– Sună cam înfricoşător.

– Nici o grijă. Sîntem în perfectă siguranţă cît timp ţărişoara asta ţine piept valurilor.

Oriunde mergeau, Tracy şi Jeff erau urmăriţi pas cu pas de *Gemmentepolitie*, iar Daniel Cooper studia

în fiecare seară rapoartele care îi erau aduse inspectorului van Duren. Nu exista nici un element interesant în ele, dar bănuielile lui Cooper nu puteau fi domolite. *„Pune ceva la cale,* își spunea el, *și încă ceva pe scară mare. Mă întreb dacă o fi știind că e urmărită? Mă întreb dacă știe că am de gînd s-o distrug?"*

Din cît își puteau da seama agenții urmăritori, Tracy Whitney și Jeff Stevens erau simpli turiști.

Inspectorul van Duren îl întrebă pe Cooper:

– Nu cumva te înșeli? S-ar putea să fi venit în Olanda doar ca să petreacă un concediu frumos.

– Nu, răspunse Cooper cu îndărătnicie. Nu mă înșel. Țineți-vă după ea.

Avea o presimțire sumbră că dacă Tracy Whitney nu o să se grăbească să facă o mișcare, poliția o să-și retragă iar supravegherea. Ori nu se putea admite așa ceva. Se alătură detectivilor care o țineau pe Tracy sub observație.

Tracy și Jeff aveau camere comunicante la hotelul *Amstel.*

– Trebuie să luăm camere separate de dragul respectabilității, îi spusese Jeff lui Tracy. Dar n-am să te las să fii prea departe de mine.

– Promiți?

În fiecare noapte, Jeff rămînea în camera ei pînă în zori, și făceau dragoste în orele tîrzii. Era un amant protejc, cînd tandru și afectuos, cînd sălbatic și aprig.

– E pentru prima oară cînd am aflat și eu ce rost

are trupul meu, şopti Tracy. Îţi mulţumesc, dragostea mea.

– Plăcerea e a mea.

– Numai pe jumătate.

Cutreierau oraşul într-un fel aparent lipsit de un scop precis. Luau prînzul la *„Excelsior"* în *„Hôtel de l'Europe"* şi cina la *„Bowedery"*, şi mîncau toate cele douăzeci şi două de feluri servite la *„Indonesian Bali"*. Consumau *erwtensoep*, faimoasa supă de mazăre olandeză; gustau *kutspot*, adică morcovi cu cartofi şi cu ceapă, şi *boerenkool met worst*, preparată din treisprezece feluri de legume şi cîrnaţi afumaţi. Se plimbau prin *walletjes*, cartierul bordelurilor din Amsterdam, unde curve grase, în kimonouri, şedeau în vitrine, la stradă, expunîndu-şi amplele cărnuri; şi în fiecare seară, raporturile scrise supuse inspectorului Joop van Duren se încheiau cu aceeaşi frază: *„Nimic suspect de semnalat"*.

„Răbdare, îşi spunea Cooper. *Răbdare!"*

La insistenţele lui Cooper, inspectorul van Duren ceru permisiunea comisarului-şef, Willems, de a amplasa microfonul electronic în camerele de hotel ale celor doi suspecţi. Permisiunea fu refuzată.

– Cînd vei avea motive mai temeinice care să-ţi justifice bănuielile, atunci să revii cu această cerere. Pînă atunci însă, nu pot să îngădui să se asculte convorbirile unor oameni care nu au altă vină decît că fac turism în Olanda.

Conversaţia de mai sus avusese loc într-o vineri. Luni dimineaţa, Tracy şi Jeff se duseră pe Paulus Potter Straat în Coster, centrul de diamante din Amsterdam, ca să viziteze *Fabrica de tăiat diamante* din Ţările de Jos. Daniel Cooper făcea parte din echipa de urmărire. Fabrica era ticsită de turişti. Un ghid de limbă engleză îi conducea prin ateliere, explicîndu-le fiecare operaţie a procesului de tăiere, şi la sfîrşitul turului, îi invita într-o mare sală de expoziţie unde, de-a lungul pereţilor, se aliniau vitrine pline cu o mare varietate de diamante de vînzare. De bună seamă, aceasta era raţiunea pentru care li se oferea vizitatorilor un tur al fabricii. În centrul sălii se afla o cutie mare de sticlă, montată pe un piedestal înalt, negru; înăuntrul acestei cutii scînteia diamantul cel mai minunat pe care-l văzuse Tracy vreodată.

Ghidul anunţă cu mîndrie:

– Şi aici, doamnelor şi domnilor, puteţi vedea faimosul diamant *Lucullus*, despre care, desigur, aţi citit. A fost cîndva cumpărat de un faimos actor pentru soţia sa, vedetă de cinema, şi este evaluat la zece milioane de dolari. Este o piatră perfectă, unul dintre cele mai frumoase diamante din lume.

– Ce ispită pentru hoţii de bijuterii! comentă Jeff.

Daniel Cooper făcu un pas înainte, ca să audă mai bine. Ghidul, însă, surîse cu indulgenţă.

– *Neè, mijuheer.* Arătă cu capul spre gardianul înarmat care stătea lîngă sala de expoziţie. Diamantul ăsta e mai bine păzit decît bijuteriile din Turnul Londrei, adăugă el. Nu există nici un pericol. Dacă cineva atinge cutia de sticlă, se declanşează o alarmă şi, pe dată, toate ferestrele şi uşile acestei săli se

închid ermetic. Noaptea sînt folosite raze electronice şi, dacă cineva ar pătrunde în sală, alarma sună la prefectura de poliţie.

Jeff se uită la Tracy şi-i spuse:

– Bănuiesc că nimeni nu s-ar gîndi vreodată să fure diamantul ăsta.

Cooper schimbă o privire cu unul dintre detectivi. În acea după-amiază, inspectorul van Duren fu informat asupra conversaţiei.

-

A doua zi, Tracy şi Jeff vizitară *Rijksmuseum*. La intrare, Jeff cumpără un ghid-plan al muzeului, şi apoi el şi Tracy străbătură holul principal îndreptîndu-se spre *Galeria de Onoare*, plină cu Fra Angelico, Murillo, Rubens, Van Dyck şi Tiepolo. Înaintau încet, oprindu-se în faţa fiecărui tablou, şi apoi merseră în sala *Rondului de Noapte*, care adăposteşte cel mai faimos tablou al lui Rembrandt. Acolo zăboviră mult. Şi simpatica Fien Hauer, sergentul femeie care-i urmărea, îşi spuse: *„Vai, Doamne!"*

Titlul original al tabloului este *„Compania Căpitanului Frans Banning Coeq şi Locotenentul Willem von Ruytenburch"* şi înfăţişează, cu extraordinară claritate şi elaborare, un grup de soldaţi pregătindu-se să intre în patrula de noapte, sub comanda căpitanului lor, înveşmîntat într-o uniformă foarte colorată. Zona din jurul tabloului era îngrădită cu corzi de catifea, şi un gardian se află în preajmă.

– Greu de crezut, îi spuse Jeff lui Tracy, dar

Rembrandt a avut multe de îndurat din pricina tabloului ăstuia.

– De ce? E fantastic!

– Cel care i-l comandase – căpitanul din tablou – a fost nemulţumit că Rembrandt le-a acordat atîta atenţie şi celorlalte figuri. Jeff se întoarse spre gardian: Sper că e bine păzit.

– *Ja, mijuheer.* Oricine ar încerca să fure ceva din acest muzeu ar trebui să treacă prin raze electronice, aparate de securitate şi, noaptea, veghează aici doi gardieni cu cîini poliţişti.

Jeff zîmbi detaşat:

– Sper că tabloul ăsta va rămâne aici pe vecie.

Tîrziu în acea după-masă, schimbul de replici fu raportat lui van Duren.

– *Rondul de noapte!* exclamă el. *Alstublieft!* Imposibil!

Daniel Coooper se mulţumi să clipească din ochii lui sălbatici, miopi.

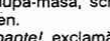

La *Centrul Convenţiei* din Amsterdam avea loc o întrunire a filatelişţilor, şi Tracy şi Jeff fură printre primii care sosiră. Sala era foarte bine păzită, pentru că multe dintre timbre aveau o valoare inestimabilă. Cooper şi un detectiv olandez îi urmăriseră pe cei doi în timp ce se plimbau printre colecţiile de timbre rare. Tracy şi Jeff se opriră în faţa *Guianei britanice,* un timbru urît, purpuriu, cu şase laturi.

– Ce timbru oribil! comentă Tracy.

– Nu-l denigra, draga mea. E unicul timbru de acest fel din lume.

– Şi ce valoare are?

– Un milion de dolari.

Supraveghetorul încuviinţă din cap.

– Aşa este, domnule. Multă lume, privindu-l, nu şi-ar da seama. Dar văd că dumneavoastră, domnule, iubiţi timbrele cum le iubesc şi eu. Conţin în ele toată istoria omenirii.

Tracy şi Jeff înaintară spre următoarea cutie de sticlă, şi se uitară la timbrul *Inverted* Jenny care reprezenta un avion zburînd cu susu-n jos.

– Ăsta-i interesant, observă Tracy.

Supraveghetorul de lîngă casetă începu să spună:

– Valorează...

– Şaptezeci şi cinci de mii de dolari, îl completă Jeff.

– Da, domnule. Exact.

Se deplasară la o cutie care conţinea un *Hawaiian Missionary* două sute, albastru.

– Ăsta valorează un sfert de milion de dolari, o informă Jeff pe Tracy.

Cooper, amestecat în mulţime, se afla acum chiar în spatele lor.

Jeff îi arătă lui Tracy un alt timbru:

– Ăsta e altă raritate. Timbrul poştal de un penny din Insula Mauritius. În loc de *„franco"*, un gravor amorezat a tipărit pe el *„francez"*. Ceea ce-l face să valoreze azi milioane de pence.

– Toate arată atît de mici şi de fragile, spuse Tracy, şi atît de uşor de vîrît în buzunar.

Supraveghetorul zîmbi.

– Cine le-ar fura, n-ar ajunge prea departe cu ele, domnişoară. Cutiile au echipament electronic de alarmă şi gardienii înarmaţi patrulează zi şi noapte *Centrul Convenţiei.*

– Mă simt uşurat să aud acest lucru, spuse Jeff cu

sinceritate. În zilele noastre niciodată nu poţi fi îndeajuns de precaut, nu-i aşa?

În acea după-masă, Daniel Cooper şi inspectorul Joop van Duren se duseră împreună la comisarul-şef Willems. Van Duren îi puse în faţă rapoartele supraveghetorilor şi aşteptă.

– De aici nu rezultă nimic precis, concluse comisarul-şef, dar trebuie să recunosc că suspecţii dumitale adulmecă în jurul unor obiective foarte profitabile. În ordine, domnule inspector. Fă-ţi treaba. Ai permisiunea oficială de a le instala microfoane în camerele de la hotel.

Daniel Cooper exulta. De acum înainte, Tracy Whitney nu va mai avea nici un moment de intimitate. Şi el va fi în stare să cunoască tot ce gîndeşte, tot ce spune, tot ce face. Şi-i imagină pe ea şi pe Jeff în pat, şi îşi aminti de senzaţia încercată cînd îşi frecase lenjeria lui Tracy de obraz. Atît de mătăsoasă, atît de parfumată!

În acea după-masă se duse la biserică.

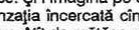

Seara, cînd Tracy şi Jeff ieşiră din hotel ca să se

ducă la masă, o echipă de tehnicieni din poliţie se puse pe treabă, introducînd microfoane micuţe în apartamentul lui Jeff şi al lui Tracy, şi ascunzîndu-le în spatele tablourilor, în lămpi, şi sub noptiere.

Inspectorul Joop van Duren rechiziţionă apartamentul de deasupra lor şi instală acolo un radio-receptor cu antenă şi un magnetofon.

– E activat prin voce, explică tehnicianul. Nu-i nevoie de nimeni lîngă el să-l controleze. Îndată ce vorbeşte cineva, începe automat să înregistreze.

Dar Daniel Cooper voia să stea lîngă aparat. El trebuia să fie acolo. Era voia Domnului.

33

A doua zi dimineaţa, devreme, Daniel Cooper, inspectorul Joop van Duren şi asistentul acestuia, sergentul detectiv Witkamp, se aflau în apartamentul de sus, ascultînd conversaţia celor doi.

– Mai vrei puţină cafea? – vocea lui Jeff.

– Nu, mulţumesc, iubitule, – vocea lui Tracy. Gustă puţin din brînza asta pe care ne-au trimis-o de la restaurant. E delicioasă.

O scurtă tăcere.

– Mmmm, într-adevăr delicioasă. Ce-ai vrea să faci azi, Tracy? Am putea pleca la Rotterdam.

– De ce să nu rămînem aici să ne odihnim un pic?

– O propunere tentantă.

Daniel Cooper ştia ce înţelegeau ei prin „să ne odihnim", şi buzele i se încleştară.

– Regina inaugurează o casă nouă pentru orfani.

– Frumos. Cred că olandezii sînt poporul cel mai ospitalier şi mai generos din lume. Sînt iconoclaşti. Urăsc regulile şi reglementările.

Un rîs.

– Desigur. De asta ne plac atît de mult nouă.

O conversaţie matinală banală, între doi îndrăgostiţi. *„Se simt atît de bine şi de degajaţi cînd sînt împreună!* se gîndi Cooper. *Dar cum or să mi-o mai plătească!"*

– Pentru că veni vorba de oameni generoşi – vocea lui Jeff – ghici cine se găseşte în hotelul ăsta? Maximilian Pierpoint, cel care scapă întotdeauna printre degete. Mi-a scăpat pe vaporul *QEII.*

– Şi mie mi-a scăpat în Orient-Expres.

– A venit aici probabil ca să mai mineze o companie. Acum că l-am regăsit, Tracy, ar trebui să facem ceva în privinţa lui. Din moment ce se află în imediată apropiere.

Rîsul lui Tracy.

– Perfect de acord cu tine, iubitule.

– Am auzit că are obiceiul de a purta cu el obiecte de mare valoare. Mă gîndesc să...

O altă voce, de femeie:

– *Dag, mijnheer, dag, mevrouw*[1].

Van Duren se întoarse spre sergentul-detectiv Witkamp:

1. Doriţi să vă fac acum curăţenie în cameră?

– Puneţi o echipă de supraveghere pe urmele lui Maximilian Pierpoint. În clipa cînd Whitney sau Stevens se apropie în vreun fel de el, să fiu de îndată înştiinţat.

Inspectorul van Duren îi raporta comisarului-şef Toon Willems.

– S-ar putea să urmărească mai multe obiective, domnule comisar-şef. Manifestă foarte mult interes pentru un bogătaş american aflat aici, numit Maximilian Pierpoint; au luat parte la convenţia filateliştilor, au studiat diamantul *Lucullus* la *Fabrica de tăiat diamante* din Ţările de Jos, şi au petrecut două ore în faţa *Rondului de Noapte.*

– *Een diefstal van de Nachtwacht? Nee!* Imposibil!

Comisarul-şef se lăsă pe speteaza fotoliului şi se întrebă dacă nu cumva irosea de pomană un timp preţios şi energie umană. I se prezentau prea multe speculaţii şi prea puţine fapte concrete.

– Deci, pentru moment, nu ştii care este obiectivul lor?

– Nu, domnule comisar-şef. S-ar putea ca nici ei înşişi să nu se fi hotărît încă. Dar în momentul cînd vor lua hotărîrea, ne vor informa.

Willems se încruntă:

– Vă vor informa?

– Microfoanele, explică van Duren. Habar n-au că sînt interceptaţi.

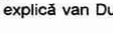

Raza de soare pentru poliţie s-a ivit a doua zi dimineaţa, la ora 9. Cei doi îşi terminau micul dejun în apartamentul lui Tracy. La postul de ascultare de sus se găseau Daniel Cooper, inspectorul Joop van Duren şi sergentul detectiv Witkamp. Auziră gîlgîitul cafelei turnate din cafetieră.

– E aici un articol interesant, Tracy. Prietenul nostru a avut dreptate. Ascultă: *Banca Amro* expediază *Băncii Olandeze* din Indiile de Vest cinci milioane de dolari în lingouri de aur.

În apartamentul de sus sergentul detectiv Witkamp şopti:

– Nu există nici o cale de a...

– Sssst!

Ascultară în continuare.

Vocea lui Tracy:

– Mă întreb cît pot să cîntărească cinci milioane de dolari în aur.

– O să-ţi spun exact, iubito. Opt sute treizeci şi şase de kilograme – adică vreo şaizeci şi şapte bare de aur. Ce-i grozav cu aurul este că-i atît de minunat de anonim. Îl topeşti şi poate să fi aparţinut oricui. Desigur, însă, n-ar fi deloc uşor să scoţi lingourile alea din Olanda.

– Dar chiar dac-am putea, trebuie să ne gîndim în primul rînd cum punem mîna pe ele. Pur şi simplu intrăm în bancă şi le luăm?

– Cam aşa ceva.

– Glumeşti.

– Cînd e vorba de atîţia bani, nu glumesc niciodată. Tracy, ce-ar fi să dăm o raită pe la banca *Amro* şi să aruncăm o privire?

– Ce plan ai?

– Îţi povestesc pe drum.

Se auzi o uşă închizîndu-se şi glasurile se opriră.

Inspectorul van Duren îşi răsucea de zor mustaţa.

– Nee! spuse el. Nu există nici o posibilitate să pună mîna pe aurul acela. Eu personal am aprobat sistemele de securitate.

– Dacă există o singură fisură în sistemul de securitate al băncii, Tracy Whitney o s-o descopere, îi declară răspicat Daniel Cooper.

Inspectorul van Duren făcea tot ce-i stătea în putinţă ca să-şi stăpînească firea inflamabilă. Americanul ăsta cu mutra lui pocită fusese o pacoste de cînd se arătase. Cel mai greu de suportat era simţul lui de superioritate înnăscut. Dar inspectorul van Duren era înainte de toate un poliţist; şi primise ordin să coopereze cu omuleţul acela bizar. Se întoarse spre Vitkamp:

– Vreau să sporeşti supravegherea. Imediat. Vreau ca orice persoană cu care iau suspecţii contact să fie fotografiată şi interogată. Clar?

– Da, domnule inspector.

Van Duren se întoarse acum spre Cooper:

– Ei, asta te face să te simţi mai bine?

Dar Cooper nu se osteni să-i răspundă.

În următoarele cinci zile, Tracy şi Jeff îi ţinură pe oamenii inspectorului van Duren în continuă activitate, iar Cooper examina cu grijă toate rapoartele zilnice. Noaptea, cînd ceilalţi detectivi părăseau postul de ascultare, Cooper rămînea. Aştepta să audă sunetele

scenelor de amor, care ştia că se desfăşoară acolo jos. Nu putea auzi nimic, dar în imaginaţia lui, Tracy gemea: *„Oh, da, scumpule, da, da! Ah, Doamne, nu mai pot suporta... e atît de bine... Acum, ah, acum!"*

Şi pe urmă lungul suspin tremurător şi dulcea, catifelata tăcere. Toate astea erau ale lui.

„În curînd ai să fii a mea, îi spunea Cooper. *Nimeni altul nu o să te mai aibă!"*

În timpul zilei, Tracy şi Jeff îşi vedeau fiecare de treaba lui şi oriunde se duceau erau urmăriţi. Jeff făcu o vizită la un atelier tipografic de lîngă Leidseplein şi doi detectivi îl urmăriră din stradă în timp ce discuta foarte serios cu tipograful. Cînd Jeff plecă, unul dintre detectivi se luă după el. Celălalt intră în atelier, îi arătă tipografului legitimaţia de poliţist, îmbrăcată în plastic, cu ştampila oficială, fotografia lui şi dungile diagonale roşii, albe şi albastre.

– Omul care a plecat adineauri. Ce-a vrut?

– I s-au terminat cărţile de vizită. Vrea să-i tipăresc cîteva.

– Arată-mi.

Tipograful îi arătă un formular scris de mînă:

Cornelius Wilson
Investigator şef
Serviciul de securitate din Amsterdam

A doua zi, sergentul major Fien Hauer aşteptă în faţa unui magazin de animale şi păsări de apartament, de pe Leidseplein, în care intrase Tracy. Cincisprezece minute mai tîrziu, cînd Tracy ieşi din prăvălie, Fien Hauer intră şi îşi arătă legitimaţia.

– Doamna care tocmai a ieşit, ce a dorit?

– A comandat un glob cu peştişori de aur, două turturele, un canar şi un porumbel.

Ce combinaţie stranie!

– Un porumbel ai spus? Un porumbel obişnuit?

– Da, dar nici unul dintre magazinele de genul nostru nu ţine porumbei obişnuiţi. I-am spus că va trebui să facem rost de unul, în mod special.

– Şi unde-i trimiteţi odoarele astea?

– La hotel. La *Amstel*.

La celălalt capăt al oraşului, Jeff purta o discuţie cu vicepreşedintele băncii *Amro*. Petrecură treizeci de minute închişi într-o cămăruţă şi cînd Jeff ieşi din bancă, un detectiv intră în biroul directorial.

– Omul care tocmai a ieşit. Vă rog să-mi spuneţi de ce a venit la dumneavoastră.

– Domnul Wilson? E investigator şef la compania de securitate folosită de banca noastră. Revizuiesc sistemul de securitate.

– V-a cerut să discutaţi cu el despre actualul sistem de securitate?

– Da, aşa este.

– Şi aţi discutat?

– Desigur. Dar mai întîi mi-am luat precauţia de a telefona, pentru a mă asigura dacă e într-adevăr îndreptăţit să discute.

– Cui i-aţi telefonat?

– La serviciul de securitate – numărul era tipărit pe legitimaţia lui.

În acea după-masă, la ora trei, un camion blindat trase în faţă la banca *Amro*. Din stradă, Jeff fotografie camionul, în timp ce, de la cîţiva metri depărtare, un detectiv îl fotografia pe Jeff.

La *Comandamentul poliţiei* din Elandsgracht, inspectorul van Duren desfăşura în faţa comisarului-şef, Toon Willems, dovezile care se acumulau rapid.

– Şi ce semnificaţie au toate astea? întrebă comisarul-şef cu vocea lui seacă, subţire.

Îl lămuri Daniel Cooper.

– O să vă spun eu ce plănuieşte. Glasul lui avea fermitatea convingerii. Plănuieşte să fure încărcătura de lingouri de aur.

Toţi cei de faţă se uitau la el fix. În cele din urmă, comisarul Willems vorbi:

– Bănuiesc că ştii şi cum intenţionează să săvîrşească miracolul ăsta.

– Da.

Cooper cunoştea ceva ce ei nu cunoşteau. Şi anume, cunoştea inima şi sufletul şi mintea lui Tracy Whitney. Se pusese în locul ei, în pielea ei, astfel încît să poată raţiona ca ea şi să poată face planuri cum le făcea ea... reuşind în felul ăsta să-i anticipeze fiecare mişcare.

– Va folosi un camion fals şi va ajunge la bancă înaintea camionului adevărat, va încărca lingourile şi o va şterge cu prada.

– Sună cam neplauzibil, domnule Cooper.

Interveni şi inspectorul van Duren.

– Eu nu ştiu care-i planul lor, ştiu doar că plănuiesc ceva, domnule comisar-şef. Le-am înregistrat convorbirile pe bandă.

Daniel Cooper îşi aduse aminte şi de celelalte sunete pe care îşi imaginase că le aude: şoaptele de dragoste, gemetele şi strigătele de plăcere. Se comporta la pat ca o căţea în călduri. Ei bine, acolo unde o s-o arunce el, nici un bărbat nu o s-o mai

atingă vreodată.

Inspectorul explica în continuare.

– Au aflat sistemul de securitate al băncii. Ştiu exact cînd soseşte camionul blindat să ridice...

Comisarul-şef studia raportul de pe biroul lui.

– Turturele, un porumbel, peştişori de aur, un canar – crezi că ceva din toate aiurelile astea are vreo legătură cu jaful?

– Nu, răspunse van Duren.

– Da, răspunse Cooper.

Sergentul major Fien Hauer, îmbrăcată într-un costum-pantalon de poliester albastru, o filă pe Tracy Whitney pe Prinsengracht, peste podul Magere, şi cînd ajunse de partea cealaltă a canalului, Fien Hauer rămase frustrată văzînd-o pe Tracy intrînd într-o cabină telefonică publică şi vorbind peste cinci minute la telefon. Dar dacă ar fi ascultat convorbirea, Fien Hauer tot n-ar fi înţeles nimic.

Gunther Hartog, din Londra, spunea:

– Ne putem bizui pe Margo, dar va avea nevoie de timp – cel puţin încă două săptămîni. Ascultă răspunsul lui Tracy apoi continuă: Înţeleg. Cînd totul e gata, voi lua legătura cu voi. Fii prudentă. Salută-l pe Jeff din partea mea.

Tracy lăsă receptorul în furcă şi ieşi din cabină. Îi adresă un semn prietenos femeii în costum pantalon albastru, care aştepta lîngă cabină, să dea un telefon.

A doua zi la ora 11 dimineaţa, un detectiv îi raporta inspectorului van Duren:

– Mă gîndesc la *Compania de închiriere de camioane*, Wolters, domnule inspector. Jeff Stevens tocmai a închiriat un camion de aici.
– Ce fel de camion?
– Un camion de serviciu.
– Află dimensiunile. Aştept pe fir.
Cîteva minute mai tîrziu, detectivul se înapoie la telefon:
– Le-am aflat. Camionul e...
– Un camion cu treaptă, lung de şapte metri, lat de trei metri, înalt de doi metri, cu două axe, i-o luă înainte inspectorul van Duren.
Urmă o pauză de uluială:
– Exact, domnule inspector. De unde aţi ştiut?
– Nu are importanţă. Ce culoare e?
– Albastru.
– Cine-l urmăreşte pe Stevens?
– Jacobs.
– Goed. Continuă să-mi raportezi.
Joop van Duren puse receptorul în furcă. Se uită la Cooper:
– Ai avut dreptate. Cu o singură excepţie: camionul e albastru.
– O să-l ducă la un atelier de vopsit maşini.

Atelierul de vopsit maşini era situat într-un garaj pe Damrak. Doi oameni stropiră camionul cu un spray gri-metalic, în timp ce Jeff stătea şi-i privea. Pe acoperişul garajului, un detectiv fotografia prin luminator.

O oră mai târziu, fotografiile se găseau pe biroul inspectorului van Duren. I le împinse lui Daniel Cooper.

– L-au vopsit exact în culoarea adevăratului camion blindat. Acum i-am putea aresta, știi?

– Pe ce acuzație? Că și-a tipărit niște cărți de vizită false și că a vopsit un camion? Singura cale de a face acuzația valabilă este să-i prindem în timp ce ridică lingourile.

„Îngîmfatul ăsta se poartă de parcă el ar conduce departamentul", se gîndi van Duren.

– Și care crezi că va fi următoarea mișcare? întrebă cu glas tare.

Cooper cerceta atent fotografiile.

– Camionul ăsta nu rezistă la greutatea aurului. Vor trebui să-i consolideze podeaua.

Un garaj mic, lăturalnic, pe Muider Straat.

– *Goede morgen, mijuheer.* Cu ce vă pot servi?

– Am de gînd să transport niște fier vechi în camionul ăsta, explică Jeff, și nu cred că podeaua o să reziste. Aș vrea s-o întăresc cu niște benzi de metal. Puteți face așa ceva?

Mecanicul se apropie de camion și îl examină.

– *Ja.* Nici o problemă.

– Bine.

– Va fi gata vineri.

– Eu speram să-l am mîine.

– *Morgen? Nee. Ik...*

– Îți plătesc dublu.

– *Donderdag* – joi.

– Mîine. Îţi plătesc de trei ori preţul.

Mecanicul îşi scărpină bărbia, îngîndurat.

– Mîine la ce oră?

– La prînz.

– *Ja.* O.K.

– *Damk je wel.*

– *Tot uw dienst.*

Cîteva momente mai tîrziu, după ce Jeff ieşi din garaj, un detectiv îl luă la întrebări pe mecanic.

În aceeaşi dimineaţă, echipa de supraveghere a lui Tracy o urmări pe aceasta pe Oude Schans Canal, unde îşi petrecu o jumătate de oră discutînd cu proprietarul unui şlep. Cînd plecă Tracy, detectivul îi arătă legitimaţia proprietarului care sorbea o cană mare de *bessenjenever*, ginul tare din coacăze roşii.

– Ce ţi-a cerut doamna aceea?

– Ea şi soţul ei vor să facă o plimbare pe canale. Mi-a închiriat şlepul pe o săptămînă.

– Începînd de cînd?

– De vineri. E o vacanţă frumoasă, *mijuheer. Dacă dumneavoastră şi soţia aţi dori să...*

Dar detectivul plecase.

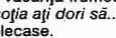

Porumbelul comandat de Tracy i-a fost adus la hotel într-o colivie. Daniel Cooper se duse la magazin şi-l interogă pe proprietar:

– Ce fel de porumbel i-ai trimis?

– O, un porumbel absolut obişnuit.

– Eşti convins că nu-i un porumbel călător?

– Nici gînd, rise omul. Motivul pentru care sînt atît

de convins este că l-am prins chiar eu aseară în Vondelpark.

Cinci sute de kilograme de aur şi un porumbel obişnuit? De ce? se întreba Daniel Cooper.

Cu cinci zile înainte de transferul lingourilor de aur de la banca *Amro*, pe biroul inspectorului Joop van Duren se îngrămădise un teanc mare de fotografii.

„Fiecare fotografie e o verigă în lanţul care o s-o încătuşeze", îşi spunea Daniel Cooper. Poliţia din Amsterdam era lipsită de imaginaţie, dar Cooper trebuia să admită că lucrau cu mare conştiinciozitate. Fiecare pas care ducea la săvîrşirea infracţiunii ce urma să aibă loc, fusese fotografiat şi bine documentat. Nu exista vreo modalitate ca Tracy Whitney să scape de justiţie.

„Pedepsirea ei va fi izbăvirea mea", îşi spunea Cooper.

În ziua în care Jeff scoase camionul proaspăt vopsit şi consolidat, îl adăposti într-un garaj mic pe care-l închiriase pe Oude Zijds Kolk, cartierul cel mai vechi din Amsterdam. De asemenea, în acelaşi garaj au fost depozitate şi şase lăzi goale de lemn, pe care scria *„APARATURĂ"*.

Fotografia lăzilor se găsea pe biroul inspectorului van Duren, care asculta ultima dintre benzile înregistrate:

Vocea lui Jeff:

– Cînd conduci camionul de la bancă la şlep, nu depăşi viteza legală. Vreau să ştiu exact cît ţine drumul. Uite un cronometru, du-te să măsori distanţa în timp.

– Nu vii şi tu cu mine, iubitule?

– Nu. O să fiu foarte ocupat.

– Ce-i cu Monty?

– Soseşte joi seara.

– Cine-i Monty? întrebă inspectorul van Duren.

– Probabil că omul care o să pozeze în cel de-al doilea gardian, răspunse Cooper.

Magazinul cu costume se găsea pe Pieter Coruelisz Hooft Straat, într-un centru comercial.

– Am nevoie de două uniforme, pentru un bal costumat, îi explică Jeff vînzătorului. Asemănătoare cu cele pe care le aveţi în vitrină.

O oră mai tîrziu, inspectorul van Duren examina fotografia unei uniforme de gardian.

– A comandat două la fel. I-a spus vînzătorului să i le trimită joi.

Măsura celei de-a doua uniforme arăta că era destinată unui bărbat mult mai voinic decît Jeff Stevens. Inspectorul comentă:

– Prietenul nostru, Monty, trebuie să fie un tip de un metru nouăzeci, şi să cîntărească peste o sută de kilograme. O să cerem *Interpolului* să treacă datele astea prin computer, şi o să aflăm identitatea omului, îl asigură el pe Daniel Cooper.

În garajul particular pe care-l închiriase, Jeff era cocoţat pe acoperişul camionului, iar Tracy era aşezată la volan.

– Eşti gata? întrebă Jeff. Acum!

Tracy apăsă pe un buton de la bord. Cîte o bucată mare de pînză se lăsă în jos pe fiecare latură a camionului. Pe pînză scria: *„Berea olandeză Heinecken".*

– Funcţionează bine, spuse Jeff vesel.

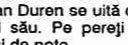

– Bere Heinecken? *Alstublieft!*

Inspectorul van Duren se uită de jur împrejur la cei adunaţi în biroul său. Pe pereţi atîrnau o serie de fotografii mărite şi de note.

Daniel Cooper şedea în fundul biroului şi tăcea. În ceea ce-l privea pe el, şedinţa de acum era o pierdere de vreme. El anticipase de mult fiecare mişcare pe care aveau s-o facă Tracy Whitney şi amantul ei. Căzuseră într-o capcană, care se strîngea tot mai mult în jurul or. În timp ce detectivii din birou trăiau o excitare crescîndă, Cooper se simţea ciudat de dezumflat.

– Toate piesele jocului au căzut la locul lor, spuse inspectorul van Duren. Suspecţii ştiu la ce oră este aşteptat camionul adevărat la bancă. Şi-au făcut planul ca ei să sosească cu o jumătate de oră mai devreme, făcînd pe gardienii de securitate. În momentul cînd o să apară camionul adevărat, ei vor fi de mult plecaţi. Van Duren arătă spre fotografia unui camion blindat. Vor pleca de la bancă, într-un camion

care arată exact ca ăsta, şi cîteva străzi mai încolo, probabil pe o străduţă laterală, camionul va arăta aşa: întinse fotografia camionului de bere *Heinecken*.

Un detectiv din fundul sălii întrebă:

– Ştiţi cum au de gînd să scoată aurul afară din ţară, domnule inspector?

Van Duren arătă o fotografie care o înfăţişa pe Tracy intrînd în şlep.

– Întîi, cu un şlep. Olanda e atît de străbătută de canale încrucişate şi de căi fluviale, încît se pot pierde cu mare uşurinţă. Arătă o altă fotografie, luată dintr-un helicopter, care înfăţişa camionul gonind pe marginea unui canal. Au cronometrat drumul pentru a vedea cît timp le ia de la bancă pînă la şlep. Au tot timpul să descarce aurul în şlep şi s-o întindă înainte să suspecteze cineva ce s-a întîmplat. Van Duren se îndreptă spre ultima fotografie dintre cele prinse pe perete, o fotografie mărită a unui cargobot. Acum două zile, urmă el, Jeff Stevens a rezervat spaţiu de încărcătură pe Oresta, care pleacă săptămîna viitoare din Amsterdam. Cargoul a fost înregistrat ca aparatură, cu destinaţie Hong Kong.

Se întoarse spre ceilalţi detectivi din birou:

– Ei bine, domnilor, noi vom opera o uşoară modificare în planurile lor. Îi vom lăsa să scoată lingourile din bancă şi să le încarce în camion. Se uită la Daniel Cooper şi zîmbi. Şi apoi îi prindem asupra faptei. O să-i prindem cu mîinile pătate pe şmecherii ăştia doi.

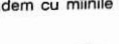

Un detectiv o urmări pe Tracy la biroul *Poştei American Express*, de unde ridică un colet de mărime mijlocie; se întoarse imediat cu el la hotel.

– Nu există nici o posibilitate să aflăm ce conţinea coletul, îi spuse inspectorul van Duren lui Cooper. Le-am percheziţionat ambele apartamente cînd au ieşit din hotel şi n-am găsit nimic care să nu fi fost şi înainte.

Computerele *Interpolului* nu au putut furniza nici o informaţie despre Monty, cel de peste o sută de kilograme.

Marţi seara, la o oră tîrzie, Daniel Cooper, inspectorul van Duren şi sergentul detectiv Witkamp se aflau la postul de ascultare din apartamentul de la hotelul *Amstel*, înregistrînd vocile de dedesubt.

Vocea lui Jeff:

– Dacă ajungem la bancă exact cu treizeci de minute înainte de sosirea gardienilor adevăraţi, avem tot timpul să încărcăm aurul şi să plecăm. Şi pînă ce soseşte camionul adevărat, noi am şi descărcat aurul în şlep.

Vocea lui Tracy:

– I-am cerut mecanicului să verifice camionul şi să-i facă plinul. E gata.

Sergentul detectiv Witkamp comentă:

– Aproape că-ţi vine să-i admiri. Nu lasă nimic la

voia întîmplării.

– Da, mai devreme sau mai tîrziu, toţi pică, răspunse senil inspectorul van Duren.

Daniel Cooper nu scotea un cuvînt şi asculta.

– Tracy, se auzi glasul lui Jeff, cînd se termină şi cu asta, ce-ai zice să plecăm în expediţia de săpături de care am vorbit?

– În Tunisia? Ar fi un paradis, iubitule.

– Bine. Aranjez eu totul. Şi de acum înainte, nu vom mai face nimic altceva decît să ne odihnim şi să ne bucurăm de viaţă.

Inspectorul van Duren murmură:

– Aş spune că de următorii douăzeci de ani de odihnă vom avea noi grijă. Se ridică de pe scaun şi îşi întinse mădularele. Ei, cred că ne putem duce la culcare. Totul e pus la punct pentru mîine dimineaţă, aşa încît am putea profita şi noi de un somn bun în noaptea asta.

Daniel Cooper nu putea dormi. O vedea cu ochii minţii pe Tracy înşfăcată şi brutalizată de poliţie, şi-i vedea groaza zugrăvită pe faţă. Viziunea îl excita. Se duse în sala de baie şi dădu drumul la apa fierbinte. Îşi scoase ochelarii, îşi dezbrăcă pijamaua şi se cufundă în apa aburindă. Aproape că se terminase cu întregul coşmar şi ea va plăti, aşa cum le făcuse el şi pe alte curve să plătească. Mîine, la vremea asta, va fi acasă. *„Nu, nu acasă!* se corectă Daniel Cooper. *Voi fi în apartamentul meu"*. Acasă era altceva. Acasă era

un loc cald, sigur, unde mama lui îl iubea mai mult decît pe oricine altcineva din lume.

– Tu eşti omuleţul meu, îi spunea. Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

Tatăl lui Daniel dispăruse de acasă cînd copilul avea patru ani. La început, Daniel a crezut că o făcuse din cauza lui, dar mama i-a explicat că plecase din cauza altei femei. O ura pe această altă femeie, pentru că o făcuse pe mama lui să plîngă. Nu o văzuse niciodată, dar ştia că era o curvă, pentru că o auzise pe mama lui murmurînd astfel. Mai tîrziu, s-a simţit fericit că femeia aceea îi luase tatăl, pentru că, în felul ăsta, o avea pe mama numai pentru el. Iernile din Minnesota sînt reci şi mama lui Daniel îi dădea voie să urce în patul ei şi să se cuibărească în aşternutul cald, lîngă ea.

– Într-o zi, am să te iau de nevastă, îi făgăduia micuţul Daniel, şi mama rîdea şi îl mîngîia pe păr.

La şcoală, Daniel era întotdeauna în fruntea clasei. Voia ca mama să fie mîndră de el.

„Ce băieţaş strălucit aveţi, doamnă Cooper!"

„Ştiu. Nimeni nu e mai deştept ca omuleţul meu".

Cînd Daniel ajunsese la vîrsta de şapte ani, mama începu să-l invite la masă pe vecinul lor, o huidumă de bărbat, păros şi Daniel se îmbolnăvi. Zăcu la pat o săptămînă, cu o febră primejdios de mare, şi mama îi făgădui că n-o să-l mai invite niciodată pe vecin. *„N-am nevoie de nimeni pe lume în afară de tine, Daniel"*, îi

spunea ea.

Şi nimeni n-ar fi putut să fie mai fericit ca el. Pentru Daniel, mama lui era cea mai frumoasă femeie din lumea întreagă. Cînd era plecată de acasă, se ducea în dormitorul ei şi deschidea sertarele scrinului. Îi scotea lenjeria de corp şi îşi freca ţesăturile moi de obraji. Miroseau, ah! atît de minunat!

Acum zăcea în cada fierbinte de la hotelul din Amsterdam, cu ochii închişi, amintindu-şi de ziua cumplită a morţii mamei lui. Era aniversarea lui, împlinea doisprezece ani. Fusese trimis mai devreme acasă de la şcoală, pentru că-l durea o ureche. Se prefăcuse că-l doare mai tare decît în realitate, fiindcă voia să se ducă acasă unde mama l-ar fi cocoloşit şi l-ar fi luat în patul ei şi ar fi făcut mare caz de el. Daniel intră în casă şi se duse în dormitor; o văzu zăcînd goală în patul lor, dar nu singură. Făcea nişte lucruri de nedescris cu vecinul lor. Daniel o urmări în timp ce îi săruta pieptul flocos şi stomacul buhăit, iar sărutările ei se tîrau în jos, spre varga groasă, roşie, dintre picioarele omului. Înainte de a i-o lua în gură, Daniel o auzi pe mama lui spunîndu-i bărbatului: *„Oh, te iubesc!"*

Şi acesta a fost lucrul cel mai de nedescris din toate. Daniel a alergat în baie şi a vomitat, umplîndu-se tot de vomă. Dar după aceea s-a dezbrăcat cu grijă şi s-a curăţat, pentru că mama îl învăţase să fie curat. Urechea începuse acum să-l doară într-adevăr tare. Auzi voci în hol şi ascultă:

– Mai bine pleacă acum, scumpule, că trebuie să fac o baie şi să mă îmbrac. Daniel o să se întoarcă peste puţin de la şcoală. Dau o petrecere de ziua lui. Ne vedem mîine, inimioara mea.

Se auzi uşa de la intrare închizîndu-se şi apoi zgomotul apei curgînd în baia mamei. Numai că nu mai era mama lui. Era o curvă care făcea lucruri murdare cu un bărbat în pat, lucruri pe care nu le făcuse niciodată cu el.

Intră în sala de baie, gol puşcă, iar ea era în cadă, zîmbind cu faţa ei de curvă. Întoarse capul, îl văzu şi spuse:

– Daniel, scumpule! Ce faci cu...

El ţinea în mînă o foarfecă mare de croitorie.

– Daniel...

Gura ei se deschisese într-un O roz, dar nu scoase nici un sunet pînă cînd el nu împlîntă prima dată vîrful foarfecei în pieptul străinei din baie. Atunci, ţipătul ei răsună odată cu al lui:

– Curvă! Curvă! Curvă!

Păreau să execute împreună un duet al morţii, pînă cînd nu se mai auzi decît vocea lui:

– Curvă... curvă...!

Era stropit pe tot corpul de sîngele ei. Intră sub duş şi se frecă pînă ce i se înroşi pielea.

Omul acela din casa de alături o omorîse pe mama lui şi omul acela va trebui să plătească.

După aceea, totul păruse să se întîmple cu o claritate nefirească, într-un ciudat soi de încetineală. Daniel îşi şterse cu o cîrpă amprentele de pe foarfecă, apoi o aruncă în cadă. Foarfeca scoase un clinchet sinistru cînd lovi emailul. Se îmbrăcă şi telefonă la poliţie. Sosiră două maşini ale poliţiei, cu sirenele lor ţipătoare, şi apoi încă o maşină, plină de detectivi. Aceştia îi puseră lui Daniel întrebări şi el le povesti cum fusese trimis acasă mai devreme de la şcoală, şi cum l-a văzut pe vecinul lor, Fred Zimmer, ieşind de la

ei pe uşa laterală. Cînd îl interogară pe Zimmer, acesta recunoscu că era amantul mamei lui Daniel, dar negă că ar fi ucis-o. Mărturia depusă de Daniel în faţa tribunalului a fost aceea care a dus la condamnarea la moarte a lui Zimmer.

– Cînd ai ajuns acasă de la şcoală l-ai văzut pe vecinul vostru, Fred Zimmer, ieşind în grabă pe uşa laterală?

– Da, domnule.

– L-ai văzut bine?

– Da, domnule. Avea mîinile pline de sînge.

– Şi ce-ai făcut atunci, Daniel?

– Am... am fost atît de speriat! Am bănuit că s-a întîmplat ceva îngrozitor cu mama mea.

– Şi ai intrat în casă?

– Da, domnule.

– Şi ce s-a întîmplat?

– Am strigat „Mamă!", şi nu mi-a răspuns, aşa că am intrat în baie şi...

La punctul acesta băiatul izbucni într-un plîns isteric şi trebui să fie scos din boxă.

Treisprezece luni mai tîrziu, Fred Zimmer a fost executat.

Între timp, tînărul Daniel a fost trimis să locuiască la o rudă din Texas, mătuşa Marie, pe care nu o văzuse niciodată. Era o femeie severă, o baptistă închistată, vehement justiţiară şi convinsă că toţi păcătoşii vor arde în flăcările iadului. Casa ei era lipsită de dragoste, de bucurie sau de milă, şi în această atmosferă a crescut Daniel, torturat de cunoaşterea tainică a păcatului său şi de osînda veşnică ce i se deschidea în faţă. Puţin după uciderea mamei lui, Daniel începu să aibă tulburări de vedere.

Doctorii spuneau că e o chestiune psihosomatică.

– Își blochează singur ceva ce nu vrea să vadă, spuneau ei.

Lentilele ochelarilor deveniră tot mai groase.

La șaptesprezece ani, Daniel a fugit din casa mătușii Marie și din Texas, pentru totdeauna. A ajuns cu autostopul pînă la New York, unde a fost angajat curier la *Asociația Internațională de Asigurări*. În trei ani a fost promovat în funcția de investigator. Și deveni cel mai bun dintre toți. Niciodată nu a cerut un spor de salariu sau condiții mai bune de muncă. Nici nu-i păsa de asemenea lucruri. El era brațul drept al Domnului, biciul divin care-i șfichiuia pe păcătoși.

Daniel Cooper ieși din baie și se pregăti de culcare. *„Mîine,* își spuse el, *mîine va fi ziua de răsplată a curvei".*

Ar fi dorit ca mama lui să fi fost de față, să vadă.

34

Amsterdam
Vineri, 22 august, ora 8 a.m.

Daniel Cooper şi cei doi detectivi de la postul de ascultare îi auzeau pe Tracy şi Jeff la micul dejun.

– Un corn dulce, Jeff? Puţină cafea?

– Nu, mulţumesc.

Daniel Cooper îşi spuse: „Este ultimul mic dejun pe care-l mai iau împreună".

– Ştii ce mă emoţionează cel mai tare? Călătoria pe şlep.

– Asta-i ziua noastră cea mare şi tu eşti emoţionată de o excursie pe un şlep? De ce?

– Pentru că nu vom fi decît noi doi. Mă socoteşti nebună?

– Absolut. Dar eşti nebuna mea.

– Sărutare!

Se auzi un ţocăit.

„Ar trebui să fie mai nervoasă, se gîndi Cooper. *O vreau nervoasă!"*

– Într-un fel, Jeff, îmi pare rău că plec de aici.

– Dar gîndeşte-te, iubito, că experienţa asta nu o să ne lase cu nimic mai săraci.

Rîsul lui Tracy:

– Ai dreptate.

La ora nouă dimineaţa, conversaţia continua de zor: Cooper îşi spunea: *„Ar trebui să se pregătească, să-şi facă ultimele planuri. Ce-o fi cu Monty? Unde se întîlnesc cu el?"*

Vocea lui Jeff spunea:

– Iubito, vrei să faci tu conturile cu portarul înainte să plecăm din hotel? Eu o să fiu cam ocupat.

– Sigur că da. A fost un om minunat. De ce nu avem astfel de portari şi în Statele Unite?

– Probabil că e un obicei strict european. Ştii de unde a pornit?

– Nu.

– În Franţa, în 1627, contele Hugnes a construit la Paris o închisoare şi a numit un nobil care să o administreze. I-a dat acestuia titlul de *comte des cierges,* sau *concierge,* ceea ce înseamnă „conte al luminărilor". Plata lui era de două lire sterline plus cenuşa din vatra contelui. Mai tîrziu, toţi cei care administrau o închisoare sau un castel căpătară numele de *concierge,* portar, şi, pînă la urmă, termenul a intrat şi în administraţia hotelieră.

„Ce-i tot îndrugă? se minună Cooper. *E nouă jumătate. Ar trebui să plece".*

Vocea lui Tracy:

– Să nu-mi spui de unde ai aflat povestea asta. Probabil de la o portăreasă frumoasă.

O voce străină de femeie:

– *Goede morgen, mevrouw, mijuheer.*

Vocea lui Jeff:

– Nu există portărese frumoase.

Vocea feminină, nedumerită:

– *Ik begrijp het niet.*

Vocea lui Tracy:

– Pun rămăşag că dacă existau, tu le-ai fi descoperit imediat.

– Ce naiba se întîmplă acolo? întrebă Cooper.

Detectivii păreau încurcaţi.

– Nu ştiu, răspunse unul dintre ei. Femeia de serviciu e la telefon şi o cheamă pe administratoare. Spune că a venit să facă curăţenie, şi nu mai înţelege nimic – aude voci în cameră dar nu vede pe nimeni.

– Ce?

Cooper sări în picioare, alergă într-un suflet la uşă, apoi pe scări în jos. Un moment mai tîrziu, el şi ceilalţi detectivi năvăliră în apartamentul lui Tracy. În afară de femeia de serviciu năucită, nu se mai găsea nimeni în apartament. Pe o măsuţă de cafea, în faţa unei canapele, funcţiona de zor un magnetofon.

Vocea lui Jeff:

– M-am răzgîndit în privinţa cafelei, mai iau una. E încă fierbinte?

Vocea lui Tracy:

– Îhm.

Cooper şi detectivii căscau ochii fără să le vină a crede.

– Care-i numărul de urgenţă al poliţiei? zbieră Cooper.

– Douăzeci şi doi douăzeci şi doi douăzeci şi doi.

Cooper se repezi la telefon şi formă numărul.

Vocea lui Jeff rostea pe magnetofon:

– Ştii, cafeaua lor e mult mai bună decît a noastră, aşa am impresia. Mă întreb cum o prepară.

Cooper urlă în receptor:

– Aici e Daniel Cooper. Daţi-mi-l imediat pe inspectorul van Duren. Spuneţi-i că Whitney şi Stevens au dispărut. Să controleze imediat garajul, să vadă dacă mai e acolo camionul lor. Eu fug la bancă!

Trînti receptorul în furcă.

Vocea lui Tracy spunea:

– Ai băut vreodată cafea fiartă cu coajă de ou înăuntru? E într-adevăr foarte...

Cooper zbură pe uşă.

Inspectorul van Duren spuse:

– E în ordine. Camionul lor a plecat din garaj. Sînt în drum spre bancă.

Van Duren, Cooper şi doi detectivi se aflau la un post de comandă al poliţiei, cocoţat pe acoperişul unei clădiri de peste drum de banca *Amiro*. Inspectorul îşi dădu cu părerea:

– Probabil că atunci cînd au observat că li s-au instalat microfoane în cameră, au hotărît să-şi schimbe planul. Dar relaxează-te, prietene, ia priveşte!

Îl împinse pe Cooper spre telescopul instalat pe

acoperiş. Jos, în stradă, un om îmbrăcat în haine de portar lustruia meticulos plăcuţa de alamă cu numele băncii... un gunoier mătura strada... un vînzător de ziare stătea înfipt în colţ... trei instalatori îşi vedeau de treabă. Şi toţi erau echipaţi cu mici aparate de emisie-recepţie.

Van Duren vorbi în aparatul lui:

– Punctul A?

– Vă ascult, domnule inspector, răspunse portarul.

– Punctul B?

– V-am receptat, domnule, răspunse gunoierul.

– Punctul C?

Vînzătorul de ziare dădu din cap şi privi în sus.

– Punctul D?

Instalatorii se opriră din lucru, şi unul dintre ei vorbi în aparat:

– Sîntem gata aici, domnule inspector.

Inspectorul se întoarse spre Cooper.

– Nu-ţi face griji. Aurul se găseşte încă în bancă, în siguranţă. Singura cale de a pune mîna pe el este să vină să-l ia. Şi în momentul cînd intră în bancă, ambele capete ale străzii vor fi baricadate. Nu există nici o şansă să ne scape. Se uită la ceas. Camionul trebuie să apară dintr-o clipă în alta.

În interiorul băncii, tensiunea era în creştere. Funcţionarii primiseră instrucţiuni, iar gardienii aveau dispoziţii să ajute la încărcarea aurului în camionul blindat, cînd acesta avea să sosească. Toată lumea

trebuia să coopereze din plin.

Detectivii deghizați de afară continuau să lucreze supraveghind pe furiș strada pentru apariția camionului.

Pe acoperiș, inspectorul van Duren întrebă pentru a zecea oară:

– Se vede vreo urmă din camionul ăla blestemat?

– *Nee.*

Sergentul detectiv Witkamp se uită la ceas:

– Sînt în întîrziere cu treizeci de minute. Dacă nu...

Aparatele de emisie-recepție pîrîiră, prinzînd viață.

– Domnule inspector! Se zărește camionul! Traversează Rozengracht, îndreptîndu-se spre bancă. Într-un minut o să-l puteți vedea de pe acoperiș.

Brusc, atmosfera păru electrizată.

Inspectorul van Duren vorbea grăbit în aparat:

– Atențiune! Către toate unitățile! Peștii au căzut în plasă! Lăsați-i să încerce să înoate.

Un camion blindat cenușiu se opri în fața intrării băncii. În timp ce Cooper și van Duren îi urmăreau de sus, doi bărbați îmbrăcați în uniforma gărzilor de securitate coborîră din camion și intrară în bancă.

– Unde-i ea? Unde-i Tracy Whitney? strigă Daniel Cooper cu glas tare.

– N-are importanță, răspunse van Duren. Nu poate fi prea departe de aur.

„Și chiar de-ar fi, își spuse Daniel Cooper, tot nu contează, Benzile înregistrate or s-o ducă la condamnare".

Funcţionari nervoşi îi ajutară pe cei doi oameni în uniformă să încarce lingourile de aur din depozit pe nişte cărucioare şi să le împingă pe rotile pînă la camionul blindat. Cooper şi van Duren urmăreau siluetele îndepărtate de la postul lor de observaţie de pe acoperişul de vizavi.

Încărcarea dură opt minute. Cînd uşa din spate a camionului fu zăvorîtă şi cei doi oameni în uniformă dădură să se urce în faţă, inspectorul van Duren răcni în aparatul de emisie-recepţie:

– *Vlug! Pas op.* Către toate unităţile: Blocaţi strada. Blocaţi!

Izbucni infernul pe pămînt. Portarul, vînzătorul de ziare, instalatorii în salopete şi un roi de detectivi se năpustiră asupra camionului blindat şi îl înconjurară, cu armele în mîini. Pe stradă se întrerupse circulaţia, în toate direcţiile.

Inspectorul van Duren se întoarse rînjind spre Daniel Cooper:

– Ei, i-am prins asupra faptei – te satisface? Mai mult de-atît nici că se putea. Hai să-i vedem!

„În sfîrşit, s-a terminat!" se gîndi Cooper.

Coborîră în grabă în stradă. Cei doi oameni în uniformă stăteau cu faţa la perete şi mîinile ridicate, înconjuraţi de un cerc de detectivi înarmaţi. Daniel Cooper şi inspectorul van Duren îşi croiră drum printre ei.

Van Dureri tună:

– Vă puteţi întoarce cu faţa. Sînteţi arestaţi.

Cei doi oameni, cu feţe pămîntii, se întoarseră spre grup. Daniel Cooper şi inspectorul van Duren avură un şoc. Cei doi erau totalmente străini.

– Cine... cine sînteţi? întrebă van Duren.

– Sîn... sîntem gărzile de la compania de securitate, bîlbîi unul dintre ei. Nu trageţi! Vă rog, nu trageţi!

Inspectorul van Duren se întoarse spre Cooper:

– Planul lor s-a încurcat. În voce îi răzbea o notă de isterie. Au renunţat la el.

Daniel Cooper simţi cum i se revarsă fierea în stomac şi cum începe să-i urce încet în piept şi în gîtlej. Cînd, în cele din urmă, fu în stare să vorbească, glasul îi suna înecat.

– Nu. Nu li s-a încurcat nici un plan.

– Ce tot spui?

– Nici un moment nu s-au gîndit să fure aurul. Întreg scenariul a fost o momeală pentru noi.

– Imposibil! Camionul, şlepul, uniformele, – doar avem fotografii.

– Nu înţelegi? Au ştiut totul. Au ştiut că sîntem tot timpul pe urmele lor.

Faţa inspectorului van Duren se făcu albă ca varul:

– Dumnezeule mare, *zijn ze?* Unde sînt?

Tracy şi Jeff, aflaţi pe Paulus Potter Straat în Coster, se apropiau de *Fabrica de tăiat diamante* din Ţările de Jos. Jeff purta o barbă şi o mustaţă, şi îşi modificase conturul obrajilor şi al nasului cu bucăţele de burete. Era îmbrăcat într-un trening şi ducea un rucsac în spate. Tracy purta o perucă neagră, o rochie de femeie însărcinată şi o burtă gravidă falsă, un machiaj strident şi ochelari negri de soare. Ducea

sub braţ o servietă mare şi un pachet rotund, ambalat în hîrtie cafenie. Amîndoi intrară în sala de recepţie şi se alăturară unui grup de turişti care ascultau explicaţiile unui ghid:

– ... şi acum, doamnelor şi domnilor, îi veţi vedea pe tăietorii noştri la lucru şi apoi veţi avea prilejul de a cumpăra unele din frumoasele noastre diamante.

Cu ghidul în frunte, mulţimea intră în interiorul fabricii. Tracy înaintă odată cu ceilalţi, dar Jeff rămase în urmă. Cînd grupul pătrunse în altă sală, Jeff se întoarse şi coborî în grabă nişte scări care duceau la un subsol. Îşi deschise rucsacul şi scoase din el o salopetă pătată de ulei şi o lădiţă cu scule. Îmbrăcă salopeta, se apropie de contorul electric şi se uită la ceas.

Sus, Tracy urma grupul care trecea dintr-o încăpere în alta, în timp ce ghidul le explica feluritele procese prin care diamantele brute se prefăceau în pietre lucitoare, nestemate. Din cînd în cînd, Tracy îşi consulta ceasul de mînă. Turul întîrziase cu cinci minute faţă de program. Ar fi dorit ca ghidul să se mişte mai repede.

În cele din urmă, la sfîrşitul turului, intrară în sala de expoziţie. Ghidul se apropie de un piedestal încercuit de funii.

– În această cutie de sticlă, anunţă el cu mîndrie, se găseşte diamantul *Lucullus*, unul dintre cele mai valoroase diamante din lume. A fost cîndva cumpărat de un faimos actor de teatru pentru soţia sa, o vedetă de cinema. Este evaluat la zece milioane de dolari şi este păzit prin cele mai moderne...

Luminile se stinseră brusc. De loc, se auzi sunetul alarmei şi în faţa ferestrelor şi a uşilor căzură obloane

de oţel, blocînd toate ieşirile. Cîţiva dintre turişti începură să ţipe.

– Vă rog! strigă ghidul deasupra vacarmului. Nu e nici un motiv de panică. O simplă pană de electricitate. Într-o secundă generatorul de urgenţă vă...

Luminile se aprinseră.

– Vedeţi? îi asigură ghidul. Nu există nici un motiv de panică.

Un turist german, îmbrăcat în pantaloni de piele, arătă spre obloanele de oţel şi întrebă:

– Ce sînt astea?

– O precauţie de siguranţă, explică ghidul.

Scoase o cheie cu o formă demodată, o inseră într-o broască din perete şi o răsuci. Obloanele de oţel de la ferestre şi de la uşi se ridicară. Telefonul de pe biroul din sală ţîrîi şi ghidul ridică receptorul:

– Sînt Hendrik. Mulţumesc, domnule căpitan. Nu, totul e în deplină ordine. A fost o alarmă falsă. Probabil un scurt-circuit. O să cer îndată să se verifice. Da, domnule. Repuse receptorul în furcă. Scuzele mele, doamnelor şi domnilor. Cînd e vorba de o valoare ca această piatră, niciodată nu poţi fi îndeajuns de prudent. Acum, dacă cineva dintre dumneavoastră doreşte să cumpere vreunul din preţioasele noastre diamante...

Luminile se stinseră din nou. Iarăşi se auzi alarma şi iarăşi căzură obloanele de oţel.

O femeie din mulţime strigă:

– Harry, haide să ieşim de aici!

– Vrei să taci din gură, Diane? bombăni soţul.

Jos, în subsol, Jeff stătea în faţa contorului, ascultînd strigătele turiştilor de sus. Aşteptă cîteva

minute, apoi conectă din nou firele electrice. Sus, luminile se reaprinseră.

– Doamnelor şi domnilor, se auzi vocea ghidului acoperind vacarmul. Nu e vorba decît de o defecţiune tehnică.

Scoase din nou cheia de modă veche şi o răsuci în broasca din perete. Obloanele se ridicară.

Telefonul sună. Ghidul se grăbi să răspundă.

– Sînt Hendrik. Nu, domnule căpitan. Da. O s-o reparăm cît mai repede posibil. Vă mulţumesc.

Se deschise o uşă şi apăru Jeff cu lădiţa de scule şi şapca de muncitor dată pe ceafă.

Se adresă ghidului:

– Ce se întîmplă? Mi s-a spus că aveţi necazuri cu circuitul electric?

– Luminile ba se sting, ba se aprind, îl lămuri ghidul. Vezi, te rog, dacă poţi face repede reparaţia. Se întoarse spre turişti, cu un zîmbet forţat pe buze. Ce-ar fi să ne apropiem de vitrinele de unde puteţi alege unele diamante foarte frumoase, la preţuri foarte rezonabile?

Grupul de turişti începu să se apropie de vitrine. Jeff, neobservat în şuvoiul mulţimii, scoase din buzunarul salopetei un mic obiect cilindric, trase un ac şi aşeză întregul dispozitiv în spatele piedestalului pe care se găsea diamantul *Lucullus*. Dispozitivul începu să scoată fum şi scîntei.

Jeff îi strigă ghidului:

– Hei, uite de unde vine tot necazul. A făcut scurt-circuit cablul de sub podea.

– Foc! strigă panicată o femei din grup.

– Vă rog frumos, răcni ghidul. Nu e nici un motiv de panică. Vă rog păstraţi-vă calmul. Se întoarse spre

Jeff şi-i şuieră: Repară-l! Repară-l!

– Nici o problemă, răspunse Jeff cu indiferenţă.

Înaintă spre funiile din jurul piedestalului.

– *Nee!* strigă ghidul. Nu te poţi apropia de piedestal.

Jeff ridică din umeri:

– Foarte bine! Atunci reparaţi-l dumneavoastră.

Se întoarse să plece.

– Aşteaptă! pledă ghidul. Doar un minut. Alergă la telefon şi formă un număr.

– Domnul căpitan? Hendrik la aparat. Trebuie să vă cer să întrerupeţi toate alarmele; avem o mică problemă. Da, domnule. Se întoarse spre Jeff: Cît o să dureze?

– Cinci minute, îl asigură Jeff.

– Cinci minute, repetă ghidul în telefon. *Dank je wel.* Lăsă receptorul din mînă. Peste cîteva clipe se vor întrerupe alarmele. Pentru numele lui Dumnezeu, te rog să te grăbeşti! Niciodată nu întrerupem alarmele.

– N-am decît două mîini, prietene.

Jeff aşteptă cîteva secunde, apoi intră în spaţiul îngrădit de funii şi se apropie de piedestal.

Hendrik îi făcu un semn gardianului înarmat, care încuviinţă din cap şi îşi aţinti privirile asupra lui Jeff.

Acesta lucra în spatele piedestalului. Ghidul frustrat se întoarse spre grup.

– Şi acum, doamnelor şi domnilor, aşa cum vă spuneam, avem aici o selecţie de diamante preţioase la preţuri reduse. Acceptăm cărţi de credit, cecuri de călătorie şi – chicoti uşor – chiar şi bani numerar.

Tracy stătea în faţa vitrinei.

– De cumpărat, cumpăraţi diamante? întrebă ea cu un glas puternic.

Ghidul se holbă la ea.

– Ce-aţi spus?

– Soţul meu e prospector. Tocmai s-a întors din Africa de Sud şi mi-a cerut să-i vînd astea.

În timp ce vorbea, deschise servieta pe care o purta cu ea, dar cum o ţinea pe dos, o cascadă de diamante scînteietoare se revărsară şi dansară pe podea.

– Diamantele mele! strigă Tracy. Ajutor!

Urmă un singur moment de tăcere îngheţată şi pe urmă se dezlănţui iadul. Grupul politicos se prefăcu într-o hoardă de barbari. Se tîrau în patru labe după diamante, înghiontindu-se unul pe celălalt.

– Am luat cîteva...

– Ia un pumn întreg, John...

– Nu pune mîna pe ăsta, e al meu...

Ghidului şi gardianului le pierise graiul. Amîndoi fură îmbrînciţi într-o parte de făpturile omeneşti tîrîtoare, hulpave, care-şi umpleau buzunarele şi poşetele cu diamante.

Gardianul urlă:

– Opriţi-vă! Daţi-vă înapoi!

Dar fu trîntit la pămînt.

În sală intră un grup nou de turişti italieni şi, cînd văzură ce se întîmplă, se prinseră şi ei în învălmăşeala nebunească.

Gardianul se muncea să se ridice în picioare şi să dea alarma, dar puhoiul uman îl imobiliza. Îl călcau în picioare. Toată lumea înnebunise subit. Era un coşmar care părea să nu se mai termine.

Cînd, în sfîrşit, gardianul năucit izbuti să se opintească în picioare, îşi făcu drum prin balamucul dezlănţuit, se apropie de piedestal şi rămase locului,

nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Diamantul *Lucullus* dispăruse.

Ca şi doamna însărcinată, ca şi electricianul.

Tracy îşi înlătură machiajul şi deghizarea în cabina unei toalete publice din Oosterpark, la câteva străzi depărtare de fabrică. Continuînd să poarte sub braţ pachetul învelit în hîrtie de ambalaj, se aşează pe o bancă în parc. Pînă aici, totul se desfăşurase perfect. Se gîndi la hoarda care se omorîse să înşface sticluţele acelea lipsite de orice valoare şi izbucni în rîs. Îl văzu pe Jeff apropiindu-se, îmbrăcat într-un costum închis; barba şi mustăţile dispăruseră. Tracy sări în picioare. Jeff se apropie de ea, zîmbind:

– Te iubesc, îi spuse.

Scoase din buzunar diamantul *Lucullus* şi i-l dădu.

– Îndoapă-l cu asta pe prietenul tău, iubito. Ne vedem mai tîrziu.

Tracy îl urmări în timp ce se îndepărta. Îi străluceau ochii. Îşi aparţineau unul celuilalt. Acum, aveau să ia avioane separate, urmînd să se întîlnească în Brazilia şi, după aceea, vor rămîne împreună pentru tot restul vieţii lor.

Tracy se uită de jur-împrejur, ca să se asigure că nu o vede nimeni, şi apoi desfăcu pachetul pe care-l ducea. Înăuntru, se afla o colivie mică, cu un porumbel gri-ardezie. Cînd îi sosise coletul, cu trei zile în urmă, la oficiul poştal *American Express*, Tracy dusese porumbelul în apartamentul ei, şi-i dăduse celuilalt drumul pe fereastră, urmărindu-i zborul greoi.

Acum, Tracy scoase din poşetă o pungută de antilopă, şi vîri diamantul în ea. Apoi eliberă porumbelul din colivie, şi legă cu grijă pungulița de piciorul păsării.

– Eşti o fată bună, Margo. Du asta acasă!

Un poliţist în uniformă se ivi din senin.

– Stai aşa! Ce faci aici?

Traci simţi că i se opreşte inima în loc.

– Ce... ce s-a întîmplat, domnule poliţist?

Omul îşi ţinea privirile aţintite pe colivie, şi părea furios.

– Ştiţi bine ce s-a întîmplat. Una e să hrăneşti porumbeii şi alta-i să-i prinzi şi să-i bagi în colivie. Te rog să-i dai drumul pînă nu te arestez.

Tracy înghiţi şi trase adînc aer în piept.

– Dacă aşa spuneţi dumneavoastră, domnule poliţist.

Îşi înălţă braţul şi lansă pasărea în văzduh. Un zîmbet încîntător îi lumină faţa, în timp ce urmărea porumbelul înălţîndu-se tot mai sus. Descrise un cerc în aer, apoi luă direcţia spre Londra, la 230 mile spre vest. Un porumbel călător zboară cu patruzeci de kilometri pe oră, îi spusese Gunther, deci Margo avea să ajungă la el peste şase ore.

– Să nu mai faci niciodată aşa ceva, o avertiză poliţistul.

– N-am să mai fac, făgădui Tracy solemn. Niciodată!

Tîrziu, în acea după-masă, Tracy se găsea pe aeroportul *Schiphol*, în faţa ghişeului de unde cumpără un bilet de avion pentru Brazilia. Într-un colţ,

se pitea Daniel Cooper, urmărind-o din priviri. Tracy Whitney furase diamantul *Lucullus*. Cooper ştiuse acest lucru din clipa în care ascultase raportul. Era stilul ei, cutezător şi inventiv. Şi totuşi, el nu putea face nimic. Inspectorul van Duren îi arătase gardianului fotografiile lui Tracy şi ale lui Jeff:

– *Nee*, răspunsese acesta.

Pe oamenii ăştia nu-i văzuse în viaţa lui. Hoţul avea barbă şi mustaţă, şi obrajii mult mai groşi, iar femeia cu diamantele era brunetă şi însărcinată.

Şi nu se găsise nici urmă de diamant. Bagajele lui Jeff şi ale lui Tracy fuseseră conştiincios cercetate, iar lor li se făcuse percheziţie corporală.

– Diamantul se găseşte încă în Amsterdam, spusese inspectorul van Duren adresîndu-se lui Cooper. O să-l găsim, făgădui el.

„Nu, n-o să-l găsiţi", îi răspunse Cooper în gînd, cu furie. Tracy făcuse, desigur, un schimb de porumbei. Diamantul fusese scos din ţară de un porumbel călător.

Cooper o privea neputincios pe Tracy făcîndu-şi drum pe aeroport. Era prima persoană care îl înfrînsese vreodată pe el. Din pricina ei, o să-l înghită flăcările iadului.

Cînd Tracy ajunse la linia de îmbarcare, şovăi o clipă, apoi se întoarse şi se uită drept în ochii lui Cooper. Fusese tot timpul conştientă că o urmărise prin toată Europa, ca un fel de Nemesis. Omul ăsta avea ceva bizar în el, înfricoşător şi patetic în acelaşi timp. În chip inexplicabil, lui Tracy îi era milă de el. Îi făcu un mic semn de rămas bun, apoi se întoarse şi se îmbarcă în avion.

Daniel Cooper îşi pipăi în buzunar cererea de demisie.

Era un avion *Pan American 747*, elegant, iar Tracy era aşezată pe locul 4 B dinspre culoar, la clasa întîi. Se simţea emoţionată. Peste cîteva ore se va întîlni cu Jeff. Urmau să se căsătorească în Brazilia. *„Gata cu escapadele,* îşi spuse Tracy, *dar nu or să-mi lipsească. Ştiu că n-am să le simt lipsa. Viaţa va fi destul de trepidantă prin simplul fapt că voi fi doamna Jeff Stevens".*

– Scuzaţi-mă!

Tracy îşi ridică privirile. Un bărbat între două vîrste, buhăit, cu o expresie cam rătăcită, stătea lîngă ea. Îi arătă scaunul de la fereastră:

– Ăla-i locul meu, drăguţă.

Tracy se trase într-o parte, astfel ca omul să poată trece pe lîngă ea. În mişcare, fusta i se ridicase peste genunchi şi bărbatul îi privi admirativ picioarele.

– Zi frumoasă pentru zbor, nu? întrebă el, cu o notă libidinoasă în glas.

Tracy se întoarse cu spatele. Nu avea nici un chef de conversaţie cu un pasager străin. Erau prea multe lucruri la care trebuia să se gîndească. *„O întreagă viaţă nouă. Se vor stabili undeva şi vor deveni cetăţeni model. Ultrarespectabilii domn şi doamnă Jeff Stevens".*

Vecinul ei o înţepă cu cotul.

– Din moment ce-o să fim vecini de drum, micuţă doamnă, ce-ar fi să facem cunoştinţă? Numele meu e Maximilian Pierpoint.

SFÎRŞIT